

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CAMILLA LÄCKBERG

VAİZ

"Camilla Läckberg
polisiyenin kraliçesi."
Bild am Sonntag

Birinin tek kelime etmeden alnını okşadığını hissetti. Bunun onu sakinleştirmesi gerekiyordu belki ama hareketin duyarsızlığı yüreğini dehşetle doldurdu. El bedeninde gezinmeye devam etti ve o, karanlıkta titredi. Yüzü olmayan yabancıya direnmesi gerektiğini düşündü bir an. Düşünce geldiği hızla kayboldu. Karanlık çok yoğundu ve onu okşayan eldeki güç tenine, sinirlerine, ruhuna işliyordu. Tek seçeneği boyun eğmekti; dehşet verici bir sezgiyle kavramıştı bunu.

Sakin tatil kasabası Fjällbacka'da işkence edilerek öldürülmüş genç bir kadın cesedinin, yirmi dört yıl önce hiç iz bırakmadan ortadan kaybolan iki kızın kemikleriyle birlikte bulunması polis teşkilatını harekete geçirir. Ardından Jenny adında genç bir kızın daha kaybolması kasabadaki paniği artırır. Kahramanımız Patrik ve ekibi zamana karşı yarışmak zorundadır artık. Yirmi dört yıl boyunca uykuya yatan katil neden tekrar faaliyete geçmiştir? Yoksa Fjällbacka polisi yeni bir katille mi karşı karşıyadır? Bir an önce bu soruların cevabı bulunmazsa, Jenny için çok geç olacaktır.

“Läckberg İsveç manzarasıyla kan dondurucu korkuyu harmanlamakta usta.”

The Guardian

“Birinci sınıf bir İskandinav polisiye yazarı tüm dünyada en üst sıralara çıkıyor.”

The Times

1974 yılında Fjällbacka'da doğdu. Gothenburg Ekonomi Üniversitesi'ni bitirdi. Stockholm'de birkaç yıl ekonomist olarak çalıştı. Katıldığı yaratıcı yazarlık kursunda ilk romanı *Buz Prenses'i* (Doğan Kitap, 2012) yazdı. Parlak bir yazarlık kariyerinin başlangıcını oluşturan bu kitabı, dokuz polisiye roman izledi. Läckberg'in polisiye romanları sadece ülkesi İsveç'te değil, Danimarka, Fransa, İspanya ve Almanya'da çok satanlar listelerinde 1 numaraya çıktı. Yazar 2008 yılında Fransa'nın, en saygın polisiye yazarlarına verilen “Grand Prix de Littérature Policière” ödülünü aldı.

Çeviren: Elif Günay

ISBN 978-605-09-1414-6

9 786050 914146

sertifika no: 11940

dogankitap.com.tr

Tavsiye Edilen Perakende Satış Fiyatı

₺ 25

VAİZ

Orijinal adı: Predikanten

© 2004 Camilla Läckberg

İlk kez İsveç'te Warne Yayınevi tarafından basılmıştır.

Nordin Agency (İsveç) aracılığıyla yayımlanmıştır.

Yazan: Camilla Läckberg

İngilizceden çeviren: Elif Günay

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Telif ve Lisans Hakları Ajansı Tic. Ltd. Şti. aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Nisan 2013 / ISBN 978-605-09-1414-6

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Yavuz Korkut

Baskı: Görsel Dizayn Ofset Matbaacılık Tic. Ltd. Şti.

Atatürk Bulvarı Deposite Alışveriş Merkezi A5 Blok

4. Kat No: 405 İkitelli OSB - Başakşehir / İSTANBUL

Tel: (212) 671 91 00

Sertifika no: 16269

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Vaiz

Camilla Läckberg

Çeviren: Elif Günay

Micke'ye...

Güne umut verici bir başlangıç yapmıştı. Ailenin diğer fertleri uyanmadan, erkenden kalkmış, mümkün olduğunca sessiz bir şekilde giyinmiş ve fark edilmeden dışarı çıkmayı başarmıştı. Yanına aldığı şövalye miğferiyle tahta kılıcını mutlulukla sallayarak, evden Kungsklyftan Yarığı'na kadar yüz metrelik mesafeyi koştu. Bir an duraksadı ve kayalık çıkıntıdan dümdüz aşağı inen dik yarığa hayranlıkla baktı. Yarığın genişliği bir buçuk-iki metre kadardı; yaz güneşinin yükselmeye başladığı göğe doğru uzanan kayalık da dokuz metreden daha derindi. Yarığın ortasında, yerinden kılmılamayacak biçimde sıkışıp kalmış devasa üç kaya parçası vardı; görkemli bir manzaraydı. Burası altı yaşındaki bir çocuk için büyüleyiciydi. Kungsklyftan'ın yasak bölge olması ise her şeyi daha da çekici kılıyordu.

Buranın ismi, Kral II. Oscar'ın on dokuzuncu yüzyılın sonlarında Fjällbacka'ya yaptığı ziyaretten geliyordu ama o, saldırıya hazır durumdaki kılıcıyla karanlığa doğru yavaşça ilerlerken bunu ne biliyor ne de umursuyordu. Babası, *Ronja Rövardotter* adlı filmdeki "Cehennem Geçidi" sahnelerinin yarığın içinde çekildiğini söylemişti. Filmı seyrettiğinde, soyguncu çete reisi Mattis'in atıyla geçişini izlerken karnında ufak bir karıncalanma hissetmişti. Bazen burada haydutçuluk oynardı ama bugün şövalye, doğum gününde büyükan-

nesinin hediye ettiği o rengârenk, büyük kitaptaki gibi bir Yuvarlak Masa Şövalyesi olmuştu.

Kaya parçalarının üzerinden yavaşça ilerlerken ağzından ateş püskürten dev ejderhaya cesareti ve kılıcıyla saldırmaya hazırlandı. Yaz güneşi yarığın içine ulaşmadığından, içerisi soğuk ve karanlıktı. Ejderhalar için ideal. Birazdan ejderhanın boğazından kanlar fışkıracak; ejderha da uzun uzun can çekiştikten sonra ayaklarının dibine yığılıverecekti.

Göz ucuyla gördüğü bir şey dikkatini çekti. Bir kayanın ardında, kırmızı bir kumaş parçası gözüne ilişti ve merakına yenik düştü. Ejderha bekleyebilirdi; belki de orada saklı bir hazine vardı. Kayanın üzerine atlayıp arka tarafına baktı. Bir an geriye doğru düşecek gibi oldu ama kollarıyla havayı dövdükten sonra dengesini geri kazandı. Sonrasında korktuğunu itiraf etmeyecekti ama o sırada, tam o anda, altı yıllık ömründe hiç olmadığı kadar büyük bir dehşete kapılmıştı. Bir kadın, önünde pusuya yatmış, bekliyordu. Sırtüstü uzanmış, ardına kadar açık gözleriyle ona bakıyordu. İlk önce içgüdüsel olarak, kadın onu yakalamadan kaçmak istedi; ne de olsa bulunmaması gereken bir yerde oynuyordu. Belki de kendisine zorla nerede oturduğunu söyletir ve sonra da eve, annesiyle babasına götürürdü. Onlar da çok sinirlenirler ve mutlaka sorarlardı: “Yanında bir yetişkin olmadan Kungsklyftan’a gitmemen gerektiğini sana kaç kere söyledik?”

Ama gariptir ki, kadın hiç kımıldamıyordu. Üzerinde giysisi de yoktu ve bir anlığına, orada dikilip çıplak bir kadına baktığı için utandı. Kadının hemen yanında gördüğü kırmızılık kumaş parçası değil, ıslak bir şeydi; üstelik giysileri de ortalıkta görünmüyordu. Orada çıplak yatması tuhaftı. Özellikle de hava bu kadar soğukken.

Sonra aklına birden imkânsız bir şey geldi. Ya kadın ölüyse! Bu kadar hareketsiz yatmasının başka bir açıklaması olamazdı. Bunu fark etmesiyle birlikte kayadan aşağı atladı ve

yarığın ağzına doğru yavaşça geri geri yürüdü. Kadınla arasında birkaç metrelik bir mesafe oluşur oluşmaz arkasını döndü ve tüm gücüyle eve koştu. Artık azarlanıp azarlanmamak umurunda değildi.

Çarşaf terden vücuduna yapışuyordu. Erica yatakta dönüp duruyordu ama bir türlü rahat bir pozisyon bulamamıştı. Parlak yaz güneşi de uyumasına pek yardımcı olmuyordu ve belki de bininci kez, pencerelere kalın perdeler asmayı veya daha da iyisi Patrik'e astırmayı düşündü.

Yanında bu kadar rahatça uyuması Erica'yı deli ediyordu. Kendisi geceler boyunca yatakta dönüp dururken, Patrik nasıl böyle horlayarak uyuyabiliyordu? Uyanır umuduyla Patrik'i hafifçe dürttü. Adam kıınıldamadı bile. Biraz daha sert dürttü. Patrik homurdandı, örtüyü üzerine çekerek sırtını döndü.

Erica iç geçirerek kollarını göğsünde kavuşturdu ve sırtüstü yatıp tavana baktı. Göbeği koca bir küre gibi yükseliyordu; içinde, karanlıkta yüzen bebeğini hayal etmeye çalıştı. Belki de başparmağını ağzına sokmuştu. Ama bunların hepsi hayal edemeyeceği kadar gerçekdi geliyordu. Hamileliğinin sekizinci ayındaydı ama hâlâ içinde başka bir canlının yaşadığı gerçeğini kavrayamıyordu. Gerçi epey kısa bir süre sonra gayet gerçek olacaktı. Erica, hasretle dehşet arasında gidip geliyordu. Doğumdan ötesini düşünmek zordu. Dürüst olması gerekirse, şu anda yüzükoyun yatamıyor olmasının ötesini bile düşünmek zordu. Çalar saatin ışıklı kadranına baktı. Sabah 4.42. Belki de uyumak yerine ışığı açıp biraz kitap okumalıydı.

Üç buçuk saat ve kötü bir dedektiflik romanından sonra tam yataktan yuvarlanarak kalkmaya hazırlanıyordu ki, telefon kulak tırmalayıcı bir sesle çaldı. Her zamanki gibi ahizeyi Patrik'e uzattı.

“Alo, ben Patrik.” Sesi uykuluydu. “Tamam, peki. Lanet olsun, evet, on beş dakikaya ordayım. Orada görüşürüz.”

Erica’ya döndü. “Acil bir durum var. Hemen gitmem lazım.”

“Ama izindesin. Bir başkası alamaz mı işi?” Aksi bir sesle konuştuğunun farkındaydı ama bütün gece uyanık kalmak ruh haline pek de yaramamıştı.

“Bir cinayet. Mellberg benim de onlara katılmamı istiyor. Kendisi de gidecek.”

“Cinayet mi? Nerede?”

“Burada, Fjällbacka’da. Küçük bir oğlan bu sabah Kungsklyftan’da bir kadının cesedini bulmuş.”

Temmuzun ortasıydı. Hafif yazlık kıyafetler yeterli olduğu için Patrik’in giyinmesi uzun sürmedi. Çıkmadan önce yatağa geldi ve Erica’yı göbeğinden, genç kadının bir zamanlar orada bir göbek deliği olduğunu hatırladığı yerden öptü.

“Sonra görüşürüz bebek. Anneni üzme; birazdan geleceğim.”

Erica’yı da çabucak yanağından öptü ve aceleyle çıktı. Erica içini çekerek bedenini güçlkle yataktan kaldırdı ve çadır benzeri o elbiselerden birini giydi; şimdilik üzerine sadece bu kıyafetler oluyordu. Yanlış olduğunu bile bile bir sürü bebek kitabı okumuştı ve ona kalırsa neşe dolu hamilelik deneyimi hakkında kitap yazan herkes meydanlarda kırbaçlanmalıydı. Uykusuzluk, ağrıyan eklemler, derideki çatlaklar, basur, gece terlemeleri ve genel bir hormonal çalkantı – bunlar gerçeği daha iyi yansıtıyordu. Ayrıca içsel bir ısıltı saçmadığından da emindi. Erica günün ilk kahvesi için yavaş yavaş aşağı inerken homurdandı. Belki de kahve, sisi biraz olsun dağıtırdı.

Patrik olay yerine vardığında hararetli bir çalışma başlamış durumdaydı. Kungsklyftan’ın girişi sarı emniyet bandıyla kordon altına alınmıştı. Patrik olay yerinde üç polis arabası ve bir ambulans saymıştı. Uddevalla’dan gelen teknisyen-

ler iş üstündeydi; Patrik olay yerine dalmaması gerektiğini biliyordu. Ama bu kural, patronu Başkomiser Mellberg'in etrafta paldır küldür yürümesini engelliyordu. Teknisyenler, başkomiserin hassas çalışma alanına binlerce lif ve partikül bırakan ayakkabılarıyla giysilerine dehşet içinde bakıyorlardı. Patrik emniyet bandının dışında durup patronuna işaret edince, Mellberg kordonun diğer tarafına geçerek adli tıpçılarnı rahatlattı.

Başkomiser "Merhaba Hedström" dedi.

Sesinin neredeyse keyifli denebilecek kadar canlı olması Patrik'i şaşırttı. Bir an için Mellberg'in kendisine sarılacağını sandı ama neyse ki yanılmıştı. Yine de adam tamamen değişmiş gibi görünüyordu. Patrik izne çıkalkı sadece bir hafta olmuştu ama karşısındaki adam, asık suratıyla masasında oturup tatillerin kaldırılması gerektiğini söyleyerek homurdanan adam değildi.

Mellberg, Patrik'in elini şevkle sıktı ve sırtına vurdu.

"Kuluçkadaki tavukla hayat nasıl gidiyor? Yakında baba olacağına dair belirtiler var mı?"

"Bir buçuk ay daha olduğunu söylüyorlar."

Patrik, Mellberg'in neden bu kadar keyifli olduğunu hâlâ anlamamıştı ama şaşkınlığını üzerinden atıp olay yerine çağırılma sebebine odaklanmaya çalıştı.

"Peki, ne bulduk?"

Mellberg yüzündeki gülümsemeyi silmeye çalışarak yarığın içindeki karaltıyı işaret etti.

"Altı yaşında bir oğlan bu sabah erken saatlerde, ailesi uyurken gizlice evden çıkmış ve kayaların arasında şövalyecilik oynamak için buraya gelmiş. Ama onun yerine ölü bir kadın bulmuş. Bizi 6.15'te aradılar."

"Adli tıpçılar ne zaman çalışmaya başladılar?"

"Bir saat önce geldiler. Önce ambulans geldi; acil müdahale ekibi tıbbi yardıma gerek olmadığını hemen teyit et-

ti. O zamandan beri de serbestçe çalışıyorlar. Biraz hassaslar... Sadece girip biraz etrafa bakmak istedim ama epey kaba davrandıklarını söylemeliyim. Sanırım insan bütün gün yerlerde emekleyip cımbızla lif arayınca biraz takıntılı hale geliyor.”

Patronu o an Patrik’e tekrar tanıdık gelmeye başlamıştı. Bu, Mellberg’e daha uygun bir tavidir. Ama Patrik geçmiş tecrübelerinden, patronunun fikrini değiştirmeye çalışmanın bir işe yaramayacağını biliyordu. Adamın sözlerine aldırmamak daha kolaydı.

“Kadın hakkında neler biliyoruz?”

“Henüz hiçbir şey bilmiyoruz. Yirmi beş yaş civarında olduğunu düşünüyoruz. Sadece bir el çantasına ait bir kumaş parçası bulduk; tabii buna kumaş denebilirse. Bunun dışında çırılçıplaktı. Göğüsleri bayağı güzel aslında.”

Patrik gözlerini kapadı ve mantra söyler gibi içinden tekrar etti: “Emekli olmasına az kaldı. Emekli olmasına az kaldı...”

Mellberg şuursuzca devam etti. “Ölüm sebebi henüz doğrulanmadı ama ciddi bir biçimde dövülmüş. Bütün vücudunda morluklar ve bıçak yarasına benzer bir sürü yara var. Üzerinde yattığı gri battaniye de cabası. Adli tabip şu anda kadını inceliyor. Kısa bir süre sonra ilk açıklamaları alacağımızı umuyoruz.”

“O yaşlarda bir kayıp ihbarı var mı?”

“Hayır, yok. Yaklaşık bir hafta önce yaşlı bir adamın kaybolduğu bildirilmiş ama sonradan adamın karısıyla bir karavanda kapalı kalmaktan bıktığı ve Galären Bar’da tanıştığı bir kızla kaçtığı anlaşılmış.”

Patrik cesedin etrafındaki ekibin, kadını ceset torbasına koymak üzere dikkatle kaldırmaya hazırlandığını gördü. Kadının elleri ve ayakları, bütün kanıtları korumak için yönetmeliğe uygun bir şekilde paketlenmişti. Uddevalla’dan gelen adli tıp ekibi, kadını ceset torbasına mümkün olduğunca za-

rar vermeden koymaya çalışıyordu. Üzerinde yattığı battaniyenin de daha sonra incelenmek üzere naylon bir poşete konması gerekecekti.

Ekip üyelerinin yüzlerinde beliren şok ifadesi ve hepsinin donup kalması, Patrik'e beklenmedik bir şey olduğunu hissettirdi.

“Ne oldu?” diye seslendi.

Memurlardan biri, “Buna inanamayacaksınız ama burada kemikler var” dedi. “İki de kafatası. Kemiklerin sayısına barksak, iki iskelete rahat rahat yeteceklerini söyleyebilirim.”

Aydınlık yaz gecesinde eve doğru yalpalaya yalpalaya pedal çeviriyordu. Parti beklediğinden daha çılgın geçmişti ama önemi yoktu. Sonuçta bir yetişkindi, istediğini yapabiliyordu. En iyi tarafı da bir süre çocuktan uzaklaşmak olmuştu. Bebeğin çılgınlıkları, şefkat ihtiyacı ve ondan veremeyeceği şeyleri istemesi... Nihayetinde, on dokuz yaşında olmasına rağmen evden birkaç metre bile uzaklaşmasına zar zor izin veren yaşlı annesiyle yaşamak zorunda kalmasının sebebi de bebektir. Yaz Dönümü Gecesi'ni kutlamak için akşam dışarı çıkmasına izin vermesi bir mucizeydi.

Çocuğu olmasaydı şimdiye kendi evine çıkmış olabilirdi; kendi parasını kazanıyor olabilirdi. İsteddiği zaman dışarı çıkıp canı istediğinde eve dönebilirdi ve kimse tek kelime etmezdi. Ama çocukla buna imkân yoktu. Çocuğu evlatlık vermeyi tercih ederdi ama yaşlı kadın izin vermemiştir ve şimdi de bunun bedelini kendisi ödüyordu. Madem annesi çocuğu bu kadar istiyordu, neden tek başına bakmıyordu ona?

Sabahın erken saatlerinde böyle yuvarlanarak eve vardığında annesi gerçekten çok sinirlenecekti. Nefesi fena halde alkol kokuyordu ve bunun bedelini sonradan mutlaka ödeyecekti. Ama değerdirdi. Velet doğduğundan beri hiç bu kadar eğlenmemiştir.

Bisikletiyle benzin istasyonunun oradaki kavşaktan düm-

düz karşıya geçip yola devam etti. Sonra Bräcke'ye doğru sola döndü ama dengesini kaybetti; neredeyse hendeğe düşüyordu. Tekerleği düzelterip ilk dik yokuşta biraz avantaj sağlamak için hızla pedal çevirmeye başladı. Rüzgâr saçlarını dağıtıyordu ve ılık yaz gecesi aşırı sessizdi. Bir anlığına gözlerini kapayıp Alman'ın kendisini hamile bıraktığı o parlak yaz gecesini düşündü. Muhteşem ve yasak bir geceydi ama sonunda ödediği bedele hiç değmemişti.

Bisikleti bir şeye çarpınca aniden gözlerini açtı. Son hatırladığı, zeminin kendisine hızla yaklaştığıydı.

Tanumshede Karakolu'nda, Mellberg hiç 'olmadığı kadar derin düşüncelere dalmıştı. Yemekhanede karşısında oturan Patrik de pek bir şey söylemiyor, sabahki olaylar üzerine kafa yoruyordu. Aslında hava, kahve içmek için çok sıcaktı ama alkol hiç uygun kaçmazdı, üstelik uyarıcı bir şeylere ihtiyacı vardı. İki adam da serinlemek için dalgın dalgın tişörtlerini çekiştiriyordu. Klima iki haftadır bozuktu ve hâlâ tamire gelmemişlerdi. Sıcaklık sabah saatlerinde genellikle katlanılabilir oluyor ama öğlen saatlerinde dayanılmaz seviyelere geliyordu.

Mellberg kelini gizlemek için kafasının tepesine kuş yuvası gibi doladığı saçını dikkatle kaşıyarak "Bütün bunlar ne demek oluyor?" dedi.

"Dürüst olmam gerekirse hiçbir fikrim yok. İki iskeletin üzerinde bir kadın cesedi bulundu. Eğer gerçekten biri öldürülmemiş olsaydı, bunun bir tür eşek şakası olduğunu düşünürdüm. İskeletlerin bir biyoloji laboratuvarından çalınmış olduğunu mesela. Ama kadın gerçekten öldürülmüş. Adli tıpçıların biri de kemiklerin yeni gibi gözükmediğini söyledi. Tabii bulundukları yerle de ilgili olabilir. Kemikler rüzgâra ya da kötü hava koşullarına maruz kalmış veya tam tersi, korunmuş da olabilir. Ne kadar eski olduğuna dair adli tabibin bir tahminde bulunabileceğini umuyorum."

Mellberg endişeyle kaşlarını çattı. “Peki, sence ilk raporu ne zaman alırız?”

“Muhtemelen bugün bir ön rapor alırız; sonra da adli tabibin her şeyin üzerinden detaylı bir şekilde geçmesi birkaç günü bulur. Yani şimdilik elimizdeki kanıtlarla çalışmak zorundayız. Diğerleri nerede?”

Mellberg iç geçirdi. “Gösta bugün izinli. Lanet bir golf turnuvası mı ne varmış. Ernst ile Martin de bir soruşturmadalar. Annika, bir Yunan adasında. Yine bütün yaz yağmur yağacağını sanmış olmalı. Zavallı. Bu muhteşem havada İsveç’ten gitmek hiç de hoş olmamıştır.”

Patrik, Mellberg’e yine şaşkınlıkla baktı ve bu alışılmadık sevgi gösterisinin nedenini merak etti. Tuhaf bir şeyler olduğu kesindi. Ama şimdi bunun için endişelenecek zamanı yoktu. Düşünecek daha önemli şeyler vardı.

Mellberg, “Bu hafta izinli olduğunu biliyorum ama rica etsem davaya yardım eder misin?” diye sordu. “Ernst’in hayal gücü yeterince kuvvetli değil, Martin’in de bir soruşturmayı yürütecek kadar deneyimi yok; o yüzden yardımın çok işimize yarar.”

Bu istek Patrik’in gururunu öyle bir okşamıştı ki, kendini oracıkta evet derken buldu. Tabii bu yüzden evde bayağı bir azar işitecekti ama Erica’nın acil yardıma ihtiyaç duyması durumunda, eve gitmesinin on beş dakikayı bulmayacağını düşünerek kendini avuttu. Hem ayrıca bu sıcakta birbirlerinin sinirlerini bozuyorlardı; o yüzden evden çıkması iyi olabilirdi.

Patrik “Öncelikle kayıp bir kadın ihbarı yapılmış mı, ona bakmak istiyorum” dedi. “Mesela Strömstad’dan Göteborg’a kadar genişçe bir alanı kontrol etmeliyiz. Bunu Martin veya Ernst’ten isteyeceğim. Geldiklerini duydum sanki.”

“İyi, müthiş fikir. İşte ruh bu, böyle devam et!” Mellberg masadan kalktı ve neşeyle Patrik’in omzuna vurdu. Patrik

her zamanki gibi işi kendisinin yapacağını, Mellberg'in de övgüleri toplayacağını fark etmişti. Ama artık buna üzölmüyordu; değmezdi.

İçini çekerek kahve fincanlarını bulaşık makinesine koydu. Bugün güneş kremi sürmesi gerekmeyecekti.

"Tamam, herkes kalksın! Bütün gün aylaklık edebileceğiniz lanet bir pansiyon değil burası!"

Ses kalın bir sis tabakasının içinden geçerek acı verici bir biçimde şakaklarında yankılandı. Stefan tek gözünü dikkatlice açtı ama yaz güneşinin kör edici parlaklığını görür görmez kapadı.

"Ne oluyor ya?" Ondan bir yaş büyük olan ağabeyi Robert yatakta dönüp başını yastığın altına soktu. Yastık ansızın elinden hızla çekildi ve Robert söylenerek doğruldu.

"Burada bir kez olsun geç kalkamayacak mıyım ben?"

"Siz iki aylak her gün geç kalkıyorsunuz zaten. Neredeyse öğlen oldu. Her gece geç saatlere kadar Tanrı bilir neler yapıp ortalıkta sürtmeseniz, günün yarısını uyuyarak geçirmek zorunda kalmazsınız. Evde biraz yardımınıza ihtiyacım var. Burada ekmek elden su gölden yaşayıp gidiyorsunuz; üstelik ikiniz de yetişkin adamlarsınız. Zavallı annenize biraz yardım etmenizi istemek çok mu?"

Solveig Hult kollarını göğsünde kavuşturmuş, dikiliyordu. Aşırı şişmandı ve evden hiç çıkmayan insanlara has bir solgunluğu vardı. Kirli ve dağınık saçları yüzünü koyu renk buklelerle çevreliyordu.

"Neredeyse otuz yaşındasınız ama hâlâ annenizin parasıyla yaşıyorsunuz. Ne diyeyim, gerçek birer He-Man'siniz. Ayrıca her akşam partiden partiye koşacak parayı nereden bulduğunuzu sorabilir miyim? Çalışmıyorsunuz, evin giderlerine katkıda bulunduğunuzu da hiç görmedim. Tek söyleyebileceğim, babanız hayatta olsaydı, böyle davranmanıza izin

vermezdi. İş Bulma Kurumu'ndan haber aldınız mı? Geçen hafta gitmeniz gerekiyordu oraya!"

Yastığı yüzüne kapama sırası Stefan'a gelmişti. Sonu gelmeyen dırdırı engellemeye çalışıyordu; kadın bozuk plak gibiydi. Ama Stefan'ın da yastığı hızla çekilip alındı. Akşamdan kalmaydı, başı sokak bandosu gibi zonklayarak doğruldu.

"Kahvaltı sofrasını topladım. Buzdolabından kendinize bir şeyler alın."

Solveig devasa poposuyla, kardeşlerin paylaştığı küçük odadan sallanarak çıkarken kapıyı çarparak kapadı. Robert ile Stefan tekrar yatmaya cesaret edemediler ama paketi çıkarıp birer sigara yaktılar. Kahvaltıdan vazgeçebilirlerdi ama sigara zihinlerini açıyor, boğazlarında tatlı bir yanma hissi bırakıyordu.

"Dün tam bir cümbüştü, değil mi?" Robert güldü ve sigara dumanından halkalar yaptı. "Sana evlerinde müthiş şeyler olacağını söylemiştim. Adam Stockholm'de bir şirketin yöneticisi. Tanrı'ya şükür ki, bu tür adamların parası en iyilerine yetiyor."

Stefan cevap vermedi. Ağabeyinin aksine, evlere girmek onda bir adrenalın patlaması yaratmıyordu. Tam tersine, bir işin öncesinde ve sonrasında, günler boyunca karnında büyük bir korku hissiyle geziyordu. Ama yine de Robert ne derse onu yapıyordu her zaman; farklı bir şey yapabileceğini hiç düşünmemişti.

Dünkü hırsızlık, uzun süredir görmedikleri denli büyük bir vurgun olmuştu. Birçok insan yazlık evlerinde pahalı şeyler bırakma konusunda daha tedbirli davranıyordu artık; çoğunlukla atacakları eski ıvır zıvırları ya da kullanılmış eşya satışlarından buldukları ve hiç değeri olmasa da zekice bir iş yaptıkları hissini veren şeyleri kullanıyorlardı. Ama dün yeni bir TV, bir DVD oynatıcı, Nintendo marka bir oyun konsolu ve evin hanımına ait mücevherler ele geçirmişlerdi. Ro-

bert eşyaları her zamanki kanalları vasıtasıyla satacak, karşılığında epey de para alacaklardı. Tabii bu para onlara fazla dayanmayacaktı. Çalıntı para çabucak suyunu çekiyordu, dolayısıyla bu da birkaç hafta içinde bitecekti. Parayı kumara, dışarı çıkıp arkadaşlarına bir şeyler ısmarlamaya ve diğer ihtiyaçlarına harcıyorlardı. Stefan kolundaki pahalı saate baktı. Neyse ki anneleri bir şeyin ne kadar değerli olduğunu anlayamıyordu. Bu saatin kaç para olduğunu bilse, dırıldırından asla kurtulamazlardı.

Stefan bazen kendini, çarkta yıllarca durmadan dönen bir hamster gibi kapana kısılmış hissediyordu. Ergenliklerinden beri abisiyle kendisinin hayatında pek bir şey değişmemişti ve şu anda da önlerinde yeni bir kapı göremiyordu. Hayatına anlam katan tek şey Robert'ten sakladığı yegâne sırrıydı. İçgüdülerini, ağabeyine açılmasının iyi olmayacağını söylüyordu. Robert kaba sözleriyle bunu pis bir şeye çevirirdi.

Stefan bir anlığına kızın saçının kendi sert yanağına yumuşacık değmesini ve tuttuğunda elinin ne kadar küçük olduğunu hatırladı.

“Hey, hayallere dalma! Halletmemiz gereken işler var.”

Robert, sigarası ağzının kenarında, ayağa kalkıp kapıdan çıktı. Stefan da her zamanki gibi bildiği tek şeyi yaparak peşinden gitti.

Solveig mutfakta her zamanki yerinde oturuyordu. Stefan küçüklüğünden beri, babasıyla olan o olaydan sonra, annesinin pencerenin kenarındaki sandalyesinde oturup önündeki masada ne varsa büyük bir şevkle kurcaladığını görürdü. En eski anılarındaki annesi güzel bir kadındı ama yıllar içinde, yüzünde ve vücudunda giderek kalınlaşan yağ tabakaları oluşmuştu.

Solveig transa geçmiş gibi oturuyordu; parmakları kendiliğinden hareket ediyor, sürekli bir şeyleri çekip düzeltiyordu. Neredeyse yirmi yıldır o lanet olası fotoğraf albümleriy-

le oyalanmış, düzenleyip tekrar sıraya dizmişti. Yeni fotoğraf albümleri alıp fotoğraflarla haber kupürlerini tekrar tekrar düzenliyordu. Daha güzel, daha şık bir biçimde... Stefan bunun, annesinin daha mutlu zamanlara tutunma yöntemi olduğunu anlamayacak kadar aptal değildi; ama elbet bir gün, o günlerin geçip gittiğini annesi de anlayacaktı.

Resimler Solveig'in güzel olduğu zamanlara aitti. Hayatının en önemli anı, Özgür Kilise'nin tanınmış rahibi ve bölgedeki en varlıklı çiftliğin sahibi Ephraim Hult'un küçük oğlu Johannes Hult'la evlendiği zamandı. Johannes yakışıklı ve zengindi. Solveig fakir olabilirdi ama Bohuslan'ın en güzel kızıydı; o zamanlar herkes öyle derdi. Eğer daha fazla kanıt gerekirse, iki yıl üst üste "Mayıs Kraliçesi" seçildiği zamanlardan kalma gazete kupürleri yeterdi. Son yirmi yıldır bu makaleleri ve genç bir kızken çekilmiş bir sürü siyah beyaz fotoğrafı özenle saklıyordu. O kızın hâlâ bütün o yağ katmanlarının altında bir yerlerde olduğuna inanıyordu. Her sene yavaş yavaş kayıp gitmesine rağmen, kızı bu fotoğraflar sayesinde canlı tutabiliyordu.

Stefan son bir kez arkasına baktı ve annesini mutfakta otururken bırakıp Robert'in peşinden dışarı çıktı. Robert'in dediği gibi, halletmeleri gereken işler vardı.

Erica yürüyüşe çıkmayı düşündü ama güneş bu kadar tepedeyken ve hava da bu kadar sıcakken, bunun iyi bir fikir olmadığını karar verdi. Sıcak dalgası bastırana kadar hamileliği mükemmel geçmişti. O zamandan beri ise terli bir balina gibi dolanıyor, umutsuzca serinlemeye çalışıyordu. Eksik olmasın, Patrik ona bir masa vantilatörü almayı akıl etmişti ve Erica evin içinde nereye giderse gitsin, vantilatörü bir hazine gibi yanında taşıyordu. Tek dezavantajı fişe takmak zorunda olmasıydı; bu yüzden ancak kablosunun bir prize yetişebildiği mesafelerde oturabiliyor, bu da seçeneklerini kısıtlıyordu.

Ama verandadaki prizin yeri mükemmeldi; kanepeye yerleşip önündeki masaya da vantilatörü koyabiliyordu. Hiçbir pozisyonda beş dakikadan fazla rahat edemediği için daha iyi pozisyon bulmak için yer değiştirip duruyordu. Bazen kurgularına tekme atan bir ayak, bazen de yan tarafına vuran bir yumruk hissediyordu. Sonra yine pozisyon değiştirmesi gerekiyordu. Buna bir ay daha nasıl katlanacağını hiç bilemiyordu.

Hamile kaldığında Patrik'le sadece altı aydır birlikteydiler ama işin tuhafı bu ikisinin de canını sıkınamıştı. İkisi de artık olgun yaşlardaydı ve ne istediklerini biraz daha iyi biliyor, beklemek için bir sebepleri olmadığına inanıyorlardı. Ancak şimdi, deyim yerindeyse, yumurta kapıya dayandığında, korkmaya başlamıştı. Belki de hamilelikten önce günlük hayatı yeterince paylaşmamışlardı. Daha önce birbirlerine verebildikleri bütün ilgiyi talep eden minik bir yabancıyla karşılaştıklarında, ilişkilerine ne olacaktı?

Birlikteliklerinin ilk günlerindeki o çılgınca kara sevda tabii ki geçmişti. Artık ilişkilerini çok daha gerçekçi ve gündelik bir temel üzerine kurmaları gerekiyordu; birbirlerinin iyi ve kötü yanlarını daha iyi kavramışlardı. Ama ya bebek doğduktan sonra geriye sadece kötü taraflar kalırsa ne olacaktı? Bebek bir yaşına geldiğinde aniden biten ilişkiler hakkında kim bilir kaç istatistik veri okumuştur. Artık bu konuda endişelenmenin bir anlamı yoktu. Olan olmuştu ve kendisi de, Patrik de bu çocuğun doğmasını canı gönülden istiyordu. Erica bu isteğin, önlerindeki çalkantılı günleri aşmalarına yeteceğini umuyordu.

Telefon çalınca irkildi. Güçbela kanepeden kalkmak için debelenirken, arayan kişinin bu esnada kapatmayacak kadar sabırlı olmasını diledi içinden.

“Efendim, alo? Ah, selam Conny... İyiyim teşekkürler, sadece bu havada şişman olmak çok zor... Uğramak mı? Tabii,

elbette... Kahve içmeye gelin... Geceyi burada mı geçireceksiniz? Şey..." Erica sessizce iç geçirdi. "Tabii, neden olmasın? Ne zaman geleceksiniz? Bu akşam mı? Yani, hayır, hiç sorun değil. Misafir odasında kalabilirsiniz."

Bıkkınlıkla telefonu kapadı. Yazın Fjällbacka'da bir ev sahibi olmanın tek bir dezavantajı vardı: Her türden akraba ve arkadaş –yılın geri kalan on ayında gıkı çıkmayan insanlar– pat diye ortaya çıkıveriyordu. Kasım ayında onu görmeye hiç meraklı değillerken, temmuz ayında okyanus manzaralı bir evde kira ödemededen kalma fırsatını kaçırmıyorlardı. Temmuzun ortasına kadar kimseden ses çıkmayınca Erica bu yıl kurtulabileceklerini sanmıştı. Ama şimdi kuzeni Conny, karısı ve iki çocuğuyla birlikte Trollhättan'dan Fjällbacka'ya doğru yola çıktığını söylüyordu. Bir gece kalacakları için Erica başa çıkabileceğini düşündü. İki kuzeninden de pek hoşlanmazdı ama yetiştirilme tarzı, içinden gelse bile misafirleri reddetmesine izin vermiyordu. Onun gözünde, ikisi de beleşçiydi.

Yine de Erica, Patrik'le birlikte Fjällbacka'da davetli ya da davetsiz misafirleri kabul edebilecekleri bir evleri olduğu için mutluydu. Annesiyle babası öldükten sonra, eniştesi evi sattırmak istemişti. Ama kız kardeşi Anna, sonunda kocasının fiziksel ve ruhsal istismarından bıkmış, Lucas'tan boşanmış, ev de Erica'yla ona kalmıştı. Anna iki çocuğuyla birlikte Stockholm'de yaşadığı için Fjällbacka'daki eve Patrik ile Erica taşınmıştı. Karşılığında da evin masraflarını karşılıyorlardı. Nihayetinde evle ilgili kalıcı düzenlemeler yapmaları gerekecekti ama şimdilik Erica sadece eve sahip olduğu için bile mutluydu. Yıl boyunca orada yaşamak ise onu ayrıca sevindiriyordu.

Erica etrafa bakındı ve misafirler geldiğinde evin nispeten derli toplu görünmesini istiyorsa hemen işe koyulması gerektiğini fark etti. Patrik'in bu istilaya ne diyeceğini merak etti ama ardından omuz silkti. Eğer izinli olduğu halde işe gi-

derek onu burada yalnız bırakıyorsa, Erica da elbette misafir ağırlamaya karar vermiş olabilirdi. Patrik'in bütün gün ayağının altında dolanmamasını tercih ettiği zamanları çoktan unutmuştu bile.

Ernst ile Martin aldıkları ihbar sonucu gittikleri yerden dönmüşlerdi. Patrik onları davayla ilgili son gelişmelerden haberdar ederek işe başlamak istedi. Odasına çağırdığı iki dedektif masasının önündeki sandalyelere oturdular. Patrik, Ernst'in soruşturmayı kendisinden çok daha genç bir dedektife verdikleri için öfkeden pancar gibi kızardığını fark etse de görmezden gelmeyi tercih etti. Bu, Mellberg'in ilgilenmesi gereken bir konuydu. En kötü ihtimalle Ernst kendisiyle çalışmayı reddetse bile onsuz idare edebilirlerdi.

“Olanları duymuşsunuzdur.”

Martin “Evet, polis telsizinden duyduk” dedi. Ernst'in aksine, genç ve hevesliydi; kucağında defteri ve elinde kalemiyle dimdik oturuyordu.

“Fjällbacka'daki Kungsklyftan'da bir kadın ölü olarak bulundu. Çıplaktı. Yirmi ila otuz yaşları arasında olduğu tahmin ediliyor. Cesedin altında kaynağı ve yaşı bilinmeyen iki insan iskeleti bulundu. Olay yeri inceleme ekibinden Karlström gayriresmi olarak, iskeletlerin pek de yeni olmadığını söyledi. Yani sürekli uğraştığımız bar kavgaları ve sarhoş sürücülerin dışında yapacak çok işimiz var. Annika da, Gösta da izininde, o yüzden kolları sıvayıp işe başlamamız lazım. Bu hafta aslında ben de izinliydim ama gelip çalışmayı kabul ettim. Mellberg bu soruşturmayı yürütmemi istedi. Sorusu olan?”

Bu soru öncelikli olarak Ernst'e yöneltilmişti ama o susmayı tercih etti. Şüphesiz, sonra arkasından söylenecekti.

“Ne yapmamı istersin?” Martin yerinde duramayan bir at gibiydi. Şimdi de kalemini defterinin üzerinde sabırsızca çevirip duruyordu.

“Schengen Bilgi Sistemi’nde* son iki ay içinde kaybolduğu bildirilen kadınlarla ilgili bir araştırma yaparak işe başla. Adli tıp laboratuvarından daha fazla bilgi gelene kadar zaman aralığını geniş tutmakta fayda var. Gerçi ölümün yakın zamanda, hatta birkaç gün önce olduğunu düşünüyorum.”

Martin “Duymadın mı?” diye sordu.

“Neyi?”

“Veri tabanı çöktü. SIS’i unutmamız ve eski usul çalışmamız gerekecek.”

“Lanet olsun! Zamanlaması harika olmuş. Mellberg’e göre, izne çıktığım tarihin öncesine ait hiç kayıp bildirimi yok. Bu yüzden yakındaki bütün bölge karakollarını aramanızı tavsiye ederim. En yakınlardan başlayıp uzaktakilere doğru ilerleyin. Anlaşıldı mı?”

“Tamam. Alanı ne kadar genişleteyim?”

“Tanıma uyan birini bulana dek, nereye kadar gitmen gerekiyorsa o kadar. Toplantıdan hemen sonra da Uddevalla’yı arayıp soruşturmada kullanmak üzere kurbanın eşkâlini alın.”

“Peki ben ne yapayım?” Ernst’in sesindeki heyecanın pek de bulaşıcı olduğu söylenemezdi.

Patrik, Mellberg’le yaptığı konuşmadan sonra aldığı notlara baktı.

“Kungsklyftan’ın girişinin yakınında oturan insanlarla konuşarak işe başlamanı rica ediyorum. Dün gece ya da bu sabah erken saatlerde bir şey görmüş ya da duymuşlar mı diye araştır. Orası gündüzleri turist kaynar, o yüzden ceset, daha doğrusu cesetler, oraya geceleyin ya da sabah erken saatlerde götürülmüş olmalı. Kalıntıların buraya büyük girişten sokulduğunu varsayabiliriz; Ingrid Bergman Meydanı’ndaki merdivenlerden yukarı taşınması zor. Çocuk, kadını sabah altı civarında bulmuş; yani akşam dokuzla sabah al-

* Schengen Information System – SIS. Yasaların uygulanması ve sınır güvenliği gibi konulara ilişkin bilgilerin toplanması ve paylaşılması konusunda Avrupa Birliği üyesi ülkeler tarafından oluşturulan bir çeşit haberalma ağı. (ç.n.) Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

tı arasındaki zaman dilimine odaklanmalısınız. Ben de aşağı inip arşivlere bakayım. O iskeletlerde kafamı kurcalayan bir şeyler var. Ne olduğunu bilmem gerekiyormuş gibi... Sizin aklınıza bir şey geliyor mu? Hafızanızı bir yoklasanız?”

Patrik ellerini iki yana açıp kaşlarını kaldırarak bir cevap bekledi ama Martin’le Ernst başlarını sallamakla yetindiler. Patrik iç geçirdi. Yeraltı mezarına inmekten başka çare kalmamıştı...

Gözden düşüp düşmediğini merak eden ama bunun üzerinde ne kadar düşünürse düşünsün yanıtından emin olamayacağını bilen Patrik, Tanumshede Karakolu’nun derinliklerinde oturmuş, eski belgeleri eşeliyordu. Klasörlerin çoğu toz içindeydi ama neyse ki hâlâ düzenli gibiydiler. Dosyaların çoğu kronolojik bir sıra takip ediyordu ve Patrik tam olarak ne aradığını bilmesede, oralarda bir yerlerde olduğundan emindi.

Bağdaş kurarak taş zemine oturdu ve kutuları bir bir, sistematik bir biçimde taradı. Onlarca yıllık insan yazgısı ellerinin arasından geçiyordu. Bir süre sonra birçok insanın ve ailelerinin tekrar tekrar karşısına çıktığını fark etti. Aynı soyadlarıyla karşılaştıkça sanki suç dolu hayatlar anne babalardan çocuklara ve hatta torunlara aktarılıyormuş gibi geldi ona.

Cep telefonu çaldı. Ekranda Erica’nın adını gördü.

“Selam canım, her şey yolunda mı?” Cevabı gayet iyi biliyordu. “Evet, biliyorum çok sıcak. Vantilatörün yanında otur; yapacak bir şey yok... Erica, elimizde bir cinayet vakası var ve Mellberg soruşturmayı benim yürütmemi istiyor. Birkaç gün işe gelip çalışsam çok bozulur musun?”

Patrik nefesini tuttu. Çalışacağını daha önce söylemesi gerekirdi ama tipik bir erkek olarak yan çizmiş ve kaçınılmaz olanı ertelemeye çalışmıştı. Diğer yandan, Erica kocasının işinin neler gerektirdiğini gayet iyi biliyordu. Yaz ayları, Ta-

numshede polisinin en yoğun aylarıydı ve izne sırayla çıkmaları gerekiyordu. Art arda birkaç gün izin almaları bile garanti değildi; her şey karakolun kaç sarhoşla, kaç kavgayla ve turizmin diğer hangi yan etkileriyle uğraşması gerektiğine bağlıydı. Ve cinayet, tabii ki diğer her şeyden önce geliyordu.

Erica'nın verdiği haberi neredeyse kaçıırıyordu.

“Ziyarete mi geliyor? Kim? Kuzenin mi?” Patrik içini çekti. “Hayır, ne diyebilirim ki? Tabii bu gece yalnız olabilseydik daha güzel olurdu ama zaten yola çıktılarsa... Umarım sadece bir gece kalıyorlardır? Tamam. O zaman gelirken biraz karides alırım. Basit bir şey olsun ki, yemek pişirmene gerek kalmasın. Yedi civarında gelirim. Öptüm.”

Telefonu cebine geri koydu ve önündeki kutuları taramaya devam etti. Üzerinde “kayıp” yazan bir dosya ilgisini çekti. Hırslı biri, polis soruşturmalarından çıkan bütün kayıp raporlarını toplamıştı. Patrik aradığı şeyin bu olduğunu biliyordu. Toz yüzünden parmakları kirlendiğinden, dosyayı açmadan önce elini şortuna sildi. Birkaç dakika okuduktan sonra hafızası canlandı. Bölgede sonuçlanmayan kayıp bildirimlerinin ne kadar az olduğunu hesaba katarsa, bunu hemen hatırlaması gerekirdi. Yaşının etkileri ortaya çıkıyor olmalıydı. En azından artık raporlar önündeydi ve 1979 yılında iki kadının kaybolup bir daha da bulunamamasının tesadüf olmadığını hissediyordu. Şimdi de Kungsklyftan'da iki iskelet ortaya çıkmıştı.

Dosyayı yanına alarak yukarı, gün ışığına çıkardı ve masasına koydu.

Burada kalmasının tek sebebi atlardı. Hünerli elleri, iğdiş edilmiş kahverengi atı düzenli hareketlerle kaşağılıyordu. Fiziksel işler, öfkesinden kurtulmasını sağlayan bir supap işlevi görüyordu. On yedi yaşında olup da kendi hayatı üzerinde söz sahibi olamaması boktan bir şeydi. Reşit olur olmaz

bu delikten defolup gidecekti. Sonra da Göteborg şehir merkezinde dolaşırken yanına gelen o fotoğrafçının teklifini kabul edecekti. Paris'te bir manken olup tonlarca para kazanınca da hepsine lanet olası eğitimlerini bir taraflarına sokmalarını söyleyecekti. Fotoğrafçı, geçen her yılın manken olarak değerini azalttığını söylemişti. Babası aklını eğitimle bozduğu için mankenlik yapma şansı elde edene kadar, hayatının koca bir yılı harcanmış olacaktı. Podyumda yürümek için fazla eğitime gerek yoktu. Sonraları, yirmi beş yaşına gelip yaşlanmaya başladığında bir milyonerle evlenecekti. Ve babasının onu mirasından mahrum bırakma tehditlerine gülüp geçecekti. Alışverişe çıktığında babasının lanet olası serveti kadar para harcayabilecekti.

Harika çocuk olan lanet ağabeyi de hayatını kolaylaştırmıyordu. Evde kalmaktansa onunla ve Marita'yla yaşamak nispeten daha iyiydi. Ağabeyi aşırı güvenilir biriydi. Kendisi her şey için suçlanırken onun yaptığı hiçbir şey ters gitmiyordu.

“Linda?”

Her zamanki gibi ahırda bile huzur vermiyorlardı.

“Linda?” Ses daha ısrarcıydı. Burada olduğunu biliyordu, o yüzden duymamış gibi yapmanın anlamı yoktu.

“Kafamı ütülemeyi bırak. Ne var?”

“Benimle bu ses tonuyla konuşmana hiç gerek yok. Biraz nezaket göstermeni istemem çok mu?”

Cevap olarak birkaç küfür mırıldandı ama Jacob aldırış etmedi.

Linda “Sen benim babam değilsin, ağabeyimsin; bunu hiç düşündün mü?” dedi.

“Bunun farkındayım ama benim çatımın altında yaşadığın sürece senden ben sorumluyum.”

Jacob ondan hemen hemen iki kat yaşlı olduğu için her şeyi bildiğini sanıyordu. Büyüklük taslamak kolaydı, çünkü ona göre hava hoştu. Babası, Jacob'un gurur duyulacak bir

oğul olduğunu ve aile mülküne iyi bakacağını birçok kez söylemişti. Linda bir gün bütün arazinin ağabeyine kalacağını düşünüyordu. Ağabeyi o zamana kadar paranın önemi yokmuş gibi davranabilirdi ama Linda onun içini okuyordu. Herkes Jacob'a hayrandı, çünkü sorunlu gençlerle çalışıyordu. Aynı zamanda, hem mülkün hem de servetin ona kalacağını da gayet iyi biliyorlardı. O zaman bu idealist işine daha ne kadar devam edeceğini görmek ilginç olacaktı.

Linda kıkırdamasına engel olamadı. Jacob gece gizlice dışarı çıktığını, üstelik kiminle buluştuğunu bilse delirir, onu bir güzel paylardı. Talihsiz insanlara merhamet göstermekten bahsetmek kolaydı; tabii ön bahçenizde olmadıkları sürece. Ayrıca Linda'nın Stefan'la görüşmesinin dışında Jacob'un kafayı yemesine sebep olacak başka şeyler de vardı. Stefan kuzenleriydi ve ailenin iki tarafı arasındaki düşmanlık, Linda'nın –hatta Jacob'un– doğumundan çok daha öncelere dayanıyordu. Neden olduğuna dair hiç fikri yoktu. Böyleydi işte. Bu yüzden Stefan'la buluşmak için gizlice çıktığında midesinde ekstradan kelebekler uçuşuyordu.

Linda onunla iyi vakit geçiriyordu. Çok düşünceliydi ama Linda'dan çok daha büyüktü ve dolayısıyla Linda'nın akranlarında olmayan bir özgüveni vardı. Kuzen olmaları onu rahatsız etmiyordu. Artık kuzenler evlenebiliyordu bile. Bu, uzun vadeli planlarının bir parçası değildi ama bir sır olarak kaldığı müddetçe, onunla yeni şeyler keşfetmeye de itirazı yoktu.

Linda “Bir şey mi isteyeceksin, yoksa sadece etrafımda dolaşmayı mı düşünüyorsun?” dedi.

Jacob derin bir iç çekti ve elini Linda'nın omzuna koydu. Linda omzunu silkti ama Jacob sıkıca tutuyordu.

“Bu saldırganlığın sebebi ne, gerçekten anlamıyorum. Birlikte çalıştığım çocuklar seninki gibi bir eve sahip olmak ve senin gibi yetiştirilmek için her şeylerini verirler. Biraz min-

net ve olgunluk göstersen iyi olurdu. Ve evet, bir şey isteyecektim. Marita yemeği hazırladı, sofraya oturmak üzereyiz. O yüzden çabucak üstünü değiştir. Sonra da gelip bizimle sofraya otur.”

Jacob, Linda'nın omzunu bıraktı ve ahırdan çıkarak malikâneye doğru yürümeye başladı. Linda söylenerek kaşığı bıraktı; sonra da üstünü değiştirmek üzere o da dışarı çıktı. Ne olursa olsun, çok acıkmıştı.

Martin'in kalbi bir kez daha kırılmıştı. Daha önce kaç ke-re kırıldığını artık hatırlayamıyordu bile ama buna alışmış olması, canını daha az acıttığı anlamına gelmiyordu. Daha önce de defalarca olduğu gibi, yanındaki yastığa başını koyan kadının aradığı kadın olduğunu sanmıştı. Tabii ki kadının bir sevgilisi olduğunu biliyordu ama her zamanki saflığıyla, kendisinin sıradan bir gönül macerası olmadığını ve diğer erkeğin sayılı günleri kaldığını sanmıştı. Masum yüzü, kibarlığı ve açık sözlülüğüyle; kendisinden biraz daha yaşlı, daha olgun ve kocalarıyla monoton bir hayat sürdüren kadınları, şekere üşüşen sinekler gibi kendine çektiğini hiç bilmiyordu. Kocalarını 25 yaşındaki hoş bir polis için bırakmaya hiç niyetleri yoktu ama onaylanma ihtiyaçlarının ya da arzularının tatmin edilmesini istediklerinde onunla kırıştırmakta bir mahsur da görmüyorlardı. Martin bir ilişkinin fiziksel yönlerine karşı değildi –bu alanda özel bir yeteneği de vardı– ama sorun, kendisinin aynı zamanda aşırı hassas bir adam olmasıydı. Martin Molin aşk maceralarının gönüllü katılımcısıydı. Kadınlar ona teşekkür edip kendi evlerine, sıkıcı da olsa düzenli ve tanıdık ilişkilerine döndüğünde, bu ufak girişimlerinin gözyaşı ve diş gıcırtilarıyla bitmesinin sebebi de buydu.

Martin masasında oturup derin bir iç çekti ve dikkatini elindeki işe vermek için kendini zorladı. Şimdiye kadar yaptığı aramalar meyve vermemişti ama hâlâ aranacak bir sürü

karakol vardı. Veri tabanının en çok ihtiyaç duyduğu zamanda çökmüş olması da muhtemelen her zamanki şansının bir parçasıydı. Şimdi oturmuş, tek tek telefon edip ölü kadının eşkâline uyan birini bulmaya çalışıyordu.

İki saat sonra arkasına yaslandı ve çaresizlik içinde kalemini duvara fırlattı. Kurbanın eşkâline uyan bir kayıp ihbarı yoktu. Ne yapacaklardı şimdi?

Bu hiç adil değildi. O sümüklü çocuktan daha yaşlıydı ve bu soruşturmayı onun yürütmesi gerekirdi ama dünyada nankörlükten bol bir şey yoktu. Yıllardır büyük bir gayretle o lanet olası Mellberg'e yalakalık yapıyordu ama hiçbir işe yaramamıştı. Ernst, Fjällbacka yolundaki virajları hızla alıyordu. Polis arabası kullanıyor olmasaydı, dikiz aynasında, arkasından el hareketi çeken bir sürü insan göreceği kesindi. O lanet olası turistler hele buna bir kalkışsınlar, günlerini gösterirdi onlara.

Gidip komşulara sor. Bu, acemilere göre bir işti; yirmi beş yıllık deneyimi olan bir polise göre değildi. O kendini beğenmiş Martin bu işi halledebilirdi; Ernst de böylece yakınlardaki karakollardaki meslektaşlarını arayıp geyik yapma fırsatı bulurdu.

İçten içe öfkeleniyordu ama çocukluğundan beri mizacı böyleydi; dolayısıyla böyle öfkelenmesinde şaşılacak bir şey yoktu. Fevri yapısı nedeniyle sosyal temas gerektiren bu mesleğe hiç de uygun değildi. Diğer taraftan, serseriler ona saygı duyuyorlardı, çünkü sağlıklarına değer veriyorlarsa Ernst Lundgren'ı hafife almamaları gerektiğini içgüdüsel olarak biliyorlardı.

Şehirde her yer turist kaynıyordu. Bakışlarıyla onu takip edip parmakla gösterdikleri için haberin bütün Fjällbacka'ya yayıldığını anladı. Ingrid Bergman Meydanı'nda trafik adım adım ilerliyordu, çünkü bütün arabalar yasadışı park etmiş-

ti. Cafe Bryggan'ın kaldırımındaki masalarında oturan birkaç müdavimin, arabalarını çekmek için kalktıklarını görünce rahatladı. Akıllıca bir hareketti. Döndüğünde o arabalar hâlâ orada olursa yasadışı park eden insanların tatil huzurunu bozmaktan hiç çekinmeyecekti. Belki bir kısmını alkolmetre cihazına da üfletirdi. Bazı sürücüler, onun arabayla geçip gittiğini görünce soğuk birer birayı mideye indirmişlerdi. Şansı yaver giderse birkaç ehliyete de el koyabilirdi.

Kungsklyftan'ın dışındaki kısacık park şeridinde yer yoktu ama bir yere sığışıp "kapı çalma operasyonu"na başladı. Tahmin ettiği gibi kimse bir şey görmemişti. Normalde komşuları evlerinde osursa haberleri olan insanlar, polis bir şey sorduğunda kör ve sağır oluyorlardı sanki. Gerçi Ernst gerçekten bir şey duymamış olabileceklerini de kabul ediyordu. Yaz geceleri, sabaha karşı eve yalpalayarak giden sarhoşlar yüzünden o kadar gürültü oluyordu ki, insanlar rahatça uyuyabilmek için dışarıdan gelen sesi engellemenin yollarını öğrenmişlerdi. Ama yine de aşırı derecede rahatsız edici bir durumdu bu.

Son eve gelene kadar hiçbir bilgi elde edemedi. Son evden de aman aman bir şey öğrenemedi ama en azından ufak bir ipucu yakalar gibi oldu. Kungsklyftan'ın girişine en uzak mesafedeki evde yaşayan yaşlı adam, gece üçte çişini yaparken bir arabanın geldiğini duymuştu. Zaman aralığını üçe çeyrek kalaya kadar daraltmıştı. Dışarı bakmamıştı, bu yüzden de ne sürücü ne de araba hakkında bir şey söyleyebiliyordu. Ama eskiden bir sürücü kursunda eğitmen olduğu ve zamanında bir sürü farklı araba kullandığı için aracın yeni bir model olmadığından, birkaç yıllık bir araba olduğundan oldukça emindi.

Harikaydı! Ernst'in iki saat boyunca kapı kapı dolaştıktan sonra eline geçen tek şey, katilin muhtemelen saat üç civarında, eski model bir arabayla cesedi getirmiş olabileceğiydi. Pek de sevinilecek bir bilgi değildi bu.

Ama karakola dönmek için tekrar meydandan geçerken önceki sürücülerin boşalttığı yerlere, yasaları ciddiye almayan yeni insanların park ettiğini görünce morali biraz düzeldi. Artık onları, ciğerleri patlayana dek alkolmetre cihazına üfletecekti.

Erica güçbela halıyı süpürürken ısrarla çalınan kapı zili yüzünden işini yarıda kesti. Sucuk gibi terlediği için yüzüne yapışan birkaç saç telini çektikten sonra kapıyı açtı. Bu kadar çabuk geldiklerine göre arabayı trafik canavarı gibi kullanmış olmalıydılar.

“Selam şişkocuk!”

Sertçe kucaklandığında Erica tek terleyenin kendisi olmadığını gördü. Burnu Conny’nin koltukaltına gömülmüş bir haldeyken, ona kıyasla gül bahçesi gibi koktuğunu fark etti.

Kendini onun kollarından kurtardıktan sonra Conny’nin karısı Britta’ya “Merhaba” dedi ve sadece birkaç kez karşılaştıkları için elini kibarca sıkmakla yetindi. Britta’nın eli nemliydi ve ölü balık gibi bir his uyandırıyordu. Tüyleri ürpereyen Erica, elini pantolonuna silmemek için kendini zor tuttu.

“Karnın ne kadar büyümüş! İçeride ikiz falan mı var?”

Vücutuyla ilgili bu şekilde yorumlar yapılmasından nefret ediyordu ama hamilelikle birlikte, insanların, vücudunun şekli hakkında yorum yapma ve istedikleri gibi karnına dokunma hakkını kendilerinde gördüğünü fark etmişti – bu hareketler çok tanıdıktı artık. Hiç tanımadığı insanlar bile yanına gelip karnını ellemeye başlamışlardı. Erica kaçınılmaz okşamaların başlamasını bekliyordu ve çok geçmeden Conny ellerini onun şiş karnında gezdirmeye başladı.

“Ooo, içeride küçük bir futbol yıldızı var desene. Tekmele-re bakılırsa erkek olacak. Buraya gelin çocuklar, şuna bir dokunun!”

Erica'nın karşı çıkacak gücü yoktu; dondurma yüzünden yapış yapış olmuş iki küçük elin saldırısına uğradı ve beyaz bluzunda el izleri kaldı. Neyse ki altı ve sekiz yaşlarındaki Lisa ile Victor kısa süre sonra ilgilerini yitirdiler.

"Peki mutlu baba ne diyor? Gün sayıyor mu?" Conny onun cevap vermesini beklemiyordu; Erica onun diyalog konusundaki pek de başarılı olmadığını hatırladı.

"Evet ya, bu iki keratanın dünyaya geldiği günleri hatırlıyorum. Çok etkileyici bir deneyim. Ama söyle ona, doğum esnasında alt tarafları seyretmeyi düşünmesin bile. Uzun süre arzusunu kaybedebilir."

Kıkırdadı ve yanındaki Britta'yı dirseğiyle dürttü. Karısı da ona ters bir bakış attı. Erica uzun bir gün olacağını anlamıştı. Keşke Patrik eve zamanında gelebilseydi.

Patrik, Martin'in kapısını yavaşça çaldı. İçerisinin bu kadar düzenli olması onu biraz kışkırtıyordu. Martin'in masası o kadar temizdi ki, ameliyat masası olarak kullanılabilirdi.

"Nasıl gidiyor? Bir şey buldun mu?"

Martin'in keyifsiz hali, başını iki yana sallamadan önce bile cevabın olumsuz olacağını göstermişti zaten. Lanet olsun! Şu anda soruşturmadaki en önemli şey kadının kimliğini tespit etmektir. Bir yerlerde insanlar onun için endişeleniyordu. Elbette birileri onu özlüyor olmalıydı.

"Peki ya sen?" Martin, Patrik'in elindeki dosyayı işaret etti. "Aradığın şeyi buldun mu?"

"Sanırım."

Patrik, Martin'in yanına oturabilmek için bir sandalye çekti.

"Şuna bir bak. Fjällbacka'da 70'lerin sonlarında iki kadın kaybolmuştu. Neden hemen aklıma gelmedi bilmiyorum, o zamanlar gazete manşetlerine çıkmışlardı. Neyse, soruşturma malzemelerinden geriye bunlar kalmış.

Masaya koyduğu dosya çok tozluydu. Martin'in dosyayı silmemek için kendini zor tuttuğunu fark etti. Meslektaşının sert bakışı onu durdurmuştu. Patrik dosyayı açıp üstte duran fotoğrafları gösterdi.

"Bu Siv Lantin. 1979 yılında Yaz Dönümü Gecesi'nde kaybolmuş. On dokuz yaşındaymış." Patrik bir sonraki fotoğrafı çıkardı. "Bu da Mona Thernblad. İki hafta sonra kaybolmuş; on sekiz yaşındaymış. Arama ekiplerinin tüm çabalarına, su kanallarının taranmasına ve aklına gelebilecek her şeyin yapılmasına rağmen ikisi de bulunamamış. Siv'in bisikleti bir hendekte bulunmuş; bulunan tek şey de o olmuş. Koşu ayakkabısının teki dışında Mona'dan da geriye hiçbir şey bulunamamış."

"Evet, şimdi sen bahsedince hatırladım o davaları. Bir şüpheli vardı, değil mi?"

Patrik raporun sararmaya başlamış sayfalarını karıştırıp daktiloyla yazılmış bir ismi gösterdi.

"Johannes Hult. Kardeşi Gabriel Hult polisi arayıp, kaybolduğu gece Siv Lantin'i Johannes'le birlikte Bräcke'deki çiftliğine giderken gördüğünü söylemiş."

"İhbar ne kadar ciddiye alınmış? Yani bir cinayet davasında kardeşini ihbar ediyorsan bunun ardında bir şeyler olmalı."

"Hult ailesindeki düşmanlık yıllardır devam ediyordu ve herkes de bunun farkındaydı. Bu yüzden ihbar büyük bir şüpheyile karşılanmış sanırım. Yine de soruşturulması gerektiği için Johannes birkaç kez sorgu için karakola getirilmiş. Ama kardeşinin ifadesi dışında hiç delil bulunamamış. Bir kardeşin sözüne karşılık diğerinin sözü olduğu için Johannes serbest bırakılmış."

"Gabriel şu anda nerede?"

"Emin değilim ama Johannes'in kısa bir süre sonra intihar ettiğini hatırlıyor gibiyim. Lanet olsun! Annika burada olsaydı hemencecik bu dosyanın daha güncel bir halini bulur-

du. Dediğim gibi, dosyadaki malzeme çok yetersiz.”

“Bulduğumuz iskeletlerin bu iki kadına ait olduğundan emin gibisin.”

“Öyle diyemem. Varsayımımı, olasılık yasasına dayandırıyorum sadece. 70’lerde kaybolmuş iki kadınıımız var ve şimdi de bayağı eskiye ait gibi görünen iki iskelet ortaya çıkıyor. Bunun sadece bir tesadüf olma olasılığı nedir? Gerçi emin değilim tabii; adli tabip raporunu verene kadar da emin olamayacağız. Ama ulaştığımız bu bilgiyi derhal ona da iletmeliyiz.”

Patrik saate baktı. “Lanet olsun, gitsem iyi olacak. Bugün eve erken gideceğime söz verdim. Erica’nın kuzeni ziyarete geliyor ve yemek için karides hazırlamam lazım. Adli tabibe bu bilginin iletilmesini sağlayabilir misin? Ernst geldiğinde de işe yarar bir şeyler bulmuş mu, bir sor bakalım.”

Patrik karakoldan çıkınca sıcak bir duvara toslamış gibi oldu ve tekrar klimalı bir ortama girmek için aceleyle arabasına gitti. Bu sıcaklar onun enerjisini bu kadar tüketiyorsa, zavallı Erica’ya kim bilir neler yapıyordu?

Şu sıra misafir gelmesi kötü olmuştu ama Erica’nın hayır demesinin zor olduğunu anlayabiliyordu. Flood ailesi yarın gideceği için de sadece bir gecelerini harcamış olacaklardı. Soğutmayı maksimuma getirdi ve Fjällbacka’ya doğru yola çıktı.

“Linda’yla konuştun mu?”

Laine asabi bir tavırla ellerini ovuşturuyordu. Gabriel onun bu hareketinden nefret eder olmuştu.

“Konuşacak pek bir şey yok” dedi. “Kendisine söyleneni yapacak.”

Gabriel başını bile kaldırmadan yaptığı işe sakince devam etti. Tamamen kayıtsız davranıyordu ama Laine o kadar kolay susmayacaktı. Maalesef. Yıllardır karısının biraz olsun susmayı öğrenmesini dilemişti. Kişiliğine çok şey katardı bu.

Gabriel Hult da doğuştan tam bir muhasebeciydi. Borçları ve alacakları yan yana koyup alt satırda bakiyeyi çıkarmaya bayılırdı; mantıklı olmayan, duygusal her şeyden kelimenin tam anlamıyla tiksiniyordu. İlkesi, düzenli olmaktı ve yaz sığağına rağmen, tabii ki daha hafif bir kumaştan ama yine de son derece düzgün görünen bir takım elbise giyip kravat takmıştı. Koyu renk saçları yıllar içinde azalmıştı ama hâlâ geriye doğru tarıyor ve ortadaki kel bölgeyi kapatmak için bir çaba göstermiyordu. En dikkat çekici aksesuarı ise burunun ucunda duran ve konuştuğu insanlara üzerinden küçümseyerek bakmasını sağlayan yuvarlak gözlüğüydü. Doğru olan doğrudur – hayat felsefesi buydu ve diğer insanların da aynı şekilde yaşamasını istiyordu. Ama diğerleri aksine, sanki bütün enerjilerini o mükemmel dengesini bozmaya ve hayatını zorlaştırmaya harcıyorlardı. Aptalca davranacaklarına sadece onun söylediklerini yapsalar, her şey çok daha kolay olurdu.

Şu anda hayatındaki en büyük sıkıntı Linda'ydı. Jacob ergenlik yıllarında hiç bu kadar zorluk çıkarmamıştı. Gabriel'in ideal dünyasında kızlar erkeklerden daha sakin ve itaatkâr olurlardı. Oysaki karşılarında, her fırsatta onlarla zıtlaşan ve en kısa sürede hayatlarını mahvetmek için elinden geleni yapan genç bir canavar vardı. Kızının o aptalca manken olma hayallerini pek ciddiye almıyordu. Hoş bir kız olduğu kesindi ama ne yazık ki beyni annesine çekmişti ve profesyonel mankenliğin acımasız dünyasında bir saat bile dayanamazdı.

“Bunu daha önce de tartıştık Laine ve fikrim değişmedi. Söz konusu bile değil. Linda'nın boş boş dolanıp, tek derdi onu soymak olan ahlaksız bir fotoğrafçıya poz vermesine izin vermeyeceğim. Onun eğitimine devam etmesi gerekiyor, o kadar.”

“Evet ama bir yıl sonra on sekiz yaşında olacak ve o za-

man zaten istediğini yapabilecek. Bir sene sonra onu tamamen kaybetme riskini almak yerine, şimdiden desteklememiz daha iyi olmaz mı?”

“Linda kaz gelecek yeri iyi bilir; o yüzden maddi destek almadan kaçarsa çok şaşarım. Okumaya devam ederse maddi desteğini alacak. Okuluna devam ettiği müddetçe ona her ay para göndermeye söz verdim ve bu sözümü tutmak niyetindeyim. Artık gerçekten bu konu hakkında tek bir söz daha duymak istemiyorum.”

Laine ellerini ovuşturmaya devam etti ama yenildiğinde bunu kabul etmesini bilirdi; o yüzden bitkin bir tavırla çalışma odasından çıktı. Gabriel sürgülü kapıyı dikkatle kapayan karısının ardından derin bir oh çekti. Onun dırdırı sinirine dokunuyordu. Birlikte geçirdikleri bunca yılın ardından, bir kere karar verdi mi kararından asla dönmeyeceğini bilmesi gerekirdi.

Önündeki deftere yazmaya devam edince hoşnutluk ve huzur duygusu geri geldi. Modern bilgisayarlı muhasebe programlarına bir türlü ısınamamıştı, çünkü her sayfanın altında toplamı yapılmış düzenli rakam dizileriyle dolu koca bir hesap defterinin önünde durması çok hoşuna gidiyordu. İşini bitirdiğinde mutlulukla arkasına yaslandı. Burası kontrol edebildiği bir dünyaydı.

Patrik bir an doğru evde olup olmadığını merak etti. Bu sabah çıkarken bıraktığı sakın, huzurlu ev değildi burası. Gürültü seviyesi, birçok işyerinde izin verilenden çok daha yüksekti ve ev sanki içeride bomba patlamış gibi görünüyordu. Her tarafa tanımadığı birtakım eşyalar saçılmıştı, bazı eşyalar da olması gereken yerlerde değildi. Erica’nın yüzünü görünce, eve birkaç saat erken gelmiş olması gerektiğini anladı.

Şaşkınlıkla iki çocuk ve iki yetişkin saydı ve nasıl oluyor da kalabalık bir kreşteki kadar ses çıkarabiliyorlar diye

düşündü. Televizyonda Disney kanalının sesi sonuna kadar açıktı ve küçük bir oğlan çocuğu, daha da küçük bir kız çocuğunu oyuncak bir tabancayla kovalıyordu. Bu iki küçük şeytanın annesiyle babası ise verandada huzur içinde oturmaktaydılar. İriyarı bir adam Patrik'e mutlulukla el salladı ama kanepeden kalkmaya ya da kurabiye dolu tepside uzaklaşmaya yeltenmedi bile.

Patrik, Erica'nın yanına, mutfığa gitti. Erica kendini onun kollarına atıverdi.

"Beni al götür buradan, ne olur. Önceki hayatlarımdan birinde affedilemez bir günah işlemiş olmalıyım ki başıma bunlar geldi. Çocuklar insan kılığına girmiş minik birer şeytan ve Conny de... Conny işte. Karısı neredeyse tek kelime etmedi ve o kadar asık suratlı ki, süte baksa süt ekşir. Yardım et, gitmeleri lazım!"

Patrik anlayışla karısının sırtını sıvazladı ve bluzunun terden sırılsıklam olduğunu fark etti.

"Sen gidip güzel bir duş al, rahatla; ben de bir süre misafirlerle ilgileneyim. Sırılsıklam olmuşsun."

"Teşekkürler, sen bir meleksin. Kahve hazır. Üçüncü fincanlarını içiyorlar ama Conny biraz daha kuvvetli bir şeyler istediğine dair imada bulunmaya başladı; yani daha kuvvetli nelerimiz var bir bak istersen."

"Ben hallederim. Şimdi ben fikrimi değiştirmeden git canım."

Erica ona minnet dolu bir öpücük verdi; ardından merdivenleri paytak paytak çıkarak banyoya gitti.

"Dondurma istiyorum." Victor, Patrik'in arkasından sessizce gelmiş ve tabancasını ona doğrultmuştu.

"Üzgünüm, evde hiç dondurma yok."

"O zaman gidip al."

Oğlanın huysuzluğu Patrik'i delirtmişti ama cana yakın görünmeye çalışarak elinden geldiğince kibar bir ses tonuy-

la, “Hayır, gitmeyeceğim” dedi. “Dışarıdaki masada kurabiye var, onlardan yiyebilirsin.”

“Ben dondurma istiyoruuuuuuummm!!!” Oğlan ciyak ciyak bağırıp zıplıyordu ve yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

“Sana dondurmamız yok diyorum!” Patrik’in sabrı tükenmek üzereydi.

“DONDURMA, DONDURMA, DONDURMA, DONDURMA...”

Viktor kolay kolay pes etmeyecekti. Ama Patrik’in gözlelerinden, onu öfkелendirdiğini anlamış olmalıydı ki, sesini kesip mutfaktan geri geri çıktı. Sonra ağlayarak verandada oturan ve mutfaktaki hengameyi görmezden gelen annesiyle babasının yanına koştu.

“BABAAA, Patrik Amca çok kötü! Ben dondurma İSTİYORUUUM!!!”

Patrik duymazdan gelmeye çalışarak elinde kahve sürahiyle misafirlerin yanına gitti. Conny ayağa kalkıp elini uzattı. Britta’yla selamlaşırken Patrik de onun ölü balığa benzeyen elini hissetti.

Britta “Victor böyle bir dönemden geçiyor” dedi. “Kendi iradesinin sınırlarını test ediyor. Kişisel gelişimini engellemek istemiyoruz, o yüzden de kendi istekleriyle diğer insanların isteklerini ayıran çizginin nerede olduğunu bulmasına izin veriyoruz.”

Britta oğluna şefkatle baktı. Erica, Britta’nın psikolog olduğunu söylemişti. Ama eğer çocuk yetiştirme anlayışı buysa, o zaman psikoloji, küçük Victor’un büyüdüğünde epey hışıır neşir olacağı bir meslek olacak demekti. Conny etrafında olanların pek de farkında değilmiş gibi görünüyordu ve çocuğunu, ağzına epeyce büyük bir parça kurabiye tıktırarak susturdu. Victor’un tombulluğuna bakılırsa, bu sık sık başvurdukları bir taktikti. Patrik, son derece basit olmasına rağmen bunun gayet etkili bir yöntem olduğunu itiraf etmeliydi.

Erica duştan çıkıp her şeye daha hazırlıklı bir ifadeyle alt kata indiğinde Patrik karidesi ve diğer yemekleri masaya koymuştu. Ayrıca çocuklara pizza hazırlamayı da başarmıştı; akşam yemeğinde bir felaket yaşanmasını önlemek için tek yöntemin bu olduğunu fark etmişti.

Hep birlikte sofraya oturdular ve tam Erica “Afiyet olsun” demek için ağzını açıyordu ki, Conny iki eliyle karides kâsesine daldı. Tabağına iki üç avuç karides alınca kâsedeki karidesler yarıya inmişti.

“Mmmm, çok leziz. Karidesin nasıl yenileceğini çok iyi bilirim.” Conny gururla göbeğini okşadı ve önündeki karides dağına daldı.

Servis kâsesine fahiş fiyata aldığı tam iki kilo karides koymuş olan Patrik sadece iç çekti ve tabağına, neredeyse görülmeyecek kadar az bir miktar karides aldı. Erica da tek kelime etmeden aynısını yapıp kâseyi Britta’ya uzattı, o da asık suratıyla kalanları tabağına aldı.

Başarısız akşam yemeğinden sonra misafir odasındaki yatıkları hazırladılar ve Erica’nın dinlenmesi gerektiğini bahane ederek erkenden izin istediler. Patrik, Conny’ye viskinin yerini gösterdi ve iç rahatlığıyla üst kata, huzura ve sessizliğe doğru kaçtı.

Nihayet yatağa girdiklerinde, Patrik bütün gün neler yaptığını anlattı Erica’ya. İşyerinde olanları uzun zamandır Erica’dan gizlemiyordu ve Erica’nın da, onun anlattıklarını kimseye söylemediğini biliyordu. Kaybolan iki kadınla ilgili kısma geldiğinde Erica’nın dikkat kesildiğini fark etti.

“Bununla ilgili bir şeyler okuduğunu hatırlıyorum. Yani sence buldukların onlar mı?”

“Oldukça eminim. Bu kadar tesadüf olamaz çünkü. Adli tabipten raporu alır almaz konuyu daha iyi araştırabiliriz ama şimdilik mümkün olduğunca çok seçeneği göz önünde bulundurmalıyız.”

“Geçmişe ait bilgi bulmak için yardıma ihtiyacınız yok değil mi?” Erica hevesle Patrik’e dönmüştü. Patrik onun gözlerindeki ışıltıyı görebiliyordu.

“Hayır, hayır. Yavaş ol. İstirahat etmen gerektiğini unutma.”

“Tabii ama son kontrolde tansiyonum normale inmişti. Hem sürekli evde olmak beni delirtecek. Yeni kitabımı yazmaya bile başlayamadım.”

Alexandra Wijkner ve trajik ölümü hakkındaki kitabı çok satmıştı ve karşılığında da gerçek hayattan esinlenen yeni bir cinayet romanı için sözleşme imzalamıştı. Yazmak hem araştırma açısından hem de duygusal açıdan çok fazla çaba gerektirmişti ve dosyasını mayıs ayında yayıncıya gönderdikten sonra da yeni bir projeye başlamak içinden gelmemişti. Yüksek tansiyonun ardından gelen istirahat zorunluluğu durumu aleyhine çevirmiş ve bebek doğana kadar yeni bir kitap üzerinde çalışmayı gönülsüzce ertelemişti. Ama evde oturup böyle zaman öldürmek doğasına aykırıydı.

“Annika izinli olduğu için yapamaz. Hem araştırma yapmak sandığın kadar kolay değil. Nereye bakacağını bilmen gerekir ve ben biliyorum. Sadece bir göz atsam...”

“Hayır, söz konusu bile olamaz. Umarım Conny ve çetesi sabah erkenden giderler de sen de rahatına bakarsın. Şimdi sessiz ol da bebekle konuşabileyim bir dakika. Oğlanın futbol kariyerini planlamaya başlamamız gerekiyor...”

“Ya da kızın.”

“Ya da kızın. Gerçi o zaman muhtemelen golf olur. Kadın futbolunda para yok henüz.”

Erica içini çekti ama sohbet etmelerini kolaylaştırmak için uysalca sırtüstü uzandı.

“Gizlice kaçtığını fark etmiyorlar mı?” Stefan, Linda’nın yanına uzanmış, bir saman çöpüyle yüzünü gıdıklıyordu.

“Hayır, çünkü Jacob bana ‘güveniyor’.” Linda bu son keli-

meyi kaşlarını çatıp ağabeyinin ciddi ses tonunu taklit ederek söyledi. “Gençlerle sağlıklı temas kurabilmek için aldığı şu kurslardan öğrendiği bir şey. En kötüsü de çocukların çoğunun bunu yutması; bazıları Jacob’u Tanrı gibi görüyor. Gerçi babasız büyüyünce muhtemelen neyi bulursan onunla idare ediyorsun.” Sinirlendi ve Stefan’ın kendisini gıdıklamak için kullandığı saman çöpünü eliyle itti. “Kes şunu.”

“Ne var yani, biraz takılamaz mıyım sana?”

Linda, Stefan’ın alındığını fark edince, bir kesiğin üzerine yara bandı yapıştırıyormuş gibi uzanıp onu öptü. İyi gününde değildi sadece. O sabah regl olmuştu; dolayısıyla Stefan’la bir hafta sevişemeyecekti. Ayrıca bir de mükemmel ağabeyi ve eşit derecede mükemmel karısıyla aynı evde yaşamak sinirini bozuyordu.

“Ah, bu sene keşke çabucak geçse de bu lanet olası delikten kurtulabilsem!”

Samanlıktaki gizli yerleri ortaya çıkmasın diye fısıldaşmak zorunda kalıyorlardı ama Linda sözlerini vurgulamak için elini tahta döşemeye vurdu.

“Beni de mi bırakmak istiyorsun? İstedğin bu mu?”

Stefan’ın yüzündeki kırgınlık ifadesi derinleşti. Linda bir şey söylememek için dilini ısırды. Eğer dış dünyaya açılmayı başırırsa asla Stefan gibi birine bakmazdı. Burada, evde tıklı kaldığı süre boyunca Stefan idare ederdi ama daha fazlası olmazdı. Ama Stefan’ın bunu bilmesine gerek yoktu. Bu yüzden sırnaşık bir kedi yavrusu gibi kıvrılıp Stefan’a sokuldu. Tepki alamayınca onun kolunu alıp kendi bedenine sardı. Stefan’ın parmakları sanki kendiliğinden vücudunda gezinmeye başlamıştı. Linda gülümsedi. Erkekleri yönlendirmek çok kolaydı.

“Benimle gelebilirsin, değil mi?” Bunu sorarken Stefan’ın Fjällbacka’dan veya ağabeyinden asla kopamayacağını gayet iyi biliyordu. Bazen Robert’ten izin almadan tuvalete gidip gidemediğini bile merak ediyordu.

Stefan soruya cevap vermedi. Onun yerine “Babanla ko-nuştun mu? Şehirden ayrılma fikrine ne diyor?” dedi.

“Ne diyebilir ki? Bir yıl sonra bana ne yapacağımı söyleyemeyecek. On sekizimi doldurur doldurmaz hiçbir bok yapamayacak, bu da onu delirtecek. Bazen bizi o lanet muhasebe defterlerinden birine sokabilmeyi dilediğini düşünüyorum. Jacob borç, Linda alacak hanesine.”

“Borçtan kastın ne?”

Linda güldü. “Bunlar finansal terimler, kafana takacak bir şey yok.”

“Sadece şey olsaydı nasıl olurdu diye merak ediyorum...” Stefan bir yandan saman çöpünü çığnemeye devam ederken, bir yandan da gözlerini Linda’nın arkasında bir yere dikti.

“Ne olsaydı nasıl olurdu?”

“Babam bütün parasını kaybetmemiş olsaydı. O zaman belki malikânede biz otururduk, sen de Gabriel Amca ve Laine Teyze’yle birlikte kulübede yaşardın.”

“Ah evet, görülmeye değer bir manzara olurdu. Annem sağlam bir kulübede yaşıyor. Beş parasız.”

Linda başını geriye atarak öyle yüksek sesle güldü ki, iki adım ötedeki evden Jacob ile Marita duymasın diye Stefan onu susturmak zorunda kaldı.

“Belki babam hâlâ hayatta olurdu o zaman. Annem de günlerini o lanet olası fotoğraf albümlerine bakarak geçirmezdi.”

“Ama intihar etmesinin nedeni para değildi ki...”

“Bunu bilemezsin! Neden kendini öldürdüğüyle ilgili ne bok biliyorsun ki sen?” Stefan’ın sesi bir oktav yükselerek tizleşti.

“Herkes biliyor.”

Sohbetin gidişatı Linda’nın hiç hoşuna gitmemişti. Stefan’ın gözüne bakmaya cesaret edemiyordu. Ailedeki düşmanlıkla ilgili her şey, yazılı olmayan bir anlaşma gereği hep konu dışı olmuştu.

“Herkes bildiğini sanıyor ama kimse bir bok bilmiyor.” Stefan devam ediyordu. “Bir de üstüne ağabeyin, bizim çiftliğimizde yaşıyor. Bu kadarı da fazla!”

Linda “Olayların bu şekilde gelişmesi Jacob’un suçu değil” dedi. Normalde hep aleyhinde konuştuğu ağabeyini korumak tuhaf gelmişti ama et tırnaktan ayrılmazdı. “Çiftliği büyük-babamdan aldı ve ayrıca o, Johannes’i hep savunmuştur.”

Stefan, Linda’nın haklı olduğunu biliyordu; öfkesi geçiverdi. Sadece bazen, Linda ailesinden bahsederken çok üzülüyordu, çünkü bu ona kaybettiklerini hatırlatıyordu. Onun yüzüne söylemeye cesareti yoktu ama çoğu zaman Linda’nın nankörlük yaptığını düşünüyordu. Linda ve ailesi her şeye sahiplerdi ama kendi ailesinin hiçbir şeyi yoktu. Adalet bunun neresindeydi?

Bir yandan da, onun yaptığı her şeyi affedebilirdi. Kimseyi bu kadar çok sevmemişti. Linda’nın ince vücudunu yanındakı görmek bile içinin erimesine sebep oluyordu. Bazen gerçek olduğuna inanamıyordu. Linda gibi bir meleğin vaktini kendisiyle harcaması... Ama bunu sorgulamaması gerektiğini iyi biliyordu. Onun yerine geleceği görmezden gelip anın keyfini çıkarmaya çalışıyordu. Linda’yı kendine doğru çekti ve saçının kokusunu içine çekerken gözlerini kapadı. Kızın kotunun düğmesini açtı ama Linda onu durdurdu.

“Yapamam. Regl oldum. Bırak ben yapayım.”

Linda onun kotunun düğmelerini açtı ve Stefan samanların üzerine sırtüstü uzandı. Kapalı gözlerinin ardında cennet belirmişti.

Ölü kadın bulunalı henüz bir gün olmuştu ama sabırsızlık Patrik’in içini kemirmeye başlamıştı bile. Bir yerlerde birileri, kadının nerede olduğunu merak ediyordu. Kafa patlatıyor, endişeleniyorlardı; düşünceleri giderek daha kaygı verici ihtimallere kayıyordu. En korkuncu da, bu olayda o korku-

ların gerçekleşmiş olmasıydı. Bu kadının kim olduğunu öğrenip sevenlerine haber vermekten başka bir şey istemiyordu. Belirsizlikten beteri yoktu; ölüm bile daha iyiydi. İnsan sebebini bilmeden yas tutmaya bile başlayamıyordu. Haberi veren kişi olmak kolay olmayacaktı –bu, Patrik’in kafasında şimdiden hazırlandığı bir sorumluluktu– ama bunun, işinin önemli bir parçası olduğunu da biliyordu. Destek sağlamak ve vermek. Ama hepsinden önemlisi, sevdiklerinin başına ne geldiğini bulmak.

Martin’in bir önceki gün yaptığı faydasız aramalar, kimlik belirleme işinin tahmin ettiklerinden daha zor olacağını göstermişti. Civar bölgelerin hiçbirinden kayıp ihbarı gelmemişti. Bu yüzden arama sahasının bütün İsveç’e, hatta belki de diğer ülkelere kadar genişletilmesi gerekiyordu. Bu imkânsızmış gibi gelse de böyle düşünmemeyi tercih etti. Şu anda isimsiz kadının tek koruyucuları onlardı.

Martin sessizce kapıyı tıklattı.

“Nasıl devam etmemi istersin? Arama sahasını genişletelim mi, yoksa büyük şehirlerin ilçeleriyle mi başlayalım? Ne yapalım?” Kaşlarını soru sorarcasına kaldırmıştı.

Patrik bir anda soruşturmanın bütün sorumluluğunu omuzlarında hissetti. Aslında herhangi bir yöne işaret eden hiçbir şey yoktu ama bir yerlerden de başlamaları gerekiyordu.

“Büyük şehirlerin ilçeleriyle başla. Göteborg’u hallettik, o yüzden Stockholm ve Malmö’yle başla. Adli tıptan ön rapor yakında gelir ve eğer şanslıysak işe yarar bir şey bulmuş olabilirler.”

“Tamam.” Martin arkasından kapıyı çekerek odasına doğru yürümeye başladı. Ön lobiden gelen tiz zil sesiyle geri döndü ve ziyaretçiyi içeri almak için kapıya gitti. Bu genelde Annika’nın işiydi ama o yokken birbirlerine yardımcı olmaları gerekiyordu.

Genç kadın üzgün görünüyordu. Zayıftı; uzun sarı saçlarını iki yandan örgü yapmıştı ve sırtında da devasa bir çantası vardı.

İngilizce “Bir yetkiliyle görüşmek istiyorum” dedi.

Vurgulu bir aksanı vardı; Martin, onun Alman olduğunu tahmin etti. Kapıyı açıp kadına girmesini işaret etti. İçeri doğru “Patrik, ziyaretçin var” diye seslendi.

Kadına sorunun ne olduğunu sormadığı biraz geç aklına geldi ama o esnada Patrik zaten odasından kafasını çıkarmış, genç kadın da ona doğru yürümüştü.

“Yetkili siz misiniz?”

Patrik bir an, onu teknik olarak şef pozisyonunda olan Mellberg’e göndermeyi düşündü ama kadının çaresiz ifadesini görünce fikrini değiştirdi. Güzel bir kızı Mellberg’in odasına göndermek, kuzuyu mezbahaya göndermek gibi bir şeydi ve Patrik’in korumacı içgüdüleri galip gelmişti

“Evet, nasıl yardımcı olabilirim?”

Kadına içeri girmesini ve masasının önündeki sandalyeye oturmasını işaret etti. Kadın şaşırtıcı bir rahatlıkla devasa sırt çantasını yere indirip kapının yanındaki duvara dik katlice yasladı.

“İngilizcem çok kötü. Almanca biliyor musunuz?”

Patrik okulda öğrendiği Almancasını yokladı. Cevabı, “Almanca bilmek”ten ne kastedildiğine bağlı olarak epeyce değişiyordu. Bir bira söyleyebilir ve hesabı isteyebilirdi ama kadının buraya bir garson olarak geldiğinden şüpheliydi.

Tereddüt ederek kadının anadilinde “Az Almanca” derken, elini de şöyle böyle anlamında salladı.

Kadın bunu duyduğuna sevinmiş gibiydi ve söylediklerini anlaması için ona bir şans vererek yavaş ve net bir biçimde konuşmaya başladı. Patrik, başta düşündüğünden çok daha fazlasını anladığını görünce şaşırdı; her kelimeyi anlamasa da, ana fikri anlıyordu.

Kadın adının Liese Forster olduğunu söyledi. Anlaşılan bir hafta önce arkadaşı Tanja'nın kaybolduğunu bildirmek için gelmişti. Karakolda bir memurla konuşmuş, o da kendisine bir şey öğrenirse haber vereceğini söylemişti. Bir haftadır bekliyordu ama hiç ses çıkmamıştı. Endişesi, yüzünden okunuyordu. Patrik onun hikâyesini büyük bir ciddiyetle dinledi.

Tanja ile Liese, İsveç'e gelirken trende tanışmışlardı. İkisi de Kuzey Almanya'dan geliyordu ama daha önceden tanışmıyorlardı. Hemen kaynaşmış, kardeş gibi olmuşlardı. Liese'nin İsveç'te nereye gideceğine dair belirli bir planı olmadığı için Tanja kendisiyle birlikte batı kıyısındaki küçük bir kasaba olan Fjällbacka'ya gelmesini teklif etmişti.

Patrik yarım yamalak Almancasıyla "Neden özellikle Fjällbacka?" diye sordu.

Genç kadının cevabı tereddütlüydü. Nedenini bilmediğini itiraf etti. Bu, Tanja'nın rahatça bahsetmediği tek konuydu. Tek söylediği, orada halletmesi gereken bir iş olduğuydu. İşi bittiğinde İsveç'teki gezilerine devam edebileceklerdi. Ama önce Tanja'nın bir şey bulması gerekiyordu. Hassas bir konu gibi gözüktüğü için Liese de üstüne gitmemişti. Seyahat ederken bir yoldaşı olacağı için sevinmiş ve güle oynaya peşine takılmıştı. Tanja'nın oraya neden gitmek istediği pek de umurunda değildi.

Tanja kaybolduğunda, üç gündür Sälvik kamp alanında konaklıyorlardı. Sabahleyin, gün içinde halletmesi gereken bir işi olduğunu ve öğleden sonra döneceğini söyleyerek yola çıkmıştı. Öğleüzeri geçmiş, akşam olmuş, saatler ilerledikçe Liese giderek daha da endişelenmişti. Ertesi sabah Ingrid Bergman Meydanı'ndaki turist bürosuna gidip en yakın polis karakolunu sormuş, ihbarda bulunmuştu. Şimdi de bir gelişme olup olmadığını öğrenmek istiyordu.

Patrik şoke olmuştu. Bildiği kadarıyla bir kayıp ihbarı al-

mamışlardı. İçine bir ağırlık çöktüğünü hissetti. Tanja'nın tipini sorduğunda da, korkuları doğrulanmış oldu. Liese'nin arkadaşıyla ilgili söylediği her şey Kungsklyftan'daki ölü kadına uyuyordu. İçinde büyük bir sıkıntıyla, Liese'ye cesedin fotoğrafını gösterdi ve kadının hıçkırıklarından, şüphelerinin gerçek olduğunu anladı. Martin araştırmayı bırakabilirdi; birileri de genç kadının kayıp ihbarını iletmediği için hesap vermeye çağrılmalıydı. Değerli vakitlerini boşuna harcamışlardı ve Patrik bu işin suçlusunu nerede bulacağını gayet iyi biliyordu.

Erica bu seferlik derin ve rüyasız bir uykudan uyandığında, Patrik çoktan işe gitmişti. Saate baktı. Dokuz olmuştu ve aşağıdan hiç ses gelmiyordu.

Kısa bir süre sonra kahveyi koymuş, kendisi ve misafirleri için sofrayı hazırlamaya başlamıştı. Hepsi birbirinden daha uykulu bir halde teker teker mutfığa damladılar ama Erica'nın hazırladığı kahvaltıya başlayınca hemen kendilerine geldiler.

“Buradan Koster’e gideceksiniz, değil mi?” Erica kibarca sormuştu ama aslında onlardan kurtulmak için can atıyordu.

Conny ile karısı kısa bir süre bakıştıktan sonra “Britta’yla dün gece biraz konuştuk da, hazır buradayken ve hava da bu kadar güzelken, bugün buradaki adalardan birine gidebiliriz diye düşündük. Sizin bir tekneniz vardı, değil mi?” dedi.

Erica gönülsüzce “Şey, evet, var” diye doğruladı. “Gerçi Patrik ödünç verme konusunda çok huzursuz oluyor sanırım. Sigortayı falan da hesaba katınca...” Planlanandan birkaç saat bile daha fazla kalacakları düşüncesi tüylerini diken diken etmişti.

“Düşündük de, bizi güzel bir yere bırakabilirsen biz de dönmek istediğimizde seni arayabiliriz.”

Conny, bu önerinin üzerine Erica'nın kalakalmasını sessiz bir evet olarak algıladı. Erica Tanrı'dan kendisine sabır

vermesini diledi ve tüm aileyi karşısına almamak için onlara birkaç saat daha katlanmayı göze aldı. Ayrıca gün boyunca onlarla birlikte olmaktan da kurtulacaktı; hatta belki de Patrik işten dönmeden önce gitmeye karar verirlerdi. Zaten akşam yemeği için özel bir şeyler yapıp evde Patrik'le baş başa bir akşam geçirmeyi istiyordu. Çünkü normalde Patrik'in izinde olması gerekiyordu. Hem bebek doğduktan sonra birbirlerine ne kadar vakit ayırabileceklerini kim bilebilirdi ki; en iyisi birlikte oldukları zamanları değerlendirmekti.

Flood ailesi epeyce oyalandıktan sonra nihayet güneş malzemelerini toplayıp iskeleye doğru yola çıktılar. Küçük mavi tekne alçak olduğu için Badholmen'deki iskeleden binmek zordu. Erica hamile haliyle bin bir güçlükte tekneye binmek için bayağı bir çaba sarf etti. Misafirleri için "ıssız bir kayalık ya da tercihen bir kumsal" arayarak yaklaşık bir saat gezindikten sonra, nihayet diğer turistlerin mucizevi bir biçimde ıskaladıkları minik bir koy bulmayı başardı. Ardından da eve doğru yola çıktı. Ancak yardım almadan iskeleye çıkması imkânsızdı. Plaja gitmek üzere oradan geçmekte olan birilerinden utanarak yardım istemek zorunda kaldı.

Terlemiş, hararet basmış, bitkin ve öfkeli bir halde arabayla eve doğru yola çıktı ama yelken kulübünün oradan geçerken fikrini değiştirdi. Sälvik'e doğru dümdüz gitmek yerine sola doğru sert bir dönüş yaptı. Ardından sağa kıvrılan yola girip tepenin etrafından dolandı; spor sahasını ve Kullen sitesini geçtikten sonra kütüphanenin önüne park etti. Hiçbir şey yapmadan bütün gün evde oturmak istemiyordu. Patrik sonradan istediği kadar karşı çıkabilirdi ama ne olursa olsun soruşturmayla ilgili ona yardım edecekti.

Ernst karakola girdikten sonra gönülsüzce Hedström'ün odasına doğru yürüdü. Patrik cep telefonundan arayıp buz gibi bir sesle derhal karakola gelmesini emrettiğinde Ernst

başının belada olduğunu anlamıştı. Kabahatinin ne olabileceğini anlamak için hafızasını yoklamış ama bir tahminde bulunması için çok fazla olasılık olduğunu görmüştü. Kestirme yolların esaslı bir ustasıydı ve aylaklık etmeyi bir sanat biçimi haline getirmişti.

“Otur.”

Ernst uysal bir tavırla Patrik’in komutuna itaat etti ve yaklaşan fırtınayı karşılamak üzere cüretkâr bir ifade takındı.

“Bu telaşın sebebi nedir? Bir işin ortasındaydım. Bir soruşturmanın başına getirilmiş olman, bana patronluk taslayabileceğin anlamına gelmez...”

İyi bir saldırı, genelde en iyi savunma yöntemiydi ama Patrik’in giderek sertleşen ifadesine bakılırsa kesinlikle yanlış yoldaydı.

“Bir hafta önce kayıp bir Alman turistle ilgili bir ihbar aldın mı?”

Lanet olsun! Bunu tamamen unutmuştu. Sarışın kız öğle yemeğinden hemen önce gelmişti ve bir an önce yemeğe gitmek için ondan alelacele kurtulmuştu. Kayıp arkadaşlarla ilgili ihbarların çoğu bir sonuca varmıyordu. Genelde kayıp kişi ya sarhoş halde bir hendekte bulunuyor ya da bir adamın evine gitmiş oluyordu. Kahretsin! Bunun bedelini ödeyeceğini anlamıştı artık. Dün buldukları ceset ile kayıp kız arasında neden bağlantı kuramadığını anlayamıyordu; oysa dönüp bakınca gün gibi ortadaydı. Önemli olan, hasarı minimumda tutmaktı.

“Evet, sanırım aldım.”

“Sanıyor musun?” Patrik’in normalde sakın olan ses tonu, küçük odada gök gürültüsü gibi yankılanmıştı. “Ya almışsındır ya da almamışsındır. Bunun arası yok. Aldıysan da, hangi cehennem... nerede?” Patrik o kadar sinirliydi ki, dili dolaşıyordu. “Bunun soruşturmaya nasıl zaman kaybettirdiğinin farkında mısın?”

“Şey, talihsiz bir durum olduğu ortada ama nereden bilebilirdim ki...”

“Bilmen gerekmiyor, görevini yapman gerekiyor! Bir daha böyle bir şey olmaz umarım. Şu anda telafi etmemiz gereken çok kıymetli saatler var.”

“Yapabileceğim bir şey...” Ernst mümkün olduğunca itaatkâr bir ses tonuyla konuşuyor ve pişmanmış gibi davranmaya çalışıyordu. Çocuk muamelesi gördüğü için içinden küfrediyordu ama Hedström artık Mellberg’in gözdesi olduğuna göre durumu daha da kızıştırmak aptalca olurdu.

“Yapacağını yaptın zaten. Martin’le ben soruşturmaya devam edeceğiz. Sen de gelen diğer ihbarlarla ilgileneceksin. Skeppstad’dan bir hırsızlık haberi geldi. Mellberg’le konuştum, bu işi tek başına halletmene onay verdi.”

Patrik konuşmanın sona erdiğini göstermek için Ernst’e sırtını dönüp klavyenin tuşlarına öyle öfkeyle basmaya başladı ki, klavye yerinden sıçradı.

Ernst söylenerek odadan çıktı. Kısa bir raporu yazmayı unutması ne kadar ciddi bir sorun olabilirdi ki? Uygun bir zamanda Mellberg’le, bir cinayet soruşturmasının başına bu kadar dengesiz birini getirmenin doğru olup olmadığını konuşacaktı. Evet, lanet olsun, bunu yapacaktı.

Önünde oturan sivilceli delikanlı tam bir uyuşukluk abidesiydi. Yüzünden umutsuzluk akıyordu; hayatın anlamsızlığı uzun zaman önce içine işlemişti. Jacob bütün işaretleri tanıyor ve bunu kendisi için bir sınav olarak görüyordu. Oğlanın hayatını tamamen farklı bir yöne çevirebilirdi. Ne kadar başarılı olacağı, oğlanın doğru yolu seçmek isteyip istememesine bağlıydı.

Jacob’un gençlerle yaptığı çalışmalar, dini cemaatte iyi biliniyor ve saygı görüyordu. Kayıp ruhlu birçok genç, çiftliğe girip topluma faydalı birer birey olmuştu. İşin dini bo-

yutu kasabalılar için yumuşatılmıştı, çünkü eyalet ödenekleri epey istikrarsızdı. Ve geleneksel dini görüşleri dışında bir şeyle karşılaştıkları anda “tarikat” yaftasını yapıştıran bir sürü inançsız insan vardı.

Tadını çıkardığı itibarın büyük bir bölümünü kendi başına kazanmıştı ama bir kısmının da, dedesinin “Vaiz” Ephraim Hult olmasından kaynaklandığını inkâr edemezdi. Elbette dedesi aynı cemaatten değildi ama şöhreti Bohuslän kıyılarına öyle yayılmıştı ki, bütün Özgür Kilise gruplarında yankılanıyordu. İsveç’teki Lutherci devlet kilisesi doğal olarak, Vaiz’i bir şarlatan olarak görüyordu. Pazar günleri boş kilise sıralarına vaaz vermekle yetinen papazlar da onu aynı şekilde görüyor, dolayısıyla daha özgür Hristiyan gruplar da pek farklı düşünmüyordu.

Jacob neredeyse on yıldır aykırı tipler ve bağımlılarla çalışmalar yapıyordu ama bu, onu artık eskisi gibi tatmin etmiyordu. Bullaren’deki rehabilitasyon merkezinin programlarını planlamaya başlamıştı ama yaptığı iş, artık hayatı boyunca hissettiği o boşluğu doldurmaya yetmiyordu. İçinde bir şeyler eksikti ve bu bilinmeyi aramaktan korkuyordu. Çok uzun zamandır ayağını yere sağlam bastığını sanıyordu ama artık altındaki zeminin tehlikeli bir şekilde sarsıldığını hissediyordu. Birden açılıp bedenini ve ruhunu yutabilecek dipsiz uçurumdan ödü patlıyordu. İnançlı biri olarak, şüphenin Şeytan’ın en güçlü silahı olduğunu defalarca görmüştü ama bir gün kendisini de aynı ikilemde bulacağını hiç düşünmemişti.

Jacob ayağa kalkıp oğlana sırtını döndü. Pencereden dışarı, göle doğru baktı ama sadece camdaki kendi yansımasını gördü. İronik bir biçimde, güçlü ve sağlıklı görünüyordu. Kısa, koyu renk saçlarını evde kesen Marita iyi bir iş çıkarmıştı. Yüzü biçimliydi, hatları hassas ama erkeksiydi. Ne çok narin ne de aşırı yapılıydı; tamamen normal olarak tanımla-

nabilecek bir fiziği vardı. Jacob'un en dikkat çekici yeri gözleliydi. Çelik mavisiydi ve aynı anda hem nazik hem de delici olabiliyordu. O gözler, birçok insanı doğru yolu seçmeye ikna etmişti. Bunun farkındaydı ve bunu kullanıyordu.

Ama bugün olmuyordu. Kafasındaki tilkiler dikkatini başkalarının sorunlarına vermesini zorlaştırıyordu. Oğlana bakmazsa, onun dediklerini anlaması daha kolay oluyordu. Jacob kendi yansımasına bakmayı bırakıp bakışlarını Bullar Gölü'ne ve kilometrelerce uzanan ormana çevirdi. Hava o kadar sıcaktı ki, suyun üzerindeki harelenmeyi görebiliyordu. Yıllarca yanlış idare edildiği için harap olan o büyük çiftliği ucuza almışlardı. Sıkı yenileme çalışmalarının ardından şimdiki haline getirmişlerdi. Lüks bir yer değildi ama düzenli, temiz ve rahattı. Bölge temsilcileri her seferinde çiftlik binasından ve çevrenin güzelliğinden etkilenirlerdi. Buranın zavallı uyumsuz oğlanlarla kızlar üzerindeki olumlu etkisini övüp dururlardı. Daha önce çiftlik için ödenek almakta hiç zorlanmamıştı ve on yıl boyunca da çalışmaları gayet iyi ilerlemişti. Yani sorun sadece kafasındaydı... ya da ruhunda mıydı?

Belki de günlük yaşamın cazibesi, bir yol ayrımında yanlış yönü seçmesine sebep olmuştu. Kız kardeşini evine almakta hiç tereddüt etmemişti. Onun ruhsal çalkantılarını başka kim hafifletebilir, asi mizacını kim yumuşatabilirdi? Ama kız kardeşi psikolojik savaşta kendisine üstün gelmeyi başarmıştı ve Linda'nın egosu günden güne büyürken, Jacob da kendisini temelden sarsan sürekli bir huzursuzluk hissetmeye başlamıştı. Bazen kendisini yumruğunu sıkmış bir halde, kız kardeşinin son derece aptal ve basit olduğunu ve onunla ilişkisini kesen ailesinin haklı olduğunu düşünürken buluyordu. Ve bu şekilde düşünmek inançlı bir Hıristiyan'a yakışmadığı için, yeniden güç bulmak için saatlerce vicdan muhasebesi yapıyor ve İncil okuyordu.

Jacob dışarıdan hâlâ bir emniyet ve güven timsali gibi görünüyordu. Etrafındaki insanların kendisine ihtiyaç duyduklarını biliyordu; o her zaman tutunabilecekleri kişiydi. Bu imajından da vazgeçmeye niyeti yoktu. Bir zamanlar kendisini mahveden hastalığı yendiğinden beri hayatının üzerindeki kontrolü kaybetmemek için mücadele ediyordu. Ama sırf görünüşü korumak için gösterdiği bu çaba, son gücünü de zorluyor ve dipsiz uçurum, merhametsizce yaklaşıyordu. Bir kez daha, onca yıl sonra, başladığı yere dönmenin ne kadar ironik olduğunu düşündü. Haberler bir an için imkânsız yapmasına –şüpheye boyun eğmesine– sebep olmuştu. Şüphe sadece bir an sürmüştü ama varlığını bir arada tutan sağlam kumaşta minnacık bir yırtık oluşturmuştu ve bu yırtık gide-rek büyüyordu.

Jacob bu düşünceleri kafasından attı ve dikkatini odadaki delikanlıya vermeye çalıştı. Sorduğu sorular, sürüdeki yeni kara koyuna göstermeye hazır olduğu sevgi dolu gülümseme gibi, ağızından otomatik olarak çıkıyordu.

Bir gün daha. Onarılacak bir ruh daha. Hiç bitmiyordu. Oysa Tanrı'nın bile yedinci günde dinlenme fırsatı olmuştu.

Erica, domuz gibi pespembe olmuş akrabalarını toplayıp eve getirdikten sonra, hevesle Patrik'in gelmesini bekleme-yeye başladı. Bir yandan da Conny ve ailesinin eşyalarını toplamaya başlayıp başlamadıklarını anlamaya çalışıyordu ama saat beş buçuk olmuştu ve henüz gideceklerine dair en ufak bir harekette bulunmamışlardı. Gidip gitmeyeceklerini sormanın kibar bir yolunu bulmadan önce biraz beklemeye karar verdi. Çocukların çığlıkları başını ağrıttığı için fazla bekleyemeyecekti. Patrik'in basamakları çıktığını duyunca rahatladı ve onu karşılamaya gitti.

Onu öpmek için parmak uçlarında yükselerek "Merhaba canım" dedi.

“Merhaba. Daha gitmediler mi?” Patrik oturma odasına bakarak fısıltıyla konuşuyordu.

Erica da fısıldayarak “Hayır ve bu yönde bir girişimleri de yok gibi görünüyor. Ne yapacağız?” dedikten sonra memnuniyetsizliğini belirtmek için gözlerini devirdi.

“Bir gece daha kalmayı düşünüyor olamazlar, değil mi? Yoksa olabilir mi?” Patrik sinirli görünüyordu.

Erica da burnundan soluyordu. “Bizimkilerin yıllar boyunca her yaz kaç misafir ağırladığını bir bilsen. Bir ya da iki geceliğine gelen insanlar bir hafta kalırlar, üstüne bir de kendilerine hizmet edilmesini beklerler, bedavadan yiyip içerlerdi. İnsanlar deli. Akrabalar da her zaman en kötüsüdür.”

Patrik dehşetle baktı. “Bir hafta kalamazlar! Bir şeyler yapmalıyız. Gitmeleri gerektiğini söyleyemez misin?”

“Ben mi? Neden *benim* söylemem gerekiyormuş?”

“Sonuçta senin akrabaların onlar.”

Patrik haklıydı. Erica metin olup bu işi yapmak zorundaydı. Planlarını sormak için oturma odasına gitti ama ağzını açmaya fırsat bulamadı.

“Akşam yemeğinde ne var?” Dört çift göz beklentiyle ona bakıyordu.

“Şey...” Bu arsızlıkları karşısında Erica’nın nutku tutulmuştu. Aklından hızlıca buzdolabında neler olduğunu geçir-di. “Kıymalı spagetti. Bir saate hazır olur.”

Erica mutfağa, Patrik’in yanına dönerken kafasını duvarlara vurmak istiyordu.

“Ee, ne dediler? Gidiyorlar mı?”

Erica, Patrik’in yüzüne bakamadı. “Bilemiyorum. Ama bir saat sonra kıymalı spagetti yiyoruz.”

“Hiçbir şey demedin mi?” Gözlerini devirme sırası Patrik’teydi.

“O kadar kolay olmuyor. Bir dene istersen.” Erica öfkeyle arkasını döndü ve tencereleri dolaptan tangır tungur çıkar-

maya başladı. “Bir akşam daha dişimizi sıkacağız. Yarın söylerim. Biraz soğan doğra, olur mu? Altı kişilik yemeği tek başıma yapamam.”

Sıkıcı bir sessizlik içerisinde mutfakta birlikte çalıştılar, ta ki Erica dayanamayıp konuşmaya başlayana kadar.

“Bugün kütüphaneye gittim. İşine yarayabilecek birkaç şeyin fotokopisini çektim. Mutfak masasında duruyor.” Masada derli toplu duran bir yığın kâğıt vardı.

“Sana yapma demiştim...”

“Hayır, biliyorum. Ama yaptım bile. Evde oturup duvarları seyretmektense, bana da güzel bir değişiklik oldu. O yüzden söylenme.”

Patrik artık ne zaman susması gerektiğini öğrenmişti. Mutfak masasına oturup Erica’nın getirdiği fotokopileri incelemeye başladı. İki genç kadının kayboluşuyla ilgili gazete kupürlerini büyük bir ilgiyle okudu.

“Vay canına, bu müthiş! Bunları yarın ofise götürüp daha dikkatlice inceleyeceğim. Muhteşem görünüyor.”

Ocağın yanına gitti ve arkadan Erica’nın şiş karnına sarıldı.

“Söylenmek istemedim. Sadece seni ve bebeği düşünüyorum.”

“Biliyorum.” Erica Patrik’e dönüp boynuna sarıldı. “Ama şekerden yapılmadım ki ben; üstelik eski zamanlarda kadınlar doğurana kadar tarlada çalışabiliyorlarsa, ben de başıma kötü bir şey gelmeden bir kütüphanede oturup sayfaları çevirebilirim.”

“Tamam, biliyorum.” Patrik iç geçirdi. “Misafirlerden kurtulur kurtulmaz birbirimizle daha çok ilgilenebileceğiz. Ayrıca evde kalmamı istersen söyleyeceğine söz ver. Karakoldakiler izin günlerimde gönüllü olarak çalıştığımı ve önceliğin sende olduğunu biliyorlar.”

“Söz veriyorum. Ama şimdi akşam yemeğini hazırlamama yardım et; belki çocuklar sakinleşir o zaman.”

“Hiç sanmam. Uyumaları için yemekten önce ikisine de birer bardak viski versek hiç fena olmaz.” Göz kırıp güldü.

“Of, çok fenasın! Onun yerine Conny ile Britta’ya ver birer tane; en azından keyifli olurlar.”

Patrik hızla azalan en iyi malt viskisinin şişesine hazin bir bakış atıp söyleneni yaptı. Erica’nın akrabaları birkaç gün daha kalırlarsa, viski rezervleri asla eskisi gibi olmayacaktı.

Gözlerini son derece temkinli bir biçimde açtı. Bunun sebebi, saç köklerini bile acıtan şiddetli baş ağrısıydı. Ama tuhaf olan, gözlerini açtığı anda değişen bir şeyin olmamasıydı. Hâlâ aynı zifiri karanlık vardı. Panikle, kör olduğunu sandı. Belki de dün içtiği ev yapımı içkide bir sorun vardı. Bu tür şeylerle —ev yapımı kalitesiz içkiler yüzünden kör olan gençlerle— ilgili hikâyeler duymuştu. Ama birkaç saniye sonra etrafı puslu bir biçimde görmeye başladı ve gözlerinde bir sorun olmadığını, çok az ışık alan bir yerde olduğunu anladı. Dışarıda yatıyorsa diye, gökyüzündeki yıldızları veya belki de ay ışığını görebilmek için yukarı baktı. Ama yazın hava hiç bu kadar kararmazdı ki. Kuzey yaz gecelerinin uçuk ışığını görebilmesi gerekirdi.

Yattığı yere dokundu ve avucuna aldığı kumlu toprak parmaklarının arasından süzüldü. Güçlü bir toprak kokusu; yapış yapış, iç bayıltıcı derecede tatlı bir koku vardı. Yeraltında olduğu hissine kapıldı. Klostrofobiyle birlikte büyük bir panik duygusu sardı içini. Bulunduğu yerin boyutlarını bilmesede duvarlar üzerine doğru geliyormuş gibi hissetti. Hava tükeniyormuş gibi gelince elini boğazına götürdü ama sonra paniği kontrol altına almak için derin ve sakın nefesler almaya zorladı kendini.

Soğuktı. Birden, üzerinde külotundan başka giysi olmadı-

ğını anladı. Her yeri ağrıyordu; titredi ve kollarıyla kendini sararak dizlerini karnına doğru çekti. İlk panik dalgası, kemiklerini kemiren, güçlü bir dehşete bırakmıştı yerini. Oraya nasıl gelmişti? Ve neden? Onu kim soymuştu? Aklı ona, bu soruların cevaplarını muhtemelen bilmek istemeyeceğini söylüyordu. Başına kötü bir şey gelmişti ama ne olduğunu bilmiyordu – bu da onu felç eden dehşeti ikiye katlıyordu.

Elinin üzerinde bir ı ışık huzmesi belirince yukarı, ışığın kaynağına doğru baktı. Zifiri karanlığın içinde bir çatlaktan ı ışık sızıyordu. Ayağı kalkmak için kendini zorladı ve imdat diye bağırdı. Cevap yoktu. Parmak uçlarına basarak ı ışık kaynağına ulaşmaya çalıştı ama yaklaşılamadı bile. Onun yerine, yukarı kaldırdığı yüzüne su damlaları düşmeye başladı. Damlalar düzenli bir hal alınca birden ne kadar susamış olduğunu fark etti. Düşünmeden, içmek için ağzını açtı. Başta çoğı yüzünden aşağı süzöldü ama sonra doğru tekniğı bulup kana kana içti. Ardından her şey bir sis perdesiyle örtölme-ye, oda dönmeye başladı. Sonrasında, sadece karanlık vardı.

Linda her zamankinin aksine o sabah erken uyanmıştı ama tekrar uyumaya çalıştı. Stefan'la geç saatlere kadar kalmışlardı ve kendini neredeyse akşamdan kalma gibi hissediyordu. Ancak aylardır ilk kez dama düşen yağmurun sesini duydu. Jacob ile Marita'nın kendisine hazırladıkları oda çatı katındaydı ve kiremitlere düşen yağmur o kadar gürültü çıkarıyordu ki, tıptırtısı şakaklarında yankılanıyordu sanki.

Aynı zamanda, çok çok uzun zamandır ilk defa serin bir odada uyanıyordu. Cehennem sıcaklıkları neredeyse iki ay sürmüş, yüzyılın en sıcak yazı olmuştu. Başlangıçta parlak güneş ışığını hoş karşılamıştı ama yeniliğin getirdiği mutluluk haftalar önce tükenmişti. Aksine, her sabah terden ıslanmış nevresimlerle uyanmaktan nefret ediyordu. O yüzden, çatı kirişlerinin arasından süzülen taze, serin hava çok daha hoş gelmişti. Linda vücudunun bu güzel serinliği hissetmesi için ince örtüyü üzerinden attı. Her zamankinin aksine, biri onu yataktan zorla kaldırmadan kendisi kalkmaya karar verdi. Bir kez de olsa, tek başına kahvaltı etmemek güzel olabilirdi. Alt kattaki mutfakta kahvaltının hazırlandığını duyabiliyordu; kısa bir sabahlık giyip ayaklarına da terliklerini geçirdi.

Erken gelişi, mutfakta şaşkınlık dolu bakışlarla karşılandı. Bütün aile toplanmıştı: Jacob, Marita, William ve Petra.

Linda kendini boş bir sandalyeye pat diye bırakıp ekmeğine tereyağı sürmeye başlayınca sessizlik bozuldu.

“Bize eşlik etmen çok hoş ama aşağı inerken üzerine bir şeyler giyersen sevinirim. Çocukları düşün.”

Jacob öylesine mutaassıptı ki Linda’nın midasını kaldırıyordu. Linda, onun canını daha da sıkmak için sabahlığının önünü tek göğsü görecek şekilde biraz daha açtı. Jacob’un yüzü sinirden bembeyaz kesildi ama nedense bunun üzerinde durmadı ve tartışmaya girmede. William ile Petra, Linda’ya hayretler içerisinde bakıyorlardı. Linda yüzünü şekilden şekle sokunca da kıkırdamaya başladılar. Linda, çocukların aslında çok tatlı olduklarını itiraf etmeliydi ama Jacob ile Marita yakında onları da mahvederdi. Çocuklar dindar bir şekilde yetiştirildikten sonra hayatlarında hiç neşe kalmayacaktı.

“Çocuklar, uslu durun bakayım. Sofrada yemek yerken dik oturulur. Petra, ayağını sandalyeden indir ve bir abla gibi otur. Sen de yemek yerken ağzını kapalı tut William. Çiğnediğin şeyi görmek istemiyorum.”

Çocukların yüzlerindeki gülümseme kayboldu ve iki kurşun asker gibi ifadesiz bakışlarla dimdik oturdular. Linda iç geçirdi. Bazen Jacob’la kardeş olduklarına inanamıyordu. Birbirine bu kadar benzemeyen iki kardeş daha olamazdı, bundan emindi. Kız kardeşinde kusur bulmaktan başka bir şey yapmayan Jacob’un, annesiyle babasının gözdesi olması, göklere çıkarılması büyük haksızlıktı. Annesiyle babası çocuk yetiştirme yıllarını geride bıraktıktan çok sonra, planlanmamış bir şekilde doğması onun suçu muydu? Ya da Linda doğmadan yıllar önce Jacob’un geçirdiği hastalık yüzünden başka çocuk yapmayı göze alamamaları? Tabii ki Jacob’un ölümden dönmesinin ne kadar ciddi bir şey olduğunu biliyordu ama bu onun suçu muydu? Onu hasta eden Linda değildi ki.

Tamamen iyileştikten sonra bile Jacob’un üstüne titre-

meye devam etmişlerdi. Annesiyle babası, Jacob'un yaşadığı her günü Tanrı'nın bir armağanı olarak görüyor, Linda'nın ise başlarına sadece bela ve zorluk getirdiğini düşünüyorlardı. Sonra bir de büyükbabayla Jacob'un ilişkisi vardı. Büyükbabanın Jacob için yaptıklarından sonra, aralarında özel bir bağ olmasını anlıyordu ama bu diğer torunlarına yer kalmayacağı anlamına gelmemeliydi. Tabii büyükbaba, Linda doğmadan önce öldüğü için, genç kız onun kayıtsızlığına şahit olmamıştı ama Stefan'dan bildiği kadarıyla o ve Robert büyükbabanın gözünden düşmüşler ve bütün ilginin kuzenleri Jacob'a yönelmesini izlemişlerdi. Büyükbaba hayatta olsaydı aynı şey mutlaka kendisinin de başına gelecekti.

Bu adaletsizlik Linda'nın gözlerinin dolmasına neden oldu ama her zaman yaptığı gibi gözyaşlarını içine attı. Jacob'a bu zevki yaşatmayacak, dünyayı kurtaran adam rolünü oynamama fırsatını vermeyecekti ona. Jacob'un, kendisini doğru yola sokmak için can attığını biliyordu ama onun gibi zavallı olacağına ölmeyi yeğlerdi. İyi kızlar cennete gidiyor olabilirdi ama Linda çok çok daha ileri gitmek niyetindeydi. Ağabeyi gibi herkesin sevgisini kazanmak isteyen bir muhallebi çocuğu olacağına, gök gürültüsüyle dünyaya düşmeyi yeğlerdi.

Marita, "Bugün için bir planın var mı? Evde biraz yardımcı ihtiyacım olabilir" dedi.

Linda'ya bu soruyu sorarken, bir yandan da çocuklar için ekmeklere yağ sürüyordu. Anaç bir kadındı; biraz kiloluydu ve sıradan bir yüzü vardı. Linda hep Jacob'un daha iyisini bulabileceğini düşünmüştü. Ağabeyiyle yengesinin yataktaki hali gözünün önüne geldi. Ayda bir ışıkları kapayıp o işi görev icabı yaptıklarından, yengesinin de ayak bileklerine kadar uzanan kapalı bir gecelik giydiğinden emindi. Gözünün önüne gelen görüntü kıkırdamasına sebep olunca herkes merakla ona baktı.

"Hey, Marita bir şey sordu. Bugün evde ona yardım edebi-

lir misin? Burası pansiyon değil, biliyorsun.”

“Tamam, duydum. Dırdır etmene gerek yok. Hayır, ona yardım edemem bugün. Şey yapmam lazım...” İyi bir bahane aradı. “Scirocco’ya bakmam lazım. Dün biraz topallıyordu.”

Bahanesi şüpheli bakışlarla karşılanınca, Linda da kavgaya hazırlanarak en mücadeleci ifadesini takındı. Ama ilginçtir ki, bariz yalanına rağmen bugün kimse ona meydan okumaya kalkışmamıştı. Zafer –ve boş boş gezeceği bir gün daha– onun olmuştu.

Dışarı çıkıp yağmur damlalarının üzerinden akıp gitmesi için yüzünü göğe çevirme arzusu dayanılmaz bir hal almıştı. Ama bir yetişkinin, özellikle de isteyken, yapmaması gereken şeyler vardı ve Martin’in de bu çocukça dürtüsünü bastırması gerekecekti. Ama harikaydı. İki aydır insanları perişan eden bunaltıcı sıcak, tek bir sağanak yağmurla gidi vermişti. Açık pencereden yağmurun kokusunu alabiliyordu. Masasının pencereye yakın olan köşesine yağmur damlaları geliyordu ama kâğıtları oradan kaldırdığı için sorun yoktu. Serin havayı koklayabilmek her şeye değerdi.

Patrik arayıp uyuyakaldığını söylemişti; o yüzden işe ilk gelen, Martin olmuştu bu defa. Dün Ernst’in yaptığı ciddi yanlışın ortaya çıkmasının ardından, karakolda hava pek iyi olmadığı için sakince oturup son gelişmelerin ışığında kafasını toplamak çok iyi gelmişti. Kadının akrabalarına kötü haberi vermesi gereken Patrik’in yerinde olmak istemezdi ama biliyordu ki, gerçeği öğrenmek, yasin geçiş sürecindeki ilk adımdı. Ailesi muhtemelen kadının kayıp olduğunu bile bilmiyordu; o yüzden bu haber onları şoke edecekti. Şu anda en önemli şey aileyi bulmaktı ve bu da Martin’in bugünkü görevlerinden biriydi; Alman meslektaşlarıyla temasa geçecekti. Onlarla İngilizce konuşabilmeyi umuyordu, aksi halde sorun olacaktı. Tanja’nın arkadaşıyla konuşurken Patrik’in na-

sıl kekeleydiğini görmüştü ve okulda öğrendiği Almancasının pek de iyi olmadığını biliyordu.

Tam ahizeyi kaldırıp Almanya'yı çevirecekti ki telefon çaldı. Göteborg'daki adli tıp biriminden arıyorlardı. Kalbi hızla çarpmaya başladı ve karalamalarla dolu not defterine uzandı. Hattaki kişinin aslında Patrik'e rapor vermesi gerekiyordu ama o henüz gelmediği için Martin'le yetinmek zorunda kalacaktı.

“Oralarda, kırsal kesimde işler bayağı kızışıyor gibi.”

Adli Tabip Tord Pedersen, bir buçuk yıl önce üzerinde çalıştığı Alex Wijkner vakasına gönderme yapıyordu; o olay, Tanumshede Karakolu'nun şimdiye dek yürüttüğü birkaç cinayet soruşturmasından biriydi.

“Evet, acaba suya bir şey mi karıştı diye merak ediyoruz. Yakında cinayet istatistiklerinde Stockholm'le boy ölçüşeceğiz.”

Umursamaz ve şakacı ses tonları –ölüm ve felaketlerle içli dışlı olan diğer birçok profesyonelin ses tonları gibi– günlük işlerinin yarattığı baskıyla baş etme yöntemi. Yaptıkları işi değersizleştirmek gibi bir maksatları yoktu.

Martin devam etti. “Otopsiyi tamamladınız mı yoksa? İnsanların bu sıcaklarda daha fazla cinayet işlediklerini sanıyordum.”

“Aslında bu konuda haklısınız. Sıcak yüzünden insanlar daha tahammülsüz oluyor ama işler son günlerde biraz azaldı. Biz de sizin vakanızı tahminimizden daha önce ele alabildik.”

“Evet, sizi dinliyorum.” Martin derin bir soluk aldı. Bir soruşturmanın ilerleyişi, büyük ölçüde adli tabibin bulabildiklerine bağlıydı.

“Adamınızın pek hoş biri olmadığı ortada. Ölüm sebebini belirlemek kolay oldu: Kadın boğulmuş. Ama asıl sorun, ölmeden önce ona yapılanlar.”

Pedersen duraklayınca, Martin onun gözlüğünü taktığını düşündü.

“Eee?” Martin sabırsızlığını gizleyemiyordu.

“Bir bakalım... Bunu faksla da göndereceğiz... Hımmm...” Pedersen büyük ihtimalle rapora göz gezdiriyordu. Martin ahizeyi o kadar sıkı tutuyordu ki, eli terlemeye başladı.

“Evet, işte burada. İskeletin çeşitli yerlerinde on dört kırık var. Kırıkların durumuna bakılırsa, hepsi de ölümden önce olmuş.”

“Yani?”

“Yani, birisi bir hafta gibi bir sürede kollarını, bacaklarını, el ve ayak parmaklarını kırmış.”

“Tek seferde mi, yoksa farklı zamanlarda mı kırılmış? Bunu söyleyebiliyor musunuz?”

“Dediğim gibi, kırıkların kaynamaya başlama durumu farklılık gösteriyor; yani benim profesyonel görüşüm, bütün bu süreç boyunca belirli aralıklarla kırıldıkları yönünde. Kırıkların tahmini oluşma sırasını bir çizimle gösterdim. Bunu da biraz önce faksladığım raporda bulabilirsiniz. Kurbanın vücudunda pek çok yüzeysel kesik de vardı. Onlar da farklı zamanlarda açılmış.”

“Lanet olsun!” Martin kendini tutamamıştı.

“Bu fikrinize katılıyorum.” Pedersen’in sesi tatsız geliyordu. “Kadın dayanılmaz acılar çekmiş olmalı.”

Bir an insanların ne kadar acımasız olabildiğini düşündüler sessizce. Ardından Martin kendini toplayıp devam etti. “Cesette işimize yarayabilecek bir bulgu var mı?”

“Evet, meni bulduk. Eğer bir şüpheli bulursanız, DNA’sı sayesinde cinayetle bağlantısını kurabiliriz. Tabii ki veri tabanımızı da araştırıyoruz ama bu şekilde bir sonuca ulaşma olasılığı çok düşük. Şimdilik veri tabanı çok yetersiz. Her vatandaşın DNA’sını veri tabanında toplayacağımız günü şimdilik ancak rüyamızda görürüz. O gün geldiğinde bambaşka bir konumda olacağız.”

“Doğru söylüyorsunuz, bu ancak rüyamızda olur. Bireyle-

rin özgürlüklerini ihlal etmekle ilgili şikâyetler, böyle bir şeyin olmasına izin vermez.”

“Eğer bu kadının yaşadıkları bir bireyin özgürlüğünün kısıtlanması değilse, nedir bilemiyorum...”

Aslında basit bir adam olan Tord Pedersen için alışılmamış derecede felsefi bir laftı bu. Kurbanın kaderi Pedersen’i çok etkilemiş olmalıydı. Bu normalde, geceleri rahat uyumak isteyen bir patoloğun izin vereceği bir şey değildi.

“Tahmini bir ölüm saati verebiliyor musunuz?”

“Evet, teknisyenlerin olay yerinden topladıkları örneklerin sonuçlarını aldım, ardından kendi gözlemlerimi ekledim; dolayısıyla oldukça güvenilir bir zaman aralığı verebilirim.”

“Dinliyorum.”

“Tahminlerime göre Kungsklyftan’da bulunduğu günün önceki akşamında, saat altıyla on bir arasında ölmüş.”

“Daha kesin bir zaman veremez misiniz?” Martin hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

“İsveç’teki standart uygulamaya göre bu tür davalarda beş saatten daha kısa bir zaman aralığı verilmez; yani elimden gelenin en iyisi bu. Ama bu zaman aralığının olabilirlik oranı yüzde doksan beş; yani gayet güvenilir. Ancak şüphelerinizi doğrulayabilirim: Kungsklyftan ikinci olay yeri. Başka bir yerde öldürülmüş ve *livor mortis*’e* bakılırsa öldükten sonra birkaç saat orda yatmış.”

“Eh, hiç yoktan iyidir” Martin içini çekti. “Peki ya iskeletler? Onlardan bir şey çıkmadı mı? Kime ait olduklarını düşündüğümüze dair Patrik’ten mesaj almışsınızdır herhalde.”

“Evet, aldım. Henüz bu konuya açıklık getiremedik. Yetmişli yıllara ait diş kayıtlarını bulmak sandığınız kadar kolay olmuyor ama elimizden geldiğince hızlı çalışıyoruz. Daha fazlasını öğrenir öğrenmez haber vereceğim. Ama şimdilik iskeletlerin iki kadına ait olduğunu ve yaşlarının aşağı yukarı

* Ölümden sonra vücutta oluşan mor lekelerin tıbbi adı. (ç.n.)

tuttuğunu söyleyebilirim. Kadınlardan birinin leğen kemiği, çocuk doğurduğunu gösteriyor ve bu da elimizdeki bilgilere uyuyor. İşin ilginç, iki iskeletin de son kurbanınkine benzer kırıklarının olması. Aramızda kalsın ama üç cesetteki kırıkların neredeyse tıpatıp aynı olduğunu söyleyecek kadar ileri gidebilirim.”

Martin büyük bir şaşkınlıkla elindeki kalemi yere düşürdü. Bu olay neydi böyle? Yirmi dört yıl bekledikten sonra tekrar harekete geçen sadist bir katil mi? Belki de katil yirmi dört yıl beklememişti; sadece henüz diğer kurbanları bulamamışlardı. Martin bu seçeneği düşünmek bile istemiyordu.

“Onlar da bıçaklanmışlar mı?”

“Yumuşak doku kalmadığı için bunu söylemek zor ama kemiklerde bulunan bazı sıyrık izleri onların da aynı muameleye maruz kaldığını gösteriyor olabilir, evet.”

“Peki onların ölüm sebebi?”

“Alman kadınla aynı. Boyun bölgesindeki sıkışmış kemikler, boğulma sebebiyle oluşan yaralarla örtüşüyor.”

Martin bu esnada durmadan not alıyordu. “Bana söyleyebileceğiniz başka bir şey var mı?”

“Sadece iskeletlerin büyük olasılıkla gömülmüş olduğunu söyleyebilirim. Üzerlerinde toprak kalıntıları var; analizlerde bunlardan bir şey çıkarabiliriz. Ama henüz hiçbir şey belli değil, o yüzden sabırlı olmanız gerekecek. Tanja Schmidt ve üzerinde yattığı battaniyede de toprak var; bu toprağı iskeletlerden aldığımız örneklerle karşılaştıracamız.” Pedersen duraksadı. “Soruşturmayı Mellberg mi yürütüyor?”

Sesinde hafif bir endişe vardı. Martin kendi kendine gülmüsed; bu konuda patoloğu rahatlatabilirdi.

“Hayır, dava Patrik’e verildi. Ama olay çözüldüğünde övgüleri kimin alacağı tartışılır...”

İkisi de bu yoruma güldüler ama bu, Martin’in biraz keyfini kaçırın bir gülüşü.

Martin, Tord Pedersen'e veda ettikten sonra karakolun fak-sına gelen belgeleri almaya gitti. Biraz sonra Patrik işe geldiğinde, Martin ödevini hakkıyla yapmış durumdaydı. Patrik adli tıp raporunun özetini okuduktan sonra morali Martin'inki gibi bozuldu. Bu, bayağı esaslı bir davaya dönüşüyordu.

Erica'nın kardeşi Anna yelkenlinin pruvasında bikinisiyle yayılmış yatıyor, güneş ışığının tenini yakmasına izin veriyordu. Çocuklar aşağıdaki kamarada öğle uykusunda, Gustav da dümendeydi. Pruva suyun yüzeyine her çarptığında Anna'nın bedenine minik tuzlu su damlaları sıçrıyor, bu da genç kadına büyük bir ferahlık veriyordu. Gözlerini kapasa, bir anlığına bütün dertlerini unutabilir ve asıl hayatının bu olduğuna inanabilirdi.

"Anna, telefon sana." Gustav'ın sesiyle dalgın ruh halinden sıyrıldı.

"Kimmiş?" Elini gözüne siper etti ve Gustav'ın cep telefonunu salladığını gördü.

"Söylemedi."

Lanet olsun! Kim olduğunu hemen anlamıştı. Midesine oturan o kaygı hissi ve temkinli adımlarla Gustav'a doğru gitti.

"Ben Anna."

"Kimdi o lanet herif?" Lucas tıslıyordu.

Anna tereddüt etti. "Sana bir arkadaşım la denize açılacağımı söylemiştim.

"O adamın sadece arkadaşın olduğunu düşünecek kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun? Adı ne?"

"Bu seni ilgi..."

Lucas sözünü kesti. "Adı ne Anna?"

İçindeki direnç, adamın sesini duyduğu her saniye daha da kırılıyordu. Uysalca cevapladı. "Gustav af Klint."

"Ah, tabii. Ne kadar sosyetsin!" Alaycı ses tonu giderek

alçaldı ve tehditkâr bir hal aldı. “Ne cüretle çocuklarımı başka bir adamla tatile götürürsün?”

“Biz boşandık Lucas.” Anna elini gözlerinin önüne götürdü.

“Bunun hiçbir şeyi değiştirmediyiğini sen de benim kadar iyi biliyorsun Anna. Sen çocuklarımın annesisin ve bu da bir-birimize ait olduğumuz anlamına geliyor. Sen de benimsin, çocuklar da.”

“Öyleyse neden onları benden almaya çalışıyorsun?”

“Çünkü dengesizsin Anna. Sinirlerin hep zayıftı ve açıkçası, çocuklarıma hak ettikleri gibi bakabileceğinden emin değilim. Sürdürdüğün yaşama bir baksana. Bütün gün çalışıyorsun ve çocukları kreşe bırakıyorsun. Sence bu çocuklar için iyi bir yaşam tarzı mı Anna?”

“Ama çalışmak zorundayım Lucas. Çocuklara *sen* bakıyor olsaydın bu sorunu nasıl çözecektin? Senin de çalışman gerekiyor. O zaman kim bakacaktı çocuklara?”

“Bir çözüm yolu var Anna ve sen de ne olduğunu biliyorsun.”

“Delirdin mi? Emma’nın kolunu kırdıktan sonra sana döneneğimi mi sanıyorsun? Bana yaptıklarını söylemiyorum bile.” Sesi tizleşmişti. O anda fazla ileri gittiğini içgüdüsel olarak anladı.

“Benim suçum değildi! Kazara oldu! Ayrıca eğer o kadar inatçı olmayıp benimle mücadele etmeseydin sık sık deliye dönmezdim!”

Boşluğa konuşmak gibiydi. Anlamsızdı. Onunla birlikte olduğu onca yılın ardından, Lucas’ın kendi söylediklerine inandığını biliyordu. Hiçbir zaman suç onda değildi. Her şey başkalarının suçuydu. Anna’ya her vurduğunda, genç kadının yeterince anlayışlı, sevgi dolu veya itaatkâr olmadığı için kendisini suçlu hissetmesini sağlamıştı.

Eskiden beri içinde sakladığı bir güçle, sonunda ondan boşanmayı başarmıştı. Bu sayede yıllardır ilk kez kendini güç-

l  ve yenilmez hissetmişti. Sonunda kendi hayatının kontrolünü yeniden ele geirebilecekti. O ve çocuklar her şeye baştan başlayabileceklerdi. Her şey fazla sorunsuz gitmişti. Bir  fke nöbeti sırasında kızının kolunu kıran Lucas şoke olmuş ve sıra dışı bir şekilde uysal davranmıştı. Boşanmanın ardından gelen hareketli bekâr hayatı da, kadınları arka arkaya fethederken Anna'yla çocukların huzur içinde yaşamasını sağlamıştı. Ama tam Anna artık tamamen kurtulduğunu sanırken, Lucas yeni hayatından bıkmaya başlamış ve bir kez daha dikkatini ailesine yöneltmişti. Çiçekler, hediyeler ve yakarışlar işe yaramayınca kibarlığı bir tarafa bırakmıştı. Çocukların velayetini almak istiyordu. İddialarını desteklemek için de Anna'nın anneliğe uygun olmadığına dair bir sürü asılsız suçlamada bulunmuştu. Hiçbiri gerçek değildi ama Anna, Lucas'ın cazibesini kullandığında ne kadar inandırıcı olabildiğini bildiği için, bu girişiminde başarılı olmasından çok korkuyordu. Onun asıl istediğinin çocuklar olmadığını da biliyordu. İki küçük çocuğun velayetini alırsa iş hayatının yürümeyeceğini biliyordu ama zaten amacı, Anna'yı korkutarak geri dönmesini sağlamaktı. Zayıf anlarında Anna da bunu yapacak gibi oluyordu. Aynı zamanda bunun imkânsız olduğunu da biliyordu. Lucas'a dönmek onu mahvederdi. Bu yüzden metin olmalıydı.

“Lucas, bunu tartışmanın bir faydası yok. Boşandıktan sonra kendime bir hayat kurdum ben, sen de öyle yapmalısın. Yeni bir adamla tanıştığım doğru ve bunu kabul etmeyi öğrenmek zorundasın. Çocuklar da, ben de iyiyiz. Bu meseleyi yetişkinler gibi çözemez miyiz?”

Sesi rica ediyormuş gibiydi ama hattın diğer ucunda nüfuz edilmez bir sessizlik vardı. Fazla ileri gittiğini biliyordu.  evir sesiyle birlikte telefonun yüzüne kapatıldığını fark ettiğinde, Lucas'ın bunu ona bir şekilde  deteceğini anlamıştı. Hem de pahalıya  detecekti.

Başındaki korkunç ağrı yüzünden tırnaklarını yüzüne geçirdi. Tırnaklarının teninde yarıklar açarken verdiği acı, çatlarcasına ağrıyan başına kıyasla neredeyse zevk veriyor, dikkatini toplamasına yardımcı oluyordu.

Her yer hâlâ kapkaraydı ama bir şey onu o derin, rüyasız uyku halinden uyandırmıştı. Başının üzerinde minik bir çatlaktan ışık süzölmüşü ve o, gözlerini kısıp yukarı bakarken çatlak giderek genişlemişti. Gözleri ışığa alışmadığı için görmiyordu ama çatlak bir açıklık halini alana dek genişlemişti. Ardından birinin içeri girip merdivenlerden indiğini duydu. Karanlıkta giderek yaklaşan biri. Sersem gibi olduğu için korksa mı, rahatlasa mı karar veremiyordu. İki his iç içe geçmişti. Biri sürekli diğerine galip geliyordu.

Cenin pozisyonunda yattığı yere doğru yaklaşan son birkaç adım neredeyse sessizdi. Birinin tek kelime etmeden alnını okşadığını hissetti. Bunun onu sakinleştirmesi gerekiyordu belki ama hareketin duyarsızlığı yüreğini dehşetle doldurdu.

El bedeninde gezinmeye devam etti ve o, karanlıkta titredti. Yüzü olmayan yabancıya direnmesi gerektiğini düşündü bir an. Düşünce geldiği hızla kayboldu. Karanlık çok yoğundu ve onu okşayan eldeki güç tenine, sinirlerine, ruhuna işliyordu. Tek seçeneği boyun eğmektir; dehşet verici bir sezgiyle kavramıştı bunu.

El okşamaktan zorlamaya ve muncıklamaya, çekiştirmeye ve parçalamaya geçince hiç şaşırmadı. Bir bakıma acıyı hoş karşıladı. Bilinmeyeni beklemenin verdiği dehşettense, acının katiyetiyle baş etmek daha kolaydı.

Tord Pedersen'in ikinci telefonu, Patrik'in Martin'le konuşmasından birkaç saat sonra geldi. İskeletin kimliği belirlenmişti. Kungsklyftan'da bulunan cesetlerden biri, 1979 yılında kaybolan ikinci kız, Mona Thernblad'dı.

Patrik ile Martin soruşturma sırasında topladıkları bilgilerin üzerinden geçtiler. Mellberg'in yokluğu kendini gösteriyordu ama Gösta Flygare, golf turnuvasında gösterdiği mükemmel performansın ardından işinin başına dönmüştü. Yarışmayı kazanamamıştı tabii ki, ama keyifli ve şaşırtıcı bir gelişme olmuş, topu tek seferde deliğe sokmayı başarak kulüp lokalinde şampanya içmeye davet edilmişti. Patrik ile Martin, topun tek vuruşta nasıl doğruca 16. deliğe girdiğinin hikâyesini tüm detaylarıyla dinlemişlerdi. Gün bitmeden bu hikâyeyi defalarca dinleyeceklerine eminlerdi. Ama sorun değildi. Gösta'yı bu keyfi yaşamaktan mahrum etmek istemiyorlardı. Patrik onu soruşturmaya dahil etmeden önce bir saat kadar izin verdi. Şimdilik Gösta bütün golf arkadaşlarını arayıp onlara büyük olayı anlatmakla meşguldü.

Martin, "Yani bu herif, kızları öldürmeden önce kemiklerini kıran bir iblis" dedi. "Bir de onları kesiyor."

"Maalesef öyle görünüyor. Benim tahminim, ardında kesinlikle cinsel bir sebep olduğu yönünde. Diğer insanların

acısıyla tahrik olan sadist bir bok. Tanja'nın cesedinde bulunan meni de bunu gösteriyor."

"Mona'nın akrabalarıyla konuşacak mısın? Yani onu bulduğumuzu söyleyecek misin?"

Martin huzursuz görünüyordu ama Patrik bu işi üstleneceğini belirterek onun endişesini giderdi.

"Öğleden sonra babasını görmeye giderim diye düşündüm. Annesi yıllar önce ölmüş, yani haber verilecek tek kişi babası."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Onları tanıyor musun?"

"Hayır, ama Erica dün Fjällbacka'daki kütüphaneye gidip Siv ve Mona hakkında basında çıkan her şeyi araştırmış. Kayboluşları düzenli aralıklarla haber olmuş, hatta birkaç yıl önce aileleriyle bir röportaj bile yapılmış. Mona'nın sadece babası hayatta. Siv de kaybolduğunda sadece annesi varmış. Küçük bir kızı da var; onunla da konuşurum diye düşündüm – Siv'in ikinci kadın olduğu doğrulanır doğrulanmaz tabii."

"Başka biri çıkarsa, bu çok tuhaf bir tesadüf olmaz mı sence de?"

"İskeletin Siv'e ait olduğunu varsayacağız ama henüz bunu kesin olarak söyleyemeyiz. Daha tuhaf şeyler gördüğümüz de oldu."

Patrik, Erica'nın eve getirdiği fotokopileri karıştırdı ve bazılarını önüne, masaya yaydı. Ayrıca iki kızın kaybolmasıyla ilgili ellerindeki bütün bilgileri bir araya toplamak için, bodrumdaki arşivden çıkardığı dosyayı da önüne koydu. Gazete haberlerinde, soruşturma dosyasında yer almayan bir sürü şey vardı; büyük resmi görmek için iki kaynak da gerekliydi.

"Şuraya bak. Siv 1979 yılında Yaz Dönümü Gecesi'nde kaybolmuş ve iki hafta sonra da Mona kayıplara karışmış."

Patrik, ellerindeki bilgilere açıklık getirmek ve bunları bir düzene koymak için masasından kalkarak duvardaki beyaz tahtaya yazmaya başladı.

“Siv Lantin en son arkadaşlarıyla gittiği partiden bisikletiyle eve dönerken görülmüş. Son görgü tanığı anayoldan çıkıp Bräcke’ye doğru döndüğünü söylemiş. Saat gecenin ikisiymiş ve yolda arabayla yanından geçen bir sürücü tarafından görülmüş. Ondan sonra kızı ne gören olmuş ne de duyan.”

Martin, “Tabii Gabriel Hult’un verdiği bilgileri saymazsak” dedi.

Patrik başıyla onayladı. “Evet, Gabriel Hult’un ifadesini yok sayarsak, ki sanırım şimdilik öyle yapacağız.” Ardından devam etti: “Mona Thernblad iki hafta sonra kaybolmuş. Siv’in aksine günün ortasında, ikindi saatlerinde kaybolmuş. Saat üç civarında koşu yapmak için evden çıkmış ve bir daha dönmemiş. Koşu ayakkabılarının teki her zamanki rotasının üzerinde, yolun kenarında bulunmuş ama başka da bir şey bulunamamış.”

“Kızlar arasında benzerlik var mı? İkisinin de aynı yaşlarda olması haricinde?”

Patrik gülümsemesine engel olamadı. “Bakıyorum şu *Profiler* programını izliyorsun. Maalesef cevabım seni hayal kırıklığına uğratacak. Eğer bir seri katille karşı karşıyaysak – ki sanırım bunun peşindesin– kızların dış görünüşleri arasında belirgin bir benzerlik yok.” Beyaz tahtaya siyah-beyaz iki fotoğraf ilaştırdi.

“Siv 19 yaşındaymış. Minyon, esmer ve balıketli. Biraz zor biri olarak nam salmış ve on yedi yaşında çocuk sahibi olduğunda Fjällbacka’da bir nevi skandal yaratmış. Bebeğiyle birlikte annesinin yanında yaşıyormuş ama gazetelerin iddiasına göre, Siv dışarı çıkıp partilere gitmeyi seviyormuş ve evde kalmaya da pek bayılmıyormuş. Diğer taraftan Mona okulunda başarılı, bir sürü arkadaşı olan ve genel anlamda popüler bir aile kızı olarak biliniyor. Uzun boylu, sarışın ve sportif biriymiş. On sekiz yaşındaymış, fakat annesi hasta olduğu ve babası da annesine tek başına bakamadığı için hâlâ

onlarla yaşıyormuş. Kimse onun hakkında olumsuz bir şey söylemiyor. Yani bu iki kız arasındaki tek ortak nokta, yirmi küsur yıl önce iz bırakmadan ortadan kaybolmuş olmaları. Şimdi de Kungsklyftan'da iskelet olarak çıktılar karşımıza.”

Martin başını eline dayamış, düşüncelere dalmıştı. Patrik'le birlikte bir süre sessizce oturup beyaz tahtadaki gazete kupürlerini ve notları incelediler. İkisi de kızları düşünüyordu. Eğer o canavarla karşılaşmamış olsalardı, daha uzun yıllar yaşayacaklardı. Bir de henüz yaşadığı döneme ait bir fotoğrafı bulunmayan Tanja vardı. O da önünde koca bir ömür olan genç bir kızdı. Ama artık o da ölüydü.

“Büyük bir soruşturma başlatılmış.” Patrik dosyadan bir tomar bilgisayar çıktısı aldı. “Kızların arkadaşlarıyla ve aileleriyle görüşülmüş. Polis memurları bölgedeki her kapıyı çalmış, ayrıca nam salmış serseriler de sorguya çekilmiş. Gördüğüm kadarıyla yaklaşık yüz kişiyle görüşülmüş.”

“Bir şey çıkmış mı?”

“Hayır, tek bir şey bile yok. Gabriel Hult'tan gelen ihbara kadar. Gabriel polisi bizzat aramış ve Siv'i kaybolduğu gece erkek kardeşinin arabasında gördüğünü söylemiş.”

“Sonra? Bu onu cinayet zanlısı yapmaya yetmez, değil mi?”

“Haklısın. Gabriel'in kardeşi Johannes sorguya alındığında Siv'le konuştuğunu, hatta onu gördüğünü bile inkâr etmiş ama başka hiçbir ipucu olmadığı için polis onun üzerinde durmayı tercih etmiş.”

“Hiç ilerleme kaydetmişler mi?” Martin'in gözleri, aksini kabul edemiyormuş gibi kocaman açılmıştı.

“Hayır, başka bir şey çıkmamış. Bir iki ay sonra da Johannes Hult kendini ahırda asmış. Yani polisin takip edebileceği başka hiçbir iz kalmamış diyebiliriz.”

“Bu kadar kısa süre sonra intihar etmesi tuhaf görünüyor.”

“Evet, ama eğer suçluysa Tanja'yı hayaleti öldürdü demektir. Ölü adamlar insan öldürmezler.”

“Peki kardeşinin arayıp da kendi kanından birini ihbar etmesine ne demeli? Bir insan neden böyle bir şey yapar ki?” Martin kaşlarını çattı. “Bir dakika, ne kadar aptalım! Hult! Bizim hırsız kardeşler çetesi. Stefan ve Robert’le akraba olmalı.”

“Evet, doğru. Johannes onların babasıydı. Hult ailesi hakkında yazılanları okuduktan sonra, Stefan ile Robert’in bizi neden bu kadar sık ziyaret ettiğini daha iyi anlıyorum. Johannes kendini astığında çocukların yaşları beş altı civarındaymış ve onu ahırda bulan da Robert’miş. Bunun altı yaşında bir çocuğu nasıl etkileyeceğini hayal bile edemiyorum.”

“Evet, Tanrım!” Martin başını salladı. “Devam etmeden önce bir fincan kahveye ihtiyacım var. Kafein seviyem sıfıra inmek üzere. Sen de ister misin?”

Patrik başıyla onayladı. Birkaç dakika sonra Martin elinde buharı tüten iki fincan kahveyle geri geldi. Bugün hava sıcak içecekler için uygundu.

Patrik özetlemeye devam etti. “Johannes ile Gabriel, Vaziz olarak da tanınan Ephraim Hult’un oğulları. Ephraim, Göteborg’da iyi tanınan ya da başka bir deyişle ünlü bir Özgür Kilise rahibi. Büyük toplantılar düzenler, o zamanlar küçücük olan oğullarını kimsenin anlamadığı dillerde konuşturup hastaları ve sakatları iyileştirmiş. Çoğu insan Ephraim’in bir şarlatan ve dolandırıcı olduğunu düşünüyor-muş ama yine de sadık cemaatindeki kadınlardan biri olan Margareta Dybling ölüp de her şeyini ona bırakınca turnayı gözünden vurmuş. Kendisine yüklü bir nakit servetin yanı sıra Fjällbacka yakınlarında büyük bir ormanlık arazi ve görkemli bir malikâne miras kalmış. Ephraim birden Tanrı’nın öğretilerini yayma arzusunu kaybedivermiş. Oğullarıyla buraya taşınmış ve o zamandan beri de aile, geçimini yaşlı kadının parasıyla sürdürüyor.”

Beyaz tahta artık notlarla, Patrik’in masası da kâğıtlarla dolmuştu.

“Biraz aile tarihi okumak ilginç tabii ama bunun cinayetlerle ne ilgisi var? Johannes, senin de dediğin gibi, Tanja’nın cinayete kurban gitmesinden yirmi küsur yıl önce öldü ve yine gayet net bir biçimde ifade ettiğin gibi, ölü adamlar insan öldürmez.” Martin sabırsızlığını gizlemekte zorlanıyordu.

“Doğru ama eski malzemelerin üzerinden geçtim ve bulduğum tek ilginç şey, Gabriel’in ifadesi oldu. Soruşturmayı yürüten Errold Lind’le de konuşmak isterdim ama ne yazık ki 1989 yılında kalp krizinden ölmüş; dolayısıyla bu malzemelerle yetinmek durumundayız. Daha iyi bir önerin yoksa, Siv ile Mona’nın yaşayan aile üyelerini bulmanın yanı sıra, Tanja hakkında daha çok şey öğrenmekle işe başlayabiliriz. Ondan sonra da Gabriel Hult’la tekrar konuşmaya gerek olup olmadığına karar veririz.”

“Tabii, akıllıca. Önce ne yapayım?”

“Tanja’yı araştırmakla başla. Yarın da Gösta bu konuda çalışmaya başlasın. Huzur günleri sona erdi.”

“Peki ya Mellberg ile Ernst? Onlar ne olacak?”

Patrik iç geçirdi. “Onları mümkün olduğunca dışarıda tutmaya niyetliyim. Bu, iş yükümüzün artacağı anlamına geliyor ama bence uzun vadede kârlı çıkarız. Mellberg çalışmaktan yırtacağı için sevinecektir, zaten bu soruşturmaya katılmamaya yemin etmiş gibi. Ernst’in yaptığı işe devam etmesi, gelen ihbarlarla mümkün olduğunca hızlı bir şekilde ilgilenmesi gerekecek. Yardıma ihtiyacı olursa Gösta’yı onun yanına veririz. İkimizin bu soruşturmayı mümkün merteye özgürce yürütmemizi istiyorum. Anladın mı?”

Martin hevesle başını salladı. “Evet patron.”

“O zaman hadi başlayalım.”

Martin gittikten sonra Patrik yüzünü beyaz tahtaya dönerek oturdu. Ellerini başının arkasında kavuşturup düşünmeye başladı. Üzerlerine muazzam bir iş almışlardı ve cinayet soruşturmalarında neredeyse hiç deneyimleri yoktu. Yü-

reği bir anda kaygıyla ezildi. Deneyim açısından eksiklerini, hırslarıyla telafi edebileceklerini umdu. Martin sorumluluk üstlenmeyi kabul etmiş, Gösta Flygare'yi de güzellik uykusundan uyandırmaya ant içmişti. Patrik ancak Mellberg ile Ernst'i soruşturmadan uzak tutabilirlerse cinayetleri çözebileceklerine inanıyordu. Ama özellikle de cinayetlerden ikisinin çok eski, hatta tarihe karışmış olduğunu hesaba katarsa, pek şanslı olmadıkları söylenebilirdi. Yapabilecekleri en iyi şeyin Tanja'ya odaklanmak olduğunu biliyordu. Aynı zamanda içgüdüleri cinayetler arasındaki bağlantının son derece güçlü ve açık olduğunu, bu yüzden de eşzamanlı araştırılması gerektiğini söylüyordu. Eski soruşturmayı canlandırmak kolay olmayacaktı ama denemeleri gerekiyordu.

Portmantodan bir şemsiye aldı, fihristten bir adresi kontrol etti ve istemeye istemeye yola koyuldu. Bazı görevler, insanüstü bir çaba gerektiriyordu.

Yağmur damlaları dur durak bilmeden cama çarpıyordu; başka zaman olsaydı Erica yağmurun getirdiği serinliği mutlulukla karşılardı. Ama son günlerde yaşadıkları ve yapışkan akrabalar tam tersini hissetmesine sebep oluyor, yavaş ama emin adımlarla delirmenin eşiğine doğru sürükleniyordu.

Çocuklar evde kalmak zorunda olmanın yol açtığı hayal kırıklığıyla delirmiş gibi koştururken, Conny ile Britta da köşeye sıkışmış köpekler gibi dalaşmaya başlamışlardı. Henüz tam bir kavgaya dönüşmemiş olsa da, atışmaları tıslama ve ters ters konuşma seviyesine ulaşmıştı. Eski kabahatler ve haksızlıklar gündeme getiriliyordu. Bu esnada Erica'nın yapmak istediği tek şey, yukarı çıkıp başını yorganın altına sokmaktı. Ama yetiştirilme tarzı ona engel oluyor, onu savaş bölgesinin orta yerinde terbiyeli bir tavır takınmaya zorluyordu.

Patrik işe giderken Erica da kapıya arzuyla bakmıştı. Patrik karakola kaçabilecek olmanın verdiği rahatlama hissini

gizleyememiş, Erica da bir an, onun evde kalmasını isteyecek gibi olmuştu; ne de olsa Patrik, karısı istediğinde evde kalmaya söz vermişti. Ama sırf “korkunç dörtlü”yle yalnız kalmamak için bunu istemenin doğru olmayacağını biliyordu. Onun yerine, itaatkâr bir eş gibi, kocası arabasıyla uzaklaşırken ona mutfak penceresinden el sallamıştı.

Ev sıradan bir dağınıklığın felaket boyutlarına ulaşmasını engelleyecek büyüklükte değildi. Çocuklara birkaç oyun çıkarmıştı ama bunun sonucunda alfabe blokları, Monopoly evleri ve kartları salonun her tarafına yayılmıştı. Zorlukla eğilerek minik oyun parçalarını toplayıp odayı biraz düzene sokmaya çalıştı. Conny ile Britta’nın verandadaki konuşmaları, giderek daha hararetli bir hal alıyor, Erica da çocukların neden terbiyeden bu kadar yoksun olduklarını anlamaya başlıyordu. Beş yaşındaki çocuklar gibi tartışan bir anne babayla diğer insanlara ve onların eşyalarına saygı göstermeyi öğrenmeleri hiç de kolay değildi. Ah, bugün bir bitseydi! Yağmur diner dinmez Flood ailesini sepetleyecekti. Terbiye ve misafirperverlik de bir yere kadardı – biraz daha kalırlarsa sinir krizi geçirmemek için Azize Birgitta olması gerekirdi.

Bomba öğle yemeğinde patladı. Sızlayan ayakları ve sırtındaki ağrıyla ocağın başında bir saat dikilmiş, Conny’nin doymak bilmez iştahının yanı sıra çocukların seçici damak tatlarına uygun bir öğle yemeği hazırlamış ve tahminlerine göre de gayet başarılı olmuştu. Makarnayla Falun sosisi, bütün müşterileri memnun eder diye düşünüyordu. Ama kısa bir süre sonra fazlasıyla yanıldığını anladı.

“Öyyk, Falun sosisinden nefret ederim. İğrenç!”

Lisa tabağını abartılı bir hareketle itti ve suratını asıp kollarını önünde kavuşturdu.

Erica katı bir ses tonuyla konuştu. “Bu çok kötü, çünkü yemekte bu var.”

“Ama ben a-a-a-çım. Başka bir şey istiyorum.”

“Başka bir şey yok. Falun sosisini sevmiyorsan, ketçapla makarna yiyebilirsin.” Erica içten içe köpürse de, sesini yükseltmeden konuşmak için çabalıyordu.

“Makarna iğrenç. Başka bir şey istiyorum. Annneeeee!”

“Acaba ona başka bir şey vermek mümkün mü?” Britta minik mızımızının yanağını okşadı ve karşılığında bir gülücük aldı. Zafer kazandığından emin olan Lisa, Erica’ya meydan okurcasına bakarken yanakları da galibiyetin ışıltısıyla parladı. Artık sınırı aşmıştı. Bu savaş demektir.

“Başka bir şey yok. Ya önündekini yersin ya da aç kalırsın.”

Britta “Ama sevgili Erica, bence mantıksız davranıyorsun” dedi. “Conny, ona evde nasıl davrandığımızı, çocuk yetiştirme prensiplerimizi anlat.” Ardından karşılık beklemeden devam etti. “Çocuklarımıza zorla hiçbir şey yaptırmıyoruz. Bu gelişimlerini engeller. Eğer Lisa’m başka bir şey istiyorsa, istediği şeyi almanın hakkı olduğunu düşünüyoruz. Yani, o da kendini en az bizler kadar ifade etmeye hakkı olan bir birey. Biri seni istemediğin bir yemeği yemeye zorlasaydı ne düşünürdün? Kabul edeceğini sanmıyorum.”

Britta en iyi psikolog tonlamasıyla öğüt verirken, Erica birden bunun bardağı taşıran son damla olduğunu anladı. Buz gibi bir sükûnetle kızın tabağını aldı, Britta’nın başının üzerine kaldırdı ve baş aşağı çevirdi. Britta saçlarının üzerinden akıp bluzunun içine giren makarnaların şokuyla konuşmasını kesti.

On dakika sonra gitmişlerdi. Muhtemelen bir daha da gelmezlerdi. Erica büyük olasılıkla ailenin o bölümü tarafından kara listeye alınacaktı ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, hiç pişmanlık hissetmiyordu. Davranışı en iyi ihtimalle çocukça olarak adlandırılabilirdi ama buna rağmen utanç da duymuyordu. İki günlük ziyaretleri sırasında giderek büyüyen gerginliğini atacak bir yol bulmak, kendisini muhteşem hissetmesine neden olmuştı ve özür dilemeye de hiç niyeti yoktu.

Günün geri kalanını verandadaki kanepede güzel bir kitapla ve yazın ilk çayıyla geçirmeyi planladı. Hayat birden gözüne çok daha güzel görünmeye başlamıştı.

Her ne kadar küçük olsa da, camekânlı verandasındaki göz kamaştırıcı sera en iyi bahçelerle yarışırdı. Her çiçek büyük bir şefkatle, tohumdan veya filizden yetiştirilmişti ve yaz sıcakları sayesinde içerideki hava neredeyse tropik bir hal almıştı. Verandanın bir köşesinde sebze yetiştiriyordu ve kendi yetiştirdiği domatesleri, kabakları, soğanları, hatta kavunlarla üzümleri toplamanın verdiği haz, hiçbir şeyde yoktu.

Ev, Fjällbacka'nın güney girişinin yakınlarındaki Dinglevägen'deydi. Küçük ama kullanışlıydı. Verandası, diğer sıraevlerin gösterişsiz bitkilerinin yanında yeşil bir ünlem işareti gibi göze çarpıyordu.

Sadece verandada oturduğu zamanlarda eski evini özlemiyordu. Büyüdüğü, daha sonra da karısı ve kızıyla bir yuva haline dönüştürdüğü o evi. İkisi de yoklardı artık. Yokluklarının verdiği acı giderek artmış, sonunda bir gün eve de, eve sinmiş bütün anılara da veda etmesi gerektiğini fark etmişti.

Tabii ki şimdiki evi, eski evin o güzelim havasına sahip değildi ama aynı zamanda yüreğindeki acıyı hafifleten de yeni evinin bu kişiliksizliği idi. Kederi, çoğunlukla arka planda sürekli duyulan sönük bir uğultu gibiydi artık.

Mona ortadan kaybolduğunda Linnea'nın üzüntüden öleceğini sanmıştı. Zaten zayıftı, ama sandığından daha güçlü çıkmıştı. On yıl daha yaşamıştı. Onun hatırı için yaşadığından emindi. Kocasını kederiyle baş başa bırakmak istememişti. Her gün, gölge bir hayatı yaşamak için mücadele ediyordu.

Mona hayatlarının ışığıydı. Tam ikisinin de çocuk sahibi olmaktan umudu kestiği sırada doğmuştu ve başka çocukları olmamıştı. Karıkocanın bütün sevgileri, gülüşüyle babasının kalbinde küçük yangınlar başlatan bu akıllı, mutlu varlıkta

vücut bulmuştu. Bu şekilde kayboluvermesi akıl alacak iş değildi. O zamanlar sanki güneş parıldamayı bırakmış gibiydi. Sanki gökyüzü üzerlerine kapanmıştı. Ama hiçbir şey olmadı. Onların hüznün dolu evlerinin dışında hayat her zamanki gibi devam etti. İnsanlar gülüyor, yaşıyor ve işe gidiyorlardı. Ama Mona gitmişti.

Uzun bir süre umut içinde yaşamışlardı. Belki de bir yerlerde, hâlâ hayattaydı. Belki de onlarsız bir hayat yaşıyordu; kendi isteğiyle kayıplara karışmıştı. Bir yandan da gerçekte ne olduğunu biliyorlardı. Diğer kız, Mona'dan hemen önce kaybolmuştu ve kendilerini kandıramayacakları kadar büyük bir tesadüftü bu. Ayrıca Mona bilinçli olarak onlara böyle acı yaşatacak bir kız değildi. Onlara bakmak için elinden geleni yapan, iyi, sevgi dolu bir kızdı.

Linnea'nın öldüğü gün, Mona'nın cennette olduğuna bir kez daha inanmıştı. Hastalık ve keder yüzünden sevgili karısının eski halinden eser kalmamıştı. Karısı yatakta yatıp elini tutarken, o günün yalnız kalacağı gün olduğunu anlamıştı. Saatlerce başında nöbet tuttuktan sonra karısı elini son bir kez sıkmış, ardından yüzüne bir gülümseme yayılmıştı. Linnea'nın gözlerinde parlayan ışık, on yıldır —en son Mona'ya baktığı zamandan beri— görmediği bir ışıktı. Bakışlarını uzaklara dikmiş ve ölmüştü. O zaman kesin olarak anlamıştı işte. Linnea mutlu ölmüştü, çünkü tünelin sonunda kızı onu bekliyordu. Bu, birçok açıdan yalnızlığını daha çekilir hale getirmişti. Artık en azından en çok sevdiği iki insan bir aradaydı. Onlara tekrar kavuşması an meselesiydi. O günü iple çekiyordu ama o zamana kadar hayatını elinden geldiğince iyi yaşamak göreviydi. Tanrı'nın pes edenlere tahammülü yoktu ve Linnea ile Mona'ya katılacağı cennetteki yerini tehlikeye atacak bir şey yapmaya cesaret edemezdi.

Kapının çalınmasıyla birlikte hüznü düşünceleri yarıda kesildi. Koltuğundan yavaşça kalktı ve bastonuna dayanarak

çiçeklerin arasından güçlükle ilerledi. Koridordan geçip ön kapıya gitti. Dışarıda kapıya tekrar vurmak için elini kaldırmış, ciddi görünümlü bir adam duruyordu.

“Albert Thernblad mı?”

“Evet, benim. Her ne satıyorsanız ihtiyacım yok.”

Adam gülümsedi. “Yok, ben bir şey satmıyorum. Adım Patrik Hedström. Polisim. İçeri girebilir miyim?”

Albert bir şey söylemeden, girmesi için ona yol verdi. Verandaya giden yolu gösterdi ve oturması için kanepeyi işaret etti. Konunun ne olduğunu sormamıştı. Sormasına gerek yoktu. Bu ziyareti yirmi küsur yıldır bekliyordu.

“Ne kadar harika bitkiler. Bitkilerin dilinden anlıyor olmalısınız.” Patrik gergin bir tavırla güldü.

Albert anlayışlı gözlerle Patrik’e bakarken hiçbir şey demedi. Bu haberi vermenin kolay olmadığını anlıyordu ama polis memurunun endişelenmesine gerek yoktu. Bunca yıllık bekleyişin ardından, sonunda gerçeği öğrenmek iyi olacaktı. O, yasını zaten tutmuştu.

“Şey, kızınızı bulduk.” Patrik öksürüp baştan başladı. “Kızınızı bulduk ve öldürülmüş olduğunu doğruladık.”

Albert sadece başıyla onayladı. Aynı zamanda içi rahatlamıştı. Sonunda onu gömebilirdi. Mezarını ziyaret edebilirdi. Onu Linnea’nın yanına gömecekti.

“Onu nerede buldunuz?”

“Kungsklyftan’da.”

“Kungsklyftan’da mı?” Albert kaşlarını çattı. “Oraya gömüldüyse neden daha önce bulunmadı? Sonuçta oraya bir sürü insan gidiyor.”

Patrik ona öldürülen Alman turistten ve Siv’i de bulmuş olabileceklerinden bahsetti. Siv ile Mona’nın aslında bunca yıldır başka bir yerde gömülü olduğuna ama birinin gece onları oraya taşıdığına inanıyorlardı.

Albert artık kasabaya pek inmiyordu; o yüzden Fjällbac-

ka'daki diğer insanların aksine, genç Alman kadının öldürüldüğünden haberi olmamıştı. Kadının kötü kaderini duyduğunda midesine bir şey oturdu. Bir yerlerde birileri Linnea'yla kendisinin hissettiği acıyı hissedecekti. Bir yerlerde bir babayla anne, kızlarını bir daha asla göremeyeceklerdi. Bu, Mona'yla ilgili haberleri gölgede bırakmıştı. Ölen kızın ailesine kıyasla şanslıydı. Onun kederi körelmişti. Ama diğerlerinin o noktaya gelmesine daha yıllar vardı; onları düşününce yüreği sızladı.

“Bunu kimin yaptığını biliyor musunuz?”

“Hayır, maalesef bilmiyoruz. Ama bulmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız.”

“Aynı kişi olup olmadığını biliyor musunuz?”

Patrik başını önüne eğdi. “Hayır, şu anda bunu bile tam olarak bilmiyoruz. Bazı benzerlikler var ama bu noktada söyleyebileceğim tek şey bu.”

Önünde oturan adama sıkıntıyla baktı. “Aramamı istediğiniz başka biri var mı? Size eşlik edecek biri?”

Albert nazik ve babacan bir ifadeyle gülümsedi. “Hayır, kimse yok.”

“Rahibi arayıp, gelebilir mi diye sorayım mı?”

Albert'in yüzünde yine aynı nazik gülümseme belirdi. “Hayır, teşekkürler, rahibe ihtiyacım yok. Zahmet etmeyin. Bu günü zihnimde tekrar tekrar yaşadım; benim için büyük bir şok olmadı. Sadece burada bitkilerimin arasında huzur içinde oturmak istiyorum. Hiçbir şeye ihtiyacım yok. Yaşlı olabilirim ama dayanıklıyım.”

Sanki teselli eden kendisiymiş gibi, elini Patrik'in elinin üzerine koydu. Belki de gerçekten öyleydi.

“Sakıncası yoksa size Mona'nın birkaç fotoğrafını göstermek ve ondan bahsetmek isterim. Böylece hayattayken nasıl biri olduğunu anlarsınız.”

Genç adam hiç tereddüt etmeden başıyla onayladı ve Albert topallayarak eski albümleri getirmeye gitti. Yaklaşık bir

saat boyunca Patrik'e fotoğrafları gösterip kızından bahsetti. Yaşlı adamın uzun süredir geçirdiği en güzel saatti ve anılarına sığınmayı kendine yasaklayalı çok uzun zaman olduğunu fark etti.

Kapıda vedalaşırken fotoğraflardan birini Patrik'in eline tutuşturdu. Fotoğrafta Mona beşinci doğum gününde, önünde büyük bir pasta, beş tane mum ve kulaklarına varan bir gülümsemeyle duruyordu. Sarı bukleleri ve yaşama sevincinin aydınlattığı gözleriyle çok tatlıydı. Katili ararken polislerin akıllarında bu fotoğrafın canlanması onun için önemliydi.

Polis memuru gittikten sonra Albert yine verandada oturdu. Gözlerini kapadı ve çiçeklerin hoş kokusunu içine çekti. Ardından uykuya dalıp rüyasında Mona ve Linnea'nın, sonunda siluet halinde beklediği uzun ve parlak bir tünel gördü. El salladıklarını görür gibiydi.

Gabriel'in çalışma odasının kapısı küt diye açıldı. Solveig hışımlla içeri girdi ve Gabriel onun arkasından Laine'nin ellerini çaresizlik içinde sallayarak koşturduğunu gördü.

"Seni bok! Seni lanet pislik!"

Gabriel kelime seçimi nedeniyle suratını ekşitti. İnsanların etrafında aşırı duygusal hareketlerde bulunmasını hep çok utanç verici bulurdu ve bu tür bir konuşmaya tahammülü yoktu.

"Neler oluyor Solveig? Sakin ol lütfen. Benimle bu şekilde konuşamazsın."

Kendisine çok doğal gelen o eleştirel ses tonunun, durumu daha da zora soktuğunu fark ettiğinde iş işten geçmişti. Solveig sanki boğazına sarılacak gibiydi. Gabriel tedbiri elden bırakmamak için masasının arkasına doğru geriledi.

"Sakin olmak mı? Bana sakin olmamı mı söylüyorsun, seni lanet olası puşt! Topal pislik!"

Gabriel, Solveig'in her cinsel içerikli lafıyla irkiliyor ve ka-

dının bunu izlemekten zevk aldığını görebiliyordu. Arkasından duran Laine'nin ise rengi giderek soluyordu.

Solveig sesini biraz alçalttı ama ses tonu daha da kin doluydu. "Ne oldu Gabriel? Neden bu kadar mahzun görünüyorsun? Kulağına edepsiz laflar fısıldadığımda hoşuna giderdi eskiden. Tahrik olurdun. Hatırlıyor musun Gabriel?" Solveig masaya yaklaştıkça sesi tıslamaya dönüşüyordu.

"Geçmişî deşmeye gerek yok. Bana söyleyeceğin bir şey mi var, yoksa her zamanki gibi sarhoş ve huysuz musun?"

"Sana söyleyecek bir şeyim var mı? Evet, var, emin olabilirsiniz. Fjällbacka'ya gitmiştim ve bil bakalım ne oldu? Mona'yla Siv'i buldular."

Gabriel irkildi. Şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

"Kızları mı buldular? Nerede?"

Solveig ellerinden destek alarak masaya abandı ve yüzünü Gabriel'inkine iyice yaklaştırdı.

"Kungsklyftan'da. Öldürülen genç bir Alman kızla birlikte. Katilin aynı kişi olduğunu düşünüyorlar. Yazıklar olsun Gabriel Hult! Kendi kanından canından olan kardeşini suçladığın için utan! Aleyhinde bir tane bile delil bulunmamasına rağmen insanların gözünde suçlu oldu. Arkasından parmakla gösterilip fısıldaşılması mahvetti onu. Ama belki de böyle olacağını biliyordun. Zayıf olduğunu biliyordun. Hassas olduğunu... Utançla baş edemedi ve kendini astı. Polisi ararken bunu hesaplayarak aradıysan hiç şaşmam. Ephraim'in onu daha çok sevmesini hiç kaldıramamıştın."

Solveig göğsüne öylesine şiddetle vuruyordu ki, Gabriel her darbeye geriye doğru sendeliyordu. Artık sırtı pencerenin pervazına yapıştığından Solveig'den kaçacak yeri kalmamıştı. Kapana kısılmıştı. Gözleriyle Laine'ye kendisini bu tatsız durumdan kurtarması için işaret etmeye çalışıyordu ama Laine her zamanki gibi olduğu yerde dikilip şaşkın şaşkın bakıyordu.

“Johannes’i herkes daha çok severdi. Onu çekemedin, değil mi?” Sorusuna cevap beklemedi. Saldırmaya devam etti. “Ephraim, Johannes’i vasiyetinden çıkardığında bile onu daha çok seviyordu. Malikâneyle para senin oldu ama babanın sevgisini asla kazanamadın. Hem de Johannes hayatını dertsiz tasasız yaşarken, çiftliği sen işlettiğin halde. Sonra da nişanlını çalması bardağı taşıran son damla oldu, değil mi? O zaman mı ondan nefret etmeye başladın Gabriel? Kardeşinden o zaman mı nefret etmeye başladın? Tabii, haksızlığa uğradığını düşünmüş olabilirsin ama yine de bunu yapmaya hakkın yoktu. Johannes’in, benim ve çocukların hayatını mahvettin. Oğlanların ne halde olduklarını bilmediğimi mi sanıyorsun? Hepsi senin suçun Gabriel Hult. Nihayet insanlar yıllardır şüphelendikleri şeyleri Johannes’in yapmadığını görecekler. Sonunda oğlanlarla tekrar başımız dik yürüyebileceğiz.”

Siniri yavaş yavaş geçiyor ve yerini gözyaşlarına bırakıyordu. Gabriel hangisinin daha kötü olduğuna karar veremedi. O hiddetinin arasında bir anlığına eski Solveig’i görür gibi olmuştu. Kardeşi gelip de, istediği her şeyi aldığı gibi onu da kendisinden çalmadan önce, nişanlısı olduğu için gurur duyduğu o harika güzellik kraliçesi... Öfkesinin yerini gözyaşları alınca Solveig patlamış bir balon gibi söndü ve Gabriel bir kez daha günlerini kendine acıyarak geçiren şişman, derbeder enkazı gördü.

“Babanla birlikte cehennemde yanasın Gabriel Hult.” Solveig bu sözleri fısıldayarak söyledi ve geldiği gibi hızla çıktı. Gabriel ile Laine yalnız kalmışlardı. Gabriel aptala dönmüştü. Sandalyesine ağır hareketlerle oturdu ve karısına boş boş baktı. Suç ortağı gibi bakıştılar. İkisi de bu eski kemiklerin ortaya çıkmasının ne anlama geldiğini biliyorlardı.

Martin, pasaportundaki tam adıyla Tanja Schmidt hakkında bilgi toplama görevini büyük bir coşku ve inançla üst-

lenmişti. Talepleri üzerine Liese, Tanja'nın bütün eşyalarını teslim etmiş, Martin de genç kadının sırt çantasındaki eşyaları didik didik aramıştı. En altta duran pasaportu neredeyse hiç kullanılmamıştı. Sadece Almanya'dan İsviçre'ye giriş yaptığı zamana ait bir damga vardı. Ya daha önce Almanya'dan hiç çıkmamıştı ya da pasaportu yeniydi.

Fotoğrafı şaşırtıcı derecede iyiydi. Martin kızın biraz sade ama güzel bir kız olduğuna kanaat getirdi. Kahverengi gözleri ve omuzlarının biraz aşağısına inen kahverengi saçları vardı. Boyu 1.67'ydi ve normal bir yapıdaydı; bu ne demekse...

Bunun dışında sırt çantasından ilginç bir şey çıkmamıştı. Yedek giysiler, birkaç eski kitap, makyaj malzemesi ve boşalmış birkaç şeker paketi. Çantada kişisel hiçbir şey bulunmaması Martin'in garibine gitti. En azından ailesinin ya da erkek arkadaşının fotoğrafı ya da bir telefon defteri olması gerekmez miydi? Gerçi cesedin yanında bir el çantası bulmuşlardı. Liese de Tanja'nın kırmızı bir çantası olduğunu doğrulamıştı. Belli ki kişisel eşyalarını orada saklıyordu. Ama el çantası boştu. Hırsızlık olabilir miydi? Ya da katil, Tanja'nın kişisel eşyalarını hatıra olarak almış olabilir miydi? Martin, Discovery Channel'da seri katillerle ilgili bir programda, katillerin kurbanlarına ait bir şeyleri saklamasının sık görülen bir durum, ritüelin bir parçası olduğunu izlemişti.

Kendini topladı. Henüz bir seri katilin peşinde olduklarını gösterecek bir şey yoktu. Bu fikre takılıp kalmamak için elinden geleni yaptı.

Tanja davasındaki soruşturmayı nasıl yürüteceğine dair notlar almaya başladı. İlk sırada, Alman polis yetkilileriyle temasa geçme işi vardı; ama tam onları arayacağı sırada Tord Pedersen'den gelen telefon yüzünden bu iş yarım kaldı. Ardından tekrar Liese'yle konuşması gerekecekti ve son olarak da soruşturma yapması için Gösta'yı kamp alanına göndermeyi düşündü. Tanja oradan birileriyle konuşmuş olabilir

miydi? Belki de Patrik'ten, bu görevi Gösta'ya vermesini rica etse daha iyi olurdu. Bu soruşturmada Gösta'ya emir verme yetkisi kendisinde değil, Patrik'teydi. Protokole harfî harfine uyulduğunda işler çok daha düzgün gidiyordu.

Bir kez daha Alman polisinin numarasını çevirdi ve bu kez ulaşmayı başardı. Konuşmanın akıcı geçtiğini söylemek abartılı olurdu ama kapattığında, konuyla ilgili detayları doğru anlatabildiğinden nispeten emindi. Daha fazla bilgi edinir edinmez onu arayacaklarını söylemişlerdi. En azından hattın diğer ucundaki kişinin öyle dediğini sanıyordu. Alman meslektaşlarıyla daha fazla temas kuracaklarsa, tercüman bulmaları gerekecekti.

Yurtdışından bilgi almanın ne kadar sürebileceğini de göz önünde bulundurunca, evdeki kadar hızlı bir internet bağlantısı olsaydı diye düşündü. Ama karakol, *hack*'lenme riski yüzünden çevirmeli bir modem bile kullanmıyordu. Eğer internette Almanya telefon rehberi varsa, Tanja Schmidt adını rehberde aramayı aklının bir köşesine not etti. Gerçi yanlış hatırlamıyorsa Schmidt en sık rastlanan Alman soyadlarından biriydi; dolayısıyla oradan bir şey çıkma olasılığı çok düşüktü.

Almanya'dan bilgi gelmesini beklemek dışında yapacak pek bir şey olmadığı için bir sonraki işe geçmeye karar verdi. Liese'nin cep telefonu numarası vardı; hâlâ kasabada olduğundan emin olmak için onu aradı. Liese mecbur değildi ama gerektiğinde onunla irtibata geçebilmeleri için birkaç gün daha kalacağına söz vermişti.

Seyahati artık bütün cazibesini yitirmiş olmalıydı. Liese'nin Patrik'e verdiği ifadeye göre, kızlar kısa zamanda çok samimi olmuşlardı. Şimdiyse Fjällbacka'daki Sälvik kamp alanında, yol arkadaşının öldürüldüğünü bilerek, bir başına kalmıştı Liese. Belki o da tehlike altındaydı. Bu senaryo Martin'in daha önce aklına gelmemiştii. Patrik kara-

kola gelir gelmez bu konuyu onunla konuşsa iyi olurdu. Katil, kızları kamp alanında birlikte görmüş ve bir sebepten dolayı kafasını ikisine takmış olabilirdi. Peki, Siv ile Mona'nın kemikleri bu resmin neresindeydi? Mona ve *muhtemelen* Siv, diye kendini düzeltti. Polis akademisindeki öğretmenlerinden birinin de dediği gibi, insan *neredeyse* kesin olan bir şeyi asla kesin olarak değerlendirmemeliydi. Bu söz, Martin'in polislik mesleğinde düsturu olmuştu.

Biraz daha düşününce Liese'nin tehlikede olmadığına karar verdi. Bir kez daha olasılıklar söz konusuydu ve büyük ihtimalle de Liese talihsiz bir yol arkadaşı seçtiği için bu olaya bulaşmıştı.

Başta Patrik'e söyletmeyi düşünse de, Gösta'yla kendisi konuşmaya karar verdi. Koridora çıkıp odasına doğru yürüdü.

"Gösta, rahatsız ediyorum ama..."

Topu tek seferde deliğe sokmasını hâlâ heyecanla anlatan Gösta telefondaydı. Martin kapıdan başını uzatınca telefonu suçlu bir ifadeyle kapadı.

"Efendim?"

"Patrik, Sälvik kamp alanına gitmemizi istedi. Benim kurbanın yol arkadaşıyla görüşmem gerekiyor. Sen de kamp alanına gidip insanlara bir şeyler sorsan iyi olur."

Gösta homurdandı ama Patrik'in işleri nasıl bölüştürdüğünü sorgulamadı. Ceketini kaptı ve Martin'in peşinden arabaya gitti. Sağanak yağmur çiselemeye dönüşmüştü ama hava temiz ve serindi. Haftaların tozu ve sıcağı bir anda kaybolmuştu ve her şey daha temiz görünüyordu.

Arabada otururlarken Gösta sinirle söyleniyordu. "Yağmur devam etmez umarım, yoksa golf işi yatar." Martin yaz sıcağına ufak bir ara vermenin iyi olduğunu düşünmeyen tek insanın o olduğuna karar verdi.

"Bence gayet güzel. O boğucu sıcaklar beni öldürecekti neredeyse. Bir de Patrik'in karısını düşünsene. Yazın ortasın-

da sekiz aylık hamile olmak zor olmalı. Ben kaldıramazdım, orası kesin.”

Martin, Gösta’nın golf dışında bir konu konuşulduğunda sessiz kalmayı tercih ettiğini gayet iyi bildiği için gevezeliği sürdürdü. Martin’in golf bilgisi topun yuvarlak ve beyaz olduğundan, golfçülerin de genelde ekose palyaço pantolonu giydiğinden ibaret olduğu için konuşmaya tek başına devam etmeye karar verdi. Bu yüzden de Gösta’nın mırıldanarak söylediği sözü zar zor duydu.

“Bizim oğlan ağustos başında, bunun gibi sıcak bir yaz gününde doğmuştu.”

“Senin oğlun mu var Gösta? Bilmiyordum.”

Martin, Gösta’nın ailesiyle ilgili bilgileri hatırlamaya çalıştı. Karısının birkaç yıl önce öldüğünü biliyordu ama çocukla ilgili herhangi bir şey duyduğunu hatırlamıyordu. Şaşkınlıkla, yanında oturan Gösta’ya döndü.

İş arkadaşı onun bakışına karşılık vermeyip, önüne bakmaya devam etti. Hâlâ parmağında duran alyansını farkında olmadan çeviriyordu. Martin’in sorusunu duymamış gibiydi. Onun yerine monoton bir sesle devam etti: “Majbritt otuz kilo almıştı. Karnı dağ gibiydi. Sıcakta güçbela hareket ediyordu. Sonlara doğru nefes bile alamaz hale gelip sadece gölgede oturur olmuştu. Ona sürahiler dolusu su getiriyordum ama sanki bir deveye su veriyor gibiydim. Susuzluğu dinmek bilmiyordu.”

Tuhaf, samimi, şefkatli bir kahkaha attı. Martin, Gösta’nın maziye daldığını ve artık kendi kendine konuştuğunu fark etti.

“Oğlan doğduğunda mükemmeldi. Tombik ve muhteşemdi. Herkes tıpkı bana benzediğini söylüyordu. Ama sonra her şey çok hızlı gelişti.” Gösta alyansını giderek daha hızlı çevirmeye başlamıştı. “Oğlanın nefesi durduğunda, hastanede onların yanındaydım. Herkes çılgın gibi koşturuyordu. Onu bizden aldılar. Onu daha sonra tabutta gördük. Ama güzel bir

cenaze oldu. Ondan sonra da başka çocuk yapmak istemedik. Her şey yine kötü giderse Majbritt de, ben de buna dayanamazdık. Bu yüzden birbirimizle yetindik.”

Gösta sanki transtan çıkmış gibi irkildi. Bu sözlerin ağzından çıkması Martin’in suçuymuş gibi ona sitemkâr bir ifadeyle baktı.

“Bu konudan artık bahsetmiyorum tabii. Bu yüzden kahve molalarında oturup muhabbetini edeceğiniz bir şey de değil. Kırk yıl geçti üzerinden; başka kimsenin bilmesine gerek yok.”

Martin başıyla onayladı. Ama Gösta’nın omzuna hafifçe vurmaktan da kendini alamadı. Yaşlı adam homurdandı ama Martin o anda, aralarında eskiden beri var olan karşılıklı saygı eksikliğinin yerini kırılğan bir bağın aldığını hissetmişti. Gösta teşkilattan çıkan en iyi polis memurlarından biri değildi belki, ama bu deneyimi ya da bilgisi olmadığı anlamına gelmezdi ve Martin’in ondan öğreneceği şeyler olabilirdi.

Kamp alanına vardıklarında ikisi de rahatladılar. Sırların paylaşılmasının ardından gelen sessizlik kasvetli olabiliyordu.

Gösta ellerini ceplerine sokmuş, yüzünde mahzun bir ifadeyle kamburunu çıkarmış duruyor; sorularını cevaplayabilecek kampçılar arıyordu. Martin, Liese’nin çadırını sordu ve mendil kadar küçücük olduğunu görünce epey şaşırdı. Daha büyük iki çadırın arasına sıkıştığı için iyice küçük görünüyordu. Sağındaki çadırda birkaç çocuk gürültülü bir oyun oynuyor; solundaki çadırda ise yirmi beş yaşında görünen iriyarı bir herif tentenin altında bira içiyordu. Martin, Liese’nin çadırına yaklaşırken hepsi meraklı gözlerle ona baktılar.

Kapıyı çalması mümkün olmadığı için tereddüt ederek seslendi. Çadırın fermuarı açıldı ve aralıktan Liese’nin sarı kafası belirdi.

İki saat sonra Martin ile Gösta, yeni bir şey öğrenemeden oradan ayrıldılar. Liese’nin karakolda Patrik’e söyledikleri

dışında yardımcı olabileceği bir şey yoktu ve diğer kampçılar da Liese veya Tanja'yla ilgili enteresan bir şey görmemişlerdi.

Ancak bir şey Martin'in dikkatini çekmiş ve aklına takılmıştı. Kamp alanına yaptığı ziyaretin duyumsal izlenimlerini heyecanla gözden geçirdi ama çözemedi. Ona bir anlam ifade etmesi gereken bir şey görmüştü. Asabi bir biçimde parmaklarıyla direksiyonda ritim tutuyordu ama sonunda bu tanımlayamadığı şeyi düşünmekten vazgeçti.

Sessizce evlerine gittiler.

Patrik yaşlandığında Albert Thernblad gibi olmayı diledi. Tabii ki onun kadar yalnız olmayı değil, onun gibi tarz sahibi olmayı istiyordu. Albert yalnız kalan birçok yaşlı adamın yaptığıнын aksine, karısının ölümünden sonra kendini hiç bırakmamıştı. Tam tersine gömleği ve yeleğiyle gayet şıktı; beyaz saçlarıyla sakalı da bakımlıydı. Yürümekte zorlanmasına rağmen hareketleri son derece asildi ve başını dik tutuyordu. Patrik'in gördüğü kadarıyla evi de derli topluydu. Ayrıca kızının bulunduğunu duyduğu zamanki tavırlarından da etkilenmişti Patrik. Kaderiyle barışık görünüyor, bu şartlar altında hayatını elinden geldiğince iyi bir şekilde yaşamaya çalışıyordu.

Albert'in kendisine gösterdiği fotoğraflar da Patrik'i derinden etkilemişti. Kurbanları sadece bir rakam olarak görmenin ya da onları "davacı" veya "kurban" olarak etiketlemenin ne kadar kolay olduğunu fark etmişti. O insanın soyulmuş ya da bu vakada olduğu gibi, öldürülmüş olması bir şeyi değiştirmiyordu. Albert ona fotoğrafları göstermekle iyi yapmıştı. Mona'nın doğumundan tombik bir bebeğe dönüşümünü, anaokulundan liseye geçişini görmüştü. Son olarak da onun ölmeden hemen önceki mutlu, sağlıklı halini görmüştü.

Ama hakkında daha fazla şey öğrenmesi gereken bir kız daha vardı. Ayrıca söylentilerin halk arasında ılık hızında

yayıldığını bilecek kadar iyi tanıyordu bu kasabayı. Söylen-tilerin önüne geçmek ve her ne kadar henüz kimliği tam olarak doğrulanmamış olsa da, Siv Lantin'in annesiyle konuşmak iyi olacaktı. Ne olur ne olmaz diye karakoldan çıkmadan önce kadının adresine bakmıştı. Siv'in annesini bulmak biraz zor olmuştu, çünkü Gun artık Lantin soyadını kullanmıyordu. Evlenmiş, hatta tekrar evlenmiş olmalıydı. Biraz dedektiflik yaptıktan sonra soyadının artık Struwer olduğunu öğrendi ve Fjällbacka'daki Norra Hamngatan Caddesi'nde Gun ve Lars Struwer adına kayıtlı bir yazlık ev buldu. Struwer soyadı tanıdık geliyordu ama tam olarak çıkaramıyordu.

Şanslıydı. Planarna'da, Badrestaurant'ın aşağısında bir park yeri bulup son yüz metreyi yürüdü. Yazın Norra Hamngatan'da trafik tek yönlü akardı ama yürüdüğü kısa mesafe boyunca üç aptal şoförün trafik levhalarına aldırış etmediğini gördü. Karşıdan gelen araçların arasından geçmeye çalışırken Patrik mecburen taş duvara yapıştı. Yaşadıkları yerde arazi öyle engebeli olmalıydı ki, cip kullanma ihtiyacı duymuşlardı. Bu tür araçlar yazlıkçılar arasında çok yaygındı. Patrik, Stockholm bölgesinin engebeli arazi olarak görüldüğü kanısına vardı.

Rozetini gösterip bağırıp çağırmayı düşündü ama kendini tuttu. Polisler bütün yazlıkçılara sağduyulu olmayı öğretmekle uğraşacak olsalar, başka bir iş yapamazlardı.

Patrik sonunda, Fjällbacka'nın karakteristik silüetini oluşturan kırmızı tekne-evlerin karşısındaki sokağın solunda yer alan mavi pencereci beyaz eve ulaştı. Evin sahipleri altın rengi bir Volvo V70'ten koca bavullar indirmekle meşgul-lerdi. Daha doğrusu, kruvaze ceketli yaşlıca bir adam homurdanarak bavulları çıkarırken, kısa boylu ve irice bir kadın da onun yanında dikilip el kol hareketleri yapıyordu. İkisi de bronzlaşmış, hatta güneş yanığının eşğine gelmişlerdi. İsveç güneşi bu yıl bu kadar yakıcı olmasaydı Patrik tatile yurttdı-

şına gittiklerini düşünebilirdi. Bu yıl Fjällbacka'nın kayalık adaları, solaryum salonu olarak hizmet verebilirdi.

Çiftin yanına gitti ve bir an durup ardından dikkatlerini çekmek için öksürdü. İkisi de yaptıkları işi bırakıp ona döndüler.

“Evet?” Gun Struwer'in sesi tizdi ve Patrik kadının yüzündeki hırçın ifadeyi fark etti.

“Adım Patrik Hedström, polisim. Biraz konuşabilir miyiz?”

“Nihayet!” Kadın kırmızı ojeli ellerini kaldırıp gözlerini devirdi. “Bu iş ne kadar uzun sürdü böyle? Ödediğimiz vergiler nereye gidiyor anlamıyorum. Bütün yaz insanların otoparkımıza kaçak olarak park ettiğini hildirdim ama polisten çıt çıkmadı. Bu sorunla ilgili bir şey yapacak mısınız nihayet? Bu eve bir sürü para döktük ve kendi park yerimizi kullanmaya hakkımız var. Ama belki de çok şey istiyoruzdur!”

Elini beline koydu ve gözlerini kısarak Patrik'e baktı. Arkasında duran kocası yerin dibine girmek istiyormuş gibi görünüyordu. Belli ki bu konunun o kadar önemli olmadığını düşünüyordu.

Patrik “Aslında, buraya park ihlaliyle ilgili olarak gelmedim” dedi. “Ama önce size bir şey sormam gerekiyor: Kızlık soyadınız Lantin mi? Bir de Siv adında bir kızınız var mı?”

Gun anında sessizleşti ve eliyle ağzını kapadı. Başka cevaba gerek yoktu. Aklını başına toplayıp Patrik'e açık ön kapıya kadar eşlik eden de kocası oldu. Bavulları sokakta bırakmak riskli olduğu için Patrik ikisini alarak Lars Struwer'e yardım etti. Gun önlerinden aceleyle eve girdi.

Oturma odasında oturlurlarken Gun ile Lars kanepede yan yana oturmayı, Patrik ise koltuğu tercih etti. Gun, Lars'a yapışmıştı ama Lars'ın onu rahatlatmak amaçlı okşamaları mekanikti; mecbur olduğu için yapıyordu sanki.

“Ne oldu? Ne buldunuz? Yirmi yıldan fazla oldu. Bunca

zaman sonra ne bulmuş olabilirsiniz ki?" Gun asabiyetle söyleniyordu.

"Henüz kimliğini tam olarak saptayamadığımızı belirtmek isterim ama Siv'i bulmuş olabiliriz."

Gun elini boynuna götürdü. İlk kez nutku tutulmuş gibi görünüyordu.

Patrik devam etti: "Adli tıbbın kimliğini belirlemesini bekliyoruz ama Siv olma ihtimali çok yüksek."

Gun "Ama nasıl, nerede..." diye kekeledi. Aynı soruları Mona'nın babası da sormuştu.

"Kungsklyftan'da genç bir kadın ölü bulundu. Diğer iki kurbanın kemikleri de onunla birlikte ortaya çıktı. Mona Thernblad ve muhtemelen Siv."

Albert Thernblad'a açıkladığı gibi Gun'a da kızların kemiklerinin olay yerine taşınarak götürüldüğünü ve polisin cinayetleri işleyen kişiyi bulmak için elinden geleni yaptığını anlattı.

Gun başını kocasının göğsüne yasladı ama Patrik, ağlar-ken gözlerinden yaş gelmediğini fark etti. Üzüntüsünün rol icabı olduğu izlenimine kapıldı ama bu sadece bir önseziydi.

Gun kendini topladığında çantasından minik bir el aynası çıkarıp makyajını kontrol etti. Ardından Patrik'e "Şimdi ne olacak?" diye sordu. "Zavallı Siv'imizden kalanları ne zaman alabiliriz?" Cevap beklemeden kocasına döndü. "Zavallı yavrum için düzgün bir cenaze töreni düzenlemeliyiz Lars. Ardından misafirlere Stora Otel'in balo salonunda kahve ve yiyecek ikram edebiliriz. Hatta belki üç çeşit yemekli bir akşam yemeği bile olabilir. Sence şeyi davet etmeli miyiz..." İş dünyasının kodamanlarından birinin adını zikretti. Patrik bahsettiği kişinin, sokağın sonunda bir evi olduğunu biliyordu.

Gun devam etti: "Yaz başında Eva's'ta karısına rastladım, 'Bir gün mutlaka bir araya gelelim' dedi. Davet edilmek hoşlarına gidecektir."

Sesine bir heyecan gelirken, kocası tasvip etmeyen bir ifa-

deyle kaşlarını çatmıştı. Patrik birden onun soyadını nereden hatırladığını buldu. Lars Struwer İsveç'in en büyük market zincirlerinden birinin kurucusuydu ama yıllar önce emekli olmuş, zincir de yabancı bir şirkete satılmıştı. Burada bir evleri olduğuna şaşmamalıydı. Adamın milyonları vardı. Siv'in annesi, kızı ve torunuyla birlikte ufak bir yazlık kulübede yaşadığı 70'lerin sonundan bu yana bayağı sınıf atlamıştı.

"Canım, yapılacak işlerle sonra ilgilenmemiz gerekmez mi? Önce haberleri sindirmek için biraz zamana ihtiyacın var."

Karısına kınayan bakışlarla bakınca Gun yas tutan anne rolünü hatırlayarak başını öne eğdi.

Patrik odada etrafına bakındı. Ziyaretinin hazin doğasına rağmen gülmek için kendini zor tuttu. Ev, Erica'nın dalga geçmeye bayıldığı turist evlerinin bir parodisi gibiydi. Duvarlarda denizcilik haritaları, deniz feneri şeklinde lambalar, deniz kabuğu desenli perdeler ve hatta sehpa olarak kullanılan bir dümenin bulunduğu oda, bütünüyle deniz temalı renklerde bir tekne kamarası gibi dekore edilmişti. Paranın zevki de beraberinde getirmediğine dair iyi bir örnekti.

"Bana biraz Siv'den bahsedebilir misiniz? Az önce Mona'nın babası Albert Thernblad'ı ziyaret ettim, bana Mona'nın çocukluğuna ait birkaç fotoğraf gösterdi. Kızınızın da birkaç resmini görmem mümkün mü?"

Gözünün bebeği hakkında konuşma fırsatıyla gözleri parlayan Albert'in aksine Gun kanepede mahcup bir ifadeyle kıvrandı.

"Bunun hangi amaca hizmet edeceğini pek anlamıyorum. Siv kaybolduğunda polisler onun hakkında bir sürü soru sormuşlardı. Hepsi muhtemelen polis arşivlerinde duruyordur..."

"Biliyorum ama ben daha kişisel boyutta bilgiler istiyorum. Nasıl bir kızdı, nelerden hoşlanırdı, ne olmak istiyordu gibi."

"Ne mi olmak istiyordu? Bir şey olması söz konusu değil-

di pek. On yedi yaşındayken o Alman oğlandan hamile kaldı. Ondan sonra da artık okulla zaman kaybetmemesini sağladım. İş işten geçmişti zaten ve benim de bebeğine tek başıma bakmaya hiç niyetim yoktu.”

Küçümseyici bir ses tonuyla konuşuyordu. Patrik, Lars'ın karısına baktığını gördü ve evlendikleri zaman Gun'da her ne görmüşse, şu anda o gördüklerinden pek de eser kalmadığını düşündü. Lars'ın yüzünde hayal kırıklığına uğramış gibi bir bıkkınlık ve teslimiyet ifadesi vardı. Açıkça görüldüğü üzere evlilikleri öyle bir noktaya gelmişti ki, Gun artık gerçek kişiliğini gizlemek için pek de çaba sarf etmiyordu. Lars en başta bunu gerçek aşk sanmış olabilirdi ama Patrik, kadının ilgisini çeken şeyin Lars Stuwcr'in banka hesabındaki o güzel milyonlar olduğundan şüpheleniyordu.

“Peki ya Siv'in kızı? O şimdi nerede?” Patrik merakla cevabı beklerken öne doğru eğildi.

Bir kez daha timsah gözyaşları geldi. “Siv kaybolduktan sonra ona tek başıma bakamadım. İstedim tabii ki ama zor zamanlardı ve küçük bir kıza bakabilmem söz konusu bile değildi. Ben de bu koşullar altında elimden gelenin en iyisini yaparak onu Almanya'ya, babasının yanına gönderdim. Birdenbire başına bir çocuk kalmasına pek memnun olmadı ama yapabileceği bir şey yoktu. Sonuçta kızın babasıydı ve elimde bunu kanıtlayan belgeler vardı.”

“Yani şu anda Almanya'da mı yaşıyor?” Patrik'in aklında bir fikir belirdi. Olabilir miydi? Hayır, buna inanmak güçtü.

“Hayır, öldü.”

Fikir belirlediği hızda kayboldu. “Öldü mü?”

“Evet, beş yaşındayken bir araba kazasında. Ama Alman bana haber vermek için aramaya bile zahmet etmedi. Malin'in öldüğüne dair bir mektup aldım. Cenazeye bile davet edilmedim, inanabiliyor musunuz? Kendi torunumun cenazesine gidemedim.” Sesi kızgınlıktan titriyordu.

“Babası kız hayattayken yazdığım mektuplara hiç cevap vermedi. Annesiz çocuğunun büyükannesine biraz yardımcı olması gerekmez miydi sizce? İki yaşına kadar o çocuğun önüne yemek koyan, ona giysi alan bendim. Sizce de azıcık karşılığını istemek hakkım değil miydi?”

Gun maruz kaldığını düşündüğü haksızlıklar nedeniyle öfkelenmişti ve Lars elini omzuna koyana kadar da sakinleşemedi. Lars, nazik ama sert bir biçimde omzunu tutarak kendince onu uyardı.

Patrik cevap vermeye çekindi. Vereceği hiçbir cevabın Gun Struwer’in hoşuna gitmeyeceğini biliyordu. Ne akla hizmet, çocuğun babasının kendisine para göndermesi gerektiğini düşünmüştü ki? Ne kadar mantıksız davrandığını göremiyor muydu? Anlaşılan görmüyordu. Kızı öleli yirmi küsur yıl olmuştu ama Patrik yine de, kadının bronz yanaklarının hidetten kıpkırmızı olduğunu fark etti.

Siv hakkında kişisel bir şeyler öğrenmek için son bir girişimde bulundu. “Hiç fotoğrafı var mı acaba?”

“Çok resmini çekmemiştim ama bir şeyler bulabilirim herhalde.”

Gun, Patrik’le Lars’ı oturma odasında baş başa bırakarak odadan çıktı. İki adam birkaç saniye sessizce oturdular. Ardından Lars, karısının duymaması için kısık bir sesle konuştu.

“Göründüğü kadar kalpsiz değildir. Gun’un çok iyi özellikleri de vardır.”

Patrik, *elbette* diye düşündü. Buna ancak kendini kandırmak denirdi. Lars muhtemelen eş seçimini haklı çıkarmak için elinden geleni yapıyordu. Patrik, Lars’ın Gun’dan yirmi yaş kadar büyük olduğunu tahmin etti; seçimini aklından çok vücudunun başka bir tarafıyla yaptığını düşünmek hiç de abartılı olmazdı. Gerçi Patrik mesleğinin kendisini biraz kuşkucu yaptığını kabul etmeliydi. Belki de gerçekten âşık olmuşlardı. Nereden bilebilirdi ki?

Albert'in kalın fotoğraf albümünün aksine, Gun tek bir siyah beyaz fotoğrafla döndü ve onu da asık suratla Patrik'e uzattı. Fotoğrafta, kucagında yeni doğan bebeğiyle asık suratlı genç Siv vardı. Mona'nın fotoğraflarının aksine, bu fotoğraftaki kızın ifadesi hiç de neşeli değildi.

"Evi toparlamamız gerekiyor. Lars'ın kızının yanından, Provence'tan yeni döndük." Patrik "Lars'ın kızı" deyişinden, Gun ile üvey kızının birbirlerini hiç sevmediklerini anlayabiliyordu.

Ayrıca artık orada istenmediğini de fark etmişti ve bu yüzden yardımları için onlara teşekkür etti.

"Fotoğrafi ödünç verdiğiniz için de teşekkür ederim. Sağlam bir şekilde iade edeceğime söz veriyorum."

Gun ilgisizce elini salladı. Ardından rolünü hatırladı ve yüzünü buruşturdu.

"Lütfen emin olduğunuz anda bana haber verin. Küçük Siv'imi görebilmeyi gerçekten çok istiyorum."

"Bir şey öğrenir öğrenmez geri geleceğim."

Patrik'in ses tonu oldukça kabaydı; bütün bu teatral gösteriyi çok tatsız bulmuştu.

Tekrar Norra Hamngatan'a çıktığı sırada bardaktan boşanırcasına yağmur başladı. Bir süre kıpırdamadan durup yağmurun Struwer'lere yaptığı ziyaretin kötü izlerini silmesini bekledi. Eve gidip Erica'ya sarılması ve elini karnına koyup içindeki kalp atışlarını hissetmesi gerekiyordu. Dünyanın göründüğü kadar acımasız ve kötü olmadığını hissetmeye ihtiyacı vardı. Olamazdı.

Sanki aylar geçmiş gibi geliyordu. Ama bu kadar uzun sürmüş olamayacağını biliyordu. Yine de orada, karanlıkta geçirdiği her saat bir ömür gibi geliyordu.

Düşünecek çok fazla zamanı vardı. Acının her sinirini nasıl burduğunu hissedebileceği kadar fazla. Kaybettiği her şeyin üzerine düşünebileceği zaman. Ya da kaybedeceği şeylerin...

Artık buradan asla çıkamayacağını anlamıştı. Bu kadar acı içindeyken kimse kaçamazdı. Yine de, onunki kadar yumuşak eller görmemişti hiç. Hiçbir el kendisini onunkiler kadar sevgiyle okşamamıştı ve bu durum, o dokunuşu giderek daha da çok istemesine sebep oluyordu. Korkunç ve acı verici dokunuşu değil, ardından gelen yumuşak dokunuşu. Daha önce böyle bir dokunuşu hissetmiş olsaydı, her şey bambaşka olurdu; artık bunu biliyordu. Ellerini vücudunda gezdirdiği zamanki his o kadar saf ve masumdu ki, daha önce kimsenin ulaşmayı başaramadığı o sert çekirdeğine kadar ulaşmıştı.

Karanlıkta, o her şeyi olmuştu. Hiç konuşmamıştı ama onun sesinin nasıl olduğuna dair hayaller kuruyordu. Babacan, sıcak. Ama acı başladığında ondan nefret ediyordu. O zaman onu öldürmek istiyordu. Keşke yapabilseydi.

Robert onu ahırda buldu. Birbirlerini çok iyi tanıyorlardı ve kaygılandığında Stefan'ın oraya gittiğini biliyordu. Evin boş olduğunu görünce doğruca ahıra gitti ve kardeşini yerde, dizlerini karnına çekip kollarıyla bacaklarını sarmış, otururken buldu.

İkisi o kadar farklılardı ki, Robert kardeş olduklarına inanmakta güçlük çekiyordu. Hayatının tek bir dakikasını bile herhangi bir şeye kafa yorarak ya da sonuçlarını tahmin etmeye çalışarak geçirmediği için kendisiyle gurur duyuyordu. Sadece hareket ediyor, her şeyi olurluna bırakıyordu. Hayatta kalmayı beceren, neler olduğunu görürdü – felsefesi buydu ve kontrol edemediği şeyler için endişelenmeye gerek duymuyordu. Hayat insanı o ya da bu şekilde bir yöne sürük-lüyordu; bu kadar basitti.

Diğer yandan Stefan, kendi iyiliğini aşırı düşünüyordu. Robert, kardeşi zorlu bir yoldan gitmeyi tercih ettiği için bir an vicdan azabı duydu ama belki de en iyisi buydu. Aksi halde Stefan hayal kırıklığına uğrardı. Onlar Johannes Hult'un oğullarıydı ve sanki ailenin üzerinde bir lanet vardı. Hiçbirinin herhangi bir işte başarılı olma şansı yoktu; o yüzden neden zahmet edeceklerdi ki?

Robert işkence görse bile itiraf etmezdi ama kardeşini dünyadaki her şeyden daha çok seviyordu. Kasvetli ahırda

Stefan'ın silüetini görmek ona acı veriyordu. Kardeşinin aklı çok uzaklarda gibiydi ve Robert'in arada bir gördüğü o hüznü gömülmüştü. Stefan'ın üzerinde bir melankoli bulutu doluyor ve onu bir anda haftalar boyunca karanlık ve çirkin bir yere sürüklüyordu. Robert bütün yaz o bulutun izini görmemişti ama şimdi kapıdan içeri girer girmez fiziksel varlığını hissetti.

“Stefan?”

Cevap gelmedi. Robert karanlıkta sessizce yürüdü. Kardeşinin yanına çömeldi ve elini omzuna koydu.

“Stefan, yine mi burada oturuyorsun?”

Kardeşi sadece başını sallayarak onayladı. Yüzünü çevirdiğinde gözlerinin ağlamaktan şişmiş olduğunu gören Robert şaşırıldı. Stefan'ın buhranlarında genelde böyle olmazdı. Robert birden kendini huzursuz hissetti.

“Ne var Stefan? Ne oldu?”

“Babam...”

Stefan hıçkırıklara boğulunca Robert neden bahsettiğini anlamak için onu zorladı.

“Ne olmuş babamıza Stefan?”

Stefan sakinleşmek için derin derin nefes aldı ve devam etti: “Şimdi herkes babamızın masum olduğunu anlayacak. O kızları onun kaçırmadığını anlayacaklar. Görmüyor musun? İnsanlar sonunda onun suçu olmadığını anlayacaklar!”

“Ne saçmalıyorsun sen?” Robert onu sarstı ama kalbi duracak gibiydi.

“Annem kasabaya gitmiş ve bir kızın öldürüldüğünü öğrenmiş. Onunla birlikte kaybolan kızları da bulmuşlar. Anlamıyor musun? Daha *yeni* bir kız öldürülmüş. Yani kimse babamın yaptığını iddia edemez, değil mi?”

Stefan güldü. Kendini kaybetmiş gibiydi. Robert hâlâ onun ne söylediğini tam olarak anlayamıyordu. Babasını boynunda bir ipe ahırda, yerde bulduğundan beri Stefan'ın

şu anda ağzından çıkan sözcükleri duymayı hayal etmişti.

“Benimle dalga geçmiyorsun, değil mi? Eğer öyleyse bunu sana ödetirim.”

Robert yumruğunu sıktı ama Stefan isterik bir biçimde gülmeye devam ediyor, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Robert bunların mutluluk gözyaşları olduğunu şimdi anlamıştı. Stefan döndü ve ağabeyine öyle sıkı sarıldı ki, onu nefessiz bıraktı. Kardeşinin doğruyu söylediğini anlayınca Robert de elinden geldiğince sıkı bir şekilde sarıldı ona.

Sonunda babaları aklanacaktı. Nihayet anneleriyle birlikte başları dik yürüyebileceklerdi; artık arkalarından fısıldanmayacak ve bakmadıklarını sandıkları sırada onları parmakla göstermeyeceklerdi. Artık bütün o insanlar, o lanet dedikoducular pişman olacaktı. Yirmi dört yıl boyunca kasabada utanç içinde yaşamışlardı ama artık utanma sırası diğerlerindeydi.

“Annem nerede?”

Robert kardeşinden uzaklaştı ve meraklı bir ifadeyle ona baktı. Stefan kontrol edilemez bir biçimde kıkırdamaya başladı. Gülerken anlaşılmaz bir şeyler söyledi.

“Ne dedin? Sakin ol ve açıkça konuş. Annemin nerede olduğunu sordum.”

“Gabriel Amca’nın yanında.”

Robert’in yüzü düştü. “O yaşlı puşla ne işi var?”

“Ona gerçekleri söylüyor olmalı. Annemi, eve gelip de duyduklarını anlattığı zamanki kadar kızgın görmemiştim hiç. Gabriel’e ağzının payını vermek için doğruca çiftliğe gitti. Muhtemelen ona gününü göstermiştir. Annemi görmeliydin gerçekten de. Saçları dimdik olmuştu ve kulaklarından resmen dumanlar çıkıyordu.”

Annelerini dimdik olmuş saçları ve kulaklarından pofur pofur dumanlar çıkarken hayal etmek Robert’in de kıs kıs gülmesine sebep olmuştu. Kendini bildi bileli, annesi ayak-

larını sürüyerek yürüyen, homurdanan bir gölge gibiydi. Onu öfkeden kudurmuş halde hayal etmek zordu.

“Annem içeri daldığında Gabriel’in suratını görmek istedim. Laine Yenge’yi düşünebiliyor musun?”

Stefan yengesinin ellerini endişeyle kavuşturup tiz bir sesle konuşmasını taklit etti: “Ama Solveig, olmaz! Sevgili Solveig, böyle konuşmamalısın.”

İki kardeş gülme krizine girerek yere yığıldılar.

Stefan “Babamı hiç düşünüyor musun?” diye sordu. Bu sorunun ardından tekrar ciddileştiler. Robert cevap vermeden önce bir an sessiz kaldı.

“Evet, tabii ki düşünüyorum. Gerçi öldüğü günkü hali dışında pek bir şey hatırlamıyorum. Onu öyle görmek zorunda kalmadığın için şanslısın. Peki ya sen, sen düşünüyor musun?”

“Tabii, her zaman. Ama sanki bir film izliyormuşum gibi geliyor, anlatabiliyor muyum? Hep mutlu olduğunu, şakalaşıp dans edişini ve beni havaya atıp tutmasını hatırlıyorum. Ama her şeyi sanki bir filmmiş gibi uzaktan izliyorum.”

“Ne demek istediğini anlıyorum.”

Yağmur damlaları üzerlerindeki sac levhaya pıtır pıtır düşerken, yan yana yatıp tavana baktılar.

Stefan fısıldarcasına “Bizi seviyordu, değil mi Robert?” diye sordu.

Robert de fısıldarcasına cevapladı: “Kesinlikle seviyordu Stefan. Kesinlikle seviyordu.”

Erica, Patrik’in ön kapıya çıkan basamaklarda şemsiyesini silkelediğini duydu ve onu kapıda karşılamak için güçlüğüle kanepeden kalktı.

Patrik etrafa bakınırken şaşkın şaşkın “Merhaba?” dedi. Ortalığın bu kadar sessiz ve sakin olmasını beklemiyordu. Aslında Erica bütün gün hiç aramadığı için ona kızmış olma-

hydı ama eve gelmesine o kadar sevinmişti ki hiç sitem etmedi. Ayrıca Patrik'in bir telefon kadar yakın olduğunu biliyordu ve gün içinde kendisini bin kere düşündüğünden emindi. İlişkilerini düşününce büyük bir güven hissi duyuyordu. Bu son derece rahatlatıcıydı.

Patrik gidip gitmediklerinden emin olamayarak "Conny ile çetesi nerede?" diye fısıldadı.

"Britta'nın başından aşağı bir tabak makarnayla Falun sosisi döktüğüm için daha fazla kalmak istemediler. Amma nankör misafirlermiş."

Patrik'in yüzündeki şok ifadesi Erica'nın çok hoşuna gitmişti.

"Resmen patladım. Bir yerde dur demek lazım. Önümüzdeki yüz yıl boyunca onlardan bir davet almayız gibi görünüyor ama pişman değilim. Ya sen?"

"Tanrım, hayır." Patrik gözlerini devirdi. "Bunu gerçekten yaptın mı? Koca tabağı başına mı geçirdin?"

"Yemin ederim. Ailemden aldığım bütün terbiye boşa gitti. Artık muhtemelen asla cennete gidemem."

"Hımm, kendin cennetten bir parça olduğun için..."

Patrik, Erica'nın boynunu, tam da gıdıklandığını bildiği yerden hafifçe dişledi. Erica da gülerek onu itti.

"Kendime sıcak çikolata yapacağım, sen de bana Büyük Kavga'yı bütün detaylarıyla anlatacaksın." Patrik, Erica'yı elinden tutup mutfığa götürdü ve bir sandalyeye oturması için yardımcı oldu.

Erica, "Yorgun görünüyorsun" dedi. "İşler nasıl gidiyor?"

Patrik iç çekerek süt tenceresine biraz çikolata tozu döktü.

"İyi gidiyor gibiydi ama artık değil. Teknisyenlerin hava bozmadan olay yerini incelemeyi bitirmeleri iyi oldu. Eğer cesetleri geçen gün yerine bugün bulmuş olsaydık, araştıracak bir şeyimiz kalmazdı. Benim için topladığın bilgiler için de teşekkür ederim bu arada. Çok işe yaradı gerçekten."

Sıcak ikolata ısınırken Patrik de yüzünü Erica'ya döne-
rek oturdu.

“Sen ne yaptın, nasılsın? Bebekle her şey yolunda mı?”

“Biz iyiyiz. Müstakbel futbol yıldızımız her zamanki gibi
azıyor ama Conny ile Britta gittikten sonra harika bir gün
geçirdim. İhtiyacım olan da buydu. Sonunda biraz rahatlayıp
kitap okuyabildim. Tek gereken bir grup deli akrabanın ziya-
retiymiş meğer.”

“Bu harika. Yani sizin için endişelenmeme gerek yok, de-
ğil mi?”

“Hayır, hiç yok.”

“Yarın evde kalayım ister misin? Belki buradan da çalışa-
bilirim biraz; en azından yanında olurum.”

“Çok tatlısın ama ben iyiyim, gerçekten. Bence izini kay-
betmeden katili bulmaya odaklanman daha önemli. Ben ya-
kında seni yanımda isteyeceğim zaten.” Gülümseyip Patrik'in
elini okşadı. Ardından devam etti: “Ayrıca, toplumsal bir is-
teri krizi patlak vermek üzere gibi. Bugün polisin neler bildi-
ğine dair ağzımdan laf almak için bir sürü insan aradı. Tabii
ki bilsem bile tek kelime etmezdim, ki bilmiyorum.” Nefes al-
mak için duraksadı. “Ayrıca, buraya gelmekten vazgeçen in-
sanların rezervasyon iptali için aradıkları tek yer turist bü-
rosu değil. Yelkenlilerin büyük bir bölümü de diğer limanla-
ra doğru yola çıkmış. Yani yerel turizm endüstrisinden he-
nüz haber gelmediyse, kendini hazırlasan iyi edersin.”

Patrik başıyla onayladı. Bunun olmasından korkuyor-
du. Birilerini parmaklıklar ardına koyana dek isteri yayıla-
cak ve kötüye gidecekti. Fjällbacka gibi turizmle geçinen bir
kasabada, cinayet felaket demekti. Birkaç yıl önce, temmuz
ayı içerisinde dört kişiye tecavüz eden bir adam tutuklana-
na kadar neler olduğunu hatırlıyordu. Turistler Grebbestad
ve Strömstad gibi yakın yerlere gittikleri için kasabadaki iş-
yerleri çok para kaybetmişti. Cinayet daha da kötü bir du-

rum yaratırdı. Neyse ki bu gibi sorunlarla ilgilenmek başkomiserin göreviydi. Bu tür meselelerle Mellberg uğraştığı için mutluydu.

Patrik burnunu ovuşturdu. Fena bir baş ağrısının yaklaştığını hissediyordu. Tam ağrı kesici alacaktı ki, bütün gün hiçbir şey yemediğini fark etti. Yemek, genelde kendine izin verdiği zevklerden biriydi ve bel bölgesinde oluşmakta olan şişkinlik de bunun kanıtıydı. En son değil birkaç, tek bir öğünü bile ne zaman atladığını hatırlamıyordu. Yemek pişiremeyecek kadar yorgundu. Onun yerine peynirli ve havyarlı birkaç dilim ekmek hazırladı ve sıcak çikolatasına banarak yedi. Erica her zamanki gibi gastronomi açısından iğrenç gelen bu kombinasyona hafif bir tiksintiyle baktı ama Patrik'e bakılırsa bu, tanrıların yiyeceğine denkti. Üç dilimden sonra baş ağrısı tarih olmuş, bir enerji fışkırması hissetmeye başlamıştı.

Erica'ya "Hayatım, neden Dan'la kız arkadaşını hafta sonu buraya davet etmiyoruz?" diye sordu. "Barbekü yapabiliriz."

Erica kaşlarını çattı. Bu fikirden pek de hoşlanmış gibi görünmüyordu.

"Dinle, Maria'ya hiç şans vermedin. Onunla kaç kere görüştün? İki mi?"

"Tamam tamam, biliyorum. Ama yani o..." Doğru kelimeyi bulmaya çalıştı. "Yirmi bir yaşında biri gibi davranıyor."

"Bunu değiştiremez sonuçta. Haklısın, biraz cahil görünüyor ama kim bilir, belki de sadece çekingendir? Hem en azından Dan'ın hatırına biraz gayret göstermene değmez mi? Yani sonuçta onu Dan seçti. Pernilla'dan boşandıktan sonra yeni biriyle tanışmış olması da iyi bir şey."

Erica suratını asarak, "Son zamanlarda ne kadar da hoşgörülü oldun" dedi ama içinden Patrik'e hak vermiyor da değildi. "Neden bu kadar yüce gönüllü davranıyorsun?"

"Yirmi bir yaşındaki insanlar söz konusu olduğunda hep yüce gönüllüyümdür. Çok hoş özellikleri oluyor."

“Öyle mi? Ne gibi?” Erica tam çıkışacaktı ki, Patrik’in dalga geçtiğini fark etti. “Ah, boş ver. Muhtemelen haklısın. Tabii ki Dan ile çıtır sevgilisini davet etmeliyiz.”

“Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?”

“Tamam tamam. Dan ile Maria’yı. Eğlenceli olacağına eminim. Emma’nın eski bebek evini çıkarayım da, biz yetişkinler yemek yerken kızın oyalanacağı bir şey olsun.”

“Erica...”

“Tamam, susuyorum. Ama dayanmak çok zor. Bir tür tik gibi.”

“Seni hınzır seni! Hain planlar yapmayı bırak da sarıl bana.”

Erica Patrik’in sözünü dinledi ve birlikte kanepeye kıvrıldılar. Patrik insanlığın karanlık yönlerine bu şekilde göğüs gerebiliyordu. Erica ve karnını saran teninin altından ayağını eline dayayan bebek için dünyayı daha güvenli bir yer haline getirmek üzere ufak da olsa bir katkıda bulunabilmek düşüncesiyle... Pencerenin ardında alacakaranlık çökerken rüzgâr da dinmiş, gökyüzünün rengi griden alev alev yanan bir pembeye dönmüştü. Patrik ertesi gün havanın yine güneşli olacağını tahmin ediyordu.

Patrik’in güneşle ilgili önsezileri doğru çıktı. Ertesi gün, sanki yağmur hiç yağmamış gibiydi. Öğle saatlerinde asfalttan yine buğu yükseliyordu. Martin şort ve tişört giymiş olmasına rağmen terliyordu ama bu durum artık normal gelmeye başlamıştı. Dünkü serin hava sadece bir rüyaydı.

Martin görevine nasıl devam edeceği konusunda şaşkına dönmüştü. Mellberg’in odasındaki Patrik’e henüz danışma fırsatı bulamamıştı. Sorunlarından biri, Almanya’dan gelecek bilgilerdi. Alman polisi onu her an arayabilirdi ve Almancası iyi olmadığı için söylediklerini tam olarak anlayamamaktan korkuyordu. Bu yüzden en iyisi üçlü bir konferans konuşması yapmak ve kendisine tercümanlık yapabilecek birini bulmak-

tı. Ama kimden yardım isteyecekti? Martin'in daha önce çalıştığı tercümanlar, çoğunlukla bu ülkelere kaçırılan çalıntı arabalar nedeniyle Rusça, Lehçe ve Baltık dillerini bilen insanlardı. Daha önce hiç Almanca yardıma ihtiyacı olmamıştı. Telefon defterini çıkardı ve tam olarak ne aradığını bilmeden, gelişigüzel taradı. İsimlerden biri aklına parlak bir fikir getirdi. Fjällbacka'ya her yıl gelen Alman turistlerin sayısı göz önüne alınacak olursa, turist bürosunda Almancayı akıcı bir şekilde konuşabilen biri olması gerekirdi. Hevesle numarayı çevirdi.

Telefonu canlı, neşeli bir kadın sesi cevapladı. "Fjällbacka Turist Bürosu. Günaydın, ben Pia."

"Merhaba, ben Tanumshede Karakolu'ndan Martin Molin. Büronuzda Almancayı akıcı konuşabilen biri var mı diye sormak istemiştım."

"Şey, sanırım o kişi benim. Neyle ilgiliydi?"

Kadının sesi her geçen saniye daha da çekici hale geliyordu. Martin'in aklına harika bir fikir geldi.

"Oraya gelip anlatsam olur mu? Vaktiniz var mı?"

"Tabii. Yarım saat sonra öğle yemeğine çıkacağım. O zamana kadar gelebilerseniz Cafe Bryggan'da öğle yemeği için buluşabiliriz."

"Mükemmel bir fikir. Yarım saat sonra orada görüşürüz."

Martin telefonu coşkuyla kapadı. Neden böyle aptallaştığını anlayamıyordu ama kadının sesi çok güzeldi.

Yarım saat sonra arabasını nalburun önüne park etmiş, yazlıkçılardan arasından ilerleyerek Ingrid Bergman Meydanı'ndan geçiyordu. Gözü korkmaya başlamıştı. Kendine bunun bir randevu değil, iş görüşmesi olduğunu hatırlattı. Ama turist bürosundaki Pia dişlek ve şişko çıkarsa, korkunç bir hayal kırıklığı yaşayacağını da inkâr edemiyordu.

Rıhtım boyunca yürüyerek kafeye geldi ve etrafına bakındı. Korkulukların oradaki bir masada oturan, mavi bluz giymiş, turist bürosunun amblemi olan rengârenk bir fular tak-

mış genç bir kadın ona el salladı. Tahmininin doğru çıkmasının verdiği bir zafer duygusuyla derin bir iç çekti. Pia çok hoştu. Kocaman kahverengi gözleri ve koyu renk, kıvrıcık saçları vardı. Pırıl pırıl dişleri ve büyüleyici gamzeleriyle çok candan gülümsüyordu. Hedström'le karakolun yemekhanesinde soğuk makarna salatası lüpletmektense, burada yemek çok daha hoş olacaktı. Hedström'ü seviyordu ama çalışma arkadaşları kesinlikle bu fıstıkla boy ölçüşemezdi.

“Merhaba, ben Martin Molin.”

“Ben de Pia Löfstedt.”

Tanışma faslının ardından ikisi de uzun boylu sarışın garsona balık çorbası sipariş ettiler.

Pia “Şanslıyız” dedi. “ ‘Ringa Balığı’ bu hafta burada.” Ardından Martin’in hiçbir şey anlamadığını fark etti.

“Christian Hellberg. 2001 yılının aşçısı seçilmişti. Fjällbacka’lıdır. Balık çorbasını tadınca anlayacaksın. Muazzam.”

Konuşurken heyecanla el kol hareketleri yapıyordu ve Martin kendini ona hayran hayran bakarken buldu. Pia kesinlikle normalde tanıştığı kızlara benzemiyordu; karşısında oturmanın bu kadar güzel gelmesinin sebebi de muhtemelen buydu. Kendine bunun bir randevu olmadığını hatırlatmak zorunda kaldı; bu bir iş yemeği idi ve gerçekten de konuşulması gereken bir iş vardı.

“Polisin bizi her gün aramadığını itiraf etmeliyim. Sanırım Kungsklyftan’da bulduğunuz cesetle ilgili, değil mi?”

Soruyu sansasyonel bir tavırla değil, olaya açıklık getirir gibi sormuştu. Martin de başıyla onayladı.

“Evet, doğru. Kurbanın Alman bir turist olduğunu duymuşsundur ve tercüme konusunda yardıma ihtiyacımız olabilir. Sence üstesinden gelebilir misin?”

“İki yıl Almanya’da okudum, o yüzden sorun olacağını sanmıyorum.”

Çorbaları geldi. Martin bir kaşık içtikten sonra Pia’nın

“muazzam” tespitini onayladı. Çorbayı höpürdetmemek için boşuna uğraştı. Pia’nın Astrid Lindgren’in *Emil i Lönneberga* adlı kitabını okumuş olmasını umdu. “Höpürdetmen lazım, yoksa çorba olduğunu anlayamazsın...”

Pia “İlginç...” dedikten sonra çorbasından bir kaşık daha almak için durdu. Arada bir masaların üzerinden hafif bir rüzgâr esiyor, bir an için havayı serinletiyordu. Eski moda bir kotranın yelkenlerini güçbela açarak ilerlemeye çalışmasını izlediler. Yelken için yeterince rüzgâr olmadığından, teknelerin çoğu motorlarını çalıştırmışlardı. Pia sözüne kaldığı yerden devam etti: “Şu Alman kız... Adı Tanja’ydı, değil mi? Bir hafta kadar önce büroya gelip birkaç haberin tercümesi için yardım istemişti.”

Bu sözleri Martin’in ilgisini anında çekmişti. “Ne tür haberler?”

“Kendisiyle birlikte kemikleri bulunan kızlarla ilgili. Kaybolmalarıyla ilgili haberler. Kütüphaneden fotokopilerini almıştı sanıyorum.”

Martin’in büyük bir şaşkınlıkla elinden bıraktığı kaşık, gürültüyle kâseye düştü. “Neden o haberleri okumak için yardım istedi ki?”

“Bilmiyorum. Sormadım da. Normalde mesai saatlerinde böyle şeyler yapmamamız gerekiyor ama günün ortasıydı ve bütün turistler kayalıklarda denize girdikleri için etraf sessizdi. Ayrıca o kadar endişeli görünüyordu ki, ona acıdım.” Pia tereddüt etti. “Sence bunun cinayetle bir ilgisi olabilir mi? Belki de daha önce arayıp anlatmalıydım size...”

Sesi endişeliydi. Martin onu teselli etti. Pia’da kötü bir his uyandırmak istemiyordu.

“Bunun önemli olabileceğini bilemezdin” dedi. “Ama bana söylemen iyi oldu.”

Yemeklerini yiyip daha keyifli konulardan bahsettiler. Pia’nın öğle molası çabucak bitti. İş arkadaşı da yemeğe çı-

kabilsin diye bir an önce meydanın ortasındaki minik danışma kulübesine gitmesi gerekiyordu. Martin daha ne olduğunu anlamadan, Pia veda edip gidivermişti. Tekrar buluşup buluşmayacaklarını sormak istemiş ama sözcükler ağzından bir türlü çıkmamıştı. Homurdanarak arabasına doğru yürüdü. Tanumshede'ye dönerken aklı, Tanja'nın istediği yardımla ilgili Pia'nın anlattıklarına kayıp durdu. Neden o kızlarla ilgileniyordu? Kimdi o? Tanja, Siv ve Mona arasındaki bağlantı neydi? Göremediği şey neydi?

Hayat güzeldi. Hayat çok güzeldi. En son ne zaman havanın bu kadar temiz, kokuların bu kadar güçlü ve renklerin bu kadar parlak olduğunu hatırlamıyordu. Hayat gerçekten güzeldi.

Mellberg karşısındaki sandalyede oturan Hedström'e baktı. Yakışıklı bir adam ve yetenekli bir polisti Hedström. Daha önce bu kelimelerle ifade etmemiş olabilirdi ama şimdi bu fırsatı sonuna kadar değerlendirecekti. Çalışma arkadaşlarının takdir edildiklerini bilmeleri önemliydi. Bir yerlerde, iyi bir liderin hem yermeyi hem de övmeyi bilmesi gerektiğini okumuştı. Daha önce yergileri biraz bol keseden dağıtmış olabilirdi. Yeni keşfettiği aydınlanmanın ardından bu durumu fark etmişti ve düzeltmeye niyetliydi.

“Soruşturma nasıl gidiyor?” diye sordu.

Hedström şimdiye kadar yaptıkları işleri ana hatlarıyla anlattı.

Mellberg başını neşeyle sallayarak “Mükemmel, mükemmel” dedi. “Bugün bir sürü tatsız telefon geldi. İçlerinden birinin de ifade ettiği gibi, turizm sektörünü uzun vadede olumsuz etkilememesi için bu davanın hızla çözülmesi gerekiyor. Ama senin bu konuda endişelenmene gerek yok Hedström. Faili yakalamak için departmandaki en iyi polislerin gece gündüz çalıştığına dair herkese güvence verdim. O yüz-

den sen her zamanki yüksek performansınla çalışmaya devam et; kasabanın kodamanlarıyla ben baş edeceğim.”

Hedström patronuna tuhaf tuhaf baktı.

Mellberg gözlerini çalışma arkadaşından ayırmadan sırtı-tı. Hedström bir bilseydi...

Mellberg'i bilgilendirmesi bir saatten uzun sürmüştü. Patrik odasına dönerken Martin'e bakındı ama göremedi. O da Hedemyrs'e gidip bir sandviç aldı ve yemekhanede bir fincan kahveyle birlikte mideye indirdi. Yemeğini tam bitirmişti ki, Martin'in koridordan geldiğini duydu. Odasına gelmesi için ona işaret etti.

Patrik “Son zamanlarda Mellberg’de tuhaf bir şeyler gözlemledin mi?” diye sordu.

“Şikâyet etmemesi, eleştirmemesi, sürekli gülümsemesi, epeyce kilo vermesi ve 90’ların modasına uygun giyinmesi gibi mi? Hayır.” Martin gülümsedi.

“Bu işte bir bit yeniği var. Bir şikâyetim yok gerçi. Soruşturmaya müdahale etmiyor. Hem bugün beni öyle övdü ki, yüzüm kızardı. Ama bir şey var...” Patrik başını salladı. Yeni Bertil Mellberg’le ilgili tahminlerinin beklemesi gerekcekti; konuşulması gereken daha acil konular vardı. Bazı şeylerin tadını fazla sorgulamadan çıkarmak gerekiyordu.

Martin kamp alanına yaptıkları ziyaretin verimsiz geçtiğini ve Liese’den de işe yarar yeni bir şey öğrenemediklerini anlattı. Ardından Tanja’nın Mona ve Siv’le ilgili haberleri tercüme ettirmek için turizm bürosuna gittiğini aktardı. Patrik’in ilgisi bir anda canlandı.

Kafasını kaşıyarak “Arada bir bağlantı olduğunu biliyordum! Ama ne?” dedi.

“Aileleri dün sana ne anlattı?”

Albert’le Gun’un Patrik’e verdikleri iki fotoğraf masasında duruyordu. Fotoğrafları alıp Martin’e verdi. Mona’nın babası

ve Siv'in annesiyle tanışmasını anlatırken, ikincisine duyduğu tiksintiyi saklayamadı.

"Yine de, kızlarının nihayet bulunduğunu duymak ikisinin de içini rahatlatmış olmalı. Yıllar boyunca nerede olduklarını bilmeden yaşamak işkence olmuştur. Belirsizliğin en kötüsü olduğu söylenir."

"Evet. Pedersen'in ikinci iskeletin Siv Lantin'e ait olduğunu doğrulamasını umuyorum, yoksa gerçekten başımız belada demektir."

"Doğru ama iskelet büyük olasılıkla ona ait. Kemiklerde bulunan toprağın analizinden bir sonuç çıkmadı mı hâlâ?"

"Hayır, maalesef çıkmadı. Bize ne kadar ipucu vereceğini de bilmiyorum zaten. Herhangi bir yere gömülmüş olabilirler. Toprağın türünü belirlesek bile, samanlıkta iğne aramaktan farksız olacak."

"Ben en çok DNA'dan umutluyum. Bir şüphelimiz olur olmaz DNA'sını analiz edip elimizdekilerle karşılaştırabilir ve doğru kişiyi bulabiliriz."

"Tabii, şimdi tek yapmamız gereken doğru insanı bulmak."

Martin ayağa kalkıp iç karartıcı havayı dağıtana dek bir süre düşünceli bir sessizlik içinde oturdular.

"Burada oturarak bir şey elde edemeyeceğimiz kesin. Kürkü dükkânına dönsem iyi olacak."

Martin, Patrik'i masasında düşünceli bir halde bırakarak odasına döndü.

Akşam yemeğinde hava çok gergindi. Linda yanlarına taşındığından beri durum hep böyleydi ama bu sefer hava fazlasıyla ağırlaşmıştı. Ağabeyi, Solveig'in babalarına yaptığı ziyareti mümkün olduğunca kısa anlatmıştı; bu konu üzerinde uzun uzun konuşmak istemiyor gibiydi.

Linda bunun kendisini durdurmasına izin vermedi. "Yani sonuçta o kızları öldüren Johannes Amca değilmiş, öyle mi?"

Babam gerçekten kendini berbat hissediyor olmalı. İspiyonladığı kardeşinin masum olduğu ortaya çıktı.”

“Kapa çeneni! Bilmediğin şeyler hakkında konuşmamalısın.”

Masada oturan herkes irkildi. Jacob sesini nadiren yükseltirdi. Linda bile bir an ürktü ama yutkunup devam etti: “Peki öyleyse babam neden Johannes Amca’nın yaptığını düşünmüş? Bana kimse anlatmadı bunu.”

Jacob bir an tereddüt etti ama kardeşine susmasını söylemenin bir işe yaramayacağını fark edip bir açıklama yapmaya karar verdi. En azından kısmen.

“Babam kızlardan birini, kaybolduğu gün Johannes’in arabasında görmüş.”

“Babam gecenin bir yarısı neden arabayla geziyormuş?”

“Hastaneye beni ziyarete gelmişti; yanımda kalmak yerine gece eve dönmeye karar verdi.”

“Bu kadar mı yani? Johannes’i ihbar etmesinin sebebi bu muymuş? Yani böyle bir şeyin bir sürü farklı açıklaması vardır mutlaka. Belki de eve giderken kızı da yolun yarısına kadar götürcekti.”

“Olabilir. Gerçi Johannes o gece kızı gördüğünü bile reddetti. O saatte yatağında olduğunu ileri sürdü.”

“Peki ama büyükbabam ne dedi? Gabriel, Johannes’i polise ihbar edince öfkeden delirmedi mi?”

Linda resmen büyülenmişti. Kızların kayboluşundan sonra doğmuştu ve hikâyenin sadece bazı parçalarını duymuştu. Daha önce kimse olanlar hakkında konuşmak istemediği için, Jacob’un şu anda anlattıklarını ilk defa duyuyordu.

Jacob homurdandı. “Büyükbabam sinirlenmiş miydi? Hem de nasıl. Ayrıca o sırada hastanede benim hayatımı kurtarmakla meşgul olduğu için babamın böyle bir şey yapmasına çok sinirlenmişti.”

Çocuklar odadan çıkarılmışlardı. Yoksa babalarının hayatının büyükbabaları tarafından kurtarılma hikâyesi anlatı-

linca gözleri parlardı. Bu hikâyeyi tekrar tekrar dinlemişlerdi ama hiç bıkmıyorlardı.

Jacob devam etti: “O kadar sinirlenmişti ki, vasiyetini değiştirip Johannes’i tek mirasçısı yapmayı düşündü ama buna fırsat bulamadan Johannes öldü. Ölmeseydi, Solveig ve oğullarının yerine korucunun kulübesinde yaşayanlar bizler olabilirdik.”

“Peki, babam neden Johannes hakkında böyle kötü düşünüyordu?”

“Bilemiyorum. Babam bu konuda pek konuşkan değildi ama büyükbabam bunu açıklayabilecek bir sürü şey anlattı. Büyükannem, Johannes doğduğunda ölmüş; ondan sonra da büyükbabamla çocukları batı yakasında gezerek vaaz ve ibadet hizmeti vermişler. Büyükbabam, Johannes ile Gabriel’in iyileştirme gücüne sahip olduklarını fark etmiş; bu yüzden her ibadetin sonunda cemaatteki sakatları ve hastaları iyileştiriyorlarmış.”

“Babam mı yapıyormuş bunu? Yani insanları mı iyileştiriyormuş? Hâlâ yapabiliyor mu?”

Linda’nın ağzı açık kalmıştı. Aile geçmişinde yepyeni bir odanın kapısı ardına kadar açılmıştı. Jacob susar da bildiği diğer şeyleri paylaşmaktan vazgeçer diye nefes almaya bile korkuyordu. Büyükbabasıyla Jacob’un arasında özel bir bağ olduğunu duymuştu; özellikle de büyükbabanın iliği, lösemi hastası olan Jacob’unkine yüzde yüz uyumlu çıktıktan sonra. Ama Linda büyükbabasının ona bu kadar çok şey anlattığını bilmiyordu. Tabii ki büyükbabasına halk arasında “Vaiz” dendiğini duymuştu. Servetini hileyle elde ettiğine dair söylentiler de duymuştu ama Ephraim hakkındaki hikâyeleri abartılmış dedikodulardan öte bir şey olarak değerlendirmemişti hiç. Büyükbabası öldüğünde kendisi o kadar küçüktü ki, sadece aile fotoğraflarındaki sert bakışlı yaşlı bir adam olarak hatırlıyordu onu.

“Hayır, pek sanmıyorum.” Jacob kusursuz babasını hasta ve sakatların şifacısı olarak hayal edince gülümsedi. “Babama kalırsa aslında hiçbir zaman da öyle bir yeteneği olmamış. Büyükbabama göreyse ergenliğe girildiğinde yeteneğin kaybedilmesi sıra dışı bir durum değilmiş. Yeteneği sonradan yeniden kazanmak mümkün ama çok zormuş. Bence Gabriel de, Johannes de yetişkinliğe adım attıklarında yeteneklerini kaybetmişler. Sanırım babam, birbirlerinden çok farklı oldukları için Johannes’ten nefret ediyordu. Johannes çok yakışıklıydı ve herkesi büyüleyordu ama son derece de sorumsuzdu. O da, Gabriel de büyükbabam hayattayken paranın büyük bir bölümünü aldılar ama Johannes bir yıla kalmadan kendi payına düşeni tüketti. Bu durum, büyükbabamı çok sinirlendirdi ve vasiyetini değiştirerek Gabriel’i asıl mirasçısı yaptı. Ama dediğim gibi, daha uzun yaşasaydı fikrini tekrar değiştirebilirdi.”

Linda “Ama başka bir şeyler daha olmalı” dedi. “babam, sırf daha yakışıklı ve çekici diye Johannes’ten bu kadar nefret etmiş olamaz. Bu, kardeşini polise ihbar etmesi için yeterli bir sebep değil.”

“Hayır, sanırım bardağı taşıran son damla Johannes’in babamın nişanlısını çalması olmuş.”

“Ne? Babam Solveig’le mi evlenecekti? O şişko inekle mi?”

“Solveig’in eski fotoğraflarını görmedin mi? Gerçekten çok çekici bir kadın olduğunu söylemem gerek; üstelik babamla nişanlılarmış. Ama bir gün babama Johannes Amca’ya âşık olduğunu ve onunla evleneceğini söylemiş. Bence babam bunu duyunca mahvolmuştur. Hayatında bir düzensizlik ya da drama olmasından ne kadar nefret eder bilirsin.”

“Evet, bu olay yüzünden kafayı yemiş olmalı.”

Jacob konuşmanın bittiğini işaret edercesine masadan kalktı. “Şimdilik bu kadar aile sırrı yeter. Artık babamla Solveig arasındaki gerginliğin sebebini anlamış olmalısın.”

Linda kıkırdadı. “Babama fırça atmaya gittiğinde duvar-

daki sinek olmak için bile her şeyimi verirdim. Tam bir şenlik olmuştur kesin.”

Jacob bile hafifçe gülümsedi. “Evet, şenlik doğru tabir olabilir. Ama babamı gördüğünde neşeni gizlemeye çalış, olur mu? Bunu komik bulacağını hiç sanmıyorum.”

“Tamam tamam, uslu bir kız olacağım.”

Linda tabağını bulaşık makinesine yerleştirip, yemek için Marita’ya teşekkür ettikten sonra odasına çıktı. Uzun zamandır ilk kez bir şeye Jacob’la birlikte gülmüşlerdi. Linda, son yıllarda kendisinin de pek gülmediğini görmezden geleerek, Jacob’un istese keyifli biri olabileceğini düşündü.

Telefonunu çıkarıp Stefan’a ulaşmaya çalıştı. Stefan’ın nasıl olduğunu merak ediyordu; bunun farkına varınca çok şaşırdı.

Laine karanlıktan korkuyordu. Hem de çok. Çiftlikte Gabriel olmadan geçirdiği onca geceye rağmen buna bir türlü alışamamıştı. Eskiden hiç değilse Linda vardı evde; ondan önce de Jacob. Ama artık bir başınaydı. Gabriel’in sık sık seyahat etmesi gerektiğini biliyordu ama yine de kendini kötü hissediyordu. Zengin biriyle evlendiğinde hayalini kurduğu hayat bu değildi. Özünde paraya çok önem verdiği için yapmamıştı; onu baştan çıkaran şey güvende olma hissiydi. Gabriel’in tahmin edilebilir doğası ve bankada paraları olduğunu bilmek, ona güven vermişti. Annesininkinden çok daha farklı bir hayat yaşamak istiyordu.

Genç bir kızken sarhoş babasının öfke nöbetlerinden korkarak yaşamıştı. Babası aileyi despotça yönetiyor, çocuklarını güvensiz, sevgiye ve şefkate muhtaç insanlar haline getiriyordu. Üç kardeş içinde tek kalan oydu. Erkek kardeşi de, kız kardeşi de içlerindeki karanlığa boyun eğmişler, biri karanlığı içine yansıtırken, diğeri dışarı yansıtmıştı. Ortanca çocuk Laine ise ikisini de yapmamıştı. Sadece güvensiz ve za-

yıftı. Güvensizliğini kendine itiraf edemeyecek, dışarı yansıtamayacak kadar güçsüzdü; yıllar içinde bu güvensizliği iltihaplandırmıştı ancak.

En çok da akşamları sessiz odalarda tek başına gezindiğinde ortaya çıkardı bu. O iğrenç soluğu, dayakları ve karanlıkta gizli saklı okşamaları hatırlardı o zamanlarda.

Gabriel’le evlendiğinde sonunda kalbindeki o karanlık yeri açacak anahtarı bulduğuna inanmıştı. Ama aptal değildi. Bir teselli ödülü olduğunun farkındaydı. Gabriel ona razı olmuştu, çünkü asıl istediğini elde edememişti. Ama fark etmezdi. Bir açıdan bu şekilde daha bile kolaydı. Sakin yüzeyi dalgalandırabilecek duygular yoktu. Bitmek bilmeyen günler zincirinde, sıkıcı bir tahmin edilebilirlik vardı sadece. Tek istediğinin bu olduğunu sanmıştı.

Otuz beş yıl sonra ne kadar yanıldığını anlamıştı. Evli olup da yalnız olmaktan daha kötü bir şey yoktu. Fjällbacka Kilisesi’nde “Kabul ediyorum” dediğinde bu hayata razı olmuştu. Paralel hayatlar yaşamışlardı. Çiftlikle ilgilenmiş, çocuklarını büyütmüş ve konuşacak başka şey olmadığında havadan sudan konuşmuşlardı.

Gabriel’in içinde, görünenden farklı bir adam olduğunu biliyordu. Yıllar içinde onu gözlemlemiş, gizlice incelemiş ve yavaş yavaş, içindeki o adamı tanımıştı. Bunun içinde nasıl bir arzu uyandırdığını görmek kendisini çok şaşırtmıştı. O sıkıcı, ketum dış görünüşünün altında tutkulu bir adam vardı ama o kadar derine gömülüydü ki, Gabriel’in kendisi bile bunun farkında değildi. İçinde çok fazla öfke toplanmıştı ama Laine orada eşit derecede sevgi olduğuna da inanıyordu; keşke bunu ortaya çıkarabilseydi.

Jacob hasta yatarken bile yaklaşıp konuşmuşlardı. Jacob ölüm döşegindeyken oğullarıyla yan yana oturmuşlar ama birbirlerini teselli edememişlerdi. Gabriel’in aslında kendisini orada istemediği hissine kapılırdı sık sık.

Gabriel'in iletişimsizliği büyük ölçüde babasının suçuydu. Ephraim Hult, karşılaştığı herkesin taraf seçmesini isteyen, dayatmacı bir adamdı: Ya dost olacaktı ya düşman. Vaiz için kimse önemsiz değildi ama Laine böyle bir adamın gölgesinde büyümenin nasıl bir şey olduğunu anlayabiliyordu. İki oğlu birbirine hiç benzemiyordu. Johannes kısacık ömrü boyunca koca bir bebek gibi yaşamıştı. İstedikini elde eden ve yol açtığı karmaşanın farkına bile varmayan bir keyif düşkünüydü. Gabriel ise tam zıddı bir yol seçmişti. Laine onun babasından ve Johannes'ten, onların abartılı hareketlerinden ve her yerde güneş gibi parlamalarından ne kadar utandığını görmüştü. Gabriel, babasıyla hiçbir ortak noktası olmadığını herkese gösterecek bir kimliksizliğin ardında kaybolmak istiyordu. En çok da itibar, düzen ve adalet için çabalıyordu. Çocukluğundan, Ephraim ve Johannes'le seyahat ederek geçirdiği yıllardan hiç bahsetmezdi. Gerçi Laine bu konuda bir şeyler biliyordu ama kocasının, geçmişinin o kısmını—dış dünyaya yansıtmak istediği imajıyla çelişen o dönemi—gizli tutmayı istediğini de biliyordu. Jacob'u hayata döndüren kişinin Ephraim olması, Gabriel'de karmaşık duygular uyandırmıştı. Jacob'un hastalığını yenmesinin verdiği mutluluk, yardımlarına koşan kahramanın babası olması gerçeğiyle gölgelenmişti. Oysa Gabriel, oğlunun kahramanı kendisi olsun diye her şeyini verirdi.

Laine'nin düşünceleri dışarıdan gelen sesle yarıda kesildi. Göz ucuyla bahçeden geçen bir, sonra da iki gölge gördü. Bir kez daha dehşete kapıldı. Kablosuz telefonu aramaya başladı, nihayet şarj aletinin yanında bulduğunda iyice paniğe kapılmıştı. Titreyen parmaklarıyla Gabriel'in cep telefonunu tuşladı. Cama bir şey çarpınca çığlık attı. Bir kaya parçası camı parçalayarak içeri düşmüştü. Yanındaki camdan bir taş daha geldi. Laine hıçkırıklara boğularak odadan dışarı fırlayıp yukarı çıktı; kendini banyoya kilitleyerek çaresizce Gabriel'in sesini duymayı bekledi. Onun yerine karşısına te-

lesekreter servisinin monoton sesi çıktı ve kocasına anlaşılmaz bir mesaj bırakan kendi sesindeki dehşeti duydu.

Titreyerek yere oturdu, kollarını dizlerinin etrafına sarak kapının dışından gelen sesleri dinledi. Bir şey duyulmuyordu ama yerinden kıpırdamaya cesaret edemedi.

Sabah olduğunda hâlâ orada oturuyordu.

Erica telefon sesiyle uyandı. Saate baktı. Sabahın on buçuğuydu. Bütün gece yatakta ter içinde dönüp dururken sızmış olmalıydı.

“Alo.” Sesi uykuluydu.

“Selam Erica. Kusura bakma, uyandırdım mı?”

“Evet, ama önemli değil Anna. Zaten sabahın bu saatinde uyumamalıyım.”

“Aksine, mümkün olduğunca çok uyumalısın. Yakında uyku senin için lüks olacak. Nasılsın bu arada?”

Erica, iki çocuğu olduğu için neden bahsettiğini gayet iyi bilen kız kardeşine, hamileliğin zorlukları hakkında söylemeye başladı.

“Zavallım... Eninde sonunda geçecek, biliyorsun. Patrik evdeyken hayat nasıl gidiyor? Birbirinizin sinirine dokunmuyor musunuz? Son haftalarda tek istediğim, beni rahat bırakmalarıydı.”

“Ne demek istediğini anlıyorum. İtiraf etmem gerekirse, neredeyse duvarlara tırmanacaktım. Bu yüzden bir cinayet vakası nedeniyle Patrik işe gitmek zorunda kalınca pek sesi mi çıkarmadım.”

“Cinayet vakası mı? Neler oldu?”

Erica ona öldürülen genç Alman kadını ve bulunan kemikleri anlattı.

“Tanrım, korkunç bir şey!” Hatta bir cızırtı oldu.

“Neredesin sen bu arada? Teknede iyi vakit geçiriyor musun?”

“Evet, harika geçiyor. Emma’yla Adrian bayıldılar ve eğer Gustav itiraz etmezse, yakında gerçek birer yelkenci olacaklar.”

“Ah, bu arada Gustav’la aranız nasıl? Yakında aileye tanııştırılmaya hazır mı?”

“Aslında bu yüzden arıyorum. Şu anda Strömstad’dayız ve sizin tarafa doğru gelmeyi düşünüyoruz. Eğer istemezsen mutlaka söyle ama... Yarın Fjällbacka’ya gelip bir merhaba demek üzere size uğrayacağız. Teknede yatıyoruz, o yüzden başınıza bela olmayız. Eğer fazla geleceğini düşünüyorsan söylemen yeterli. Sadece seni görmek çok iyi olurdu.”

“Tabii ki uğrayabilirsiniz. Yarın Dan ile kız arkadaşı barbeküye gelecekler, dolayısıyla ızgaraya fazladan birkaç köfte atmak sorun olmaz.”

“Ah, harika, nihayet kuzucukla tanışabileceğim.”

“Patrik *bana* kibar davranmamı söyleyip duruyor, beni dolduruşa getirme şimdi...”

“Tamam, ama bunun için önceden biraz hazırlanmam gerekecek. Çocuklar arasında ne tür müziklerin, hangi tarzların moda olduğuna ve aromalı dudak parlatıcılarının hâlâ popüler olup olmadığına bakmam gerek. Plan şu: sen MTV’ye bak, ben de *Weekly Review* adlı şu gençlik dergisini alıp biraz araştırma yapayım. Starlet hâlâ basılıyor mudur sence? Basılıyorsa o da iyi bir fikir olabilir.”

Gülmekten Erica’nın karnına ağırlar girmişti. “Dur artık, şimdi bayılacağım. Kibar ol bakalım... Sırça köşke taş atmamalısn, biliyorsun. Henüz Gustav’la tanışmadık, o yüzden onun da tam bir moron olmadığını nereden biliyoruz? O filmdeki rahibi hatırlıyorsun, değil mi? Serserilerle çalışmaya başlayan rahibi?..”

“Yani, Gustav’ı moronlukla bağdaştırmak ne kadar doğru bilemedim.”

Erica yaptığı şakanın Anna’yı aksileştirdiğini fark etti. Kız kardeşinin bu kadar duygusal olabileceği hiç aklına gelmezdi.

“Gustav gibi sosyal statüsü yüksek biri bana, yani bekâr bir anneye baktığı için bile kendimi şanslı hissediyorum. Sosyetik genç kızlardan istediğini seçebilirdi ama o beni seçti ve bence bu da onun nasıl biri olduğu hakkında çok şey söylüyor.”

Erica da bunun çok şey söylediğini düşünüyordu ama ne yazık ki kız kardeşinin anladığı şekilde değildi. Anna erkeklerden hiçbir zaman anlamamıştı ve Gustav hakkında konuşma biçimi de biraz endişe vericiydi. Ama Erica önyargılı olmamaya karar verdi. Onunla tanışınca şüphelerinin boşa çıkmasını umdu.

Neşeyle “Ne zaman burada olursunuz?” diye sordu.

“Saat dört civarında. Uygun mu?”

“Mükemmel.”

“O zaman görüşürüz. Öpüyorum. Hoşça kal.”

Erica telefonu kapattıktan sonra biraz kaygılandı. Anna’nın zorlama ses tonunda, o fantastik, sosyetik Gustav af Klint’le ilişkisinin gerçekte ona ne kadar iyi geldiğini merak ettiren bir şeyler vardı.

Erica, kız kardeşi kocasından, çocuklarının babası Lucas Maxwell’den boşandığında sevinmişti. Anna sonrasında sanat ve antika okuma hayalini gerçekleştirmiş ve Stockholm Müzayede Derneği’nde yarı zamanlı bir işe girmişti. Gustav’la da orada tanışmıştı. Gustav, İsveç’in aristokrat ailelerinden birine mensuptu. Vaktini, Hålsinglad’da bulunan ve on altıncı yüzyılda Kral Gustav Vasa tarafından atalarına bağışlanan aile mülkünü yöneterek geçiriyordu. Ailesi, kraliyet ailesiyle sosyal ilişkiler içerisindeydi ve babası meşgul olduğunda, kralın geleneksel av partisine onun yerine Gustav davet ediliyordu. Ona hayran kalan Anna bütün bunları ablasına anlatmıştı. Erica, Stureplan’daki kulüplere takılan birçok sosyetik maganda gördüğü için biraz huzursuzdu. Gustav’la hiç tanışmamıştı; o yüzden belki de zenginliklerinin ve unvanlarının ardına sığınıp Riche ve Spy Bar gibi yer-

lerde domuz gibi davranan zengin veliahtlardan farklı olabildi. Yarın görecekti. Gustav'ın, tahmin ettiğinden farklı çıkmasını ve yanılmış olmayı umdu. Mutluluğu ve istikrarı Anna kadar hak eden biri yoktu.

Erica vantilatörü çalıştırıp gününü nasıl geçireceğini düşündü. Doktoru, doğumun yaklaştığı dönemde salgılanan oksitosin hormonunun, hamile kadınlarda güçlü bir düzen içgüdüğü yarattığını söylemişti. Bu, Erica'nın son haftalarda neredeyse manik bir şekilde, evdeki her şeyi sanki ölüm kılım meseleymiş gibi düzenleyip sınıflandırmasını açıklıyordu. Bebek doğmadan önce her şeyin hazır ve düzenli olması gerektiği fikrine saplanmıştı. Ama artık öyle bir noktaya gelmişti ki, evde düzenlenecek pek bir şey kalmamıştı. Dolaplar temizlenmiş, bebek odası hazırlanmış, çatal bıçakların durduğu çekmeceler düzene sokulmuştu. Toparlanacak tek yer, ıvır zıvırla dolu olan kilerdi. Derhal halledilmesi gerekiyordu. Zorlukla kalktı ve büyük bir kararlılıkla, masa vantilatörünü koltuğunun altına sıkıştırdı. Patrik ne yaptığını keşfetmeden önce işe koyulsa iyi olacaktı.

Patrik karakolun önünde oturup dondurma yemek için beş dakika ara vermişti ki, Gösta açık pencerelerin birinden kafasını çıkarıp seslendi.

“Patrik, seni arıyorlar. Baksan iyi olur.”

Patrik dondurmasını hızla bitirip içeri girdi. Gösta'nın masasındaki ahizeyi kaldırıp hattın diğer ucundaki sesi duyunca biraz şaşırdı. Kısa bir konuşma yapıp birkaç da not aldıktan sonra telefonu kapadı. Ofis sandalyesinden kendisini izlemekte olan Gösta'ya, “Senin de duyduğun gibi, birileri Gabriel Hult'un evinin camlarını kırmış. Benimle gelip bakmak ister misin?” dedi.

Gösta, Patrik'in Martin'i değil de kendisini çağırmasına şaşırmış gibiydi ama başını sallayarak kabul etti.

Birkaç dakika sonra eve çıkan yolda ilerlerken, gıptayla iç çekmekten kendilerini alamadılar. Gabriel Hult'un yaşadığı malikâne gerçekten görkemliydi. Ev yeşilliklerin arasında beyaz bir inci gibi parlıyor, eve çıkan yolun kenarındaki gürgenler rüzgârda uyum içinde salınıyordu. Böylesi bir ihtişamı miras aldığına göre, Ephraim Hult'un çok iyi bir vaiz olması gerektiğini düşündü Patrik.

Patikadan basamaklara doğru yürürken ayaklarının altında çatırdayan çakılların sesi bile şatafatlıydı. Patrik evin içini görmek için sabırsızlanıyordu.

Kapıyı bizzat Gabriel açtı. Patrik ile Gösta antreye girmeden önce ayaklarını dikkatle paspasa sildiler.

"Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkür ederim. Bu olanlar karımı çok üzdü. Dün gece iş nedeniyle şehir dışında olduğum için olay sırasında evde yalnızdım."

Konuşurken bir yandan da onları, içeriye mümkün olduğunca çok güneş ışığı girmesini sağlayan yüksek pencere, geniş bir odaya götürdü. Beyaz bir kanepede, yüzünde endişeli bir ifadeyle bir kadın oturuyordu. Odaya girdiklerinde onları karşılamak üzere ayağa kalktı.

"Laine Hult. Bu kadar çabuk gelebildiğiniz için minnettarım."

Tekrar oturdu. Gabriel de Patrik'le Gösta'ya karşısındaki kanepeye oturmalarını işaret etti. İkisi de kendilerini buraya uygun hissetmiyordu. Bir görüşme yapmak üzere giyinmedikleri için üzerlerinde şortları vardı. Patrik en azından güzel bir tişört giymişti ama Gösta'nın üzerinde yeşil desenli, sentetik kumaştan, çok eski, kısa kollu bir gömlek vardı. Laine doğal tonlarda hafif bir keten elbise, Gabriel de takım elbise giydiği için iki polisin uyumsuzluğu iyice göze çarpıyordu. Patrik, Gabriel'in terleyebileceğini düşünerek, adamın yaz sıcaklığında hep böyle giysiler giymek zorunda olmadığını umdu. Ama onu daha az resmi bir giysinin içinde düşün-

mek de epeyce zordu ve lacivert takım elbisesinin içinde hiç de terliyormuş gibi görünmüyordu. Diğer taraftan yılın bu zamanında böyle giyindiğini düşünmek bile Patrik'in koltukaltılarının terlemesine sebep oluyordu.

"Kocanız olanları telefonda kısaca anlattı ama belki siz daha detaylı bilgi verebilirsiniz bize."

Patrik küçük defteriyle kalemını çıkarırken Laine'ye de güven veren bir ifadeyle gülümsedi. Sonra bekledi.

"Şey, dün evde yalnızdım. Gabriel sık sık seyahat ettiği için yalnız geçirdiğim geceler oluyor."

Patrik kadının sesindeki üzüntüyü fark etmiş, Gabriel'in de farkına varıp varmadığını merak etmişti.

"Aptalca, biliyorum" diye devam etti Laine. "Ama karanlıktan çok korkuyorum; o yüzden yalnız olduğumda sadece iki odada kalıyorum: yatak odam ve hemen yanındaki televizyon odası."

Patrik, Laine'nin "yatak odam" dediğini fark etti ve evli çiftlerin aynı yatakta yatmamasının ne kadar acıklı bir durum olduğunu düşündü. Bu Erica'yla onun başına asla gelmeyecekti.

"Dışarıda hareket eden bir şey gördüm. Hemen ardından evin sonundaki camdan bir şey uçarak içeri girip sol tarafıma düştü. Büyük bir taş olduğunu fark ettiğim anda başka bir taş yanındaki camı kırarak içeri girdi. Sonra da sadece dışarıda koşturan ayak sesleri duydum ve ormanın içine doğru giden iki gölge gördüm."

Patrik kısa anahtar kelimeler kullanarak not alıyordu. Gösta, Gabriel ve Laine'le tanışırken adını söylemesi haricinde tek kelime etmemişti. Patrik açıklığa kavuşturmak istediği bir şey var mı diye merak ederek ona baktı ama Gösta sessizce oturup tırnaklarını incelemeye devam etti. Patrik, "Yanında bir takoz getirsem de olurmuş" diye düşündü.

"Aklınıza olası bir sebep geliyor mu?"

Gabriel, Laine'nin söyleyebileceği bir şeyi engellemek istiyormuş gibi hemen cevap verdi.

“Hayır, bilinen eski düşmanlıklar dışında bir şey gelmiyor. Ailemin burada, malikânede yaşaması her zaman birilerine dert olmuştur. Yıllar içinde bazı sarhoşların saldırısına maruz kaldık. Hepsi masumca eşek şakalarıydı. Karım polisi aramakta ısrarcı olmasaydı, bu da onlardan biri olacaktı.”

Laine'ye aksi bir bakış attı. Laine de konuşmanın başından beri ilk kez bir tepki göstererek öfkeyle kocasına baktı. Bu meydan okuma, içindeki bir kıvılcımı alevlendirmiş gibiydi. Kocasının yüzüne bile bakmadan “Bence kocamın yeğenleri Robert ve Stefan Hult'la konuşup dün gece nerede olduklarını sormalısınız” dedi Patrik'e.

“Laine, buna hiç gerek yok!”

“Burada değildin, o yüzden birkaç metre uzağındaki camdan içeri taş atılmasının ne kadar korkunç bir şey olduğunu bilmiyorsun. Bana da isabet edebilirdi. Bunu yapanların o iki aptal olduğunu sen de en az benim kadar iyi biliyorsun.”

“Laine, anlaşıştık...” Gabriel dişlerini sıkarak konuşuyor, çenesindeki kasların gerildiği açıkça görülüyordu.

“Sen anlaştın!” Kocasını görmezden gelerek, kendine has o tuhaf başkaldırısından güç alarak tekrar Patrik'e döndü.

“Dediğim gibi, onları görmedim ama Robert'le Stefan olduklarına yemin edebilirim. Anneleri Solveig gündüz buradaydı ve hiç hoş davranmadı. Sizin de bildiğiniz gibi, o ikisi gerçekten de beş para etmez tipler. Onlarla daha önce mutlaka karşılaşmışsınızdır.”

Patrik'le Gösta başlarını sallamaktan başka bir şey yapamadılar. Tabii ki meşhur Hult kardeşlerle, sivilceli birer delikanlı oldukları zamandan beri fazlasıyla haşır neşir olmuşlardı.

Laine, Gabriel'in karşı çıkıp çıkmayacağını görmek ister gibi ona bir bakış daha attı ama Gabriel pes ederek sadece

omuz silkti. Artık hiçbir şeye karışmayacağını gösteren bir hareketti bu.

Patrik “Anneleri neden kavga çıkardı?” diye sordu.

“Onun gibi birinin bahaneye ihtiyacı olmaz. Bizden hep nefret etmişti ama dün kendini kaybetmesine sebep olan şey, Kungsklyftan’da bulduğunuz cesetlerle ilgili haberlerdi. Solveig kıt zekâsıyla, bu olay kocası Johannes’in haksız yere suçlandığını kanıtlıyormuş gibi konuştu ve Gabriel’i suçladı.”

Heyecandan sesi yükselmişti; artık ruhsal olarak bu konuşmadan tamamen çekilmiş gibi görünen kocasını gösterdi.

Patrik “Kızların kaybolduğu döneme ait eski gazeteleri taradım” dedi. “Kardeşinizi şüpheli olarak polise ihbar ettiğinizi gördüm. Biraz bundan bahsedebilir misiniz?”

Gabriel’in hafifçe irkilmesi, bu sorudan rahatsız olduğunu gösteriyordu ama cevap verirken sesi gayet sakin çıktı.

“Aradan çok zaman geçti. Ama kardeşimi Siv Lantin’le gördüğüme dair iddiamı hâlâ sürdürüyor muyum diye soruyorsanız, cevabım evet. Lösemi hastası olan oğlumu ziyaret için Uddevalla’daki hastanedeydim ve arabayla eve dönüyordum. Bräcke’ye doğru giderken kardeşimin arabasını gördüm. Gecenin bir yarısı dışarıda olması biraz tuhafıma gittiği için daha yakından baktım. İşte o zaman, yolcu koltuğunda oturan kızın, başını kardeşimin omzuna koymuş olduğunu gördüm. Uyuyormuş gibiydi.”

“Siv olduğunu nereden anladınız?”

“Anlamadım, ancak gazetede resmini gördüğümde tanıdım. Şunu belirtmek isterim: Bu kasabadaki insanların dediği gibi, kardeşimin o kızları öldürdüğünü asla söylemedim. Tek yaptığım onu Siv adlı kızla gördüğümü bildirmektir, çünkü bunun vatandaşlık görevim olduğunu düşünüyordum. Bunun aramızdaki anlaşmazlıkla ya da bazılarının iddia ettiği gibi intikam arzusuyla hiçbir ilgisi yoktu. Polise gördüklerimi anlattım. Ne anlama geldiğinin takdirini ise yetkililere

re bıraktım, onlar da Johannes'in aleyhinde bir delil bulamadılar. Bu yüzden bence bütün bu tartışma son derece yersiz.”

Patrik, Gabriel'e merakla bakarak “Ama siz ne düşündünüz?” diye sordu. Bir insanın kendi kardeşini ispiyonlayacak kadar görevine bağlı olmasını anlamakta zorlanıyordu.

“Ben tahminde bulunmam. Olgulara bağlı kalırım.”

“Ama kardeşinizi iyi tanıyordunuz. Cinayet işleyebileceğini düşünür müydünüz?”

“Kardeşimle pek ortak noktamız yoktu. O kadar farklıydık ki, bazen aynı genleri taşıdığımıza inanamıyordum. Biri ni öldürebileceğine inanıp inanmadığımı mı soruyorsunuz?” Gabriel ellerini açtı. “Gerçekten bilmiyorum. Bu soruyu cevaplayabilecek kadar çok tanı mıyordum kardeşimi. Son gelişmeleri de hesaba katarsak, sizce de lüzumsuz değil mi bu soru?”

Bu sözünün ardından tartışmanın bittiğine kanaat getirmiş gibi koltuğundan kalktı. Patrik'le Gösta da mesajı alıp, kendilerine vakit ayırdığı için ona teşekkür ettiler ve oradan ayrıldılar.

“Ne dersin, oğlanlarla dün akşam hakkında bir sohbet edelim mi?”

Cevabı belli bir soruydu, zaten Patrik de Gösta'nın cevabını beklemeden arabayı Stefan'la Robert'in evine doğru sürmeye başlamıştı. Yaşlı adamın konuşmaya katılmaması sınırlarını bozuyordu. Bu eski kafalının biraz canlanması için ne yapması gerekiyordu? Emekli olmasına az kaldığı doğrudu ama o zamana kadar görev başındaydı ve işini yapması gerekiyordu.

“Ee, bu konuda ne düşünüyorsun?” Patrik'in sesindeki rahatsızlık açıkça hissediliyordu.

“Hangi alternatifin daha kötü olduğunu bilemiyorum. Son yirmi yılda en az üç kızı öldürmüş bir katilimizin olması ve onun kim olduğuna dair hiçbir fikrimizin olmaması mı? Ya

da Siv ile Mona'ya işkence edip onları öldüren kişinin gerçekten Johannes Hult olması ve şu anda bir taklitçiyle karşı karşıya olmamız mı? İlk alternatifi araştırırsak muhtemelen hapisshane kayıtlarını incelemeliyiz. Siv ile Mona öldürüldükten sonra hapse giren ve Alman kız öldürülmeden önce çıkan biri var mı? Bu, cinayetlerin arasındaki süreyi açıklar." Gösta'nın ses tonu düşünceliydi. Patrik ona hayretler içinde baktı. Yaşlı adam zannettiği kadar ilgisiz değildi.

"Bunu kontrol etmek oldukça kolay olmalı. İsveç'te yirmi yıl ceza alan pek tutuklumuz yok. Karakola gittiğimizde kontrol eder misin?"

Gösta başıyla onayladı ve ardından camdan dışarı bakarak sessizce oturdu.

Eski korucu kulübesine giden yol giderek bozuluyordu. Gabriel'lerin eviyle Solveig ve oğullarının yaşadığı ufak kulübenin arasındaki mesafe kısaydı. Ama sosyal statü açısından mesafe bir hayli farklıydı. Burası hurdalığa benziyordu; farklı bozukluk düzeylerinde üç külüstür araba, sanki oraya atılmış gibi duruyordu ve etraf ne olduğu belirsiz bir sürü döküntüyle doluydu. Aile belli ki başkalarının atıklarını topluyordu. Patrik, etrafı araştırırsa bölgedeki yazlıklardan alındığı bildirilen bir sürü malı burada bulacağından emindi. Ama bugün buraya gelmelerinin sebebi başkaydı. Öncelikleri doğru belirlemek gerekiyordu.

Robert, eski arabalardan birini kurcaladığı barakadan çıkarak yanlarına doğru geldi. Rengi atmış kot kumaşından yapılma kirli bir iş tulumu giyiyordu. Yağ içindeki ellerini muhtemelen yüzüne de sürmüş, yüzünde çizgi çizgi yağ izleri kalmıştı. Gösta ile Patrik'i karşılamak üzere yanlarına gelirken ellerini bir beze sildi.

"Yine ne istiyorsunuz? Burada bir şey arayacaksanız, önce gerekli belgeleri görmem gerek." Sesi tanıdıktı. Öyle de olması gerekirdi, çünkü yıllar içinde birçok kez karşılaşmışlardı.

Patrik ellerini kaldırdı. "Sakin ol. Bir şey aramıyoruz. Sadece biraz konuşmak istiyoruz."

Robert şüpheyle ona baktı ama sonra başını sallayarak kabul etti.

"Kardeşinle de konuşmak istiyoruz. O da burada mı?"

Robert bir kez daha gönülsüzce başını sallayıp eve doğru bağırdı. "Stefan, polisler geldi. Bizimle konuşmak istiyorlar!"

"İçeri girip oturmaya ne dersin?"

Patrik cevap beklemeden, hemen arkasından gelen Gösta'yla birlikte kapıya doğru gitti. Robert de mecburen onları takip etti. İş tulumunu çıkarmaya ya da ellerini yıkamaya zahmet etmedi. Daha önce yaptıkları baskınlar sayesinde, Patrik buna gerek olmadığını biliyordu. Evdeki her şey zaten pislik içindeydi. Uzun yıllar önce kulübe biraz küçük ama sevimli bir yer olmalıydı. Ama yıllardır süregelen ihmal kendini göstermiş, ev artık afet bölgesi gibi olmuştu. Soluk kahverengi duvar kâğıdı yer yer yırtılmış ve lekeyle dolmuştu. Kirin yanı sıra, her şeyin üzeri ince bir yağ tabakasıyla kaplanmış gibiydi.

İki dedektif, kırıldı kırılacak gibi duran mutfak masasında oturmuş fotoğraf albümlerine bakan Solveig'e başlarıyla selam verdiler. Solveig gözüne giren koyu renk saç tutamlarını asabi bir hareketle çekti, parmakları yağdan parlıyordu. Patrik gayriihtiyari ellerini şortuna silip dik arkalıklı sandalyeye dikkatlice ilişti. Stefan da bitişikteki küçük odaların birinden çıktı ve asık bir suratla mutfaktaki sedire, annesiyle ağabeyinin yanına oturdu. Yan yana oturduklarında Patrik iki kardeşin birbirlerine ne kadar benzediğini fark etti. Solveig'in eski güzelliği, oğullarının yüzlerinde bir yansıma olarak korunuyordu. Patrik, Johannes'in yakışıklı bir adam olduğunu duymuştu. Oğulları da kendilerine çekidüzen verseler, oldukça hoş görüneceklerdi. Ama hafif değişken mizaçlarını hissettiren oynak bir havaları var-

dı. Patrik'in aradığı kelime büyük ihtimalle "sahtekârlık"tı. Eğer bir insanın sahtekâr görünmesi mümkünse, Robert kesinlikle öyle tanımlanabilirdi. Patrik, Stefan için hâlâ biraz da olsa umutluydu. Resmi sebeplerle karşılaştıkları zamanlarda, genç oğlan ağabeyine kıyasla hep daha yumuşak bir tavır sergilemişti. Patrik onun seçtiği hayatla, izinden gittiği Robert'le ilgili duygusal bir ikilem yaşadığını hissedebiliyordu. Robert'in kardeşinin üzerinde bu kadar etkili olması büyük bir talihsizlikti; aksi takdirde Stefan bambaşka bir hayat yaşıyor olabilirdi. Ama muhtemelen artık çok geçti.

"Yine ne istiyorsunuz?" Stefan, ağabeyiyle aynı kaba soruyu sormuştu.

"Sadece dün akşam ne yaptığınızı öğrenmek istiyoruz. Amcanızla yengenizi ziyaret edip biraz taş atarak eğlenmeye gitmiş olabilir misiniz?"

İki kardeş fesatça bakıştıktan sonra, hiçbir şey bilmiyor-muş gibi davrandılar.

"Hayır, neden öyle bir şey yapalım ki? Dün akşam hep evdeydik, değil mi anne?"

İkisi de Solveig'e baktılar, o da başıyla onayladı. Fotoğraf albümünü bir süreliğine kapamış, oğullarıyla polis arasındaki konuşmayı dikkatle dinliyordu.

"Evet, ikisi de dün gece buradaydılar. Birlikte televizyon izledik. Ailecek güzel bir akşam geçirdik." Alaycılığını gizleme zahmetine bile girmemişti.

"Stefan'la Robert hiç dışarı çıkmadılar mı? Mesela saat on civarında?"

"Hayır, buradan bir dakika bile ayrılmadılar. Hatırladığım kadarıyla tuvalete bile gitmediler." Hâlâ o alaycı ses tonuyla konuşuyor, oğulları da kıs kıs gülüyordu. "Demek dün gece birileri evlerinin birkaç camını kırmış. Ödleri patlamış olmalı."

Kıs kıs gülüşleri artık kahkahalara dönüşmüştü. Patrik'in aklına Beavis'le Butthead geldi.

“Yok, aslında sadece yengenizin ödü patlamış. Gabriel dün şehir dışında olduğu için yengeniz evde yalnızmış.”

Hayal kırıklıkları yüzlerinden okunuyordu. Muhtemelen ikisini birden korkutmayı ummuşlar ama Gabriel’in evde olmayacağını hesaba katmamışlardı.

“Ayrıca dün onları malikânede ziyaret ettiğini duydum Solveig. Biraz da tehdit etmişsin. Bu konuyla ilgili söylemek istediğin bir şey var mı?” Soruyu Gösta sormuştu. Hult kardeşlerle birlikte Patrik de ona hayretle bakıyordu.

Solveig kaba bir kahkaha attı. “Onları tehdit ettiğimi söylediler, öyle mi? Hak etmedikleri bir şey söylemedim. Kocamı katil diye ispiyonlayan kişi Gabriel’di. Kocamın canını alan, boynuna ipi geçiren oydu.”

Babasının nasıl öldüğünden bahsedilince Robert’in yüzündeki kaslardan biri seğirdi. Patrik, okuduklarını hatırladı: Babası kendini astıktan sonra onu Robert bulmuştu.

Solveig konuşmasına devam etti. “Gabriel, Johannes’ten hep nefret etmişti. Küçüklüklerinden beri onu kıskanıyordu. Johannes kendisinde olmayan her şeye sahipti ve Gabriel de bunun farkındaydı. Ephraim, Johannes’i hep kayırırdı. Bir bakıma anlıyorum onu. Tabii ki çocuklarınız arasında asla ayırım yapmamalısınız.” Yanında oturan çocuklarına başını salladı. “Ama Gabriel soğuk biriydi, Johannes ise hayat doluydu. İlk önce biriyle, sonra öbürüyle nişanlandığım için gayet iyi bilirim. Gabriel’i herhangi bir konuda heyecanlandırmak imkânsızdı. Her zaman fazlasıyla terbiyeliydi. Evlenene kadar beklememiz gerektiğini söylemişti. Çok sinirlenmiştim. Sonra kardeşi gelip etrafımda dolanmaya başladı ve bambaşka bir şey hissettim. Elleri, bir anda her yerinizde gezinmeye başladılar. Şehvetle yanmam için bana bakması yeterliydi.” Kıkırdayıp, gençlik yıllarının ateşli gecelerini tekrar yaşıyormuş gibi ufka baktı.

“Lanet olsun, çeneni kapar mısın anne?”

Oğullarının yüzlerindeki tiksinti açıkça görülüyordu. Belki ki annelerinin şehvet dolu gençliğinin detaylarını dinlemek istemiyorlardı. Patrik çıplak, yağlı vücuduyla Solveig'i tutkuyla kıvranırken hayal etti ve bu görüntüyü kafasından silmek için gözlerini kırpmıştırmak zorunda kaldı.

“Öldürülen kızı ve Siv’le Mona’nın da bulunduğunu duyar duymaz ağızlarının payını vermek için onlara gittim. Gabriel sırf hasedinden ve hainliğinden Johannes’in hayatını mahvetti. Oğlanlarla benim hayatımı da mahvetti ama artık sonunda insanlar gerçekleri görecekler. Yanlış kardeşin sözünü dinlediklerini fark edip utanacaklar. Gabriel günahları yüzünden cehennemde yanar umarım!”

Gabriel’in evine gittiği günkü gibi öfkelenmeye başlamıştı. Stefan sakinleştirmek ve uyarmak amacıyla annesinin kolunu tuttu.

“Sebebi ne olursa olsun, insanları tehdit edemezsiniz. Ayrıca insanların camlarına taş da atmamalısınız!” Patrik, Robert’le Stefan’a baktı. Annelerinin, evde televizyon izlediklerine dair hikâyesine hiç inanmamıştı. Patrik’in gerçeği bildiğini biliyorlardı ve Patrik de bu şekilde gözünün üstlerinde olacağını belirtiyordu onlara. İkisi de karşılık olarak bir şeyler gevelediler.

Ama Solveig bu uyarıyı görmezden gelmiş gibiydi. Yanakları hâlâ öfkeden kıpkırmızıydı.

“Hatta sadece Gabriel değil! Polis bizden ne zaman özür dileyecek? Västergården’de her şeyi altüst etmişsiniz. Üstelik Johannes’i polis arabasıyla sorguya götürmüştünüz. Siz de onu ölüme göndermekte payınıza düşeni yaptınız. Benden af dileme zamanınız gelmedi mi?”

Gösta ikinci kez sesini yükseltti. “O üç kıza neler olduğunu tam olarak bulana kadar kimse hiçbir şey için özür dileyemeyecek. Bu meselenin özünü öğrenene kadar da kanunlara uymanızı istiyorum Solveig.”

Gösta'nın sesindeki sertlik tuhaftı.

Arabada Patrik şaşkınlıkla sordu: "Solveig'le tanışıyormuydunuz?"

Gösta homurdandı. "Tanımak derken ne kastettiğine bağlı. Solveig, erkek kardeşimle aynı yaşlardadır ve küçükken bizim eve çok gelirdi. Gençlik çağına geldiğinde Solveig'i artık herkes tanıyordu. Şimdiki haline bakınca inanması zor ama o zamanlar bölgedeki en güzel kız olduğunu itiraf etmeliyim. Evet, gerçekten yazık. Onun ve çocukların bu duruma geldiğini düşününce..." Üzüntüyle başını salladı. "Üstelik Johannes'in masumiyeti konusunda haklı olduğunu bile söyleyemiyorum. Gerçekten de bir bok bilmiyoruz!"

Hırsla bacağına vurdu. Patrik bunun kış uykusundan uyanan bir ayıyı izlemek gibi olduğunu düşündü.

"Döndüğümüzde hapishane kayıtlarını kontrol edecek misin?"

"Evet, söyledim ya sana! Bir emri tek seferde anlamayacak kadar yaşlanmadım daha. Halime bak, daha dünkü çocuktan emir alıyorum..." Gösta sıkıntıyla ön camdan dışarıyı izledi.

Patrik bıkkınlıkla önlerinde daha uzun bir yol olduğunu düşündü.

Cumartesi geldiğinde, Erica bütün hafta Patrik'in evde olmasını dört gözle beklediğini fark etti. Hafta sonu izin alacağına söz vermişti ve şimdi de dört metrelik ahşap tekneleriyle kayalıklara doğru ilerliyorlardı. Erica'nın babası Tore'nin *snipa'sına** tıpatıp benzeyen bir tekne bulabilmişlerdi. Bu, Erica'nın sahip olmayı hayal edebileceği tek tekne tipi idi. Yelken okulundaki birkaç deneme hariç, yelkene hiçbir zaman çok meraklı olmamıştı. Fiberglas bir yat elbette çok daha hızlı giderdi ama kimin acelesi vardı ki?

* İsveç'e özgü ahşap bir tekne türü. (ç.n.)

Snipa'nın motorunun sesi, çocukluğunun sesi demekti. Küçük bir kızken kulağında motorun teskin edici homurtusuyla, sıcak ahşap zeminde bol bol uyumuşluğu vardı. O zamanlar, cam siperliğin ardındaki yüksek pruvaya tırmanıp orada oturmayı tercih ederdi ama şimdiki hiç-de-zarif-olmayan haliyle buna cesaret edemiyordu. Onun yerine koruyucu camın ardındaki oturaklardan birinde oturuyordu. Patrik, yüzünde bir gülümseme ve rüzgârdan uçuşan kahverengi saçlarıyla dümendeydi. Turistlerden önce gitmek amacıyla erken çıktıkları için hava serin ve temizdi. Arada bir tekneye su damlaları sıcıyor, Erica içine çektiği havadaki tuzun tadını alabiliyordu. Karnında, birkaç yıl sonra, tıpkı kendisinin eskiden babasıyla defalarca yaptığı gibi kocaman yakalı turuncu bir can yeleği giyip teknenin kış tarafında Patrik'in yanına oturacak minik bir insanı taşıdığını hayal etmekte zorlanıyordu.

Babasının torunuyla asla tanışamayacak olması gözlerini yaşarttı. Annesi de tanışamayacaktı ama o zaten Erica'yı da, Anna'yı da pek umursamadığı için bir torunu daha olmasından heyecan duyacağını pek sanmıyordu; özellikle de annesinin Anna'nın çocuklarıyla bir araya geldiğinde aşırı tutuk davrandığını gördükten sonra. Mecbur kaldığında çocuklara beceriksizce sarılırdı. Erica öfkesini bastırmak için yutkundu. Karamsarlık anlarında, anneliğin kendisine de Elsy'ye olduğu kadar külfetli gelmesinden –soğuk ve ulaşılması zor annesine dönüşmekten– korkuyordu. Beyninin mantıklı bölümü, bu tür şeyleri düşünmenin bile saçma olduğunu söylüyordu ama korku, mantık dinlemiyordu. Diğer taraftan Anna, Emma ve Adrian'a karşı sıcak ve sevgi dolu bir anneydi. Erica neden öyle olmasındı? Kendini böyle rahatlatmaya çalışıyordu. Patrik'e bakarak, en azından çocuğu için doğru babayı seçtiğini düşündü. Hiç bozulmayan sükûneti ve özgüveni, Erica'daki huzursuzluğu daha önce kimsenin yapamadığı kadar iyi dengeliyordu. Patrik müthiş bir baba olacaktı.

Korunaklı ufak bir koyda karaya çıkıp havlularını düz kayaların üzerine serdiler. Erica Stockholm'de yaşarken bunu çok özlerdi. Oradaki takımadalar, ormanları ve çalı örtüsüyle çok farklıydı. Düzensiz ve kullanışsız gibi gelirdi ona hep. Batı yakasından gelenlerin her seferinde aşağılayarak söyledikleri gibi, oradaki takımadalar sel basmış bir bahçeydi. Buradakiler ise çıplak sadelikleriyle çok saftı. Pembe ve gri granitler, bulutsuz gökyüzünün yürek sızlatan güzelliğine karşı, kristal gibi bir denizin renklerini yansıtıyordu. Tek bitki örtüsü, kayaların gediklerinde yetişen minik çiçeklerdi ve güzellikleri bu çorak manzarada iyice göze çarpıyordu. Erica gözlerini kapayıp dalga sesleri ve teknenin demirlendiği yere çarptıkça çıkardığı hafif tıkırtılar eşliğinde keyifli bir uykuya daldığını hissetti.

Patrik onu usulca uyandırdığında ilk önce nerede olduğunu kavrayamadı. Parlak güneş ışığı nedeniyle bir an gözleri kamaşmış, Patrik'i de sadece üzerinde beliren bir gölge gibi görmüştü. Kendini toparladığında, neredeyse iki saat uyuduğunu fark etti. Artık yanlarında getirdikleri atıştırmalıklara aç kurtlar gibi saldırmaya hazırды.

Termoştan büyük fincanlara kahve koydular ve tarçınlı çöreklerini yediler. Yiyecekler hiçbir yerde adadaki kadar lezzetli gelmiyordu. İkisi de tadını sonuna kadar çıkardılar. Erica yasaklı konuyu açmadan edemedi.

"İşleriniz nasıl gidiyor, bu arada?"

"Şöyle böyle. Bir adım ileri, iki adım geri." Patrik'in cevabı kısa ve özdü. İşine düzenli olarak sızan kötülüklerin, bol güneşli huzur anlarını istila etmesini istemediği aşikârdı.

Ama Erica çok merak ediyordu. Daha fazlasını öğrenmeye çalıştı. "Bulduğum makaleler bir işe yaradı mı? Sence bütün bu olay Hult ailesiyle mi ilgili? Yoksa Johannes sadece şanssızlığından mı bu işin içine sürüklendi?"

Elinde kahve fincanıyla oturan Patrik iç çekti.

“Bir bilsem... Hult ailesi lanet bir arı kovanı gibi görünür ve gerçekten de işlerine çomak sokmamayı tercih ederdim. Ama yolunda olmayan bir şeyler var. Cinayetlerle ilgili mi, değil mi bilmiyorum. Belki de masum bir adamın intihar etmesine katkıda bulunduğumuzu düşündüğüm için, şüphelerimizin başka bir temeli olmasını umuyorumdur. Sonuçta kızlar kayıplara karıştığında polisin elindeki tek ipucu Gabriel’in ifadesiydi. Ama bir tek buna bel bağlayamayız; geniş çaplı bir araştırma yapmamız gerek.” Birkaç saniye duraklayıp devam etti. “Bu konuda konuşmasak daha iyi, gerçekten. Şu anda cinayetle ilgili her şeyden kopup başka şeyler düşünmem gerekiyor.”

Erica başıyla onayladı. “Başka soru sormayacağım, söz. Bir çörek daha ister misin?”

Patrik itiraz etmedi. Adada birkaç saat kitap okuyup güneşlendikten sonra misafirlerine hazırlık yapmak üzere eve gitme zamanı geldi. Son anda Patrik’in babasıyla eşini de davet etmeye karar vermişlerdi; o yüzden mangaldan beslenecek kişi sayısı, çocuklar hariç, sekizdi.

Çalışmadığı hafta sonlarında Gabriel rahatlayacağına hep huzursuz olurdu. Sorun, çalışmadığı zamanlarda ne yapması gerektiğini bilmemesiydi. Hayatı çalışmak üzerine kuruluydu. Boş zamanlarında ilgileneceği bir hobisi ya da karısıyla vakit geçirmek gibi bir arzusu yoktu ve her ne kadar Linda’nın durumu tartışmaya açık olsa da, çocuklar da evden taşınmıştı artık. Sonuç olarak genelde kendini çalışma odasına kapatır, muhasebe defterlerine gömülürdü. Hayatta anladığı tek şey sayılardı. Can sıkacak derecede duygusal ve mantıksız insanların aksine, sayılar katı kurallara itaat ediyordu. Onlara her zaman güvenebilirdi. Onların dünyasında kendini rahat hissediyordu. Bu düzen ve berraklık tutkusunun nereden geldiğini anlamak için dâhi olmaya gerek yok-

tu. Gabriel bunu kaotik çocukluğuna veriyordu ama üzerinde durduğu bir şey değildi. Düzen ihtiyacı şimdiye dek işine yaramıştı; dolayısıyla bu tutkunun kaynağı pek de önemli değildi.

Vaiz’le yolda geçirdiği yılları pek düşünmemeye çalışıyordu. Ama çocukluğunu anımsadığı zamanlarda, zihninde babasının görüntüsü beliriveriyordu. Günlerini isterik insanlarla, haykırarak, hızlı hızlı konuşarak geçiren, yüzü olmayan, dehşet verici bir figür. Kendisini ve Johannes’i ellemeye çalışan insanlar... Pençeyi andıran elleriyle onları yakalayan, fiziksel ya da ruhsal acılarını dindirmelerini isteyen insanlar... Dualarının cevabının onda ve kardeşinde olduğuna inanan insanlar... Tanrı’ya doğrudan ulaşmak için onların birer kanal olduklarına inanan insanlar...

Johannes o yılları çok seviyordu. İlgiden zevk alıyor, kendini memnuniyetle öne çıkarıyordu. Gece yattıklarında bazen Gabriel onu sanki bütün bu mucizelerin kaynağını görmeye çalışırcasına, büyülenmiş bir ifadeyle ellerine bakarken yakalardı.

Yetenekleri kaybolduğunda Gabriel büyük bir minnet duymuştu ama Johannes yıkılmıştı. Artık herkes gibi, hiçbir özel yeteneği olmayan sıradan bir oğlan olduğu gerçeğiyle baş edememişti. Ağlamış, Vaiz’den yeteneğini kazanması için kendisine yardım etmesini istemişti. Ama babaları o hayatlarının sona erdiğini, yeni bir hayatın başlayacağını söylemişti. Tanrı’nın hikmetinden sual olunmazdı.

Fjällbacka’nın dışındaki malikâneye taşındıklarında Vaiz, Gabriel’in gözünde “Peder” değil, Ephraim haline gelmişti ve o andan itibaren bu hayata bayılmıştı. Babasıyla yakınlığı için değil –Johannes her zaman babasının favorisi olmuş ve öyle de kalmıştı– sonunda bir ev bulduğu içindi. Kalabildiği, hayatını etrafına kurabildiği, izlenecek belirli saatlerin ve itibar edilmesi gereken zamanların olduğu bir yer.

Gidebileceği bir okul. Ayrıca çiftliği de çok seviyordu ve bir gün orayı istediği şekilde yönetmenin hayalini kuruyordu. Ephraim'den de, Johannes'ten de daha iyi bir yönetici olacağını biliyordu ve büyüdüklerinde, babasının çiftliği en sevdiği oğluna vermek gibi bir hata yapmaması için her akşam dua ediyordu. Gabriel çiftliği aldığı müddetçe bütün ilgiyi ve sevgiyi de Johannes alabilirdi; bu, umurunda bile değildi.

Böyle de oldu. Ama hayal ettiği şekilde değil. Hayal dünyasında Johannes de hep oradaydı. Gamsız kardeşi ölene kadar Gabriel ona ne kadar ihtiyaç duyduğunu fark etmemişti; Johannes için endişelenmesi, ona öfkelenmesi gerekiyordu. Sonuç olarak Gabriel başka türlü davranamazdı.

Laine'den, cama taş atanların Stefan ve Robert olduğundan şüphelendiklerini söylememesini rica etmişti. Buna şaşırılmıştı da. Kanun ve nizam duygusunu kaybetmeye mi başlamıştı, yoksa ailenin kaderiyle ilgili bilinçaltında bir suçluluk mu duyuyordu? Bilemiyordu ama sonrasında Laine'nin kendisine meydan okuyup polise her şeyi anlatmasına sevindi. Fakat bu da onu hayrete düşürmüştü. Karısı gözünde kendi iradesi olan bir insandan ziyade, tiz sesli, kafa sallayan oyuncak bir bebektir. Ses tonundaki hırçınlık ve gözlerinde gördüğü kin onu şoke etmişti. Son derece rahatsız olmuştu. Geçen hafta olanlardan sonra, sanki tüm dünyası değişmek üzereymiş gibi geliyordu. Değişiklikten nefret eden bir adam için korkutucu bir gelecek öngörüsüydü bu. Gabriel sayıların dünyasına iyice sığındı.

İlk misafirler tam vaktinde geldiler. Patrik'in babası Lars ve eşi Bittan tam dörtte gelmişler, ev sahiplerine çiçek ve bir şişe şarap getirmişlerdi. Patrik'in babası koca göbekli, iriyarı, uzun boylu bir adamdı. Ama göbeği ona yakışıyordu; gözlerinin etrafındaki çizgiler de her an gülümsemeye hazır olduğunu gösteriyordu. Erica, Patrik'in -çok daha sert ve ka-

tı bir insan olan annesi Kristina'ya kıyasla— Bittan'la birçok açıdan daha kolay anlaştığını biliyordu. Annesiyle babasının boşanmaları zorlu olmuştu ama arkadaş olamasalar da zaman içinde aralarında bir barış antlaşması imzalanmıştı. Arada bir sosyal organizasyonlarda bir araya gelip iyi geçinebiliyorlardı. Ama ikisini ayrı ayrı davet etmek hâlâ daha kolaydı. Kristina şu anda Göteborg'da, Patrik'in kız kardeşinde olduğundan, barbeküye sadece Lars ile Bittan'ı davet etmelerinde sorun yoktu.

On beş dakika sonra Dan'la Maria geldiler. Tam sandalyelerini bahçeye çıkarmışlar ve Lars'la Bittan'a nazikçe selam vermişlerdi ki, Erica yeğeni Emma'nın eve çıkan yokuşun başından seslendiğini duydu. Onları karşılamaya gitti ve çocuklara sarıldıktan sonra Anna'nın hayatındaki yeni erkekle tanıştı.

“Merhaba, sonunda tanışabildiğimize çok sevindim!”

Gustav af Klint'le selamlaşmak için elini uzattı. İlk izlenimi, önyargılarını doğruluyordu. Stockholm'de, Stureplan civarındaki kulüplere takılan diğer genç, sosyetik Östermalm erkekleri gibi görünüyordu. Koyu renk saçlarını geriye doğru taramıştı. Gömleğiyle pantolonu gündelik görünüyordu ama omzuna attığı olmazsa olmaz kazak da dahil olmak üzere, Erica onun giysilerinin fiyatını aşağı yukarı tahmin edebiliyordu. Onu tanımadan yargılamaması gerektiğini kendine hatırlatmak zorunda kaldı. Adam daha ağzını açmadan, Erica içinden onu aşağılamaya başlamıştı bile. Bir an endişeyle, varlıklı bir ailede doğmuş biriyle karşılaştığında tüylerini diken diken eden o şeyin kıskançlıktan kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etti. Bunun doğru olmamasını umuyordu.

“Teyzesinin bebeği nasılmış bakalım? Annene iyi davranıyor musun?”

Kız kardeşi, sorusunun cevabını duyabilmek için kulağını Erica'nın karnına dayamıştı. Ardından gülüp ablasına sarıl-

dı. Patrik'e de sarıldıktan sonra bahçedeki diğer misafirlerin yanına gidip onlarla tanıştılar. Büyükler şarap –Erica kola– içip, etler barbeküye atılırken, çocuklar da bahçede serbestçe dolanıyorlardı. Her zamanki gibi erkekler mangalın etrafında toplanmış, kendilerini He-Man gibi hissederlerken, kadınlar da oturup konuşuyorlardı. Erica, erkekler ile mangal arasındaki ilişkiyi bir türlü anlayamıyordu. Normalde tavada bir parça eti pişiremeyen adamlar, mangalda pişirme konusunda kendilerini virtüöz gibi görüyorlardı. Mezeler kadınlara emanet edilebilirdi; ayrıca kadınlar bira-getirici olarak da işe yarıyordu.

“Tanrım, ne kadar güzel bir eviniz var!” Diğerleri şaraplarından daha ilk yudumlarını almışken, Maria ikinci kadehe geçmişti bile.

“Teşekkürler. Evet, biz de seviyoruz.”

Erica, Dan'ın kız arkadaşına yakınlık göstermekte zorlanıyordu. Dan'ın onda ne bulduğunu anlamıyordu; özellikle de eski karısı Pernilla'yla karşılaştınca. Bunun da kadınların erkeklerle ilgili kavrayamadığı gizemlerden biri olduğundan şüpheleniyordu. Tek bildiği, Maria'yı konuşma becerileri yüzünden seçmiş olamayacağıydı. Gerçi büyük ihtimalle anelik içgüdüleri uyandığından Bittan, Maria'ya fazladan ilgi gösteriyordu. Böylece Erica ile Anna da birbirleriyle konuşma fırsatı buluyorlardı.

Anna, Gustav'a hayranlıkla bakarak “Çok tatlı” dedi. “Onun gibi bir adamın benimle ilgilendiğine inanabiliyor musun?”

Erica güzel kız kardeşine baktı ve Anna gibi bir insanın nasıl olup da özgüvenini tamamen kaybedebildiğini merak etti. Bir zamanlar güçlü, bağımsız, özgür biriydi ama Lucas'la geçirdiği yıllar ve onun istismarları yüzünden cesareti kırılmıştı. Erica onu sarsmamak için kendini zor tutuyordu. Etraflarında deli gibi kovalamaca oynayan Emma'yla Adrian'a baktı ve kız kardeşinin bu kadar iyi çocuklar yetiş-

tirmekle nasıl gurur duymadığını merak etti. Kısacık hayatlarında atlattıkları onca şeye rağmen mutlu ve güçlüydüler; ailelerini ve arkadaşlarını seviyorlardı. Bunların hepsi de Anna'nın sayesindeydi.

Erica, "Henüz onunla pek konuşma şansım olmadı ama iyi birine benziyor" dedi. "Onu biraz daha tanıdıktan sonra sana daha detaylı bir değerlendirme yaparım. Ama o küçük yelkenlide kapalı kaldığınız süre boyunca her şey yolunda gitmiş gibi görünüyor. Bu iyiye işaret sanırım." Gülümsemesi tutuk ve yapmacıktı.

Anna gülerek, "Pek de küçük bir yelkenli diyemeyiz dedi. "Bir arkadaşının Najad 400'ünü ödünç aldı. Ufak bir orduya yetecek kadar yerimiz vardı."

Etler masaya getirilip de, grubun erkekleri koca dişli bir kaplanı avlamış gibi büyük bir memnuniyetle masaya oturunca, konuşmaları yarım kaldı.

"Siz kızlar burada oturmuş ne kaynatıyorsunuz?"

Dan, Maria'ya sarılınca kız da ona sokuldu. Sarılma her zamanki gibi bir kenetlenmeye dönüştü. Dan'ı yıllardır tanıdığı halde, Erica hâlâ o ikisini öpüşürken görmekten hoşlanmıyordu. Gustav da hoşlanmamış gibi görünüyordu ama Erica onun bir yandan da göz ucuyla Maria'nın dekoltesini kestiğini gördü.

"Lars, etine o kadar çok sos dökme. Kalbin yüzünden kilona dikkat etmen gerek, biliyorsun."

Patrik'in babası göbeğine vurarak yüksek sesle, "Ne demek istiyorsun? Domuz gibiyim ben. Bunların hepsi kas" diye karşılık verdi. "Hem Erica sosta zeytinyağı olduğunu söyledi, yani faydalı. Zeytinyağı kalbe iyi gelir. Bunu herkes bilir."

Erica, ete koyduğu zeytinyağı miktarının, tavsiye edilenin üzerinde olduğunu belirtmemek için kendini zor tuttu. Bu tartışmayı daha önce defalarca yapmışlardı. Lars sadece işine gelen beslenme tavsiyelerini duyma konusunda uzmandı. Ye-

mek, hayattaki en büyük tutkusuydu ve yeme alışkanlıklarını kısıtlama girişimlerini, kişisel bir hakaret olarak algılıyordu. Bittan uzun zaman önce pes etmişti ama yine de arada bir ufak nasihatler vermeden duramıyordu. Lars, Bittan arkasını döndüğünde gizli gizli yediği için, onu diyete sokma girişimleri her seferinde başarısız oluyordu. Sonra da Lars, kendi ifadesiyle, bir tavşandan fazla yemediği halde hiç kilo vermediğini görünce gözlerini hayretle kocaman açıyordu.

“E-type’ı tanıyor musun?” Maria, Dan’ın ağzının derinliklerine inmeyi bırakmış, hayranlıkla Gustav’a bakıyordu. “Prensesle ve arkadaşlarıyla takılıyor. Dan senin kraliyet ailesini tanıdığını söyledi; o yüzden belki onu da tanıyorsundur. Çok havalı biri!”

Gustav bir insanın kralı değil de, E-type’ı tanımayı daha havalı bulması karşısında hayrete düşmüş gibiydi ama yine de Maria’nın sorusunu ketum bir ifadeyle cevapladı. “Veliaht prensesten biraz büyüğüm ama erkek kardeşim onu da, Martin Eriksson’u da tanıyor.”

Maria’nın kafası karışmış gibiydi. “Martin Eriksson kim?”

Gustav derin bir iç çekti ve kısa bir duraksamanın ardından gönülsüzce cevap verdi: “E-type.”

“Ah, anladım. Çok hoş.” Maria güldü; çok etkilenmiş gibi görünüyordu.

Erica, “Yüce tanrım, gerçekten de Dan’ın iddia ettiği gibi yirmi bir yaşında mı acaba?” diye düşündü. Sorsalar on yedi derdi. Ama güzel olduğunu Erica bile itiraf etmek zorundaydı. Kendi koca göğüslerine baktı ve Maria’nınki gibi yukarı bakan meme uçlarının, çoktan tarihe karıştığını bir kez daha anlamış oldu.

Bu, muhtemelen verdikleri en başarılı parti değildi. Erica’yla Patrik sohbetin akması için ellerinden geleni yapıyorlardı ama Dan’la Gustav ayrı gezegenlerden gelmiş gibiydiler, üstelik Maria da çok kısa sürede fazla şarap içmişti.

Tuvalette kusmak zorunda kaldı. İyi vakit geçiren tek kişi, Bittan'ın kötü bakışlarını memnuniyetle görmezden gelerek tabakta kalan artıkları kemiren Lars'tı.

Saat sekiz olduğunda herkes gitmiş, Patrik'le Erica bulaşıklarla baş başa kalmışlardı.

Bulaşıkları bir süre görmezden gelip ellerinde kadehleriyle oturmaya karar verdiler.

“Şu anda bir kadeh şarap için neler vermezdim.” Erica somurtarak elindeki kola bardağına bakıyordu.

“Bu yemekten sonra şaraba ihtiyaç duymanı anlıyorum. Tanrım, nasıl oldu da bu kadar alakasız insanları bir araya getirmeyi başardık? Aklımızdan ne geçiyordu ki?” Gülüp başını salladı. “E-type'ı tanıyor musun?” Patrik, Maria'yı taklit etmek için sesini inceltmişti. Erica kıkırdamasına engel olamadı.

“Tanrım, ne kadar havalı!” Patrik tiz sesle konuşmaya devam ediyor, Erica'nın kıkırdamaları kontrolsüz bir kahkaha ya dönüşüyordu.

“Annem güzel olduğun sürece biraz aptal olmanda sakınca olmadığını söylüyor!”

Bu kez başını sevimli bir biçimde yana eğmişti. Erica karnını tutuyor, gülmekten nefes alamıyordu. “Dur, daha fazla dayanamıyorum. *Bana* kibar olmamı söyleyen sen değil miydin?”

“Tamam, biliyorum. Sadece dayanmak çok zor.” Patrik ciddileşti. “Erica, Gustav hakkında ne düşünüyorsun? Dünyanın en sıcakkanlı insanı olmadığı belli. Sence gerçekten de Anna'ya uygun mu?”

Erica'nın kahkahaları ansızın kesildi ve kaşlarını çattı. “Hayır, endişeliyim biraz. Herhalde karısını döven bir adamdan daha iyidir, ama ben...” Tereddüt ederek doğru kelimeyi bulmaya çalıştı. “Ben Anna'nın daha iyi birini bulmasını isterdim. Çocuklar koşturup gürültü yaparken nasıl da kınayarak baktığını gördün mü? Bahse girerim, çocukların hiç sesi çıkmasını istiyordur. Bu, Anna için çok yanlış olur. Onun iyi,

sıcak ve sevgi dolu birine ihtiyacı var. Kendini iyi hissettirecek birine. Şu anda ne derse desin, kendini iyi hissetmediğini görebiliyorum. Ama daha iyisini hak ettiğine inanmıyor.”

Oturup güneşin ateş kırmızısı bir topa dönüşerek denizin üzerinden batışını izlediler ama akşamın güzelliği yok olmuştu bir kere. Kız kardeşiyle ilgili endişeler Erica’yı yiyip bitiriyordu. Bazen kız kardeşine karşı öyle büyük bir sorumluluk hissediyordu ki, nefes almakta zorlanıyordu. Ona karşı böyle bir sorumluluk duyuyorsa, küçük bir canlının sorumluluğuyla nasıl başa çıkacaktı kim bilir?

Başını Patrik’in omzuna koydu ve alacakaranlığın üzerlerine çökmesini izledi.

Pazartesi güzel başlamıştı. Annika izinden dönmüştü. Bronzlaşmış, sağlıklı bir görünüme kavuşmuş ve bol bol sevişme ile şarabın verdiği huzurla resepsiyondaki masasında oturmuş, yorgun argın içeri giren Patrik’e gülümsemişti. Patrik normalde pazartesi sabahlarından nefret ederdi ama Annika’yı görünce birden gün gözüne daha bir güzel göründü. Annika, tüm karakolun etrafında döndüğü bir merkezdi. Organizasyon yapar, tartışır, duruma göre azarlar ya da övgü dağıtırdı. Sorun ne olursa olsun, her zaman bilgece ve teselli edici bir söz söylerdi. Mellberg bile ona saygı duymaya başlamıştı. Artık ona, karakola ilk geldiği zamanlarda sık sık yaptığı gibi gizlice çimdik atmıyor ya da yan yan bakmıyordu.

Patrik geleli daha yarım saat olmuştu ki, Annika yüzünde ciddi bir ifadeyle kapısını çaldı.

“Patrik, burada kızlarının kaybolduğunu bildirmek isteyen bir çift var.”

Birbirlerinin ne düşündüğünü gayet iyi bilerek bakıştılar.

Annika endişeli çifti içeri aldı, onlar da omuzları düşmüş bir halde Patrik’in masasının önüne oturdular. Kendilerini Bo ve Kerstin Möller olarak tanıttılar.

“Kızımız dün gece eve gelmedi.” Konuşan babaydı. Kırklı yaşlarında, kısa boylu ve tıknaz bir adamdı. Başı önünde konuşuyor, bir yandan da çiğ renkli pantolonunu asabi tavırlarla çekiştiriyordu. Karakolda oturup kızlarının kaybolduğunu bildirmek, içlerindeki paniğin dışarı fışkırmasına sebep olmuş gibiydi. Adamın sesi çatallaşınca, kendisi gibi kısa ve tombul olan karısı devam etti.

“Grebbe stad’daki kamp alanında kalıyoruz. Jenny saat yedi civarında yeni tanıştığı birkaç gençle Fjällbacka’ya gidecekti. Sanırım kulübe gideceklerdi ama gece birde döneceğine söz vermişti. Dönüşü ayarlamışlardı, kasabaya da otobüsle gideceklerdi.”

Onun da sesi çatallaştı ve devam etmeden önce biraz duraksaması gerekti. “Gelmeyince endişelenmeye başladık. Yanında olması gereken kızlardan birinin çadırına uğrayıp kızı ve ailesini uyandırdık. Jenny’nin buluşmayı kararlaştırdıkları otobüs durağına hiç gelmediğini söyledi. Onlar da gitmekten vazgeçtiğini sanmışlar. İşte o zaman ciddi bir şey olduğunu anladık. Jenny asla böyle bir şey yapmazdı. Tek çocuğumuz o ve geç kalacaksa bize haber vermeye çok özen gösterir. Ne olmuş olabilir? Kungsklyftan’da bulunan kızı duyduk. Acaba...”

O anda sesi kısıldı ve çaresiz hıçkırıklara boğuldu. Kocasına sarıldı ama onun da gözleri dolmuştu.

Patrik huzursuzdu. Çok huzursuzdu. Ama göstermemeye çalıştı.

“Bu aşamada bu tür sonuçlar çıkarmaya gerek yok bence.”

Bu söylediklerinin kulağa hiç de doğru gelmediğini düşündü ama bu durumlarla baş etmekte hep zorlanırdı. Bu insanların kaygısını içinde hissettiğinden boğazında bir şeyler düğümleniyordu ama buna teslim olamazdı. Söyledikleri neredeyse bürokratikti.

“Kızınız hakkında biraz bilgi alarak başlayalım. Adının Jenny olduğunu söylediniz. Kaç yaşında?”

“On yedi. On sekize basmak üzere.”

Kerstin yüzünü kocasının gömleğine bastırarak ağladığı için Patrik’e gerekli detayları Bo vermek zorunda kalmıştı. Son zamanlarda çekilmiş bir fotoğrafı olup olmadığı sorusuna cevap olarak annesi gözlerini bir mendille kuruladı ve çantasından renkli bir okul fotoğrafı çıkardı.

Patrik fotoğrafı alıp inceledi. Kız tipik bir on yedilikti; biraz aşırı makyaj yapmıştı ve gözlerinde meydan okuyan bir ifade vardı. Patrik gülümseyerek ailesine güven vermeye çalıştı.

“Tatlı bir kız. Onunla gurur duyduğunuza eminim.”

İkisi de hevesle başlarını salladılar, hatta Kerstin hafifçe gülümsemeyi bile başardı.

“İyi bir kız. Ergenlere has sorunları olmasına rağmen. Çocukluğundan beri her yaz birlikte gittiğimiz kampa, bu yıl gelmek istemedi ama ona yalvardık. Muhtemelen birlikte geçireceğimiz son yaz olduğunu söyledik; o da razı oldu.”

Kerstin son yazlarıyla ilgili sözlerinin üzerine tekrar göz yaşlarına boğuldu. Bo karısının saçlarını okşadı.

Bo, “Bunu ciddiye alacağınızı umuyorum” dedi. “Aramaya başlamanız için yirmi dört saat geçmesi gerektiğini duyduk ama başına bir şey geldiğini söylüyorsak bize inanmalısınız. Yoksa bizi arardı. Başını alıp gidecek ve endişelenmemize izin verecek bir kız değil o.”

Patrik yine mümkün olduğunca sakın görünmeye çalıştı ama düşünceler aklında çılgınca uçuşmaya başlamıştı bile. Gözünün önüne Tanja’nın Kungsklyftan’daki çıplak cesedi geldi ve bu imgeden kurtulmak için gözlerini kırpıştırdı.

“Yirmi dört saat beklemeyeceğiz; bu, sadece Amerikan filmlerinde olur. Ama sizin de endişelenmemeniz lazım. Jenny’nin son derece vicdanlı bir kız olduğuna dair sözünüze inansam da, bu tür şeyleri daha önce gördüm. Bir genç yeni biriyle tanıyor, zaman mefhumunu kaybediyor, annesiyle babasının endişelendiğini unutuyor. Bu normal bir şey. Ama

hemen soruşturmaya başlayacağız. Çıkarken Annika'ya size ulaşabileceğimiz bir telefon numarası bırakın, ben de bir şey öğrenir öğrenmez sizi ararım. Jenny'den haber alırsanız ya da kamp alanına dönerse bize mutlaka bildirin. Her şey yoluna girecek, göreceksiniz.”

Çift çıktıktan sonra Patrik onlara çok umut verip vermediğini düşündü. Midesinde, iyiye işaret olmayan bir çalkalanma hissi vardı. Jenny'nin fotoğrafına baktı. Kızın sadece dışarıda eğleniyor olmasını umdu.

Kalkıp Martin'in yanına gitti. Hemen aramaya başlasalar iyi olacaktı. Eğer en kötüsü olduysa, kaybedecek bir dakikaları bile yoktu. Adli tabibin raporuna göre Tanja ölmeden önce yaklaşık bir hafta kadar tutsak olarak yaşamıştı. Zaman azalıyordu.

Acı ve karanlık, zamanın rüyasız bir pus halinde akıp gitmesine sebep oluyordu. Gündüz ya da gece, yaşam ya da ölüm, fark etmiyordu. Yukarıdaki ayak sesleri, yaklaşan musibetin katiyeti bile gerçekliğinin karanlık yuvasına sızamıyordu. Ya da kırılan kemik seslerinin birinin acı dolu haykırıışlarına karşması. Belki de kendisiydi o. Tam anlayamıyordu.

En kötüsü yalnız olmaktı. Sesin, hareketin veya temas hissinin mutlak yokluğu. Temas eksikliğinin bu kadar acı verici olabileceğini asla düşünemezdi. Bütün diğer acılara meydan okuyordu. Ruhunu bıçak gibi kesiyor, tüm vücudunu saran titreme nöbetlerine sebep oluyordu.

Artık yabancının kokusu tanıdıktı. Pis bir koku değildi. Kötülüğün böyle kokacağını düşünmezdi. Tam tersine temizdi; yazın ve sıcaklığın vaadiyle doluydu. Sürekli içine çektiği o karanlık, nemli havaya kıyasla neredeyse somut bir kokuydu. Yumuşak bir battaniye gibi etrafını saran ve buraya düşmeden önce kim olduğuna dair bütün anılarını yavaş yavaş yutan o hava. Bu yüzden yabancı yaklaştığında sıcaklığın kokusunu hırsıyla içine çekiyordu. Yukarıda bir yerlerde normal akışında ilerleyen hayatın kokusunu bir anlığına bile içine çekebilmek için kötülüğe katlanmaya değerdı. Koku aynı zamanda acı verici bir kaybetme duygusu da uyandırıyordu. Artık bir zamanlar olduğu kişi değildi; bir daha asla ola-

mayacağı insanı özlüyordu. Zor bir vedaydı ama hayatta kalabilmek için yapmak zorundaydı.

Orada, aşağıda onu en çok rahatsız eden şey, çocuğu düşünmekti. Kızı doğduğundan beri, onu var olduğu için bile suçlayıp durmuştu ama son dakikada kızının aslında bir armağan olduğunu anlamıştı. Boynuna sarılan yumuşak kolları ya da veremeyeceği bir şeyi arayarak iştahla onu izleyen kocanın gözleri, renkli rüyalarına dadanıyordu. Kızının her detayı gözlerinin önündeydi. Her çili, saçının her teli, hatta başının arka tarafında, kendisinininkine benzeyen buklesi. Eğer bu hapishaneden kaçabilirse, ufaklığın anne sevgisinden mahrum kaldığı her saniyeyi telafi edeceğine dair tekrar tekrar yemin ediyordu Tanrı'ya. Eğer...

“Dışarı öyle çıkamazsın!”

“İstediğim gibi çıkarım. Sen bana karışamazsın!”

Melanie’nin dik bakışlarına babası da aynı şekilde karşılık verdi. Tartışmalarının kaynağı belliydi: Ne kadar açık ya da kapalı giyindiği.

Melanie, seçtiği giysilerin pek fazla kumaş ihtiva etmediğini kabul etmeliydi ama güzel olduğunu düşünüyordu, üstelik arkadaşları da aynı bu şekilde giyiniyorlardı. Ayrıca sonuça on yedi yaşındaydı. Çocuk değildi; dolayısıyla ne giyeceğine kendisi karar verebilirdi. Aşağılayıcı bir bakışla, öfkesinden yüzü ve boynu kızaran babasını inceledi. Melanie yaşlanıp orası burası sarkacağına ölürdü daha iyi. Babasının parlak Adidas şortu on beş yıl önce demode olmuştu, benekli kısa kollu gömleği de şortuna hiç uymuyordu. Televizyonun karşısındaki oturup cips yemekten çıkan göbeği, gömleğinin düğmelerini patlatacak gibiydi. Bunlar yetmiyormuş gibi bir de iğrenç parmak arası terlikler giymişti. Onun yanında dolasmaktan utanıyor, bütün yaz bu lanet olası kamp alanında pineklemek zorunda olmaktan nefret ediyordu.

Küçükken karavanlarıyla kamp yapmaya bayılırdı. Her zaman oynayacak bir sürü çocuk olurdu; birlikte yüzmeye gidip park etmiş karavanların arasında koşuşturabilirlerdi. Ama artık arkadaşları Jönköping’deydi ve en kötüsü de

Tobbe'den ayrılmak zorunda kalmasıydı. Artık Melanie orada olmadığına göre, Tobbe kendisine yapışan o lanet olası Madde'yle takılacaktı mutlaka. Eğer öyle olursa, ailesinden hayatı boyunca nefret edecekti.

Grebbestad'da bir kamp alanında pinekleme gerçekten berbat bir şeydi; bu da yetmezmiş gibi, kendisine on yedi değil de, beş yaşındaymış gibi davranıyorlardı. Ne giyeceğini bile kendisi seçemiyordu. Küstahça başını yukarı kaldırdı ve sutyenden pek de farklı olmayan bluzunu düzeltti. Minicik kot şortu, kalçasını rahatsız edici bir biçimde kesiyordu ama oğlanların bakışları için bu rahatsızlığa değerdı. Giysisinin en güzel kısmı, bir altmışlık boyuna en az on santim ekleyen aşırı yüksek, platform topuklu ayakkabılarıydı.

“Yemeğinin parasını ödediğimiz ve başını sokacak bir ev verdiğimiz müddetçe kararları biz veririz. Şimdi...”

Karavanın kapısı gürültüyle çalınca babasının lafı yarıda kaldı. Melanie rahatlayarak kapıya koştu. Dışarıda otuz beş yaşlarında, koyu renk saçlı bir adam duruyordu. Melanie de gayriihtiyari duruşunu dikleştirip göğsünü öne çıkardı. Adam biraz yaşlı olabilirdi ama hoş görünüyordu; üstelik babasını sinir etmek de hoşuna gidiyordu.

“Adım Patrik Hedström. Polisim. Bir dakikalığına içeri girebilir miyim? Jenny'yle ilgili.”

Melanie ancak yarı giyinik vücudunun yanından sıkışarak geçebileceği kadar çekilerek ona yol verdi.

Patrik'le babası el sıkıştıktan sonra minik masaya oturdular.

“Karımı da çağırayım mı? Yüzmeye gitmişti.”

“Hayır, gerek yok. Konuşmak istediğim kişi Melanie. Muhtemelen biliyorsunuzdur: Bo ve Kerstin Möller kızları Jenny'nin kaybolduğunu bildirdiler. Dün Jenny'yle birlikte Fjällbacka'ya gidecekmışsiniz, doğru mu?”

Melanie cevap vermeden önce dekoltesini biraz daha orta-

ya çıkarmak için belli belirsiz bir hareketle üstünü çekiştirip dudaklarını ıslattı. Bir polis. Bu gerçekten çok seksiydi.

“Evet, kasabaya giden on numaralı otobüse yetişmek için yedide durakta buluşacaktık. Tanıştığımız birkaç çocuk da Tanum Strand’dan bineceklerdi. Kasabaya gidip neler oluyor diye bakacaktık. Özel bir planımız yoktu.”

“Ama Jenny hiç gelmedi, öyle mi?”

“Evet, garipti. Birbirimizi o kadar iyi tanı mıyorduk ama bayağı güvenilir birine benziyordu. Yani gelmeyince bayağı şaşırdım. Pek de üzüldüğümü söyleyemem. Bana biraz fazla yapışmıştı ve ben de Micke ile Fredde’nin, yani Tanum Strand’daki çocukların bana kalmasından hiç de şikâyetçi değildim.”

Babası öfkeyle bakarak “Melanie!” dedi. Melanie de ona ters ters baktı.

“Ne? Biraz salak olduğunu düşündüysem ben ne yapayım? Kaybolması benim suçum değil. Muhtemelen Karlstad’daki evine dönmüştü. Orada tanıştığı bir çocuktan bahsediyordu. Eğer azıcık kafası çalışıyorsa bu lanet olası karavan tatilini boş verip oraya dönmüştür.”

“Böyle bir şey yapmayı aklından bile geçirme! O Tobbe denen...”

Patrik babayla kız arasındaki tartışmayı bölmek zorunda hissetti kendini. Dikkatlerini çekmek için elini dikkatlice salladı. Neyse ki sakinleştiler.

“Yani neden gelmediği konusunda bir fikrin yok mu?”

“Hayır, yok.”

“Burada, kamp alanında başka birileriyle takılıp takılmadığını biliyor musun? Sırrını açmış olabileceği birileri olabilir mi?”

Melanie sanki kazara olmuş gibi bacağını polis memurunun bacağına sürttü ve onun irkildiğini görmek hoşuna gitti. Erkekler çok kolaydı. Ne kadar yaşlı olduklarının hiç öne-

mi yoktu; akıllarında tek bir şey vardı. Bir kız bunun farkında olduğu sürece onlara istediğini yaptırabilirdi. Bacağını yine sürttü. Patrik'in dudağının üstünde ter damlacıkları beliyor gibiydi. Gerçi karavanın içi de çok boğucuydu.

Melanie cevap vermeden önce kısa bir süre duraksadı.

“Bir çocuk vardı. Küçüklüğünden beri kamp alanında görüştüğü gıcık bir inek. Acayip zavallı bir çocuk ama dediğim gibi Jenny de çok havalı değildi; o yüzden birbirlerine yakışıyorlardı.”

“Çocuğun adını ya da onu nerede bulabileceğimi biliyor musun?”

“Ailesinin karavanı iki sıra ileride. Önünde kahverengi beyaz çizgili tentesi ve o gıcık sardunya saksıları olan karavan.”

Patrik kıza yardımcıları için teşekkür etti ve kızarmış yabaklarıyla Melanie'nin yanından geçerek çıktı.

Melanie polis memuruna el sallarken kapıda elinden geldiğince baştan çıkarıcı bir poz vermeye çalıştı. Babası yine nutuk çekmeye başlamıştı ama duymazdan geldi. Zaten hiçbir zaman dinlemeye degecek bir şey söylemiyordu.

Bunaltıcı sıcak haricindeki bazı sebeplerden dolayı da ter içinde kalan Patrik, hızla uzaklaştı. Daracık karavandan çıkıp kalabalık kamp alanına kaçınca rahat bir nefes almıştı. O ufak genç kız, göğüslerini gözüne sokunca kendini pedofil gibi hissetmiş, bacağına sürtünmeye başlayınca da ne yapacağını bilememişti. Hiç hoşuna gitmemişti. Kızın üzerinde pek giysi de yoktu. Vücudunu saran kumaş, taş çatlasa mendil kadardı. Birden, on yedi yıl sonra kendi kızının da bu şekilde giyinip, kendinden büyük erkeklere pas verebileceğini fark etti. Düşüncesi bile tüylerini diken diken etti ve o anda, Erica'nın karnındakinin bir oğlan olması için dua etti. En azından genç oğlanların kafalarının nasıl çalıştığını biliyor-

du. Bütün o makyajı ve sallantılı takılarıyla bu kız başka bir gezegenden gelmiş bir yaratık gibiydi. Kızın göbeğindeki halka da gözünden kaçmamıştı. Belki de yaşlanıyordu ama bu, ona hiç seksi gelmiyordu. Hatta enfeksiyon ve yara riskini bile düşünmüştü. Ama şüphesiz yaşından kaynaklanan bir şeydi bu. Tek kulağını deldirip eve geldiğinde annesinin nasıl fırça çektiğini hâlâ dün gibi hatırlıyordu ve o zaman on dokuz yaşındaydı. Küpe hemen çıkmıştı, ondan sonra da bir daha böyle bir şeye cüret edememişti.

Neredeyse üst üste yığılmış gibi görünen karavanların arasında kayboldu. İnsanların neden tatillerini kalabalık bir insan topluluğuyla, sardalye konservesi gibi sıkış tıktık geçirmek istediklerini anlamıyordu. Ama mantığıyla düşündüğünde bunun birçok insan için bir yaşam tarzı olduğunu ve her yıl aynı yere gelen kampçılarının iyi arkadaşlıklar kurduğunu anlayabiliyordu. Karavanların bazılarına karavan demeye bin şahit isterdi; çadırlarla genişletilmiş bu karavanlar daha çok her yıl aynı yere kurulan sabit evlermiş gibi görünüyordu.

Patrik sora sora Melanie'nin tarif ettiği karavanı buldu. Dışında yüzü sivilce dolu, ince uzun genç bir adamın oturduğunu gördü. İltihaplı kırmızı sivilceleri görünce ona acıdı. Akneler geçse bile, yara izlerinin uzun süre kalacağını bilmesine rağmen, sivilceleri sıkmadan edememişti anlaşılan.

Patrik delikanlının önünde durunca gözüne güneş girdiği için ellerini gözüne siper etmek zorunda kaldı. Güneş gözlüğünü karakolda bırakmıştı.

“Merhaba, ben polis karakolundan geliyorum. Yolun aşığındaki Melanie'yle konuştum, senin Jenny Möller'i tanıdığını söyledi. Bu doğru mu?”

Oğlan sessizce kafa salladı. Patrik yanındaki çimenliğe oturdu ve birkaç karavan ötedeki ergen Lolita'nın aksine, oğlanın gerçekten de endişeli olduğunu fark etti.

“Benim adım Patrik, senin?”

“Per.”

Patrik daha fazlasını beklediğini göstermek için kaşlarını kaldırdı.

“Per Thorsson.” Oğlan sabırsızca yerden öbek öbek ot yuluyor, gözünü de yaptığı işten ayırmıyordu. Patrik’e bakmadan “Başına bir şey geldiyse bu benim suçum” dedi.

Patrik şaşkınlıkla “Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“Otobüsü benim yüzümden kaçırdı. Küçüklüğümüzden beri her yaz burada buluşuyorduk ve hep çok eğleniyorduk. Ama o küçük maymun Melanie’yle tanıştıktan sonra çok sıkıcı biri oldu. Tek söylediği Melanie şöyle, Melanie böyle falandı. Eskiden Jenny’yle anlamı olan, önemli şeyler hakkında konuşabiliyorduk ama artık tek derdi makyaj, giysiler ve bok püsür olmuştu. Melanie’ye benimle buluşacağını söylemeye bile cesaret edemiyordu, çünkü Melanie belli ki benim inek olduğumu düşünüyor.”

Artık otları daha hızlı yoluyordu ve her yolduğu öbekte birlikte önündeki açıklık da büyüüyordu. Izgarada pişen etlerin kokusu üstlerinde geziniyor, burun deliklerinden içeri sızıyordu. Patrik’in karnı guruldadı.

“Genç kızlar böyle oluyor. Gececektir, söz veriyorum. Sonra tekrar normal birer insan oluyorlar.” Patrik gülümsedikten sonra ciddileşti. “Ama senin suçun olduğunu söylerken ne demek istiyorsun? Nerede olduğunu biliyor musun? Çünkü biliyorsan, ailesinin çok endişelendiğini de bilmelisin...”

Per dalgın bir hareketle elini salladı.

“Nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok; sadece başına kötü bir şey gelmiş olmasından endişeleniyorum. Yoksa böyle kaçmazdı. Otostop çekeceği için de...”

“Otostop mu? Nereye? Ne zaman otostop çekti?”

“Bu yüzden benim suçum işte.” Per, küçük bir çocukla konuşuyormuş gibi, abartılı bir sabırla konuşuyordu. Devam etti: “Otobüs durağında Melanie’yle buluşmaya gitmeden he-

men önce tartışmaya başladık. Çok sinirlendim, çünkü sadece Melanie bilmediği müddetçe takılmaya değer biri olduğumu düşünüyor gibiydi. Yanımdan geçerken onu yakaladım ve bağırmaya başladım. Mutsuz görünüyordu ama benimle tartışmadı. Öylece dikilip dinledi. Ardından artık otobüsü kaçırdığını ve Fjällbacka'ya otostop çekmek zorunda kalacağını söyledi. Sonra da gitti.”

Per gözlerini çimenlikteki açıklıktan ayırıp Patrik'e baktı. Altdudağı titriyordu. Patrik, diğer kampçıların içinde ağlayıp rezil olmamak için sıkı bir mücadele verdiğini görebiliyordu.

“İşte bu yüzden benim suçum. Şu anda hiçbir bok ifade etmeyen bir şey yüzünden onunla tartışmasaydım otobüsü kaçırmayacak ve bunların hiçbiri olmayacaktı. Otostop çekerken lanet olası bir psikopata denk gelmiş olmalı. Hepsi benim suçum.”

Sesi bir oktav kadar incelerek çatladı. Patrik başını sallıyordu.

“Senin suçun değil. Başına bir şey gelip gelmediğini bile bilmiyoruz. Bunu öğrenmeye çalışıyoruz. Her an çıkıp gelebilir bile. Belki de sadece dışarda, haylazlık peşindeydi.”

Teskin edici bir ses tonuyla konuşuyordu ama kendisi bile kulağa ne kadar sahte geldiğini duyabiliyordu. Oğlanın gözlerinde gördüğü endişenin, kendi gözlerinde de olduğunu biliyordu. Möller'ler, yalnızca birkaç yüz metre ilerdeki karavanlarında oturmuş, kızlarını bekliyorlardı. Patrik'in içinde Per'in haklı olduğuna ve boşuna beklediklerine dair korkunç bir his vardı. Biri Jenny'yi arabasına almıştı. İyi niyetli olmayan biri.

Jacob ile Marita işte, çocukları da kreşteydi. Linda da Stefan'ı bekliyordu. İlk defa ahırdaki samanlıkta değil de, Västergården'deki evde buluşacaklardı ve Linda bunu çok heyecan verici buluyordu. Ağabeyinin çatısının altında gizli-

ce iş çevirmek, buluşmalarına fazladan bir heyecan katıyordu. Kapıdan girerken Stefan'ın yüzünde beliren ifadeyi görene kadar, tekrar bu evde olmanın onda farklı duygular uyardığını fark edememişti.

Johannes ölür ölmez Västergården'den ayrılmaları gerekmişti ve buraya bir daha hiç gelmemişti. Stefan tutuk adımlarla etrafta gezindi; ilk önce oturma odasına, ardından mutfığa ve hatta banyoya bile girdi. Her detayı görmek istiyormuş gibi bir hali vardı. Jacob doğramaları yaptırmış ve duvarları boyatmıştı. Ev artık Stefan'ın hatırladığı gibi değildi. Linda hemen arkasından onu takip ediyordu.

“Sen buraya gelmeyeli uzun zaman oldu, değil mi?”

Stefan başıyla onaylayarak elini oturma odasındaki şöminenin üzerinde gezdirdi.

“Yirmi dört yıl. Buradan taşındığımızda beş yaşındaydım. Ağabeyin evle çok uğraşmış.”

“Evet, Jacob’a göre her şeyin çok iyi olması gerek. Sürekli marangozluk yapıp bir şeyleri tamir ediyor. Her şeyin mükemmel olması lazım.”

Stefan cevap vermedi. Başka bir dünyada gibiydi. Linda onu eve davet ettiğine pişman olmaya başlamıştı. Tek düşündüğü yatakta tasasızca azıtmaktı; Stefan'ın üzücü çocukluk anılarına yolculuk etmek değil. Stefan'ın bu tarafını, yani kendisiyle ilgili olmayan hisler ve deneyimlerle ilgili olan kısmını aklına getirmemeyi tercih ediyordu. Stefan, Linda'ya neredeyse tapıyordu. Linda ise ondan sadece bunu doğrulamasını istiyordu; evde dolanan bu dalgın, endişeli yetişkin adamı değil.

Kolunu çektiirdiği Stefan bir transtan uyanmış gibi irkildi.

“Neden yukarı çıkmıyoruz? Benim odam tavan arasında.”

Stefan sesini çıkarmadan dik merdivenleri tırmanırken onu takip etti. İkinci katı geçtiler ama Linda tavan arasına giden merdivenleri çıkmaya başlayınca Stefan daha da gö-

nülsüzce takip etmeye başladı onu. Robert'le birlikte kaldıkları oda da, anne babalarının odası da bu kattaydı.

“Bekle bir dakika, hemen geliyorum. Bir şeye bakmam lazımda sadece.”

Linda'nın itirazlarına kulak asmayıp, titreyen ellerle koridordaki ilk kapıyı açtı. Burası çocukluğundaki odasıydı. Hâlâ çocuk odasıydı ama artık etrafa saçılmış bütün oyuncakları ve giysileriyle William'a aitti. Küçük yatağa oturup, burada yaşadığı dönemde odanın nasıl olduğunu zihninde canlandırdı. Bir süre sonra kalkıp yandaki odaya, Robert'in eski odasına geçti. Burası kendi odasına kıyasla daha da değişmişti. Artık pembe boyası ve tüllü pullu süsleriyle birlikte bir kız odası olduğu açıkça görülüyordu. Hemen odadan çıktı. Koridorun sonundaki oda onu mıknaş gibi çekiyordu. Eskiden pek çok gece annesinin koridora serdiği halının üzerinden beyaz kapıya doğru sessizce yürür, kapıyı dikkatlice açar ve anne babasının yatağına kıvrılırdı. Orada kâbuslardan ve yatağın altındaki canavarlardan uzak, güven içinde uyuyabilirdi. Jacob'la Marita'nın hâlâ eski karyolayı kullandıklarını gördü; burası en az değişen odaydı.

Gözlerinde biriken yaşları hissedebiliyordu; yüzünü Linda'ya dönmeden önce, gözyaşlarının akmasını engellemek için gözlerini kırıştırdı. Ona bu kadar zayıf görünmek istemiyordu.

“Etrafa bakınman bitti mi? Eğer aklından hırsızlık yapmak geçiyorsa, burada çalınacak bir şey yok.”

Sesinde, Stefan'ın daha önce hiç duymadığı bir kötülük vardı. Öfke, Stefan'ın içinde bir kıvılcım gibi parlamıyordu. Bu kıvılcım, her şeyin çok farklı olabileceği düşüncesiyle daha da alevlendi. Linda'yı sertçe kolundan tuttu.

“Ne diyorsun sen be? Çalacak bir şey aradığımı mı sanıyorsun? Delirmiş olmalısın. Ağabeyin taşınmadan çok önce burada oturuyordum ben ve senin o lanet baban olmasaydı,

bu ev hâlâ bizim olacaktı. O yüzden lanet olası çeneni kapa!”

Her zaman son derece kibar olan Stefan’daki değişimi görünce Linda’nın şaşkınlıktan nutku tutuldu. Ardından kolu-
nu çekip hırlar gibi konuştu: “Babanın kumar oynayıp para-
sını çarçur etmesi benim babamın suçu değil. Ayrıca babam
ne yapmış olursa olsun, babanın intihar edecek kadar korkak
olması konusunda bir şey yapamazdı. Sizi terk etmeyi o seç-
ti; bunun için babamı suçlayamazsın.”

Stefan’ın öfkeden gözü karardı. Yumruklarını sıktı. Linda
o kadar ufak tefek ve kırılgan görünüyordu ki, vursa onu du-
vara yapıştıracağını düşündü ama derin bir nefes alıp kendi-
ni sakinleştirmeye çalıştı. Tuhaf, hırıltılı bir sesle, “Gabriel’i
suçlayabilcccğim çok şey var ve yapacağım da” dedi. “Baban
sırf hasedinden hayatımızı mahvetti. Annem nasıl olduğunu
anlattı bana. Herkesin babamı sevdiğini, Gabriel’in kart bir
suratsız olduğunu düşündüklerini ve onun da buna katlana-
madığını anlattı. Ama annem dün çiftliğe gidip onun ağzının
payını vermiş. Onu bir güzel dövmediğine yazık olmuş ama
aslında ona elini sürmeye bile değmez.”

Linda küçümseyerek güldü. “Bir zamanlar ona elini sür-
mekten hiç de rahatsız olmuyormuş. Babamı senin pis an-
nenle düşünmek iğrenç geliyor ama öyle olmuş; en azından
benim babamdansa seninkinden para sağmanın muhtemelen
daha kolay olduğunu anlayana kadar. Bunun üzerine baban-
la bayağı samimi olmuşlar. Böyle insanlara ne denir biliyor-
sun, değil mi? Fahişe!”

Kendisiyle neredeyse aynı boyda olan Linda’nın bu söz-
cükleri haykırırken saçtığı tükürükler Stefan’ın yüzüne geldi.

Kendini kontrol edemeyeceğinden korkan Stefan yavaşça
merdivenlere doğru geriledi. Sesini kesmek için Linda’nın in-
ce boğazına sarılıp sıkılmak isterdi ama onun yerine kaçtı.

Durumun bir anda bu kadar kötüye gitmesi karşısında
kafası karışan ve Stefan’ın üzerinde tahmin ettiği etkiye sa-

hip olmadığını görünce sinirlenen Linda, tırabzanın üzerinden eğilip onun arkasından kinle bağırdı: “Devam et, kaç, seni lanet olası ezik! Zaten bir tek işe yarıyordun. Onda bile pek iyi değildin.”

Parmağıyla hareket çekti ama Stefan çoktan kapıdan çıkmış olduğu için bunu görmedi.

Linda öne doğru yığılıp kaldı. Bir ergenin hızla değişen ruh haliyle söylediklerine şimdiden pişman olmuştu. Çok ama çok sinirlenmişti.

Almanya’dan faks geldiği sırada Martin, Patrik’le yaptığı telefon görüşmesini yeni bitirmişti. Jenny’nin büyük olasılıkla bir yabancıнын arabasına bindiği haberi, durumu hiç de iyileştirmiyordu. Kızı herkes almış olabilirdi. Halkın her şeyi gören gözlerine güvenmekten başka çareleri yoktu. Gazeteciler çılgın gibi Mellberg’i arayıp duruyordu. Martin, yayınlanacak haberin ardından Jenny’yi kamp alanının dışında bir arabaya binerken gören herkesin arayacağını umuyordu. Fuzuli aramaların –ruhsal sorunları olan ya da sevmedikleri birinin başını belaya sokma fırsatını kaçırmak istemeyen insanlardan gelen aramalar– içinden gerçek bilgileri ayıklayabileceklerini umuyordu.

Kısa ve öz yazılmış olan faksı Annika getirmişti. Birkaç cümlelik yazıyı yarım yamalak okumuş, Tanja’nın eski kocasını aradıklarını anlamıştı. Bu kadar genç bir kadının boşanmış olmasına şaşırmıştı ama bu gerçek, önünde apaçık bir şekilde yazıyordu. Bir anlık tereddüt yaşadıktan ve cep telefonundan hızlıca Patrik’e danıştıktan sonra turist bürosunun numarasını çevirdi. Hattın diğer ucunda Pia’nın sesini duyunca gülümsemesine engel olamadı.

“Alo, ben Martin Molin.” Sessizlik biraz uzun sürmüştü. “Tanumshede Karakolu’ndan.” Kim olduğunu açıklamak zorunda kalması canını sıkırmıştı. Oysa kendisine sorsalar,

Pia'nın ayakkabı numarasını bile söyleyebilirdi.

"Ah, evet. Selam, kusura bakma. İsim hafızam çok kötüdür ama yüzler konusunda daha iyiyim. Mesleğim söz konusu olunca, bu iyi bir özellik." Güldü. "Bugün nasıl yardımcı olabilirim?"

Martin, bir an nereden başlayacağını düşündü ama sonra arama nedenini hatırlayıp kendini topladı.

"Almanya'yla önemli bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor ama lisede Almancadan aldığım düşük notları düşününce, denemeye bile cesaret edemem. Bir başka hattan dinleyip tercüme edebilir misin?"

Pia anında cevap verdi. "Tabii ki. Yalnızca iş arkadaşım-dan ben meşgulken işlerle ilgilenmesini rica etmem gerek."

Arka planda Pia biriyle konuştu, sonra Martine döndü.

"Tamam, hazırım. Nasıl olacak? Beni arayacak mısınız?"

"Evet, seni bağlayacağım. Ben tekrar arayana kadar birkaç dakika telefonun başında bekle."

Tam dört dakika sonra hem Tanja'nın eski kocası Peter Schmidt'i hem de Pia'yı hatta bağlamıştı. Söze dikkatlice, taziyelerini sunarak ve bu talihsiz şartlar altında aradığı için üzgün olduğunu söyleyerek başladı. Alman polisi Peter'a eski eşinin öldüğünü zaten bildirmişti, dolayısıyla Martin'in haberi vermesine gerek kalmadı ama adamı, haberi aldıktan bu kadar kısa bir süre sonra aradığı için çok rahatsızdı. Martin'in işinin en zor yanlarından biri buydu. Neyse ki günlük işlerinde ender olarak karşılaştığı bir durumdu.

"Tanja'nın İsveç seyahatiyle ilgili ne biliyorsunuz?"

Pia soruyu akıcı bir biçimde tercüme etti ve Peter'ın cevabını da İsveççeye çevirdi.

"Hiçbir şey. Ne yazık ki ayrıldıktan sonra arkadaş kalamadık, o yüzden boşandıktan sonra birbirimizle neredeyse hiç konuşmadık. Evliyken İsveç'e gitmek istediğini hiç söylememişti. Daha çok güneyde, İspanya ve Yunanistan gibi

güneşli yerlerde tatil yapmaktan hoşlanırdı. İsveç'in gitmek için fazla soğuk bir ülke olduğunu düşünüyordu herhalde."

Martin dışarıda kaldırımlardan yükselen buhara bakıp, dalga geçercesine, soğuk, diye düşündü. Tabii ya, sokakta yürüyenler de kutup ayları... Sorularına devam etti.

"Yani İsveç'te halletmesi gereken bir işten veya buradaki başka bir bağlantıdan söz etmedi mi hiç? Fjällbacka diye bir yerden?"

Peter yine olumsuz yanıt verdi. Martin de soracak başka bir şey bulamadı. Tanja'nın, amacının ne olduğuna dair yol arkadaşına bir şey söyleyip söylemediğini hâlâ bilmiyordu. Tam Peter'a teşekkür edip telefonu kapatacağı ki, aklına son bir soru geldi.

"Sorabileceğimiz biri var mı? Alman polisinin dediğine göre tek yakını sizmişsiniz ama belki bir kız arkadaşı vardır?"

"Babasına sormalısınız. Avusturya'da yaşıyor. Muhtemelen polis kayıtlarında da bu yüzden çıkmamıştır. Bir dakika, numarasını getireyim."

Martin, Peter'ın telefondan uzaklaştığını ve bir şeyleri kaldırıp koyduğunu duydu. Peter kısa bir süre sonra döndü. Pia da tercümeyle devam etti; okuduğu numaraları İsveççeye çevirirken özellikle anlaşılır bir biçimde konuşuyordu.

"Babası size bir şey anlatabilir mi, bilmiyorum. İki yıl önce, biz boşandıktan hemen sonra Tanja'yla araları ciddi bir biçimde açıldı. Tanja nedenini söylemek istemedi. Uzun süredir konuştuklarını sanmıyorum. Ama belli de olmaz. Benden selam söyleyin."

Konuşma pek meyve vermemişti ama Martin yardımlarından dolayı teşekkür edip başka sorusu olursa tekrar arayıp arayamayacağını sordu.

Pia hatta kaldı ve Martin'in ricasını önceden sezerek, hâzır başlamışken Tanja'nın babasını hemen aramak isteyip istemediğini sordu.

Telefon uzun uzun çaldı ama açan olmadı. Ancak Tanja'nın eski kocasının, Tanja ile babası arasındaki tartışmaya dair söyledikleri Martin'in merakını çekmişti. Bir babayla kızın bağlarını tamamen koparmalarına ne sebep olabilirdi? Ayrıca bunun, Tanja'nın Fjällbacka seyahatiyle ve iki kızın kaybolmasına duyduğu ilgiyle bir bağlantısı var mıydı?

Düşüncelere dalan Martin, Pia'nın hatta olduğunu neredeyse unutuyordu. Aceleyle, yardımlarından dolayı ona bolca teşekkür etti. Ertesi gün Tanja'nın babasını aramak için ondan yine yardım istedi.

Martin, Tanja'nın morgdan gelen fotoğrafına uzun uzun, dikkatle baktı. Tanja, Fjällbacka'da ne arıyordu ve ne bulmuştu?

Erica dikkatle, paytak paytak yürüyerek marinadaki yüzer iskelede ilerledi. Yılın bu zamanında iskelede boş yerler görmek çok sıra dışı bir durumdu. Normalde yelkenliler iki, hatta üç sıra olurdu. Ama Tanja cinayeti kalabalığı azaltmış, birçok yelkencinin başka limanlar aramasına sebep olmuştu. Erica Patrik'le iş arkadaşlarının davayı kısa zamanda çözmesini umdu; yoksa geçimini yazın gelen turistlerden sağlayan birçok insan kışın çok zorlanacaktı.

Anna'yla Gustav çoğunluğa uymayarak Fjällbacka'da birkaç gün daha kalmaya karar vermişlerdi. Erica tekneyi görünce neden onları kendi evlerinde kalmaya ikna edemediğini anladı. Muhteşemdi. Bembeyaz ahşap güverteli ve en az iki aileyi daha ağırlayacak büyüklükteki tekne, iskelenin sonunda duruyordu.

Anna, Erica'nın yaklaştığını görünce mutlulukla el salladı, ardından da tekneye binmesine yardım etti. Erica oturduğunda nefes nefese kalmıştı. Anna aceleyle ona koca bir bardak soğuk kola getirdi.

“Sonuna yaklaştıkça iyice bıkmışsındır herhalde.”

Erica gözlerini devirdi. “Sanırım. Ama doğa, doğumu dört gözle beklememizi bu şekilde sağlıyor olmalı. Keşke bu kadar sıcak olmasaydı.” Yüzünü kâğıt peçeteyle sildi ama akabinde, yeni ter damlalarının şakaklarından aşağı süzölmeye başladığı hissetti.

“Yazık sana.” Anna sevgiyle gülümsedi.

Gustav kamaradan çıkarak Erica’yla kibarca selamlaştı. Tıpkı geçen seferki gibi kusursuzca giyinmişti ve dişleri, bronzlaşmış yüzünde bembeyaz parlıyordu. Kınayıcı bir ses tonuyla Anna’ya “Kahvaltıdan kalan bulaşıklar hâlâ aşağıdaki masada” dedi. “Sana teknede düzen istediğimi söylemiştim. Yoksa yapamayız.”

“Ah, affedersin. Hemen hallediyorum.”

Anna’nın yüzündeki gülümseme kayboldu ve başını öne eğerek aceleyle aşağı indi. Gustav elinde soğuk bir birayla Erica’nın yanına oturdu.

“Etrafı derli toplu tutmazsan teknede yaşamak imkânsızdır, özellikle de çocuklarla; yoksa her şey karman çorman olur.”

Erica “Madem o kadar önemli, neden bulaşıkları kendisi yıkamıyor?” diye düşündü. Çok şükür eli ayağı tutuyordu.

Aralarında biraz gergin bir hava vardı. Erica geçmişle-
rindeki ve yetiştirilme tarzlarındaki farklılıkların yarattığı
uçurumu hissediyordu. Sessizliği bozması gerekiyormuş gi-
bi geldi.

“Çok hoş bir tekne.”

“Evet, gerçekten güzel.” Gurur duymuş gibiydi. “Yakın bir dostumdan ödünç aldım ama şimdi gözümü karartıp bir tane de kendim satın almak istiyorum.”

Yine sessizlik oldu. Anna merdivenden çıkıp gelerek Gustav’ın yanına oturunca Erica şükretti. Anna içkisini diğer tarafa koyunca Gustav sinirle kaşlarını çattı.

“Bardağını oraya koyma lütfen. Tahtada iz bırakacak.”

“Pardon.” Anna’nın sesi af dilercesine kısık bir tondaydı. Bardağı hemen aldı.

“Emma.” Gustav dikkatini anneden kızı yöneltmişti. “Yelkenle oynayamazsın, bunu daha önce de söylemiştim sana. Oradan hemen uzaklaş.” Anna’nın dört yaşındaki kızı, Gustav’ı duymazdan geldi. Gustav tam ayağa kalkmak üzereydi ki Anna fırladı.

“Ben alırım onu. Seni duymadı.”

Küçük kız, kucağa alındığı için öfkeyle haykırdı ve Anna onu yetişkinlerin yanına götürürken en somurtuk ifadesini takındı.

“Aptalsın sen!” Emma, Gustav’ın bacağına bir tekme savurunca Erica içten içe gülümsedi.

Gustav azarlamak üzere Emma’nın kolunu tutunca, Erica ilk defa kız kardeşinin gözlerinde bir kıvılcım çaktığını gördü. Anna, Gustav’ın elini iterek Emma’yı yanına çekti.

“Ona sakın dokunma!”

Gustav ellerini havaya kaldırdı. “Kusura bakma ama çocukların hep yaramazlık yapıyor. Birinin onlara terbiye vermesi gerek.”

“Çocuklarım gayet iyi yetiştirildiler, teşekkür ederim. Ayrıca onlara ben terbiye verebilirim. Hadi, şimdi Ackes’e gidelim de dondurma alalım.”

Erica’ya baktı; o da kız kardeşi ve çocuklarıyla Bay Kibirli olmadan görüşmeye zaten dünden razıydı. Adrian’ı çocuk arabasına oturtmuşlardı, Emma da önden koşuyordu.

“Erica, sence fazla mı hassas davranıyorum? Koluna dokundu sadece. Lucas’ın yaptıkları yüzünden çocuklara karşı biraz fazla korumacıyım...”

Erica kız kardeşinin koluna girdi. “Biraz fazla korumacı olduğumu düşünmüyorum. Bence kızın tam bir insan sarrafı. Gustav’ın bacaklarına sıkı bir tekme atmasına izin vermeliydin.”

Anna'nın yüzüne gölge düştü. "Bence abartıyorsun. Şimdi düşünüyorum da, o kadar kötü değildi. Çocuklara alışkın değilsen, strese girmen çok normal."

Erica iç çekti. Bir an için kız kardeşinin biraz dik durup, kendisiyle çocuklarının layık oldukları muameleyi talep edeceğini sanmıştı ama ne yazık ki Lucas işini iyi yapmıştı.

"Velayet davası nasıl gidiyor?"

Anna başta bu soruyu yine duymazdan gelmek istiyormuş gibi göründü ama sonra kısık bir sesle cevapladı: "Hiçbir yere gittiği yok. Lucas elinden gelen bütün pis numaraları yapmaya karar verdi ve Gustav'la birlikte olmam da onu iyice sinirlendirdi."

"Ama elinde bir koz yok, değil mi? Yani senin kötü bir ane olduğunu söyleyemez. Eğer birinin velayeti vermeme hakkı varsa, o da sensin."

"Tabii ama Lucas yeterince yalan uydurursa, içlerinden birinin işe yarayacağına inanıyor sanki."

"Peki ya çocuk istismarıyla ilgili polis raporu? Bunun, uydurduğu her şeyden çok daha önemli sayılması gerekmez mi?"

Anna cevap vermeyince Erica'nın aklına hiç de hoş olmayan bir düşünce geldi.

"Hiç şikâyetle bulunmadın, değil mi? Gözümün içine baka baka yalan söyledin ama aslında ihbarda bulunmadın."

Kız kardeşi yüzüne bakmaktan kaçınıyordu.

"Cevap ver. Doğru mu? Haklı mıyım?"

Anna ters ters cevapladı: "Evet, haklısın sevgili ablacığım. Ama lütfen beni yargılama. Benim yerimde değildin, o yüzden nasıl olduğuna dair hiçbir fikrin yok. Sürekli, onun yapabileceği şeylerin korkusuyla yaşamak nasıl bir şey, biliyor musun? Eğer onu ihbar etseydim, nereye kaçarsam kaçayım beni bulurdu. Polise gitmezsem bizi rahat bırakır diye umdum. Başta işe yaramış gibiydi, sence de öyle değil mi?"

“Tamam ama artık işe yaramıyor. Lanet olsun Anna, ileri-sini görmeyi öğrenmen gerek.”

“Söylemesi kolay! Sana tapan ve asla zarar vermeyecek bir adamla güven içinde oturuyorsun. Hem Alex’le ilgili yazdığın kitaptan sonra bankada da paran var. Senin için söylemesi kolay! İki çocukla yalnız kalıp onları yedirip içirmek için köle gibi çalışmak ne demek bilmiyorsun. Senin hayatında her şey hep yolunda gidiyor. Gustav’a nasıl tepeden baktığını da görmedim sanma! Her şeyi bildiğini sanıyorsun ama bir bok bildiğin yok!”

Anna, Erica’nın kendisine cevap vermesine fırsat tanımadı. Çocuk arabasındaki Adrian ve elinden tuttuğu Emma’yla birlikte koşar adım meydana doğru gitti. Erica gözyaşları boğazında düğümlenmiş bir halde kaldırımda kalakalmıştı. Her şeyin bu kadar ters gitmesine şaşırılmıştı. Kötü bir niyeti yoktu. Tek istediği Anna’nın hak ettiği hayatı yaşamasıydı.

Jacob annesini yanağından öptü, babasıyla da resmi bir biçimde el sıkıştı. İlişkileri hep böyle olmuştu. Samimi ve içten bir ilişkiden ziyade mesafeli ve tutuktu. Babasını bir yabancı olarak görmesi tuhaftı ama en yerinde tanım da buydu. Tabii ki kendisi hastanedeyken, babasının annesiyle birlikte gece gündüz başında beklediğine dair hikâyeleri duymuştu ama o dönemi hayal meyal hatırlıyordu. Yakınlaşmalarını sağlamamıştı o dönem. Onun yerine, çoğu zaman büyükbadan ziyade baba olarak gördüğü Ephraim’le yakınlaşmıştı. Ephraim iliğini bağışlayarak hayatını kurtardığından beri Jacob’un gözünde kahraman mertebesine yükselmişti.

“Bugün işe gitmiyor musun?”

Annesi kanepede yanına otururken her zamanki gibi kaygılı görünüyordu. Kim bilir ne gibi tehlikelerin pusuda beklediğini düşünüyordu? Bütün hayatını, uçurumun kenarında dengede durmaya çalışıyormuş gibi yaşamıştı.

“Bugün biraz geç giderim dedim. Onun yerine akşam çalışırım biraz. Uğrayıp nasıl olduğunu görmek istedim. Kırılan camları duydum. Anne, neden babam yerine beni aramadın? Hemen gelirdim.”

Laine şefkatle gülümsedi. “Seni rahatsız etmek istemedim. Üzülmek iyi gelmez sana.”

Jacob cevap vermedi ama nazikçe gülümsedi.

Annesi elini tutarak, “Tamam, ama bırak kendi bildiğim gibi yapayım” dedi. “Eski köye yeni âdet getiremezsin, biliyorsun.”

“Sen yaşlı değilsin anne, hâlâ genç bir kız gibisin.”

Laine mutlulukla kızardı. Bu atışma aralarında eskiden beri süregelen bir oyundu. Jacob annesinin bu tür yorumlar duymaya bayıldığını biliyordu ve memnuniyetle söylüyordu. Yıllardır babasıyla birlikte zorluklar içinde yaşıyordu, üstelik iltifat etmek de Gabriel’in uzmanlık alanı sayılmazdı.

Gabriel koltuğunda sabırsızca homurdandı. Yerinden kalktı.

“Artık polisler işe yaramaz kuzenlerinle konuştuğuna göre, bir süre çenelerini kaparlar diye umuyorum.” Çalışma odasına doğru ilerledi. “Rakamlara bakmak için bir dakikan var mı?”

Jacob annesinin elini öptü, başını evet anlamında salladı ve babasının peşinden gitti. Gabriel oğlunu çiftlik meselelerinde eğitmeye yıllar önce başlamıştı ve bu eğitim hâlâ sürüyordu. Jacob’un işi devralabilecek kapasiteye ulaştığından emin olmak istiyordu. Şans bu ya, Jacob’un da çiftlik yönetme konusunda doğal bir yeteneği vardı; el işlerinin yanı sıra muhasebe işlerini de becerikli bir şekilde hallediyordu.

Bir süre defterlerin başında kafa kafaya verdikten sonra Jacob gerindi ve “Üst kata çıkıp büyükbabamı ziyaret ederim diye düşünmüştüm. Oraya çıkmayalı uzun zaman oldu” dedi.

“Hımm, ne? Ah peki, git.” Gabriel rakamların dünyasına gömülmüştü.

Jacob üst kata çıkıp malikânenin sol kanadına açılan kapıya doğru yavaşça yürüdü. Büyükbabası ölene kadar burada yaşamıştı, Jacob da çocukluğunda burada çok vakit geçirmişti.

İçeri girdi. Hiçbir şeye dokunulmamıştı. Jacob anne babasından evin bu kanadında hiçbir şeye dokunmamalarını ya da değişiklik yapmamalarını rica etmiş, onlar da Ephraim’le arasındaki eşsiz bağın bilincinde olduklarından, oğullarının bu isteğine saygı göstermişlerdi.

Oda bir güç abidesi gibiydi. Erkeksi ve yumuşak renklerde döşenmişti. Malikânenin diğer bölümlerindeki canlı dekordan belirgin bir biçimde ayrılıyordu. Jacob buraya geldiğinde kendini hep başka bir dünyaya adım atmış gibi hissedirdi.

Pencerenin kenarındaki deri koltuğa oturup ayağını pufa uzattı. Çocukken bir köpek yavrusu gibi, büyükbabasının ayağının dibine kıvrılır, eski hikâyelerini saygıyla dinlerdi.

Dinsel uyanış toplantılarıyla ilgili hikâyeler onu heyecanlandırırdı. Ephraim, insanların gözünde beliren coşku-yu, Vaiz’e ve oğullarına nasıl baktıklarını tüm detaylarıyla anlatırdı. Sesi gök gürültüsü gibiydi; Jacob insanların bundan büyülediğinden emindi. Büyükbabasının Gabriel ile Johannes’in gerçekleştirdiği mucizeleri anlatmasını özellikle seviyordu. Her gün yeni bir mucize anlatıyordu ve bu, Jacob’a inanılmaz geliyordu. Babasının hayatının bu dönemiyle ilgili neden konuşmak istemediğini hiç anlamıyordu; tam tersine Gabriel sanki bundan utanıyormuş gibi görünüyordu. Jacob şifa verme yeteneğinin olduğunu, hastalara şifa verip sakatları iyileştirebildiğini hayal etti. Yetenekleri kaybolduğunda kardeşler çok üzölmüş olmalıydı. Ephraim’in dediğine göre bir gecede kaybolmuştu. Gabriel umursama-

miş ama Johannes perişan olmuştu. Geceleri Tanrı'ya yete-neğini geri vermesi için dua ediyor, yaralı bir hayvan gördü-ğü zaman yanına koşup bir zamanlar sahip olduğu gücü ge-ri çağırıyordu.

Jacob, Ephraim'in o günlerden bahsederken neden o ka-dar çok güldüğünü hiçbir zaman anlamamıştı. Bu, Johannes'i çok üzmüş olmalıydı ve bir Vaiz olarak Tanrı'ya bu kadar ya-kın olan bir adamın bunu anlaması gerekirdi. Ama Jacob bü-yükbabasını çok sevdiği için söylediği hiçbir şeyi ya da söy-leyiş biçimini sorgulamıyordu. Büyükbabası onun gözünde yanılmaz bir adamdı. Sonuçta Jacob'un hayatını kurtarmış-tı. Bunu elini üzerine koyarak yapmamış olabilirdi ama iliği-ni bağışlamış ve bu şekilde Jacob'a yeniden hayat aşılarmıştı. Bu nedenle Jacob ona tapıyordu.

Ama en güzeli, Ephraim'in hikâyelerini bitirme biçimiy-di. Dramatik bir şekilde duraksar, torununun gözlerinin içi-ne bakar ve "Senin de Jacob, içinde bu yetenek var. Derinler-de bir yerlerde. Dışarı çıkarılmayı bekliyor" derdi.

Jacob bu sözlere bayılırdı.

Gücü bulmayı asla başaramamıştı ama büyükbabanın orada olduğunu söylemesi onun için yeterliydi. Hasta olduğu dönemde gözlerini kapayıp kendini iyileştirmek için gücü ça-ğırırdı ama tek gördüğü karanlık olurdu; onu sımsıkı saran o karanlık...

Büyükbaba biraz daha yaşasaydı belki yolunu bulabilirdi. Sonuçta Gabriel ile Johannes'e öğretmişti. Torununa mı öğ-retemeyecekti?

Dışarıda bir kuşun acı acı ötmesiyle düşüncelerinden sıy-rıldı. İçindeki karanlık yine kalbini sıkıştırmıştı. Bir gün kal-bini durduracak kadar güçlenir mi diye merak etti. Son za-manlarda karanlık daha sık geliyor, eskisine nazaran çok da-ha boğucu oluyordu.

Bacaklarını karnına çekip kollarını dizlerinin etrafına

sardı. Keşke Ephraim burada olsaydı. Büyükbabası, iyileştirici ışığı bulmasına yardım edebilirdi.

“Bu aşamada Jenny Möller’in kendi isteğiyle gitmediğini varsayıyoruz. Ayrıca halkın yardımını da bekliyor ve onu görenlerin, özellikle de bir arabanın yanında ya da içinde görenlerin bizi aramasını rica ediyoruz. Elimizdeki bilgilere göre Fjällbacka’ya otostop çekmeye çalışıyormuş ve bu konuyla ilgili her tanıklık ilgi alanımıza giriyor.”

Patrik etrafına toplanmış olan muhabirlerin tek tek gözünün içine baktı. Bu esnada Annika da Jenny Möller’in fotoğrafını dağıtıyordu. Ayrıca her gazeteye baskı için birer kopya verilmesini de sağlayacaktı. Bu her zamanki prosedür değildi ama bu aşamada basından faydalanabileceklerini düşünüyorlardı.

Mellberg’in alelacele düzenlenen basın toplantısında onun konuşmasını önermesi, Patrik’i hayrete düşürmüştü. Mellberg karakoldaki küçük konferans salonunun arka tarafında oturuyor, önde duran Patrik’i izliyordu.

Bir sürü insan elini kaldırdı.

“Jenny’nin kaybolmasının Tanja Schmidt cinayetiyle bir bağlantısı var mı? Bu son cinayeti Mona Thernblad ve Siv Lantin’in ölümleriyle ilişkilendirecek bir kanıt buldunuz mu?”

Patrik boğazını temizledi. “Öncelikle, henüz Siv’in kimliğini doğrulamış değiliz. Bu nedenle bu konuda yazmazsanız memnun olurum. Ayrıca, devam eden soruşturmayı aksatmamak için vardığımız sonuçlar konusunda yorum yapmak istemiyorum.”

Muhabirler yine “soruşturmayla ilgili endişeler” nedeniyle engellendikleri için iç çektiler ama hâlâ soru sormak üzere ellerini kaldırıyorlardı.

“Turistler Fjällbacka’dan gitmeye başladılar. Güvenlikleri konusunda huzursuz olmakta haklılar mı?”

“Endişelenecek bir şey yok. Bu davayı çözmek için çok sıkı

çalışıyoruz ama şu anda Jenny Möller'i bulmaya odaklanmıyoruz. Bütün söyleyeceklerim bu kadar. Teşekkürler."

Patrik, muhabirlerden gelen itirazlara rağmen odadan çıktı ama göz ucuyla, Mellberg'in arkada kaldığını gördü. Patronunun aptalca bir şey söylememesini umdu.

Martin'in odasına gidip masasının kenarına oturdu.

"Tanrım, arı kovanına çomak sokmak gibi."

"Kesinlikle ama bu sefer işe yarayabilir."

"Evet, eğer Jenny oğlanın iddia ettiği gibi otostop çektiyse, birileri onu arabaya binerken görmüş olabilir. Grebbestadsvägen'deki o trafiği hesaba katınca, kimsenin bir şey görmemiş olması imkânsız."

Martin iç çekerek "Daha gariplerini de gördük" dedi.

"Tanja'nın babasına hâlâ ulaşamadın mı?"

"Tekrar denedim. Bu akşama kadar bekleyeyim diye düşündüm. Çalışıyor olabilir."

"Muhtemelen haklısın. Gösta hapishane kayıtlarını kontrol etti mi, biliyor musun?"

"İnanılmaz ama evet, kontrol etti. Hiçbir şey çıkmadı. O kadar süre içeride olan hiç mahkûm yok. Sen de olacağını düşünmemiştin herhalde. Yani bunun için kralı öldürmüş olman gerekir. O zaman bile iyi halden birkaç yıla kalmaz çıkarsın. Aslında muhtemelen birkaç hafta sonra şartlı tahliye olursun." Kalemını öfkeyle masaya fırlattı.

"Bu kadar kötümser olma. Bunun için daha çok gençsin. Bu işte on yıl geçirdikten sonra öfkelenmeye hakkın var ama o zamana kadar toy kalıp sisteme inanmalısın."

"Peki moruk." Martin selam duruyormuş gibi yapınca Patrik gülerek ayağa kalktı.

"Bu arada, Jenny'nin kaybolmasının Fjällbacka'daki cinayetlerle bir bağlantısı olduğunu varsayamayız. O yüzden ne olur ne olmaz diye Gösta'dan hapishaneden son zamanlarda salınmış bir tecavüzcü ya da başka bir seks suçlusu olup ol-

madığına bakmasını iste. Tecavüz gibi ağır ceza gerektiren suçlardan yatmış ve bölgede iş üstünde olabilecek herkesle karşılaştırma yapsın.”

“İyi fikir ama buraya dışarıdan turist olarak gelmiş biri de olabilir.”

“Doğru ama bir yerden başlamamız lazım ve bu da hiç yoktan iyidir.”

Annika kapıdan başını uzattı. “Beyler, kusura bakmayın rahatsız ediyorum ama adli tıpçılar seni arıyor Patrik. Bura-ya mı bağlayayım, odanda mı konuşursun?”

“Odamda konuşurum. Bana otuz saniye ver.”

Masasına oturup telefonun çalmasını bekledi. Kalbi biraz daha hızlı çarpmaya başlamıştı. Adli tıptan haber gelmesi, Noel Baba’yı beklemek gibi bir şeydi. Paketten ne tür sürprizler çıkacağı asla belli olmuyordu.

On dakika sonra yine Martin’in odasında- ydı ama bu kez kapıda dikildi.

“İkinci iskeletin, düşündüğümüz gibi Siv Lantin’e ait olduğu doğrulandı. Toprak analizi de hazır. İşe yarar bir şey bulmuş olabiliriz.”

Martin ilgiyle sandalyesinde doğrularak ellerini birleştirdi.

“Tamam, beni merak içinde bırakma hadi. Ne buldular?”

“Öncelikle, Tanja’nın vücudunda bulunan toprak türü, üzerinde yattığı battaniyede ve diğer iskeletlerde de mevcut. Yani bu, bir zamanlar hepsinin aynı yerde bulunduğu anlamına geliyor. Sonra, İsveç Adli Tıp Laboratuvarı toprakta sadece tarım amaçlı kullanılan bir gübre buldu. Gübrenin türünü ve üreticisinin adını bulmayı da başardılar. Ama en iyi haber şu: Perakende olarak satılmıyor ve doğrudan üreticiden satın alınıyor. Ayrıca piyasadaki yaygın türlerden biri değil. Yani onlara hemen haber verip bu kimyasalı satın alan müşterilerin listesini çıkarmalarını istersen, bir yere varabiliriz. Gübrenin adı ve üreticisi bu notta yazıyor. Numaraları-

nı büyük ihtimalle telefon rehberinde bulabilirsin.”

Martin önemsiz bir işmiş gibi elini salladı. “Hallederim. Listeyi alır almaz haber veririm.”

“Harika.” Patrik başparmağını kaldırarak onayladı, çıkar-ken de kapının pervazında parmaklarıyla ritim tuttu.

“Bu arada...”

Patrik, Martin’in sesini duyduğunda koridoru yarılamıştı ama hemen döndü.

“Evet?”

“Buldukları DNA’yla ilgili bir şey dediler mi?”

“Hâlâ üzerinde çalışıyorlar. Adli tıp analizlere devam ediyor ve anlaşılan sırada bekleyen bayağı bir iş var. Yılın bu zamanında bir sürü tecavüz oluyor, bilirsin.”

Martin sıkıntılı bir ifadeyle başını salladı. Gayet iyi biliyordu. Kış döneminin en büyük avantajlarından biri de buydu. Birçok tecavüzcü, havanın pantolonlarını indirmek için fazla soğuk olduğunu düşünüyordu ama yazın bu dertleri yoktu.

Patrik odasına dönerken bir şarkı mırıldanıyordu. Sonunda bir ipucu yakalamışlardı. Pek bir şey olmasa da, en azından ellerinde sağlam bir şey vardı.

Ernst, Fjällbacka’daki meydanda patates püresiyle bir soslu alarak kendini şımarttı. Üzerinde dönüp duran martılardan gözünü ayırmadan denize bakan banklardan birine oturdu. Fırsat bulurlarsa soslisini kaparlardı; o yüzden dikkatini bir an bile martılardan ayırmadı. Lanet olası aptal kuşlar! Çocukken ipin bir ucuna balık bağlayıp eğlenirdi. Her şeyden bihaber olan martı, balığı yuttuğunda Ernst’in havada çaresizce, panik içinde çırpınan bir uçurtması olurdu. Bir diğer sevdiği numara da babasının ev yapımı kaçak içkisinden azıcık yürütüp içine ekmek batırmaktı. Sonra ekmekleri martılara atardı. Gökyüzünde fırıl fırıl dönen martıları

gördükçe gülmekten yerlere yatar, karnına ağırlar girerdi. Artık bu tür çocukça numaralar yapmaya cesaret edemezdi ama keşke yapabilseydi. Denizin lanet olası fareleriydi onlar.

Gözünün ucuyla, meydanda tanıdık bir yüz gördü. Gabriel Hult, BMW'sini Merkez Büfe'nin önünde, kenara çekmişti. Ernst oturduğu yerde sırtını dikleştirdi. Dışarıda bırakılmanın verdiği öfkeyle Alman kızın cinayetiyle ilgili güncel bilgileri takip ettiği için, Gabriel'in erkek kardeşi hakkındaki ifadesini gayet iyi biliyordu. Ernst, belki ama sadece belki bu kendini beğenmiş heriften öğrenebileceği bir şeyler olabileceğini düşündü. Gabriel'in çiftliğini ve sahip olduğu arazileri düşünmek bile kıskançlıktan ağzını sulandırıyor; onu biraz sıkıştırmak çok iyi gelecekti. Üstelik soruşturmayla ilgili o lanet olası Hedström'e göstereceği yeni bir şey bulma şansı varsa, o da tam bir ikramiye olurdu.

Sosisliyle patates püresinin kalanını en yakın çöp kutusuna attı ve Gabriel'in arabasına doğru aylak aylak yürüdü. Gümüş renkli BMW güneşin altında parlıyordu. Ernst elini hasretle üstünde gezdirmeden edemedi. Lanet olsun, araba dediğin böyle olmalıydı. Gabriel büfeden elinde bir gazeteyle dönünce, elini hemen çekti. Gabriel yolcu kapısının yanında umursamazca dikilen Ernst'e şüpheli bir bakış attı.

"Affedersiniz ama dayandığınız araba benim arabam."

"Evet, öyle." Ernst elinden geldiğince küstah bir ses tonuyla konuşuyordu. Saygıyı baştan uyandırmak en iyisiydi. "Ernst Lundgren, Tanumshede Karakolu'ndan."

Gabriel iç çekti. "Bu sefer ne oldu? Robert'le Stefan yine bir şeyler mi karıştırdılar?"

Ernst güldü. "O iki iti tanıyorsam elbet karıştırmışlardır ama henüz bizim kulağımıza gelmedi. Hayır, Kungsklyftan'da bulunan kadınla ilgili birkaç sorum olacaktı." Başıyla tepenin kenarından kıvrılarak yukarı çıkan ahşap merdivenleri işaret etti.

Gabriel gazetesini koltuğunun altına sıkıştırarak kollarını kavuşturdu.

“Bu konuda ne biliyor olabilirim ki ben? Umarım yine kardeşimle ilgili hikâyeden bahsetmiyorsunuzdur. Birkaç meslektaşınız bana sordular onu zaten. Öncelikle, çok uzun zaman önceydi ve son birkaç günde olanları göz önünde bulundurursak Johannes’in olayla hiçbir ilgisi olmadığı aşîkâr. Şuna bakın!”

Gazeteyi açıp Ernst’e tuttu. Ön sayfada, Jenny Möller’in bir fotoğrafıyla yanında Tanja Schmidt’in bulanık pasaport fotoğrafı vardı. Manşet ise tamamen sansasyoneldi.

“Kardeşimin bunu mezarından kalkıp yaptığını mı düşünüyorsunuz?” Gabriel’in sesi titriyordu. “Asıl katil serbestçe dolaşırken, ailemi sorguya çekerek daha ne kadar vakit harcayacaksınız? Bizimle ilgili elinizdeki tek şey benim yirmi küsur yıl önce verdiğim ifade. O zamanlar ne gördüğümünden emindim ama ne fark eder. Dışarısı aydınlık değildi; hasta oğlumun başında bekliyordum ve belki de bir hata yaptım.”

Öfkelenen Gabriel arabanın etrafından dolaşıp sürücü tarafına geçti ve anahtarıyla kilidi açtı. Arabaya binmeden önce öfkeyle Ernst’e son bir nutuk çekti.

“Eğer bu devam ederse avukatlarımızı devreye sokmak zorunda kalacağım. O cesetleri bulduğunuzdan beri insanların bana dik dik bakmasından bıktım. Ayrıca daha iyi bir şey bulamadınız diye ailemle ilgili söylentiler çıkarmanıza da göz yumacak değilim.”

Gabriel kapıyı çarpıp gazladı. Galärbacken’den öyle hızla çıktı ki, yayalar kenara kaçmak zorunda kaldı.

Ernst kendi kendine kıkırdadı. Gabriel Hult’un parası olabiliirdi ama Ernst’in de bir polis olarak onun küçük şımarık dünyasında sorun yaratma gücü vardı. Hayat bir anda çok daha güzel gelmeye başlamıştı.

“Tüm toplumu etkileyecek bir krizle karşı karşıyayız.” Cemiyetin en etkili vatandaşı Stig Thulin gözlerini kısarak Mellberg’e baktı ama o pek de etkilenmiş benzemiyordu.

“Evet, sana ve arayan herkese de söylediğim gibi, soruşturma üzerinde tam gaz çalışıyoruz.”

“Her gün onlarca endişeli işadama beni arıyor ve ben de endişelerini anlıyorum. Etraftaki kamp alanlarını ve marinaları gördünüz mü? Bu durum sadece Fjällbacka’daki ticareti etkilemekle kalmıyor, ki o bile başlı başına yeterli. Son kayıp olayından sonra etraftaki kasabalara gelen turistler de kaçmaya başladılar. Sorun Grebbestad, Hamburgsund, Kämpersvik, hatta Strömstad’a kadar her yerde hissediliyor. Bu durumu çözmek için ne gibi ciddi önlemler alacağınızı öğrenmek istiyorum!”

Normalde yüzünde geniş bir sırıtmayla dolaşan Stig Thulin endişeyle kaşlarını çatmış, geniş alnı kırışmıştı. On yıldan uzun bir süredir kasabanın en önde gelen temsilcisiydi ve hatta bölgede yakışıklı bir adam olarak da nam salmıştı. Mellberg, kadınların neden onun cazibesine kapıldıklarını anlayabiliyordu. Bir erkek bile –tabii kendisinin öyle bir eğilimi olduğu için değil– Stig’in çocuksu mavi gözleri ve kırışmaya başlamış şakaklarıyla elli yaşında bir adam için gayet formda olduğunu inkâr edemezdi.

Mellberg teskin edici bir ifadeyle gülümsedi. “Stig, sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, bu soruşturmayı nasıl yürüttüğümüz konusunda detaya giremem. Jenny Möller’i ve bu suç işleyen kişiyi bulmak için elimizden geleni yapıyoruz dediğimde bana inanmak zorundasın.”

“Bu kadar karmaşık bir soruşturma için gereken kaynaklara sahip misiniz? Yardım çağırmanız gerekmez mi, mesela Göteborg’dan?”

Stig’in kırışan şakakları ter içinde kalmıştı. Politik statüsü, cemiyetteki işadamlarının, onun çalışmalarından ne

kadar tatmin olduğuna bağlıydı. Son günlerde o kadar rahat-sız olmuşlardı ki, bir sonraki seçim için şansı azalmıştı. Stig iktidar koridorlarından besleniyordu. Ayrıca Mellberg, politik başarısının, yataktaki başarısını da büyük ölçüde etkilediğini tahmin edebiliyordu.

Bu kez Mellberg'in eşit derecedeki geniş alnı da kızgınlıkla kırıışmıştı.

"Seni temin ederim ki bu davada yardıma ihtiyacımız yok. Ayrıca bu soruyu sorarken, uzmanlığımıza duyduğün güven-sizlik de hiç hoşuma gitmedi. Çalışma yöntemlerimizle ilgili hiçbir şikâyet almadık ve şimdi de haksız bir eleştiri yapılmasına gerek yok."

Politika dünyasında çok işine yarayan sosyal becerileri sayesinde, Stig ne zaman geri adım atması gerektiğini anlayabiliyordu. Derin bir nefes aldı ve yerel polisle kavga etmenin işine yaramayacağını kendine hatırlattı.

"Tamam, yöntemlerinizi sorgulamaya başlamak için biraz erken olabilir. Tabii ki size sonuna kadar güveniyoruz. Ama bu sorunu mümkün olduğunca çabuk çözmenin önemini tekrar hatırlatmak isterim."

Mellberg cevap olarak başını sallamakla yetindi. Her zamanki kibar veda formalitelerinin ardından cemiyetin en etkili vatandaşı, polis karakolundan hızla çıktı.

Melanie, karavana taksın diye babasının başının etini yediği boy aynasında kendini dikkatle inceledi. Hiç de fena değildi. Birkaç kilo verse iyi olurdu gerçi. Karnını içine çekerek düzleştirdi. İşte, artık daha iyi görünüyordu. Tek bir gram bile yağı görünsün istemiyordu. Birkaç hafta boyunca öğle yemeğinde sadece bir elma yemeye karar verdi. Annesi istediğini söyleyebilirdi ama Melanie onun gibi şişman ve iğrenç olmamak için her şeyini verebilirdi.

İpli bikinisini son kez düzelttikten sonra plaj çantasıyla

havlusunu alıp yüzme alanına doğru yola koyulacaktı ki, kapının çalınmasıyla işi yarıda kesildi. Yüzmeye giden arkadaşlarının geldiğini sandı. Muhtemelen beraber gitmeyi teklif edeceklerdi. Kapıyı açtı. Ve birden karavanın içine doğru savruldu, sırtı küçük masaya çarptı. Acıdan gözleri karardı. Darbe yüzünden nefessiz kalmış, ses çıkaramaz hale gelmişti. Bir adam hızla içeri girdi. Melanie onu daha önce nerede gördüğünü hatırlamaya çalıştı. Bir yerlerden tanıyordu ama şok ve acı, dikkatini toplamasını engelliyordu. Yine de aklına Jenny'nin kaybolması geldi. Panikten bütün direncini kaybetmiş, savunmasız halde yere çökmüştü.

Adam onu kolundan tutup zorla yatağa götürürken hiç direnmedi. Ama adam bikinisinin sırtındaki ipleri çözmeye başlayınca dehşetin verdiği güçle kasıklarına bir tekme attı. Iskalayıp bacağına vurdu, cevap da gecikmeden geldi. Adam beline bir yumruk indirdi, Melanie'nin bir kez daha nefesi kesildi. Yatağa düştü ve pes etti. Adamın yumruğunun gücü, kendisini küçük ve çaresiz hissetmesine yol açmış, aklındaki tek düşünce hayatta kalmak olmuştu. Kendini ölmeye hazırladı. O anda, Jenny'nin öldüğünden emin oldu.

Adam tam bikinisinin altını indirmişti ki, bir ses duyup arkasını döndü. Tepki vermesine fırsat kalmadan kafasına bir şey indi ve boğuk bir inlemeyle dizlerinin üzerine çöküverdi. Melanie adamın arkasında elinde bir beysbol sopasıyla Per'in –ineğin– durduğunu gördü. Ağır beysbol sopası. Her şey kararmadan önce fark ettiği son şey bu olmuştu.

“Lanet olsun, onu tanımam gerekirdi!”

Martin hırsından ayağını yere vuruyor, polis arabasının arka koltuğuna oturtulan kelepçeli adama saldırmamak için kendini zor tutuyordu.

“Nasıl tanıyabilirdin ki? Hapishanede en az yirmi kilo almış, saçlarını da sarıya boyamış. Annesi bile tanıyamazdı.

Üstelik tek gördüğün bir fotoğraftı.”

Patrik, Martin'i elinden geldiğince teselli etmeye çalışıyor ama söylediklerini duyduğunu sanmıyordu. Grebbestad kamp alanında, Melanie'nin ailesine ait karavanın yanında duruyorlardı. Etrafları, olayı izlemeye gelen kalabalıkla çevrilmişti. Melanie bir ambulansla Uddevalla Hastanesi'ne götürülmüştü. Patrik cep telefonlarından ulaştığında annesiyle babası Svinesund alışveriş merkezindeydiler ve panik içinde doğrudan hastaneye gitmişlerdi.

“Gözlerinin içine baktım Patrik. Ona selam vermiş bile olabilirim. Biz uzaklaşırken arkamızdan katıla katıla gülmüş olmalı. Ayrıca çadırı Tanja ve Liese'nin çadırının tam yanındaydı. Lanet olsun, bu kadar mı aptal olunur?”

İçinde gitgide kabaran bir kaygı hissiyle, sözlerini vur-gulamak için alnına vurdu. “Eğer”ler onunla zalim bir oyun oynamaya başlamıştı. Eğer Mårten Frisk'i tanımış olsaydı, Jenny şu anda yaşıyor olurdu. Eğer eğer eğer...

Patrik, Martin'in aklından neler geçtiğini gayet iyi biliyordu ama iş arkadaşının azabını dindirmek için ne diyebileceğini bilemiyordu. Özeleştirisi tamamen yersizdi ve onun yerinde olsaydı muhtemelen kendisi de aynı şeyi yaşıyor olurdu. Beş yıl önce dört kişiye tecavüzden tutuklanan adamı tanımak imkânsıza yakındı. Mårten Frisk o zamanlar sadece kurbanlarını bıçakla boyun eğmeye zorlayan on yedi yaşında, zayıf ve koyu renk saçlı bir gençti. Şimdiyse belli ki karşısındakine hâkim olmak için gücüne güvenmenin yeterli olduğunu düşünen, sarışın bir kas yığını haline gelmişti. Patrik ayrıca, cezaevlerinde kolayca bulunan stereoitlerin de Mårten'in fiziksel dönüşümüne katkı sağladığından şüpheleniyordu. Adamın yeni keşfettiği gücü, doğuştan gelen saldırganlığını azaltmaya yaramamış, tam tersine için için yanan bir koru, öfkeli bir cehennem ateşine çevirmişti.

Martin kenarda beceriksizce dikilip tırnaklarını kemiren

delikanlıyı gösterdi. Polis beysbol sopasına el koymuştu ve gerginliği de yüzünden okunuyordu. Muhtemelen yasal olarak kahraman mı, suçlu mu kabul edileceğinden emin değildi. Patrik, Martin'e kendisiyle gelmesini işaret edince, gerginlikten yerinde duramayan çocuğun yanına gittiler.

"Per Thorsson, değil mi?"

Per başıyla onayladı.

Patrik, Martin'e açıkladı: "Jenny Möller'in arkadaşı. Bana Jenny'nin Fjällbacka'ya otostop çekeceğini söyleyen oydu."

Per'e döndü. "Yaptığın müthiş bir şeydi. Melanie'nin tecavüze uğramak üzere olduğunu nereden anladın?"

Per başını önüne eğdi. "Oturup geçen insanları seyretmeyi seviyorum. Adamı geçen gün çadırını kurarken görür görmez fark ettim. Etrafta dolanıp genç kızlara hava atmasında tuhaf bir şey vardı. Goril gibi kollarıyla çok havalı göründüğünü sanıyordu. Kızlara nasıl baktığını da gördüm. Özellikle de üstlerinde pek bir şey yoksa."

"Peki, bugün ne oldu?" Martin sabırsızlanarak konuya girmesini sağladı.

Per başı önüne eğik bir halde devam etti: "Melanie'nin annesiyle babası giderken onları izlediğini fark ettim, sonra da öylece oturup bir süre bekledi."

Patrik "Ne kadar?" diye sordu.

Per bir an düşündü. "Beş dakika falan. Sonra kararlı bir şekilde Melanie'nin karavanına gitti. Ben de ona asılacağını falan sandım. Ama Melanie kapıyı açtığında içeri dalınca ben de, lanet olsun Jenny'yi alan adam bu olmalı, diye düşündüm. Gidip çocukların beysbol sopalarından birini aldım ve içeri koşup başına vurdum."

Per durup soluklanmak zorunda kalmıştı ve ilk defa başını kaldırıp Patrik'le Martin'in yüzüne baktı. Altdudağı titriyordu.

"Bu yüzden başım derde girecek mi? Başına vurduğum için yani."

Patrik teselli etmek için elini oğlanın omzuna koydu.

“Olanlar yüzünden sana yansıyan bir şey olmayacağına söz verebilirim. Sivillerin kendi başlarına bir harekette bulunmalarını destekliyor değiliz, yanlış anlama; ama gerçek şu ki, sen müdahale etmeseydin muhtemelen Melanie’ye tecavüz edecekti.”

İçi rahatlayan Per yere çöktü ama kısa bir süre sonra tekrar doğrulup “O adam şey olabilir mi... Jenny’yi yani?” dedi.

Kelimeleri telaffuz edemiyordu bile ve Patrik bu soruya rahatlatıcı bir karşılık veremedi. Çünkü Per, tam da aklından geçen şeyi sormuştu.

“Bilmiyorum. Jenny’ye hiç o şekilde baktığını fark etmiş miydin?”

Per bir süre düşündü ama sonunda başını salladı. “Bilmiyorum. Yani eminim bakmıştır; bütün kızlara bakıyordu ama özellikle ona baktığını görmedim.”

Per’e teşekkür ettikten sonra onu endişe içindeki ailesine teslim ettiler. Ardından da karakola doğru yola çıktılar. Orada, belki de hararetle aradıkları kişi, gözaltında bekliyordu. Martin’le Patrik failin o olması için dua ediyorlardı.

Sorgu odasında gergin bir atmosfer vardı. Jenny Möller’i düşündükçe gerginlik artıyor, Mårten Frisk’ten gerçekleri öğrenmek için sabırsızlanıyorlardı ama bazı şeylerin zorla olmayacağını da biliyorlardı. Sorguyu Patrik yürütüyordu. Martin’den kendisine yardım etmesini istemesi kimseyi şaşırtmamıştı. Mecburi prosedürleri geçtikten, kayıt cihazı için isim, tarih ve saat belirttikten sonra işe koyuldular.

“Melanie Johansson’a tecavüze teşebbüsten tutuklanmış bulunuyorsun. Bu konuda söyleyeceğin bir şey var mı?”

“Evet, emin olabilirsiniz!”

Mårten miskin miskin arkasına yaslanmış, kaslı kollarından birini sandalyenin arkasına doğru atmıştı. Üzerinde yaz-

lık giysiler vardı: Mümkün olduğunca çok kas göstermek için kolsuz bir tişört ve küçücük bir kumaştan yapılmış kısacık bir şort. Sararttığı saçları uzundu ve bukleleri gözüne girip duruyordu.

“Kabul etmediği bir şey yapmadım. Aksini iddia ederse yalan söylüyor demektir. Anne babası gidince buluşmak üzere sözleşmiştik ve tam yakınlaşıyorduk ki o lanet ahmak, sopasıyla içeri daldı. Ha bu arada, bana saldırdığı için ondan şikâyetçiyim. Bunu da notlarınıza ekleyebilirsiniz.” Patrik’le Martin’in önünde duran defterleri işaret edip güldü.

“Bunu daha sonra konuşuruz. Şu anda sana yöneltilen suçlamaları konuşacağız.”

Patrik’in sert ses tonu, bu adama duyduğu tiksintiyi yansıtıyordu. Küçük kızlara saldıran koca adamlar, onun dünyasında en aşağılık insanların arasında yer alıyordu.

Mårten umurunda değilmiş gibi omuz silkti. Hapishane-de geçirdiği yıllar onu iyi eğitmişti. Patrik’in karşısına en son oturduğunda, dört tecavüzü de itiraf ediveren, on yedi yaşında, zayıf ve kendine güveni olmayan bir oğlandı. Artık ağabeylerinden öğreneceğini öğrenmişti ve fiziksel dönüşümü de geçirdiği ruhsal gelişimle uyumluydu. Kadınlara olan nefreti ve saldırganlığı değişmemişti. Polisin bildiği kadarıyla bu nefret, daha önce acımasız tecavüz suçları işlemesine sebep olmuş ama cinayete kadar varmamıştı. Patrik, hapishane-de geçirdiği yılların ona tahmin edebileceklerinden çok daha fazla zarar verdiğinden endişe ediyordu. Mårten Frisk tecavüzcülükten katillğe mi terfi etmişti? Eğer öyle ise Jenny Möller neredeydi ve onun kayboluşunun Mona ve Siv’in ölümleriyle nasıl bir bağlantısı vardı? İki kızın öldürüldüğü dönemde Mårten daha doğmamıştı bile.

Patrik iç geçirip sorgusuna devam etti. “Sana inandığımı zı farz edelim. Yine de aklımızı kurcalayan büyük bir tesadüf var: Şöyle ki sen Grebbestad kamp alanında kalırken Jenny

Möller adlı bir kız kayboldu. Ayrıca bir Alman turist kaybolup ardından ölü bulunduğu sırada da Fjällbacka'daki Sälvik kamp alanında konaklıyordun. Çadırın da Tanja Schmidt'le arkadaşının çadırının hemen yanındaydı. Bu biraz tuhaf değil mi?"

Mårten'in beti benzi attı. "Hey, lanet olsun! Benim bunlarla hiçbir ilgim yok.

"Ama hangi kızdan bahsettiğimizi biliyorsun, değil mi?"

Mårten gönülsüzce "Evet" dedi. "Yanımdaki çadırda kalan lezbiyenleri gördüm ama o tür bana hiç çekici gelmemiştir ve ayrıca benim için biraz fazla yaşlıydılar. İkisi de bana kocakarı gibi geliyordu."

Patrik Tanja'nın pasaport fotoğrafındaki sade ama cana yakın yüzünü düşündü. Defterini Mårten'in yüzüne fırlatmamak için kendini zor tuttu. Önünde duran adama buz gibi gözlerle baktı.

"Peki ya Jenny Möller? On yedi yaşında, güzel bir sarışın. Tam senin tipin, değil mi?"

Mårten'in alnında ter damlacıkları belirmeye başladı. Gerildiğinde çipil gözlerini kırptırıyor; şimdi de yine çılgınca kırptırmaya başlamıştı.

"O olayla en ufak ilgim yok! Ona dokunmadım, yemin ederim!"

Masum olduğunu gösterircesine ellerini havaya kaldırdı. Patrik istemeyerek de olsa, adamın itirazlarında bir doğruluk payı olduğunu hissetti. Tanja ve Jenny'den bahsedilirken sergilediği tavırlar, Melanie hakkındaki sorular karşısında sergilediklerinden epeyce farklıydı. Patrik, Martin'in de düşünceli olduğunu görebiliyordu.

"Tamam, bugünkü fıstığın her şeye razı olmadığını itiraf ediyorum ama inanın, diğer ikisiyle ilgili neden bahsettiğimizi bile bilmiyorum. Yemin ederim!"

Mårten'in sesinde belirgin bir panik vardı. Martin'le Patrik

bakışarak, soruşturmayı sonlandırmaya karar verdiler. Ne yazık ki adama inanıyorlardı. Bu da demek oluyordu ki, bir yerlerde başka biri Jenny Möller'i esir almıştı; tabii henüz öldürmediyse... Bir an için Albert Thernblad'a kızını bulacaklarına dair verdikleri sözü yerine getiremeyeceklermiş gibi geldi.

Gösta gergindi. Sanki vücudunun çok uzun zamandır uyusuk olan bir bölümü yeniden canlanmış gibi hissediyordu. Mesleği, uzun süredir içini kayıtsızlıkla doldurmuştu ve şimdi neredeyse sorumluluğu andıran bir şeyler hissetmek çok tuhaf geliyordu. Patrik'in kapısını dikkatlice çalarak "İçeri girebilir miyim?" diye sordu.

"Ne? Ah, tabii." Patrik kafasını kaldırıp boş gözlerle ona baktı.

Gösta yorgun argın içeri girip sandalyeye oturdu. Hiçbir şey söylemeyince Patrik sormak zorunda kaldı. "Evet? Bir şey mi oldu?"

Gösta boğazını temizledi ve kucağında duran ellerini inceledi. "Listeyi dün aldım."

"Ne listesi?" Patrik sorgulayan bir ifadeyle kaşlarını çatı.

"Bölgede yaşayan ve hapishaneden yeni çıkmış olan tecavüzcülerin listesini. Listede sadece iki isim vardı ve biri de Mårten Frisk'ti."

"Peki, neden suratından düşen bin parça?"

Gösta başını kaldırdı. Midesine koca bir kaygı yumağı oturmuş gibiydi.

"İşimi yapmadım. İsimleri bir kontrol ederim, nerede olduklarına, ne yaptıklarına bakarım, bir konuşurum diye düşünmüştüm. Ama enerjim yoktu. İşin aslı bu Hedström. Uğraşamadım. Şimdi de..."

Patrik cevap vermedi. Devam etmesini bekledi.

"Eğer işimi yapsaydım belki de o çocuk saldırıya uğramayacak, tecavüzün kıyısından dönmeyecekti. Ayrıca ben de

Frisk'i bir gün önce Jenny hakkında sorguya çekmiş olacaktım. Bu onun için ölüm kalım meselesi olabilir. Dün hayatta olabilirdi, bugünse ölmüş olabilir. Bunların hepsi çok tembel olduğum ve işimi yapmadığım için!" Sözlerini vurgulamak için bacağına yumrukladı.

Patrik bir süre sessizce oturdu, ardından dirseklerini masanın üzerine koyup ellerini birleştirdi. Ses tonu Gösta'nın beklediği gibi sitemkâr değil, yüreklendiriciydi. Gösta meslektaşına hayretler içinde baktı.

"Yaptığın işin bazen yetersiz kaldığı doğru Gösta. İkimiz de bunun farkındayız. Ama bu tartışmayı yapmak benim işim değil, bu komiserimizin işi. Mårten Frisk ve onu dün kontrol etmediğin gerçeğine gelince, unut gitsin. Öncelikle, kamp alanında olduğunu o kadar çabuk öğrenemezdin, en az birkaç gününü alırdı. İkincisi de, korkarım Jenny Möller'i kaçıran kişi o değil."

Gösta, Patrik'e şaşkınlıkla baktı. "Ama olay neredeyse çözüldü sanıyordum."

"Ben de öyle. Hâlâ tam olarak ikna olmuş değilim ama sorgu sırasında Martin de, ben de kızı kaçıranın o olmadığı izlenimine kapıldık."

"Lanet olsun!" Gösta sessizce düşündü. Ama kaygıları hâlâ dinmemişti. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Dediğim gibi, tam olarak emin değiliz ama Frisk'ten aldığımız kan örneği onun doğru adam olup olmadığını belirleyecektir. Numune, laboratuvara gönderildi ve acil olduğunu söyledik. Onları biraz sıkıştırabilirsen sevinirim. Neticede aradığımız kişi Frisk ise, Möller'lerin kızı için geçen her saatin büyük önemi olabilir."

"Tabii, ben hallederim. Pitbull gibi tepelerinde olacağım."

Patrik bu benzetmeye gülümsedi. Gösta'yı bir köpek türüne benzetmesi gerekseydi, bu muhtemelen yaşlı, bezgin bir beagle olurdu.

Gösta onu memnun etmeye can atarcasına sandalyesinden kalktı ve daha önce hiç görülmemiş bir hızla odadan çıktı. Büyük bir hata yapmamış olmanın verdiği iç rahatlığıyla kendini uçuyormuş gibi hissediyordu. Artık daha sıkı çalışacağına dair kendine söz verdi, hatta belki bu akşam biraz mesaiye kalabilirdi. Hayır, az kalsın unutuluyordu; golf sahasında saat beşe rezervasyon yaptırmıştı. Neyse, mesaiye başka bir gün kalırdı.

Laine içeri girerken onca çöpün ve pisliğin arasından geçmek zorunda kalmaktan nefret ediyordu. Başka bir dünyaya adım atmak gibiydi. Eski gazetelerin, çöp torbalarının ve Tanrı bilir nelerin arasından dikkatlice yürüdü.

“Solveig?” Cevap gelmedi. Kucağına aldığı çantasına sıkıca sarıldı ve koridorda ilerledi. Sonra onu gördü. Tiksinti, tüm vücuduna yayılan fiziksel bir his gibiydi. Bu kadından nefret ettiği kadar, babası dahil kimseden nefret etmiyordu. Aynı zamanda ona bağımlıydı da. Bu düşünce her zaman midesini bulandırırды.

Solveig, Laine’i görünce yüzüne bir gülümseme yayıldı.

“Vay, şuna bakar mısınız? Her zamanki gibi dakik. Kesinlikle güvenilir birisin Laine.” Kurcaladığı fotoğraf albümünü kapayıp Laine’ye oturmasını işaret etti.

“Bırakıp gitmeyi tercih ederim. Biraz acelem var da...”

“Bak Laine, oyunun kurallarını biliyorsun. Önce güzel bir kahve, sonra da ödeme. Bu kadar üst sınıf bir misafire bir şey ikram etmezsem çok ayıp olur.”

Sesinden küçümseme akıyordu. Laine itiraz etmemesi gerektiğini biliyordu. Bu, yıllar içinde defalarca yaptıkları bir danstı. Sedirdeki kırıntıları dikkatle temizledi; yüzünü ekşiterek oturdu. Buraya gelişinin ardından her seferinde kendini kirlenmiş hissediyordu.

Solveig yüksek arkalıklı sandalyesinden kalkıp fotoğraf

albümlerini özenle kaldırdı. Çatlamış iki kahve fincanı çıkardı. Laine fincanını silmemek için kendini zor tuttu. Ardından ufalanmış çöreklerle dolu bir sepet ortaya çıktı. Solveig, Laine'ye yemesini işaret etti. Laine de çörekten ufak bir parça alarak bu ziyaretin bir an önce bitmesi için dua etti.

“Ne kadar hoş, değil mi?”

Solveig kahvesine bir parça çörek batırarak, karşılık vermeyen Laine'ye baktı.

Devam etti: “Birimizin malikânede, diğerimizin de rezil bir kulübede yaşadığına inanmak zor. Yine de burada iki eski dost gibi oturuyoruz. Haklı değil miyim Laine?”

Laine gözlerini kapayıp bu utancın bir an önce bitmesini diledi. Bir sonraki sefere kadar. Masanın altında ellerini kavuşturdu ve kendine, bu işkenceye defalarca maruz kalmasının nedenini hatırlattı.

“Canımı sıkan şey ne, biliyor musun Laine?” Solveig ağzında çörekle konuşuyordu. Ağzından masaya küçük kırıntılar saçıldı. “Çocuklarımla peşine polisleri takman. Bir anlamamız var sanıyordum Laine. Ama polisler buraya gelip saçma sapan şeyler söylediler. Oğullarımla evinin pencerelerini kırdığını söylemişsin onlara. Yani haliyle ben de merak etmeye başlıyorum.”

Laine başını sallamaktan başka bir şey yapamadı.

“Bir özrü hak ettiğimizi düşünüyorum, sence de öyle değil mi? Çünkü polise de açıkladığım gibi oğullarım bütün gece buradaydı. Bu yüzden malikâneyi taşlamış olamazlar.” Solveig kahvesinden bir yudum alarak Laine'ye de içmesi için işaret etti. “Eee? Bekliyorum.”

Laine başını önüne eğip utanç içinde “Özür dilerim” diye mırıldandı.

“Affedersin, ne dediğini pek iyi duyamadım.” Solveig göstere göstere elini kulağının arkasına koydu.

“Özür dilerim. Bir hata yapmış olmalıyım.” Solveig'le göz

göze geldiğinde gözleri kin doluydu ama eltisi tatmin olmuş görünüyordu.

“Eh, bu da açıklığa kavuştu. Hiç de zor değilmiş, değil mi? Diğer ufak meseleyi de açıklığa kavuşturalım mı?”

Masaya doğru eğildi ve dudaklarını yaladı. Laine kucağındaki çantanın içinden gönülsüzce bir zarf çıkardı. Solveig hırsla zarfı kaparak içindekileri yağlı parmaklarıyla ustaca saydı.

“Tam isabet! Her zamanki gibi. Evet, hep söylerim, sen her şeyi muntazam yaparsın Laine. Gabriel de, sen de çok titizsiniz.”

Kendini çarkın içinde kısıp kalmış bir hamster gibi hissedilen Laine, kalkıp kapıya doğru gitti. Dışarı çıkar çıkmaz taze yaz havasını içine çekti. Kapıyı çarpmadan önce Solveig’in arkasından bağırdığını duydu. “Seninle görüşmek her zaman bir zevk Laine. Önümüzdeki ay yine yapalım bunu!”

Laine gözlerini kapadı ve kendini sakın sakın nefes almaya zorladı. Bazen buna gerçekten değip değmediğini düşündüğü oluyordu.

Ardından ensesinde hissettiği, babasının o pis nefesini ve kendisi için kurduğu hayatı ne pahasına olursa olsun koruması gerektiğini hatırladı. Buna değmek zorundaydı, o kadar.

Patrik kapıdan girer girmez bir şeylerin yolunda olmadığını anladı. Erica verandada sırtı dönük oturuyordu ama duruşu, bir sorun olduğunu söylüyordu. Bir an için korktu ama ardından bebekle ilgili bir sorun olsa Erica’nın kendisini cep telefonundan arayacağını düşündü.

“Erica?”

Erica ona döndüğünde, Patrik gözlerinin ağlamaktan kanına döndüğünü gördü. Hızla yürüyerek yanına gitti ve bambu kanepeye, yanına oturdu.

“Ne oldu canım?”

“Anna’yla kavga ettim.”

“Bu sefer ne oldu?”

Karmaşık ilişkilerindeki bütün dönemeçleri ve neden sürekli çatıştıklarını biliyordu. Ama Anna, Lucas’tan kurtulduğundan beri iki kız kardeş bir tür geçici ateşkes imzalamış gibiydi. Patrik bu sefer ters giden şeyin ne olduğunu merak etti.

“Lucas’ı Emma’ya yaptıkları yüzünden polise hiç şikâyet etmemiş.”

“Nasıl yani?”

“Evet ve şimdi de Lucas çocukların velayetini almak için mahkemeye başvurmuş. Anna’nın elinde bu koz var sanıyordum. Ama polis kayıtlarında Lucas’la ilgili hiçbir şey yok, üstelik Anna’nın anneliğe uygun olmadığı konusunda da aklına gelebilecek her yalanı uyduracak.”

“Tamam, ama hiç kanıtı yok ki.”

“Hayır, yok. Ama attığı boklardan bazılarının Anna’nın üzerine yapıştığını bir düşünsene. Ne kadar kurnaz olduğunu biliyorsun. Mahkemeyi etkileyip hâkimi kendi tarafına çekmeyi başarırsa hiç şaşırmam.” Erica başını Patrik’in omzuna koydu. “Anna’nın çocukları kaybettiğini düşünsene. Bu, onu bitirir.”

Patrik, Erica’ya sarılıp kendine çekti. “Hayal gücümüzü zorlamayalım şimdi. Anna’nın şikâyetinde bulunmaması aptalca olmuş ama nedenini anlayabiliyorum. Lucas hafife alınmaması gerektiğini her zaman gösterdi; o yüzden ondan korkması şaşırtıcı değil.”

“Haklısın sanırım. Ama beni en çok üzen, bütün bu süre boyunca bana yalan söylemiş olması. Kendimi kandırılmış hissediyorum. Ona ne zaman polis raporunu sorsam, Stockholm polisinin çok meşgul olduğuna ve bütün şikâyetleri işleme sokmalarının çok zaman aldığına dair muğlak cevaplar veriyordu. Ama hepsi yalanmış. Üstelik bir şekilde beni kötü

insan gibi göstermeyi de başarıyor her seferinde.” Erica göz yaşlarına boğuldu.

“Hadi ama tatlım. Sakin ol. Bebeğe çile dolu bir dünyaya gelmek üzere olduğu izlenimini vermek istemeyiz.”

Erica bunun üzerine gülmeden edemedi ve koluyla göz yaşlarını kuruladı.

Patrik “Beni dinle” dedi. “Bazen Anna’yla abla kardeşten çok, anne kız gibi davranıyorsunuz. Annen ilgilenmeyince Anna’yla sen ilgilenmişsin. Bu da Anna’nın sana muhtaç olmasına, aynı zamanda da senden bağımsız olmak istemesine sebep olmuş. Anlatabiliyor muyum?”

Erica başını salladı. “Tabii, biliyorum. Ama onunla ilgilenmediğim için cezalandırılmam mı gerekiyor? Bu büyük haksızlık.” Yine hıçkırıklara boğuldu.

“Muhtemelen biraz kendine üzülyorsun, değil mi?” Patrik, Erica’nın alnına düşen bukleleri kenara itti. “Her zaman eninde sonunda yaptığınız gibi, aranızı yine düzelteceksiniz. Ayrıca bu sefer yüce gönüllü olan sen olabilirsin bence. Anna şu sıra zor bir dönemden geçiyor gibi. Lucas güçlü bir rakip, dolayısıyla Anna’nın neden endişelendiğini gerçekten anlıyorum. O yüzden fazla üstüne gitme ve kendine acımdan da vazgeç.”

Erica Patrik’ten uzaklaşıp ona kötü kötü baktı. “Bana destek olmayacak mısın?”

“Oluyorum canım, oluyorum.” Patrik, Erica’nın saçını okşadı ama düşüncelere gömülmüş gibiydi.

“Affedersin, kişisel sorunlarımla ilgili söylenip duruyorum. Sizin işler nasıl gidiyor?”

“Of, hiç girmeyelim o konuya. Bugün gerçekten boktandı...”

Erica onun cümlesini tamamladı: “Ama bana detay veremezsin.”

“Hayır, veremem. Ama gerçekten berbat bir gündü.” İç çe-

kip doğruldu. “Peki, neden birlikte keyifli bir akşam geçirmiyoruz? İkimizin de neşelenmeye ihtiyacı var gibi. Ben bir koşu balık pazarına gidip güzel bir şey alayım, sen de sofrayı kur. Nasıl fikir?”

Erica başıyla onayladı ve öpmek için yüzünü Patrik’e çevirdi. Patrik, bebeğinin babası, tam bir iyimserdi.

“Gitmişken biraz cipsle dip sos da al. Hazır bu kadar şişmanken, kiloma dikkat etmesem de olur!”

Patrik güldü. “Tamamdır patron.”

Martin kalemini masada tıkırdatıyordu. Kendine kızmıştı. Dünkü olaylar yüzünden, Tanja Schmidt’in babasını aramayı tamamen unutmuştu. Kafasını duvarlara vurmak istiyordu. Tek bahanesi, Mårten Frisk’i gözaltına aldıktan sonra bunun artık bir önemi kalmadığını düşünmüş olmasıydı. Artık muhtemelen akşamdan önce adama ulaşamayacaktı ama en azından deneyebilirdi. Saate baktı. Dokuzdu. Pia’yı arayıp yardım istemedenden önce Bay Schmidt’in evde olup olmadığına bakmaya karar verdi.

Dört kez çaldırdı. Tam kapamak üzereydi ki beşinci çağışta mahmur bir ses telefonu açtı. Martin adamı uyandırdığı için utanarak, bozuk Almancasıyla kim olduğunu ve hemen tekrar arayacağını söylemeyi başardı. Şanslıydı. Pia turist bürosunun telefonunu hemen cevapladı. Ona bir kez daha yardımda bulunmayı kabul etti. Birkaç dakika sonra Martin ikisini de telefona bağlamıştı.

“Başsağlığı dileklerimle başlamak istiyorum.”

Hattın diğer ucundaki adam düşünceliliğinden dolayı Martin’e kibarca teşekkür etti ama Martin, onun acısının konuşmayı ağır bir kefen gibi örttüğünü hissedebiliyordu. Nasıl devam edeceğini bilemedi. Pia’nın yumuşak sesi, söylediği her şeyi tercüme ediyordu ama suskunluklar sırasında, soluk sesleri dışında bir şey duyulmuyordu.

“Kızıma bunu yapanın kim olduğunu biliyor musunuz?” Babanın sesi hafifçe titreyince Pia’nın tercüme etmesine pek gerek kalmamıştı. Martin anlamıştı.

“Henüz değil. Ama bulacağız.”

Patrik’in Albert Thernblad’a yaptığı gibi, Martin de fazla umutlu konuştuğundan şüphelendi ama adamın acısını elinden geldiğince dindirmek istiyordu.

“Tanja’nın yol arkadaşıyla konuştuk. Kendisi Tanja’nın buraya, İsveç’teki Fjällbacka kasabasına belli bir sebeple geldiğini söyledi. Ama Tanja’nın eski eşine sorduğumuzda, buraya gelmek için bir sebebi olamayacağını belirtti. Siz bu konuda bir şey biliyor musunuz?”

Martin nefesini tuttu. Dayanılmaz bir sessizlik oldu. Arından Tanja’nın babası konuşmaya başladı.

Martin Bay Schmidt’le konuşmasını sonlandırdığında, “Doğru mu duydum?” diye düşünüyordu. Hikâye aşırı fantastik görünüyordu. Ama açıkçası doğru gibi de geliyordu ve Martin, Tanja’nın babasına inanıyordu. Tam telefonu kapatıyordu ki, Pia’nın hâlâ hatta olduğunu fark etti.

Pia tereddüt ederek, “İhtiyacın olan her şeyi öğrendin mi? Hepsini doğru tercüme ettiğimi sanıyorum” dedi.

“Doğru olduğuna eminim. Ve evet, bilmem gerekenleri öğrendim. Bunu belirtmem gerekir mi bilmiyorum ama...”

“Biliyorum, kimseye söyleyemem. Tek bir kelimesini bile anlatmayacağıma söz veriyorum.”

“Harika. Bu arada...”

“Evet?”

Doğru mu duymuştu? Ses tonunda bir beklenti mi vardı? Ama cesaret edemedi, üstelik doğru bir zamanlama da değildi.

“Yok, yok bir şey. Başka zaman konuşuruz.”

“Tamam.”

Pia’nın ses tonu neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibiydi ama aşk cephesindeki son başarısızlığının ardından

Martin'in bu konuda kendine güveni çok azdı. Kendisine öyle geldiğini düşündü.

Pia'ya teşekkür edip telefonu kapattıktan sonra düşünceleri başka yere odaklandı. Konuşmayla ilgili notlarını hızla bilgisayara geçirdi ve dökümünü Patrik'in odasına götürdü. Sonunda davada büyük bir ilerleme kaydetmişlerdi.

Buluştuklarında ikisi de tetikteydi. Västergården'deki feci buluşmanın ardından ilk kez görüşüyorlardı ve ikisi de barışmak için karşı tarafın adım atmasını bekliyordu. Arayan Stefan olmuştu ama Linda kavga yüzünden kendini suçlu hissettiği için konuşmaya ilk o başladı.

"Şey, geçen gün aptalca şeyler söyledim. Öyle demek istemedim. Çok sinirlenmişim."

Ahırın samanlığındaki buluşma yerlerinde oturuyorlardı. Stefan'ın yüzü taş gibiydi. Sonra Linda, yüz hatlarının gevşediğini fark etti.

"Unutalım gitsin. Ben de fazla tepki verdim. Sadece..." Duraksayarak başını çevirdi ve doğru kelimeyi bulmaya çalıştı. "Onca anıyla oraya gitmek gerçekten çok zordu. Seninle bir ilgisi yoktu."

Hâlâ biraz dikkatli davranan Linda, Stefan'a arkadan yanaşıp sarıldı. Tartışmaları beklenmedik bir sonuç doğurmuştu. Stefan'a saygı duymaya başlamıştı. Onu hep küçük bir oğlan çocuğu, annesinin önlüğüne asılıp ağabeyine yapışan biri olarak görmüştü ama o gün karşısında gerçek bir erkek vardı. Bu onu daha çekici hale getirmişti. İnanılmaz çekici. Tehlikeli bir yanı olduğunu da görmüş, bu da gözündeki cazibesini artırmıştı. Neredeyse Linda'ya vuracaktı, gözlerinden okumuştunu bunu. Şimdi yanağını sırtına dayamış halde otururken, bu anıyla içi karıncalandı. Mum alevinin üzerinde uçmak gibiydi; ısıyı hissedecek kadar yaklaşıyor ama yanmayacak kadar kontrollü davranıyordu. Bu tür denge hare-

ketinde uzmanlaşmış biri varsa, o da kendisiydi.

Ellerini Stefan'ın üzerinde gezdirdi. Aç ve talepkâr. Stefan biraz dirense de, Linda gücün hâlâ kendisinde olduğunu hissediyordu. Her şeye rağmen ilişkileri tamamen fizikseldi ve bu açıdan genel olarak kadınların, özellikle de kendisinin avantajlı olduğunu düşünüyordu. O anda bu avantajı kullanmaktaydı. Zevkle, Stefan'ın soluklarının hızlandığını ve içindeki direncin kırılmaya başladığını hissetti.

Stefan'ın kucağına oturdu ve dilleri birbirine değdiğinde savaşı kazandığını anladı. Stefan saçlarını sıkıca tutup başını geriye itene ve ona yukarıdan bakana kadar da buna inanmaya devam etti. Eğer Stefan'ın niyeti kendisini küçük ve çaresiz hissettirmekse, işe yaramıştı. Bir an için, Västergården'deki kavgada gözünde parlayan kıvılcımı gördü. Kendini, çılglık atarsa ana binadan duyulup duyulmayacağını düşünürken buldu. Muhtemelen duyulmazdı.

Stefan "Bana iyi davransan iyi edersin" dedi. "Yoksa minik bir kuş polise burada, çiftlikte ne gördüğümü anlative-rir."

Linda'nın gözleri büyüdü. Sesi fısıltıya dönüştü. "Yapamazsın! Söz verdin Stefan."

"İnsanların dediğine göre Hult ailesinden birinin verdiği söz pek bir şey ifade etmiyormuş. Yani ben söyleyeyim de..."

"Yapma Stefan. Lütfen, ne istersen yaparım."

"Demek gerçekten aile her şeyden önce geliyormuş."

"Babamın Johannes Amca'ya yaptıklarını anlamadığını kendin söyledin. Sen de mi aynı şeyi yapacaksın?" Sesi titriyordu. Durum tamamen kontrolünden çıkmıştı. Hayretler içerisinde nasıl bu kadar zayıf bir konuma düştüğünü anlamaya çalıştı. Eskiden kontrol hep ondaydı.

"Neden yapmayayım? Bir bakıma karma diyebiliriz buna. Her şey dönüp dolanıp aynı noktaya gelir." Stefan pis pis gülmüseddi. "Gerçi belki de haklısındır. Çenemi kapalı tutarım.

Ama her an fikrimi değiştirebileceğimi unutma, o yüzden bana iyi davranırsan iyi olur – canım.”

Linda’nın yüzünü okşuyor ama bir yandan da hâlâ saçını sıkı sıkı tutuyordu. Ardından başını daha da aşağı itti. Linda karşı çıkmadı. Gç dengesi tamamen tersine dönmüştü.

Karanlıkta ağlayan birinin sesiyle uyandı. Sesin nereden geldiğini anlamak zordu. Parmağı bir kumaşa ve hareket eden bir şeye değene kadar yerde yavaşça sürünerek ilerledi. Yerdeki külçe, dehşet içerisinde haykırmaya başladı ama saçlarını okşayarak kızı sakinleştirdi. Korkunun, yerini kör bir çaresizliğe bırakana kadar insanın yüreğini nasıl parçaladığını kimse ondan iyi bilemezdi.

Bunun bencilce bir duygu olduğunu biliyordu ama artık yalnız olmadığı için mutlu olmadan edemiyordu. Başka bir insanın arkadaşlığını paylaşmayalı bir ömür geçmiş gibiydi ama bunun da birkaç günden uzun süreceğine inanmıyordu. Orada, karanlıkta zaman kavramını yitiriyordu insan. Zaman sadece yukarıda var olan bir şeydi. Aydınlıkta. Orada, aşağıda, zaman düşmandı. Ona yanından geçip giden başka bir hayat olduğunu hatırlatıyordu.

Kızın hıçkırıkları dindiğinde soru yağmuru başladı. Verecek cevabı yoktu. Onun yerine kötülüğe boyun eğmek, onunla mücadele etmemek gerektiğini açıklamaya çalıştı. Ama kız anlamak istemiyordu. Ağlıyor, sorular soruyor, uzun süredir, belki de çocukluğundan beri, onun hiç inanmadığı bir Tanrı'ya yakarıp dua ediyordu. Kendini hayatında ilk kez, yanılmış olmayı, aslında bir Tanrı'nın var olmasını umarken bulmuştu. Yoksa yardımını isteyeceği bir anne ya da Tanrı ol-

mazsa, hayat bebeğe nasıl görünürdü? Kızının iyiliği için korkuya teslim olmuş, içine gömülmüştü. Diğer kızın mücadele etme dürtüsü, sinirlerini bozmaya başlamıştı. Tekrar tekrar bunun bir işe yaramayacağını anlatmaya çalıştı ama kız dinlemiyordu. Yakında kız mücadelecisi ruhunu ona da bulaştıracak, kısa süre sonra da umut geri gelecek ve onu kırılğan hale getirecekti.

Kapağın açıldığını ve yaklaşan ayak seslerini duydu. Başını kucığına koyup yatmış olan kızı hemen itti. Belki şanslı yaver giderdi. Belki bu sefer onun yerine, diğer kızın canını yakardı.

Sağır edici bir sessizlik vardı. Normalde Jenny'nin konuşmaları küçük karavanın içini doldururdu ama artık sadece sessizlik vardı. Küçük masada karşılıklı oturmuşlar, kendi dünyalarına kapanmışlardı. İkisi de anıların dünyasında kaybolmuştu.

On yedi yıl, gözlerinin önünden bir film şeridi gibi geçiyordu. Kerstin, yeni doğmuş Jenny'nin ağırlığını kollarında hissetti. Sanki bebeği kucağında tutuyormuş gibi, kolları bilinçsizce bükülmüştü. Bebek büyümüş ve bir süre sonra her şey çok hızlı ilerlemeye başlamıştı. Aşırı hızlı. Neden değerli vakitlerini didişip hırлаşarak geçirmişlerdi ki? Keşke neler olacağını bilseydi; o zaman Jenny'ye tek bir kötü söz söylemezdi. Kalbinde büyük bir boşlukla, eğer sonu iyi biterse kızına bir daha asla bağırmayacağına dair kendine söz verdi.

Bo, karısının içindeki kaosu yansıması gibiydi. Birkaç gün içinde adeta on yıl yaşlanmıştı. Yüzü kırışmış ve büyük bir kedere gömülmüştü. Zaman, birbirlerine yardım eli uzatma, destek olma zamanıydı ama korku ikisini de felç etmişti.

Masanın üzerinde duran elleri titriyordu. Bo titremeyi dindirmek için ellerini birbirine kenetledi ama dua ediyormuş gibi görüldüğü için hemen çözdü. Şimdiye dek yüce güçlere seslenmeyi reddetmişti. Bu, henüz yüzleşmeye cesaret edemediğı bir şeyi kabul etmeye zorlardı onu. Kızının ma-

sum bir maceraya kapıldığına dair boş bir umuda tutunuyordu. Ama içten içe bunun mantıklı olmadığını, aradan fazla zaman geçtiğinin de farkındaydı. Jenny anne babasını bilerek bu kadar endişelendirmeyecek kadar düşünceli ve sevgi dolu bir kızdı. Elbette, özellikle de son iki yıldır tartışıkları zamanlar olmuştu ama Bo her zaman aralarında güçlü bir bağ olduğunu bilerek güven duymuştu. Jenny'nin onları sevdiğini biliyordu. Eve gelmemesinin sebebi, korkunç bir şey olmalıydı. Bir şey olmuştu. Biri sevgili Jenny'lerine bir şey yapmıştı. Sessizliği bozmaya çalıştı. Ama sesi onu yarı yolda bıraktı. Devam etmeden önce boğazını temizlemesi gerekti.

“Polisi tekrar arayıp bir gelişme olup olmadığını soralım mı?”

Kerstin başını salladı. “Bugün iki kere aradık zaten. Bir şey bulurlarsa haber verirler.”

“Ama burada böyle oturamayız, lanet olsun!” Bo ayağa fırlayınca, başını yukarıdaki dolaba vurdu. “Burası çok dar! Neden onu yine kahrolasınca karavan tatiline gelmeye zorladık ki? Gelmek istemiyordu. Keşke evde kalsaydık. Onu bizimle birlikte bu lanet delikte oturmaya zorlamaktansa, arkadaşlarıyla takılmasına izin verseydik!”

Dolaba vurmaya başladı. Kerstin onu kendi haline bıraktı. Kocasının öfkesi gözyaşlarına dönüştüğünde, tek kelime etmeden ayağa kalkıp ona sarıldı. Umutlarını korumak için o kadar uğraşmalarına rağmen duydukları korku ve gitgide artan acı hissiyle birbirlerine kenetlenerek, uzun süre sessizce dikildiler.

Kerstin bebeğin ağırlığını kollarında hissedebiliyordu.

Bu sefer Patrik, Norra Hamngatan'dan aşağı yürürken güneş parlıyordu. Kapıyı çalmadan önce bir an için duraksadı. Ama sonra görev bilinci üstün geldi ve kapıya birkaç kez sertçe vurdu. Açan olmadı. Daha da kararlı bir biçimde tekrar de-

nedi. Hâlâ açan yoktu. Normaldi. Gelmeden önce araması gerekirdi. Ama Martin gelip de Tanja'nın babasının söylediklerini anlatınca içgüdüleriyle hareket etmişti. Etrafa baktı. Yandaki evde bir kadın dışarıdaki çiçekleriyle ilgileniyordu.

"Affedersiniz, Struwer'lerin nerede olduğunu biliyor musunuz? Arabaları burada olduğu için evde olduklarını düşünmüştüm."

Kadın yaptığı işi yarıda bırakıp başını salladı. "Tekne-ev-deler." Küçük bahçe küreğiyle denize bakan küçük kırmızı evlerden birini gösterdi.

Patrik teşekkür edip tekne-evin önüne inen taş merdivenlere gitti. İskelede bir şezlong vardı ve Gun'un minicik bir bikiniyle güneşlendiğini gördü. Tüm vücudunun da, yüzü gibi zencefilli çörek misali kahverengi ve kırıksık olduğunu fark etti. Bazı insanlar belli ki cilt kanseri riskini önemsemiyordu. Kadının dikkatini çekmek için öksürdü.

"Merhaba, sizi sabah sabah bu şekilde rahatsız ettiğim için kusura bakmayın ama biraz konuşabilir miyiz diye sorduk."

Patrik her kötü haber getirdiğinde yaptığı gibi, resmi bir dille konuşuyordu. Polis rolünü benimse, arkadaş rolünü değil – eve gidip iyi bir uyku çekebilmesinin tek yolu buydu.

Gun "Hiç sorun değil. Bir saniye, üzerime bir şey giyeyim" dedikten sonra tekne-evin içinde kayboldu.

Patrik beklemek üzere bir masaya oturup manzaranın tadını çıkarmaya karar verdi. Rıhtım normalden daha boştu ama deniz parıldıyor; martılar hâlâ yemek peşinde iskelelerin üzerinde uçuşuyordu. Birkaç dakika sonra Gun nihayet geldiğinde, üzerinde bir şort ve bir tişört, peşinde de Lars vardı. Lars, Patrik'e ciddi bir tavırla selam verdikten sonra karısıyla birlikte masaya oturdu.

"Ne oldu? Siv'i öldüren kişiyi yakaladınız mı?" Gun sabırsızlanıyordu.

“Hayır, o yüzden gelmedim.” Patrik duraksadı ve sözlerini tarttı. “Bu sabah Siv’inkinin yanında cesedini bulduğumuz genç Alman kadının babasıyla konuştuk.” Bir duraksama daha oldu.

Gun meraklı bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. “Ee?”

Patrik, Tanja’nın babasının adını söyledi ve Gun’un tepkisi karşısında hiç şaşırmadı. Gun sıçradı; soluksuz kalmıştı. Lars aradaki bağlantıdan bihaber, karısına şaşkınca baktı.

“Ama o Malin’in babası. Ne demek istiyorsunuz? Malin ölmüştü, değil mi?”

Patrik’in kendini diplomatik bir dille ifade etmesi zordu. Zaten onun işi diplomatlık değildi. Gun’a gerçeği tüm açıklığıyla anlatmaya karar verdi.

“Ölmemiş. Söylediğine göre tazminat talebinizi biraz fazla—nasıl desem— can sıkıcı bulmuş. O da torununuzun öldüğüne dair bir hikâye uydurmuş.”

“Ama burada ölen kızın adı Tanja’ydı, Malin değil, yanılıyor muyum?” Gun’un kafası karışmıştı.

“Belli ki adını daha Almanvari bir isimle değiştirmiş. Ama Tanja’nın aslında torununuz Malin olduğu kesin.”

Gun Struwer’in ilk defa nutku tutulmuştu. Ardından Patrik, kadının içinde büyümeye başlayan öfkeyi gördü. Lars onu rahatlatmak için elini omzuna koymaya çalıştı ama Gun itti.

“O kim olduğunu sanıyor? Böyle bir arsızlık gördün mü sen Lars? Yüzüme baka baka yalan söyleyip torunumun, kendi canımdan kanımdan olan torunumun öldüğünü söyledi! Bunca yıldır torunum gayet sağlıklı yaşarken, ben zavalımın korkunç bir şekilde öldüğünü zannederek dolaştım ortalıkta! Fazla can sıkıcı olduğumu düşündüğü için öyle yaptığını söylemeye cüret ediyor bir de! Sen böyle bir şey gördün mü, Lars? Hakkım olanı istedim diye can sıkıcı mı oldum şimdi!”

Lars bir kez daha onu sakinleştirmeye çalıştı ama Gun elini itti. O kadar sinirliydi ki, ağzının kenarında tükürük baloncukları oluşmaya başlamıştı.

“Ona ağzının payını vereceğim, orası kesin. Poliste telefon numarası vardır. Verir misiniz lütfen? O Alman iblis bu konudaki düşüncelerimi efendi efendi dinleyecek.”

Patrik içini çekti. Sinirlenmeye hakkı olduğunu biliyordu ama ona kalırsa, Gun asıl noktayı kaçıırıyordu. Bir süre öfkelenmesine izin verdikten sonra sakince devam etti: “Bunu duymak zor olmuştur, biliyorum ama bir hafta önce ölü olarak bulduğumuz kişi torununuzdu. Siv ve Mona’yla birlikte. Bu yüzden size sormak zorundayım: Kendini Tanja Schmidt olarak tanıtan bir kadınla temasınız oldu mu? Sizinle bir şekilde iletişime geçti mi?”

Gun hızla başını iki yana salladı ama Lars düşünceli görünüyordu. Tereddüt ederek “Biri birkaç kez arayıp hiçbir şey demeden kapatmıştı” dedi. “Hatırlamıyor musun Gun? İki ya da üç hafta önce olmalı. Bizi işlettiklerini sanmıştık. Sizce o olabilir mi?”

Patrik başını salladı. “Büyük ihtimalle. Babası bütün hikâyeyi iki yıl önce anlatmış ona. Sizinle temasa geçmek zor gelmiş olabilir. Kütüphaneye gidip annesinin kayboluşu hakkındaki haberlerin fotokopilerini çekmiş. Yani muhtemelen buraya annesinin başına aslında neler geldiğini öğrenmeye gelmiş.”

“Zavallı canım benim.” Gun sonunda kendinden ne beklediğini fark etmiş ve timsah gözyaşlarını akıtmaya başlamıştı. “Benim minik tatlımın hâlâ hayatta olduğunu ve bu kadar yakında olduğunu düşününce... Keşke daha önce karşılaşmış olsaydık... Nasıl bir insan böyle bir şey yapabilir? Önce Siv, ardından da küçük Malin’im.” Aklına bir fikir gelmiş gibi bir an durdu. “Sizce ben de tehlike altında mıyım? Beni öldürmek isteyen biri olabilir mi? Polis korumasına ih-

tiyacım olur mu?” Gun gergin bir ifadeyle bir Patrik’e, bir Lars’a bakıyordu.

“Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum. Cinayetlerin sizinle bağlantılı olduğunu sanmıyoruz, o yüzden endişelenmenize gerek yok.” Sonra dayanamadı. “Ayrıca katil sadece *genç* kadınları hedef alıyor.”

Söylediği anda pişman oldu ve konuşmanın bittiğini göstermek için ayağa kalktı. “Böyle kötü haberler getirdiğim için gerçekten çok üzgünüm. Ama aklınıza bir şey gelirse lütfen beni arayın, rica ediyorum. Size gelen sessiz telefonları araştırarak işe başlayacağız.”

Patrik çıkmadan önce denize son kez kıskançlıkla baktı. Gun Struwer, iyi şeylerin her zaman hak edenlerin başına gelmediğinin kanıtıydı.

“Ne dedi?”

Martin, Patrik’le birlikte yemekhanede oturuyordu. Her zamanki gibi kahve bayatlamıştı ama alışmış oldukları için zevkle içtiler.

“Bunu söylememem gerekir ama kahretsin, çok iğrenç bir insan. Asıl üzüldüğü şey ne torununun büyüdüğünü görememiş olması ne de kızın daha yeni öldürülmüş olması. Kızın babasının, maddi tazminat talebinden kurtulmak için böyle sine etkili bir yöntem bulması onu daha çok rahatsız etti.”

“Çok korkunç.”

Kasvetli bir ruh haliyle oturmuş, insanoğlunun ne kadar kötü olduğunu düşünüyorlardı. Karakol çok sessizdi. Mellberg henüz gelmemişti; anlaşılan kendini uykuyla ödüllendiriyordu. Gösta’yla Ernst kendi tabirleriyle “yol korsanlarını yakalamak” üzere dışarıdaydılar. Aslında muhtemelen yol kenarındaki dinlenme tesislerinden birinde bir şeyler atıştırırken, korsanların yanlarına gelip kendilerini tanıtmalarını ve tutuklanmayı rica etmelerini bekliyorlardı. Buna, “önleyici po-

lislik” diyorlardı. Büyük ihtimalle de haklılardı. O dinlenme tesisi, en azından onlar orada oturduğu sürece güvendeydi.

“Sence Tanja buraya gelerek ne elde etmeye çalışıyordu? Herhalde gizli hafiyelik yapıp annesinin başına ne geldiğini öğrenmeyi planlamıyordu.”

Patrik başını salladı. “Hayır, sanmıyorum. Ama ne olduğunu merak etmesini anlayabiliyorum. Muhtemelen burayı kendi gözleriyle görmek istedi. Eminim, eninde sonunda anneannesiyse temasa geçecekti. Ama babasından dinlediği hikâye anneannesini pek de iyi göstermiyordu sanırım, o yüzden ziyaretini geciktirmesi anlaşılır bir şey. Telia’dan telefon kayıtlarını aldığımızda, Struwer çiftine gelen telefonların Fjällbacka’daki bir ankesörlü telefonda, büyük olasılıkla da kamp alanındakinden edildiği ortaya çıkarsa hiç şaşırırmam.”

“Ama nasıl oldu da Tanja kendini annesinin ve Mona Thernblad’ın iskeletleriyle birlikte Kungsklyftan’da buldu?”

“Ben de senin kadar biliyorum. Tek aklıma gelen, anneyle Mona’nın kaybolmasıyla alakası olan bir şeylere ya da birine denk gelmiş olabileceği.”

“Eğer öyleyse Johannes otomatikman dışarı kalıyor. Fjällbacka kilise mezarlığındaki mezarında güvende.”

Patrik başını kaldırdı. “Emin miyiz? Gerçekten öldüğünden emin miyiz?”

Martin güldü. “Şaka mı yapıyorsun? 1979 yılında kendini asmış. Bundan daha ölü olunmaz ki!”

Patrik’in sesine heyecan gelmişti. “İnanılmaz geldiğini biliyorum ama şunu bir dinle: Diyelim ki polis gerçeğe çok yaklaştı ve Johannes de kanunun ensesinde olduğunu hissetti. Hult ailesindendi ve kendi başına yapamasa da, babası aracılığıyla bir sürü para toplayabilirdi. Oraya buraya rüşvet derken bam! Sahte bir ölüm belgesi ve boş bir tabutu oluverir.”

Martin karnını tutarak katıla katıla gülüyordu. “Kafayı yemişsin sen! Fjällbacka’dan bahsediyoruz, yirmili yıllarda-

ki Chicago'dan değil. Güneşte çok kalmadığından emin misin? Güneş çarpmış gibi konuşuyorsun. Onu oğlunun bulduğunu unutma. Altı yaşında bir çocuğun, doğru olmasa böyle bir hikâyeyi anlatmasını nasıl sağlarsın?"

"Bilmiyorum ama bulmaya niyetliyim. Geliyor musun?"

"Nereye?"

Patrik gözlerini devirip tane tane söyledi: "Robert'le konuşmaya, tabii ki."

Martin iç çekti ama yine de ayağa kalktı. "Sanki yapacak yeterince işimiz yokmuş gibi" diye mırıldandı. Çıkarken aklına bir şey geldi. "Peki ya gübre? Öğleden önce o konuyla ilgilenirim diye düşünmüştüm."

Patrik arkasına dönerek karşılık verdi: "Annika'dan rica et."

Martin, resepsiyonun orada durup Annika'ya ihtiyacı olan bilgileri bıraktı. Annika, pek işi olmadığından kendisine yapılacak belirli bir iş verildiği için minnettar olmuştu.

Martin değerli vakitlerini boşuna harcayıp harcamadıklarını merak etti. Patrik'in teorisi aşırı zorlama, gerçekte alakası olamayacak kadar hayali geliyordu. Ama nihayetinde patron oydu...

Annika kendini görevine verdi. Son birkaç gün çok yoğun geçmişti, çünkü ağın ortasındaki örümcek gibi oturup, Jenny'yi arayan ekipleri o organize etmişti. Ama üç gün süren ve sonuç vermeyen aramaların ardından ekipler dağıtılmıştı. Geçen haftaki olayların sonucu olarak turistlerin büyük çoğunluğu da bölgeyi terk edince, karakolun santralı da ürkütücü derecede sessizleşmişti. Muhabirler bile yeni sansasyonel haberleri tercih ederek, ilgilerini kaybetmeye başlamışlardı.

Annika, Martin'in kendisine verdiği bilgilere bakıp rehberden bir numarayı aradı. Şirketin çeşitli departmanları-

na yönlendirildikten sonra sonunda satış müdürünün numarasına ulaşmayı başardı. Beklemeye alındı ve banttan çalışanan cızırtılı müzik eşliğinde, üzerinden bir ömür geçmiş gibi gelen bir haftalık Yunanistan tatilinin hülyalı anılarına dalarak bekledi. Tatilden döndüğünde kendini dinlenmiş, güçlü ve güzel hissetmişti. Karakoldaki girdaba sürüklendikten sonraysa, tatilin izleri tarihe karışmıştı. Beyaz kumsallar, turkuvaz deniz ve koca kâselerde gelen cacıklar burnunda tütüyordu. Kocası da, kendisi de, muhteşem Akdeniz yemeklerini yiye yiye yaklaşık üçer kilo almışlardı ama üzölmüyorlardı. İkisi de hiçbir zaman zayıf olmamış ve bunu hayatın bir gerçeğı olarak kabul etmişlerdi. Gazetelerdeki zayıflama tıyolarından hiç de etkilenmiyorlardı. Birbirlerine sarılarak yattıklarında kıvrımları mükemmel bir biçimde uyuyor, kocaman, sıcacık, dalgalı bir et yığını haline geliyorlardı. Tatilde de öyle olmuşlardı...

Hoş sesli bir erkek güneydeki Lysekil aksanıyla konuşmaya başlayınca Annika'nın tatil anıları yarıda kesildi.

Adama neden aradığını söyledi.

"Ah, ne kadar heyecanlı! Bir cinayet soruşturması! Gübre işinde geçirdiğim otuz yılda ilk defa bir cinayet için yardımım isteniyor."

Annika bozularak, "Gününüzü aydınlattığımıza sevindim" diye düşündü ama adamın yardım etme hevesini kırmamak için iğneleyici yorumunu kendine sakladı. Bazen halkın sansasyon arzusu neredeyse hastalıklı bir hal alıyordu.

"FZ-302 kodlu gübrenizi kullanan müşterilerinizin bir listesini rica edecektik."

"Bu hiç kolay olmayacak. Bu ürünü 1985'ten beri satmıyoruz. Harika bir üründü ama yeni çevre kanunları yüzünden üretimi durdurmak zorunda kaldık." Satış müdürü, başarılı bir ürünün satışını kısıtlayan çevreyi koruma yasalarının adaletsizliği yüzünden derin bir iç çekti.

Annika “Ama bir tür belgeleme yapmışsınızdır herhalde” diyerek adamdan laf almaya çalıştı.

“İdari bölüme danışmam gerekir. Eski arşivlerde bununla ilgili bilgi olabilir. Aslında 1987 yılına kadar bütün bu verileri elle tutuyorduk, ondan sonra her şey bilgisayara geçti. Ama hiçbir şeyi atmamışsınızdır sanıyorum.”

“Bu bölgeden FZ-302’yi satın alan kimseyi hatırlamıyor musunuz?” diye sordu Annika notlarını tekrar kontrol ederek.

“Hayır. O kadar uzun zaman önceydi ki, bilgiyi pat diye bulup çıkaramam.” Güldü. “O zamandan beri çok şey değişti.

“Tamam, o kadar kolay olacağını düşünmemiştim zaten. Bilgiyi toplamanız ne kadar sürer?”

Adam bir süre düşündü. “Eğer idari bölümdeki kızlara biraz börek çörek götürüp güzelce rica edersem, bugün akşamüstü ya da yarın sabah erkenden bir cevap alabilirsiniz. Uygun mudur?”

Adam eski arşivlerden bahsedince, Annika çok daha uzun süreceğini düşünmüştü; o yüzden defalarca teşekkür etti. Konuşmasının nasıl sonuçlandığını bir not kâğıdına yazıp Martin’in masasına bıraktı.

“Gösta?”

“Efendim Ernst?”

“Hayat daha güzel olabilir miydi?”

Tanumshede’nin dışındaki bir dinlenme tesisinde piknik masalarından birinde oturmaktaydılar. Bu işte amatör olmadıkları için Ernst’in evinden bir termos kahve getirecek kadar öngörülü davranmışlardı. Bir de Tanumshede’deki pastaneden bir torba çörek almışlardı. Ernst, gömleğinin düğmelerini açmış, beyaz, çökük göğsünü güneşe vermişti. Araba yolculuklarına mola vermiş, gülüşüp laklak eden, yirmili yaşlardaki bir grup kadını çaktırmadan izliyordu.

“Hey, salyaların akacak, dikkat et! Hatta gömleğinin düğ-

mesini de ilikle. Ya meslektaşlarımızdan biri geçerse? Çalışıyor gibi görünmemiz lazım.”

“Rahatla yahu. O genç fıstığı aramakla meşgul hepsi. Kimse bizim ne yaptığımızla ilgilenmiyor.”

Gösta’nın yüzüne bir gölge düştü. “Adı Jenny Möller. ‘Genç fıstık’ değil. Ayrıca burada lanet ihtiyarlar gibi oturmaçığımıza yardım etmemiz gerekmez mi?” Başıyla birkaç masa ötedeki kısacık giysiler giymiş kızları işaret etti. Ernst gözünü kızlardan ayıramıyordu.

“Konuşana bak! Seni iş rutininden kurtarmamdan hiç şikâyetçi olmazdın eskiden. Şeytanın yaşlanınca kendini dine verdiğini söyleme bana.”

Ernst ona bakmak üzere döndü; gözleri ürkütücü bir biçimde kısılmıştı. Gösta çekindi. Belki de fikrini söylemese iyi olurdu. Ernst’ten her zaman biraz korkmuştu. Ona hep okul çıkışında kendisini bekleyen oğlanları hatırlatırdı. Zayıflığın kokusunu alıp, üstünlüklerini acımasızca kullanan oğlanlar. Gösta, Ernst’le ters düşen insanların başına neler geldiğini bizzat görmüştü ve söylediklerine pişman oldu. Bir şeyler geleledi.

“Bir şey demek istemedim. Sadece ailesi için üzülüyorum. Kız daha on yedi yaşında.”

“Yardı mı mı zı istemiyorlar zaten. Mellberg nedense o lanet Hedström’ün götünü yalamaya başladı, o yüzden boşuna kıcı mı yırtamam.” Sesi o kadar yüksek ve düşmanca çıkıyordu ki, kızlar dönüp baktılar.

Gösta, Ernst’e sessiz olmasını söylemeye cesaret edemedi ama kendi sesini kısarak Ernst’in de sesini alçaltmasını umdu. Ernst’in soruşturma ekibine dahil edilmemesinin kimin suçu olduğuna değinecek değildi. Tanja’nın kaybolduğunu rapor etmeyişini işine geldiği gibi örtbas eden de kendisiydi.

“Bence Hedström işini çok iyi yapıyor. Molin de sıkı çalış-

şıyor. Dürüst olmak gerekirse, daha fazla katkıda bulunmayı isterdim.”

Ernst kulaklarına inanamıyormuş gibi ona baktı. “Flygare, ne diyorsun sen be? Burada oturmuş, ikimizin deneyiminin onda birine sahip olmayan iki bebenin bizden daha iyi iş çıkardığını mı söylüyorsun? Bunu mu demeye çalışıyorsun ha, seni aptal herif!”

Gösta ağzını açmadan önce düşünseydi, bu yorumunun Ernst’in yaralı egosunda nasıl bir etkisi olabileceğini kestirebilirdi. Şimdi elinden geldiğince hızlı bir biçimde geri adım atmalıydı.

“Hayır, öyle demek istemedim. Sadece diyorum ki... Hayır, tabii ki bizim kadar deneyimli değiller. Ayrıca henüz bir sonuç da elde edemediler, yani...”

“Hayır, kesinlikle edemediler.” Ernst biraz sakinleşmişti. “Henüz hiçbir bok bulamadılar.”

Gösta rahat bir nefes aldı. Biraz kişilik gösterme gayreti anında başarısız olmuştu.

“Ee, ne diyorsun Flygare? Biraz kahveyle birer çörek daha yesek mi?”

Gösta sadece başını salladı. Minimum direnç yasasıyla o kadar uzun zamandır yaşıyordu ki, artık normalci olmuş gibi geliyordu.

Küçük kulübeye vardıklarında Martin etrafa ilgiyle baktı. Daha önce Solveig’le oğullarının evine hiç gitmemişti. Karşılaşmaya hayretle baktı.

“Bir insan nasıl bu şekilde yaşayabilir?”

Arabadan indiler. Patrik teslim olmuş gibi ellerini açtı. “Beni aşar. Bu pisliği toplamamak için kendimi zor tutuyorum. Sanırım bu hurda arabaların bazıları Johannes’in zamanından beri buradadır.”

Kapıyı çaldıklarında içeriden ayak sürüme sesleri geldi.

Solveig muhtemelen mutfak masasındaki yerinde oturmak-taydı ve kapıyı açmak için hiç de acele etmiyordu.

“Bu sefer ne var? Dürüst insanlara bir huzur yok mu bu dünyada?”

Martin’le Patrik birbirlerine baktılar. İddiası, oğullarının kabarık karakol kayıtlarıyla çelişiyordu.

“Sizinle biraz konuşmak istiyorduk. Eğer evdelerse Stefan ve Robert’le de.”

“Uyuyorlar.”

Solveig suratını asarak içeri girmeleri için yol verdi. Martin tiksinti duyduğunu gizleyemiyordu. Patrik onu uyar-mak için dirsek attı. Martin derhal en ifadesiz yüzünü takı-nıp Patrik’le Solveig’in peşinden mutfığa gitti. Solveig onları mutfakta bırakıp, oğullarını uyandırmak üzere odalarına git-ti. “Kalkıp toparlanın çocuklar, polisler yine bakınmaya gel-diler. Kalkın da şu gardiyanlardan bir an önce kurtulalım.”

Patrik’le Martin’in dediklerini duyup duymadıkları pek umurunda değil gibiydi. Sallanarak mutfığa döndü ve sakin-ce her zamanki yerine oturdu.

Stefan’la Robert uyku sersemi bir halde, üzerlerinde sade-ce külotlarıyla odadan çıktılar.

Robert, “Bu adamlar asla vazgeçmiyorlar, değil mi? Bana taciz ediyorlarmış gibi gelmeye başladı” dedi. Her zamanki gibi sakindi.

Stefan gözüne giren gür saçlarının arasından onlara bak-tı. Masadaki sigara paketine uzanıp bir tane sigara yaktı ve Robert tıslayarak durmasını söyleyene kadar da gergin bir halde küllerini silkeleyip durdu.

Martin meslektaşının bu hassas mevzuyla nasıl baş ede-ceğini merak ediyordu. Hâlâ, Patrik’in yel değirmenleriyle savaştığından emindi.

“Kocanızın ölümüyle ilgili birkaç sorumuz olacak.”

Solveig’le oğulları hayretler içerisinde Patrik’e baktılar.

“Johannes’in ölümü mü? Neden? Kendini astı. Söyleyecek başka bir şey de yok. Tabii onu intihara sizin gibi insanların sürüklediğini saymazsak!”

Robert sinirle annesini susturdu. Patrik’e ters ters baktı. “Neyin peşindesiniz ki siz? Annem haklı. Kendini astı işte, söyleyecek başka bir şey yok.”

“Her şeyi netleştirmek istiyoruz, sadece. Onu sen mi bulmuştun?”

Robert başını salladı. “Evet ve hayatımın sonuna kadar da o manzarayla yaşamam gerekecek.”

“O gün tam olarak neler olduğunu anlatabilir misin?”

Robert aksi bir ifadeyle “Bunun ne işe yarayacağını anlamadım” dedi.

Patrik “Yine de anlatırsan seviniriz” diye onu razı etmeye çalıştı ve Robert bir süre bekledikten sonra kayıtsızca omuz silkti.

“Peki, işinize yarayacaksa...” O da kardeşi gibi bir sigara yaktı. Duman mutfakın bir köşesinde kalın bir duman tabakası halinde toplanmıştı.

“Okuldan eve geldim ve biraz oynamak için bahçeye çıktım. Ahırın kapısının açık olduğunu görünce merak ettim. Bakmak için içeri girdim. İçerisi her zamanki gibi karanlıktı. Sadece tahtaların arasından sızan ışık vardı. Saman gibi kokuyordu.” Robert kendi dünyasında kaybolmuş gibiydi. Devam etti. “Bir şeyler yolunda değildi.” Duraksadı. “Tam olarak tarif edemiyorum ama farklı hissetmişim.”

Stefan büyülenmiş gibi ağabeyini izliyordu. Martin, babasının öldürüldüğü günü ilk kez bu kadar detaylı bir şekilde dinlediği izlenimine kapıldı.

Robert devam etti: “Kızılderililerin peşinden gizlice gidiyormuş gibi içeriye doğru gittim. Samanlığın üzerinden sessizce parmak uçlarıma basarak geçtim, birkaç adım daha attıktan sonra yerde bir şeyin yattığını gördüm. Yanına gittim.

Babam olduğunu fark edince mutlu oldum. Bana şaka yaptığını sanmıştım. Yanına gidince zıplayıp beni gıdıklayacağını falan sandım.” Zorlukla yutkundü. “Ama hareket etmedi. Ayağımla dürttüm ama hiç kıpırdamıyordu. Sonra da boynunda bir ip olduğunu gördüm. Yukarı bakınca kırıştan da bir ip sarktığını gördüm.”

Sigarayı tutan eli titriyordu. Martin, nasıl bir tepki verdiğini görmek için Patrik’e baktı. Robert’in bu hikâyeyi uydurmadığını açıkça görebiliyordu. Acısı o kadar somuttu ki, elini uzatsa dokunabileceğini düşündü. İş arkadaşının da aynı şekilde düşündüğünü fark etti.

Cesareti kırılan Patrik “Sonra ne yaptın?” diye sordu.

Robert dumandan bir halka yaptı ve havaya karışıp yok olmasını izledi.

“Anneme gittim tabii ki. Ahıra geldi ve öyle bir çığlık attı ki, kulağım patlayacak sandım. Sonra büyükbabamı aradı.”

Patrik şaşırmıştı. Polisi aramadı mı?”

Solveig gergin bir biçimde masa örtüsünü tırnağıyla kazıyarak, “Hayır, Ephraim’i aradım. Aklıma ilk o geldi” dedi.

“Yani polis buraya hiç gelmedi mi?”

“Hayır, Ephraim her şeyi halletti. O zamanın bölge hekimi olan Doktor Hammarström’ü aradı, o da gelip Johannes’i inceledi. Sonra doktor ölüm sebebi belgesini ya da adı her ne ise onu doldurdu ve cenaze levazımatçısının gelip onu götürmesini sağladı.”

“Yani polis gelmedi mi?” Patrik ısrarcıydı.

“Hayır, dedim ya. Her şeyi Ephraim halletti. Doktor Hammarström kesin polisle konuşmuştur ama buraya hiç gelmediler. Neden gelsinler ki? İntihar etmişti!”

Patrik, intihar vakalarında polisin her zaman olay yerine çağırılması gerektiğini açıklamamayı tercih etti. Belli ki Ephraim Hult ve şu Doktor Hammarström kendi kendilerine, cesedi olay yerinden kaldırmadan önce polisi aramamaya ka-

rar vermişlerdi. Peki neden? Her halükârda artık daha fazla ilerleyemeyecekleri anlaşılmıştı. Ama Martin'in aklına bir fikir geldi.

“Bu bölgede genç bir kadın görmediniz hiç, değil mi? Yirmi beş yaşında, kahverengi saçlı, normal ölçülerde.”

Robert güldü. Sesinde hikâyesinin ciddiyetinden eser kalmamıştı. “Burada cirit atan onca fıstığı hesaba katarsak, daha net bir şeyler söylemeniz gerekir.”

Stefan onları ilgiyle izliyordu. Robert'e, “Resmini gördün ya. Gazetelerde boy boy resmi çıkan kız. Diğer kızlarla birlikte bulunan Alman turist” dedi.

Solveig birden patladı. “Neden bahsediyorsunuz siz be? Neden buraya gelsin ki? Yine adımızı mı lekeleyeceksiniz bizim? İlk önce Johannes'i birtakım kızları kaçırmakla suçladınız, şimdi de gelmiş çocuklarıma suçlayıcı sorular soruyorsunuz. Defolun! Sizi bir daha burada görmek istemiyorum! Cehenneme kadar yolunuz var!”

Ayağa kalkıp devasa vücuduyla onları apar topar dışarı çıkardı. Robert gülüyor, Stefan ise düşünceli görünüyordu.

Solveig, Martin'le Patrik'in arkasından kapıyı çarpıp homurdanarak döndüğünde Stefan tek kelime etmeden yatak odasına gitti. Örtünün altına girdi ve uyuyormuş gibi yaptı. Düşünmesi gereken bir şey vardı.

Anna lüks teknede otururken kendini perişan hissediyordu. Gustav, derhal yelken açmayı hiç tartışmadan kabul etmiş ve onu teknenin baş kısmında, dizlerini karnına çekmiş bir halde bırakmıştı. Asil bir havayla mazeretlerini kabul ederek onu ve çocukları Strömstad'a götürmeye söz vermişti. Oradan trenle eve dönebilirlerdi.

Anna'nın hayatı hep lanet olası bir kaostan ibaret olmuştu. Erica'nın insafsız sözleri yüzünden gözleri doluyordu. Sürekli tartıştıkları için öfkesi biraz da üzüntüyle karışıyor-

du. Erica'yla her şey çok karmaşıktı. Asla ablalık yapmakla –nasihat ve yüreklendirici sözler söylemekle– yetinmiyordu. Onun yerine, annelerinden görmeleri gereken desteğin yarattığı boşluğu daha da büyütmekten başka bir işe yaramadığını düşünmeden, annelik rolünü üstleniyordu.

Erica'nın aksine Anna, kendilerine karşı kayıtsız olduğu için Elsy'yi asla suçlamamıştı. Ya da en azından Anna bunu hayatın acı gerçeklerinden biri olarak kabul ettiğine inanıyordu. Ama hem anneleri hem de babaları aniden ölünce Anna, Elsy'nin yıllar içerisinde yumuşayıp annelik rolünü benimsemesini umduğunu fark etmişti. Böylece Erica sadece ablalık yapabilecekti. Ama anneleri öldüğünde iki kız kardeş, nasıl değiştireceklerini bilemedikleri rollere saplanıp kalmışlardı. Ateşkes dönemleri, kaçınılmaz bir biçimde yerini süngü savaşına bırakıyordu ve her seferinde de Anna'nın ruhundan bir parça kopuyordu.

Bir yandan da, artık sahip olduğu tek şey Erica'yla çocuklardı. Her ne kadar Erica'ya itiraf etmek istemese de, Gustav'ın nasıl biri olduğunu –sığ, şımarık bir çocuk– kendisi de görebiliyordu. Buna rağmen cazibesine yenik düşüyordu. Gustav gibi bir adamla görülmek kendine güvenini tavana vurduruyordu. Onun koluna girdiğinde görünür oluyordu. İnsanlar kim olduğunu merak edip aralarında fısıldaşıyorlardı. Kadınlar Gustav'ın kendisine yağdırdığı harika tasarımı giysilere beğeniyle bakıyorlardı. Denizdeyken bile insanlar dönüp parmakla görkemli tekneyi gösteriyordu ve o da baş kısımda güneşlenen bir afet gibi yatarken aptalca bir gurur duyuyordu.

Ama diğer zamanlarda, kendini güvende hissetmesinin bedelini çocukların ödediğini fark edip utanıyordu. Babalarıyla geçirdikleri yıllar içerisinde zaten fazlasıyla zorluğa katlanmışlardı ve Anna da, Gustav'ın iyi bir baba olacağını gönül rahathlığıyla iddia edemezdi. Çocuklar konusunda sert

ve sabırsızdı. Anna da çocukları onunla yalnız bırakmaya çekiniyordu.

Bazen Erica'yı o kadar kıskanıyordu ki, midesi bulanıyordu. Anna, Lucas'la acımasız bir velayet davasının ortasında, iki yakasını bir araya zar zor getirirken ve (dürüst olmak gerekirse) boş bir ilişki yaşarken, Erica ortalıkta hamile bir Meryem Ana gibi salınıyordu. Erica'nın çocuğuna baba olması için seçtiği adam, tam olarak Anna'nın mutlu olmak için ihtiyaç duyduğu adam tipiydi. Ama sırf kendine zarar vermek için sürekli yanlış adamlara gidip duruyordu. Erica şu anda maddi olarak sorunsuz, hatta hafiften bir şöhret hayatı sürüyordu. Bu da kız kardeşler arasındaki rekabetin o minik kıskanç şeytanlarını ortaya çıkarıyordu. Anna hainlik etmek istemiyordu ama kendi hayatı sıkıcı gri tonlarına boğulmuşken, Erica'ya bozulmadan edemiyordu.

Çocukların heyecan dolu çılgınlıklarının ardından Gustav'ın hırsla bağırmasıyla, Anna kendine acımayı bırakıp gerçek hayata döndü. Yelken montunun önünü sıkıca kapayıp, kış tarafa doğru küpeşte boyunca yürüdü. Çocukları sakinleştirdikten sonra Gustav'a gülümsemek için kendini zorladı. Elin kötüyse bile, sana dağıtılan kartlarla oynamak zorundaydın.

Laine, daha önce pek çok kez yaptığı gibi koca evde dolaınıyordu. Gabriel yine bir iş seyahatine çıkmıştı ve evde yalnızdı. Solveig'le görüşmek onu fena yapmıştı. Yine çaresizliğini hissetmişti. Asla özgür olamayacaktı. Solveig'in pis, çarpık dünyası, kötü bir koku gibi üzerine sinecekti.

Malikânenin sol kanadında, en üst kata çıkan merdivenlerin başında durdu. Ephraim'in katı. Laine, yaşlı adam öldüğünden beri, hatta öncesinde de uzun bir süre oraya hiç çıkmamıştı. Orası hep Jacob'un, arada bir de Gabriel'in alanı olmuştu. Ephraim orada oturur, feodal bir bey gibi erkekleri huzuruna kabul ederdi. Kadınlar onun hayatında daha çok

gölgede kalan figürler gibiydi; erkekleri memnun etmekle ve giriş katındaki hizmet tesislerine bakmakla görevliydi.

Merdivenleri tereddüt içinde çıktı. Kapının önünde durdu. Ardından kararlılıkla açtı. Daire tıpkı hatırladığı gibi duruyordu. Sessiz odalarında hâlâ erkeksi bir hava hâkimdi. Oğlu, çocukluğunun büyük bir bölümünü burada geçirmişti. Laine onu hep çok kıskanmıştı. Büyükbaba Ephraim'in yanında kendisi de, Gabriel de hep yetersiz kalıyorlardı. Jacob, Ephraim'i resmen ilahi bir konumda görürken, onları sıradan, zavallı ve son derece sıkıcı buluyordu. Ephraim aniden ölünce Jacob'un ilk tepkisi şoka girmek olmuştu. Nasıl olurdu da Ephraim birden kaybolabilirdi öyle? Daha dün oradaydı. Zapt edilemez bir kale, silinemez bir gerçek gibiydi.

Laine bunu itiraf etmeye utanıyordu ama Ephraim'in öldüğünü duyduğunda, ilk hissettiği şey rahatlama olmuştu. Ayrıca, onun bile doğanın kanunlarını kontrol edememesinin getirdiği zaferle dolu bir mutluluk. Bazen Laine bile onun ölümlü olup olmadığını sorgulardı. Tanrı'yı bile etkileyip değiştirebileceğinden eminmiş gibi görünürdü hep.

Ephraim'in koltuğu camın yanında, orman manzarasına karşı duruyordu. Tıpkı Jacob gibi o da koltuğa oturma arzusuna karşı koyamadı ve bir an için, Ephraim'in ruhunu oda da hisseder gibi oldu. Parmaklarıyla dalgın dalgın döşemenin dikişlerine dokundu.

Johannes'le Gabriel'in iyileştirme yetenekleriyle ilgili hikâyeler Jacob'u etkilemişti. Laine bunu hiç tasvip etmemişti. Jacob bazen transa girmiş gibi bir ifadeyle aşağı inerdi. Bu onu hep korkuturdu. O zamanlar oğluna sıkı sıkı sarılır ve rahatladığını hissedene kadar yüzünü vücuduna bastırırdı. Onu bıraktığında her şey normale dönmüş olurdu. Bir sonraki sefere kadar.

Ama artık ihtiyar çoktan ölmüş ve gömülmüştü. Tanrı'ya şükür.

“Teorinin doğru olabileceğini gerçekten düşünüyor musun? Johannes’in ölmemiş olabileceğini?”

Patrik direksiyonda “Bilmiyorum Martin” dedi. “Ama şu anda bulduğum her dala tutunmaya hazırım. Polisin cesedi intihar mahallinde görmemesinin biraz tuhaf olduğunu itiraf etmelisin.”

“Biliyorum ama hem doktorun hem de cenaze levazımatçısının işe dahil olduğunu göz ardı etme.”

“Göründüğü kadar zor bir şey değil. Ephraim’in çok varlıklı bir adam olduğunu unutma. Paranın çok daha büyük hizmetleri satın aldığı görülmüştür. Üstelik yakından tanışıyorsa da hiç şaşırırmam. Hepsisi de cemiyetin önde gelenleri arasında yer alıyor; muhtemelen Lions, ticaret odası gibi yardımlaşma derneklerinin aktif birer üyesiydiler.”

“Ama bir katil zanlısının kaçmasına yardım ederler mi?”

“Katil zanlısı değil, adam kaçırma zanlısı. Anladığım kadarıyla Ephraim Hult aynı zamanda ikna gücü yüksek bir adammış. Belki de onları Johannes’in masum olduğuna ama polisin onu hapse atacağına ve bunun tek kurtuluş yolu olduğuna inandırmıştır.”

“Ama yine de... Johannes ailesini neden öyle kendi haline bıraksın ki? İki küçük oğluyla birlikte?”

“İnsanların Johannes’i nasıl tarif ettiklerini unutma: Bir oyuncu, her zaman en kolay yolu tercih eden bir adam. Kurallara ve sorumluluğa soğuk bakan biri. Eğer ailesi pahasına kendi kışını kurtarmaya hazır biri varsa, o da Johannes’tir. Bu senaryo ona çok uyuyor.”

Martin hâlâ şüphyle yaklaşıyordu. “Eğer böyleyse bunca yıldır neredeydi?”

Patrik Tanumshede’ye doğru sola dönmeden önce yolun iki tarafına da dikkatle baktı. “Belki yurtdışındaydı. Cebinde babasının verdiği tonla parayla birlikte.” Martin’e baktı. “Teorimin mükemmeliyetine ikna olmamış gibisin.”

Martin güldü. “Olmadım, doğru söze ne hacet? Bence aşırı uçuk bir teori. Ama bir yandan da şimdiye kadar bu davanın mantıklı bir tarafı hiç olmadı. O yüzden neden olmasın?”

Patrik ciddileşti. “Jenny Möller gözümün önüne gelip duruyor. Ona işkence eden biri tarafından bir yerlerde esir tutuluyor. Onun için kalıpların dışında düşünmeye çalışıyorum. Her zamanki geleneksel yöntemlerimizi bir kenara atmalyız. Bunun için yeterince vaktimiz yok. Son derece mantıksız şeyleri bile dikkate almalyız. Bunun sadece benim geliştirdiğim çılınca bir fikir olması da mümkün ama şimdilik beni aksine inandıracak bir kanıt göremedim. Sonunda adım aptala da çıkısa, Möller’lerin kızı için her taşın altına bakmak zorundayım.”

Martin, Patrik’in mantığını çok daha iyi anlamıştı. Hatta çalışma arkadaşının haklı olabileceğini bile kabul edebilirdi. “Ama bu kadar sudan bir dayanakla mezardan çıkarma iznini nasıl alacaksın? Hem de bu kadar çabuk?”

Patrik suratını asarak açıkladı: “İnatla Martin, sırf inatla.”

Patrik’in cep telefonu çalınca konuşmaları yarıda kesildi. Patrik yalnızca kısa karşılıklar vererek konuşurken Martin de heyecanla ona bakıyor, konuşmanın neyle ilgili olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bir dakika kadar sonra Patrik telefonu kapattı.

“Kim aradı?”

“Annika. Laboratuvar, Mårten Frisk’ten aldığımız DNA örneğiyle ilgili aramış.”

“Ee?” Tüm samimiyetiyle, Patrik’in yanılmış olmasını umuyordu. Tanja’nın katilinin şu anda hapiste olduğunu duymak istiyordu.

“Örnekler uyuşmamış. Tanja’nın vücudunda bulduğumuz meni Mårten Frisk’e ait değil.”

Martin, tek bir solukta verene kadar nefesini tuttuğunu fark etmemişti.

“Lanet olsun! Yine de, bu sürpriz olmadı, değil mi?”

“Hayır ama öyle olmasını umuyorduk.”

Bir süre kasvetli bir sessizlik içinde oturdular. Ardından Patrik önlerinde Everest Dağı gibi dikilen görev için güç topluyormuşçasına derin bir iç çekti.

“Hayır, şimdi tek yapmamız gereken, rekor sürede mezar açma izni almak.”

Patrik cep telefonunu eline alıp işe koyuldu. Meslek hayatında daha önce hiç olmadığı kadar ikna edici olması gerekcekti. Kendisi bile bunu yapabileceğinden emin değildi.

Erica’nın ruh hali hızla dibe batıyordu. Mecburi tembellik yüzünden evde dolanıp duruyor, bir o işle bir bu işle oyalanıyordu. Anna’yla yaptıkları tartışmanın anısı, sanki akşamdan kalmış gibi, aklının bir köşesine takılmış, ruh hali ni daha da aşağı çekiordu. Ayrıca kendisine de biraz acıyordu. Patrik işe dönünce biraz rahatlamıştı aslında ama dava nın onu bu kadar içine çekeceğini hesaba katmamıştı. Evdeyken bile aklının hâlâ cinayetle meşgul olduğunu görebiliyordu. Yaptığı işin önemini kavlıyor ve anlıyordu ama içinden gelen ince ve acıklı bir ses, bencilce kendisine daha çok ilgi göstermesini istiyordu.

Dan’ı aradı. Evdeyse belki kahve içmeye gelebilirdi. Telefonu en büyük kızı açıp babasının Maria’yla birlikte teknede olduğunu söyledi. Klasik. Herkes kendi hayatıyla meşgulken o burada karnı burnunda bir halde oturmuş, vakit öldürmeye çalışıyordu.

Telefon çalınca öyle bir hevesle üzerine atladı ki, neredeyse kanepeden düşecekti.

“Alo, ben Erica Falck.”

“Evet, merhaba. Patrik Hedström’ü aramıştım.”

“Kendisi işte şu anda. Ben yardımcı olabilir miyim, yoksa cep telefonu numarasını mı istersiniz?”

Hattın diğer ucundaki adam tereddüt etti.

“Ee, bu numarayı annesinden aldım. Ailelerimiz eskiden beri tanışırlar ve Kristina’yla en son konuştuğumda yolumuz düşerse Patrik’i bir aramamı söylemişti. Karımla kısa süre önce Fjällbacka’ya geldik de...”

Erica’nın aklına müthiş bir fikir geldi. Can sıkıntısının çözümü karşısındaydı.

“Gelmek ister misiniz? Patrik beşte evde olacak, ona sürpriz yapabilirsiniz. Bizim de birbirimizi tanıma fırsatımız olur. Çocukluk arkadaşınız mı demiştiniz?”

“Evet, harika olur. Çocukken birlikte çok vakit geçirirdik. Büyüdükten sonra pek görüşemedik ama arada bir de olsa görüşmeyi başarıyoruz. Zaman akıp gidiyor.” Hafifçe kıkırdadı.

“O zaman kesinlikle bu durumu telafi etmeliyiz. Ne zaman gelirsiniz?”

Adam birisine danıştı ve kısa bir süre sonra telefona döndü.

“Özel bir planımız yok, o yüzden eğer uygunsa hemen gelebiliriz.”

“Süper!”

Erica, rutinin dışına çıkma ihtimaliyle birlikte, coşkusu nu geri kazanmıştı. Yolu tarif etti ve hemen kahve hazırladı. Kapı çaldığında, isimlerini sormayı unuttuğunu fark etti. Kendilerini tanıtarak işe başlayabilirlerdi...

Üç saat sonra Erica sıkıntıdan patlamak üzereydi. İlgileniyormuş gibi görünmek için gözlerini kırıştırıp kalan son gücünü topladı.

“İşimin en ilginç taraflarından biri, ÇVK’lerin akışını izlemek. Daha önce de açıkladığım gibi ÇVK, Çağrı Verisi Kaydı ya da bir insanın telefonda ne süreyle konuştuğu, nerele ri aradığı vs. gibi bilgileri içeren değerler anlamına geliyor. Bütün ÇVK’leri derledikten sonra müşterilerimizin davranış kalıpları konusunda oldukça muazzam bir bilgi kaynağı elde ediyoruz...”

Sanki ezelden beri konuşuyormuş gibiydi. Bu adam hiç

susmayacak mıydı? J rgen Berntsson o kadar sıkıcıydı ki, Erica'nın gözleri yaşarmaya başlamıştı ve karısı da pek farklı değildi. Kocasđ gibi sevimsiz uzun açıklamalarda bulunmuyordu ama adından başka tek kelime de etmemişti.

Erica  n bahçede Patrik'in ayak seslerini duyunca minnetle kanepeden fırlayıp onu karşılamaya gitti.

"Misafirlerimiz var" diye fısıldadı.

Patrik de fısıldayarak "Kim?" diye sordu.

"ocukluk arkadaşlarından biri. J rgen Berntsson. Ve karısı."

Patrik "Ah, olamaz, şaka yaptđđını söyle bana" diyerek inledi.

" zg n m, yapmıyorum."

"Buraya nasıl geldiler ki?"

Erica suçluluk duygusuyla başını önüne eğdi. "Ben davet ettim. Sana sürpriz olsun diye."

"Ne yaptın?" Sesi planladđđından biraz daha yüksek ık-mıştı ama fısıldayarak devam etti. "Neden davet ettin?"

Erica ellerini havaya kaldırdı. "ok sıkılmıştım ve o da eski bir dostun olduğunu söyleyince, sevinirsin diye düşündüm."

"ocukken onu kaç kere üzerime yıktıklarından haberin var mı senin? O zamanlar da hiç eğlenceli biri değildi."

Koridorda haddinden fazla kaldıklarđnı fark ettiler.  kisi de g  toplamak için derin birer nefes aldı.

"Vay, merhaba! Bu ne sürpriz!"

Erica, Patrik'in yapmacık tavırlarından etkilenmişti. J rgen ve Madeleine'le otururlarken sadece donuk bir biçimde gülümsedi.

Bir saat sonra hara-kiri yapmaya hazırđdı. Patrik'in daha birkaç saati vardı ve hâlâ nispeten daha ilgili görünmeyi başarabiliyordu.

"Yani buradan geiyordunuz, öyle mi?"

“Evet, kıydan gidelim dedik. Smögen’de Madde’nin eski bir sınıf arkadaşını, Lyseki’de de birlikte kursa gittiğimiz bir arkadaşını ziyaret etmek için durduk. Bir taşla iki kuş vurmuş olduk. Tatile çıkıp, aynı zamanda eski tanışıklıkları da yeniden canlandırdık.”

Jörgen eliyle pantolonundaki görünmez tozları silkeledi ve Patrik’le Erica’ya dönmeden önce karısıyla baktı. Aslında ağzını açmasına bile gerek yoktu. Ne soracağını biliyorlardı.

“Ee, madem güzel bir eviniz var – hem de bayağı geniş...” Bir vergi memuru gibi salonu gözüyle taradı. “Birkaç gece kalmamız mümkün mü diye soralım dedik. Otellerin çoğu ağzına kadar dolu.”

Jörgen’le Madeleine beklenti içinde Patrik’le Erica’ya bakıyorlardı. Erica’nın, Patrik’in kin dolu düşüncelerini hissetmek için telepati kurmaya ihtiyacı yoktu. Ama misafirperverlik ikisinin de doğasında vardı. Bundan kaçış yoktu.

“Tabii ki kalabilirsiniz. Kullanabileceğiniz bir misafir odamız var.”

“Süper! Tanrım, çok eğlenceli olacak. Nerede kalmıştım ben? Hah, istatistiki analizleri yapabilecek kadar ÇVK materyali topladığımızda...”

Akşam sisin için kaybolurmuş gibi geçip gidiverdi. Ama telekomünikasyonun ardındaki teknolojiler hakkında, istemedikleri kadar çok şey öğrenmişlerdi.

Telefon çalıp duruyordu. Cevap yoktu. Telesekreter devreye girdi: “Merhaba, ben Linda. Sinyal sesinden sonra mesajınızı bırakırsanız, en kısa zamanda sizi ararım.” Stefan sinirle telefonu kapadı. Zaten dört mesaj bırakmıştı ve Linda geri aramamıştı. Tereddütle, Västergården’in numarasını çevirdi. Jacob’un işte olmasını umuyordu. Şanslıydı da. Telefonu Marita açtı.

“Alo, Linda orada mı?”

“Evet, odasında. Kimin aradığını söyleyeyim?”

Tekrar tereddüt etti. Ama adını söylese bile Marita büyük olasılıkla sesini tanımayacaktı.

“Stefan deyin.”

Kadının ahizeyi bırakıp üst kata çıktığını duydu. Zihninde, onca yıl sonra tekrar gördüğü malikânenin içini çok daha net bir biçimde canlandırdı.

Bir süre sonra Marita döndü. Bu kez sesi temkinliydi.

“Sizinle konuşmak istemediğini söylüyor. Hangi Stefan olduğunuzu sorabilir miyim?”

“Yardımanız için teşekkürler ama kapamam gerek.” Telefonu aceleyle kapadı.

İçi karmaşık duygularla dolmuştu. Daha önce kimseyi Linda’yı sevdiği gibi sevmemişti. Gözlerini kapattığında, çıplak tenini hâlâ hissedebiliyordu. Aynı zamanda ondan nefret ediyordu. Zincirleme reaksiyon, Västergården’de iki rakip gibi karşılaştıklarında başlamıştı. Nefret duygusu ve ona zarar verme arzusu o kadar güçlüydü ki, neredeyse kendini kontrol edemeyecekti. Bu kadar farklı iki duygu nasıl birlikte var olabiliyordu?

Belki de iyi bir şey yakaladıklarını sanmakla aptallık etmişti. Linda için bunun bir oyundan fazlası olduğunu sanmakla. Telefonun yanında oturmuş, kendini salak gibi hissediyordu ve bu his, içinde yanmakta olan öfkeyi daha da alevlendiriyordu. Ama Linda’nın da bu aşağılanma hissini paylaşması için yapabileceği bir şey vardı. Linda, ona canının istediği gibi davranabileceğini sandığı güne lanet edecekti.

Stefan gördüklerini anlatacaktı.

Patrik, birini mezarından çıkarmayı, günün monotonluğunda hoş bir mola olarak göreceğini hiç düşünmezdi. Ama Jörgen ve Madeleine’le geçirdiği uzun ve eziyet dolu akşamın

ardından bu bile gözüne hoş bir aktivite gibi görünüyordu.

Mellberg, Martin ve Patrik, Fjällbacka kilise mezarlığında sessizce dikilmekte, önlerindeki dehşetli manzarayı seyretmekteydiler. Saat sabahın yedisiydi ve güneş doğalı saatler olmasına rağmen hava gayet yumuşaktı. Kilisenin bahçesinin yakınından çok az araba geçiyordu ve kuş sesleri hariçindeki tek ses toprağa saplanan küreklerin sesiydi.

Bu, üçü için de yeni bir deneyimdi. Mezar açma işi, bir polis günlük rutininde ender rastlanan bir olaydı ve hiçbiri pratikte nasıl yapıldığını bilmiyordu. Küçük bir kepçe getirip tabuta ulaşana kadar toprağı kürüyorlar mıydı? Yoksa profesyonel bir mezarıcı ekibi gelip bu korkunç görevi elle mi yapıyordu? İkinci alternatifin gerçeğe daha yakın olduğu ortaya çıkmıştı. Cenazelerde mezarı kazan adamlar şimdi de gömülmüş birini çıkarmaya çalışıyorlardı. Tek kelime etmeden, azimle küreklerini toprağa saplıyorlardı. Ne konuşabilirlerdi ki? Dün gece televizyondaki maç hakkında sohbet mi edeceklerdi? Hafta sonu yaktıkları mangalı mı anlatacaklardı? Hayır, anın önemi, çalışmalarının üzerini ağır bir sessizlikle örtmüştü ve tabut yerinden çıkarılana kadar da öyle kalacaktı.

“Ne yaptığını bildiğinden emin misin Hedström?”

Mellberg endişeli görünüyor, Patrik de onun kaygısını paylaşıyordu. Johannes Hult’un mezarını açma izni almak için adaletin çarklarını her zamankinden hızlı döndürebilmek adına, dün bütün ikna gücünü kullanmış, rica etmiş, gözdağı vermiş ve yalvarmıştı. Ama şüphesi sadece bir önseziden ibaretti, o kadar.

Patrik dindar biri değildi ama bir mezarın huzurunu bozmak onu yine de rahatsız ediyordu. Kilise mezarlığının durumluğunda bir kutsallık vardı. Patrik de, ölüleri boşuna rahatsız etmediklerini umdu.

“Dün belediyeden Stig Thulin aradı. Keyfinin hiç de yerinde olmadığını söylemeliyim. Anlaşılan dün arayıp kafasını

ütülediğiniz insanlardan biri ona ulaşmış ve Ephraim Hult ile Fjällbacka'nın en saygın iki adamının çevirdiği dolaptan bahsettiğinizi söylemiş. Rüşvetlerden ve Tanrı bilir daha nelerden bahsetmişsiniz. Canı çok sıkındı. Ephraim ölmüş olabilir ama Doktor Hammarström ve o zamanki cenazeci hâlâ hayatta ve iyi durumda. Eğer temelsiz suçlamalarda bulunduğumuz ortaya çıkarsa, o zaman..."

Mellberg ellerini iki yana açtı. Cümlesini tamamlamasına gerek yoktu. Patrik sonuçlarını çok iyi biliyordu. Önce hayatının azarını iştirir, ardından da sonsuza dek karakolun alay konusu olurdu.

Mellberg aklını okumuş gibiydi. "Yani haklı çıksan iyi edersin Hedström!"

Güçük parmağıyla Johannes'in mezarını işaret etti; gerginlikten yerinde duramıyordu. Toprak yığınının yüksekliği bir metreyi aşmıştı ve mezarcılar ter içinde kalmıştı. Az kalmış olmalıydı.

Mellberg önceki günlerde takındığı güler yüzlü mizacını bu sabah biraz kaybetmiş gibiydi. Üstelik sebebi de sadece saatin erken olması ve işin tatsızlığı değildi sanki. Başka bir şey vardı. Eskiden karakterinin daimi bir parçası olan aksilik, birkaç haftalık huy değişikliğinin ardından geri gelmişti. Şimdilik kötü ruh hali tüm gücüyle ortaya çıkmamıştı ama az kalmıştı. Bekledikleri süre boyunca şikâyet etmekten, küfretmekten ve söylenmekten başka bir şey yapmamıştı. Tuhaf bir biçimde bu hali, kısa süren ılımlılık döneminden daha iyi geliyordu. Ya da en azından daha tanıdıktı. Mellberg küfretmeye devam ederek yanlarından ayrılıp, Uddevalla'dan yardıma gelen ekibe yalakalık yapmaya gitti.

Martin çaktırmadan fısıldadı: "Her ne idiyse, geçmiş gibi görünüyor."

"Sence neydi?"

"Geçici delilik?"

“Annika dün komik bir söylenti duymuş.”

“Neymiş? Anlatsana.”

Patrik “Dün işten erken çıktı...” diye başladı.

“Devrim niteliğinde bir haber sayılmaz bu.”

“Hayır, haklısın. Ama Annika, Stockholm’deki Arlanda Havaalanı’nı aradığını duymuş. Hem de çok telaşlıymış.”

“Arlanda mı? Oradan birini mi alması gerekiyormuş? Şu anda burada olduğuna göre, bir yere uçmuş olamaz.” Martin de en az Patrik kadar şaşırılmış görünüyordu. Ve merak ediyordu.

“Ben de orada ne işi olduğuna dair senden fazla bir şey bilmiyorum. Ama durum karışık bir hal alıyor...”

Mezarın yanındaki adamlardan biri el salladı. Temkinli bir biçimde, koca toprak yığınının yanına gidip deliğe baktılar. Kahverengi bir tabut açığa çıkmıştı.

“İşte adamınız orada. Yukarı çıkaralım mı?”

Patrik başıyla onayladı. “Ama dikkatli olun. Siz tabutu yukarı çıkarır çıkarmaz, ekibe işi devralmalarını söyleyeceğim.”

Uddevalla’dan gelen üç teknisyenin yanına gitti. Adamlar Mellberg’le konuşuyorlar ve ciddi görünüyorlardı. Cenaze evinden gelen cenaze arabası çakıl patıkaya kadar getirilmişti ve içinde ceset olsa da olmasa da, tabutu taşımak üzere arka kapısı açık bir halde bekliyordu.

“Neredeyse hazırlar. Tabutu burada mı açacağız, yoksa Uddevalla’da mı açacaksınız?”

Teknik ekibin başındaki Torbjörn Ruud, Patrik’e cevap vermeden, ekipteki tek kadın teknisyene gidip fotoğraf çekmesini söyledi. Ancak ondan sonra Patrik’e döndü.

“Muhtemelen kapağı burada açarız. Haklıysanız ve tabuttan bir ceset çıkmazsa görevimiz sona ermiş demektir. Eğer daha muhtemel olan senaryo gerçekleşir ve tabutun içinden bir ceset çıkarsa, o zaman teşhis etmek için Uddevalla’ya götürürüz. İstedığınız bu, değil mi?” Patrik’e soru sorarcasına bakarken, palabıyığı da oynuyordu.

Patrik başını sallayarak onayladı. “Evet, tabuttan ceset çıkarsa, yüzde yüz Johannes Hult’a ait olduğunun doğrulanmasını istiyorum.”

“Bunu yapabiliriz. Dün dış kayıtlarını talep etmiştim. O yüzden çok beklemeyiz. Acil olduğunu anlıyorum, sonuçta...”

Ruud başını önüne eğdi. On yedi yaşında bir kızı vardı ve durumun ne kadar acil olduğunu anlaması için bir şey söylemeleri gerekmiyordu. Jenny Möller’in anne babasının hissettiği acıyı bir an bile hayal etmesi yeterliydi.

Sessizlik içinde tabutun yavaş yavaş mezarın kenarına çıkmasını izlediler. Sonunda kapağı gördüler. Patrik’in elleri gerginlikten kaşınmaya başladı. Yakında öğreneceklerdi. Göz ucuyla, kilise mezarlığının kenarında hareket eden bir şey gördü. Bakmak üzere döndü. Lanet olsun! Solveig’in Fjällbacka itfayesinin kapısından öfkeyle geldiğini gördü. Koşması imkânsız olduğu için, dalgalı denizde ilerleyen bir gemi gibi salınarak geliyor, gözlerini tabutun artık bütünüyle görüldüğü mezardan ayırmıyordu.

“Ne halt ettiğinizi sanıyorsunuz siz? Sizi lanet şerefsizler!”

Uddevalla’dan gelen teknisyenler Solveig Hult’la daha önce hiç karşılaşmamış olduklarından, küfürlü konuşmaları karşısında irkildiler. Patrik bunu daha önceden düşünüp bir tür kordon çekmeleri gerektiğini fark etti. Saatin erken olmasının insanları uzak tutacağını düşünmüştü. Gerçi Solveig herhangi bir insan değildi tabii. Onu karşılamaya gitti.

“Solveig, buraya gelmemeliydin.”

Patrik hafifçe kolunu tuttu. Solveig kolunu çekti ve yanından öfkeyle geçip gitti.

“Siz hiç vazgeçmez misiniz? Şimdi de Johannes’i mezarında mı huzursuz edeceksiniz? Ne pahasına olursa olsun hayatımızı mahvetmeye mi çalışıyorsunuz?”

Kimse bir tepki veremedi. Solveig tabutun yanına gitmiş,

kendini üzerine atmıştı. Cenazelerdeki İtalyan dulları gibi ağıt yakıyor, tabutun kapağını yumrukluyordu. Herkes donup kalmıştı. Kimse ne yapacağını bilemiyordu. Sonra Patrik, Solveig'in geldiği yönden iki kişinin daha koşarak geldiğini gördü. Stefan'la Robert annelerinin yanına koşarken polis memurlarına nefretle baktılar.

"Yapma anne. Hadi, eve gidelim."

Kimse kıpırdamıyordu. Kilisenin bahçesinde bir tek Solveig'in ağıtları ve oğullarının yalvaran sesi duyuluyordu. Stefan arkasını döndü.

"Bütün gece uyumadı. Arayıp mezarı açacağınızı söyledinizden beri. Onu durdurmaya çalıştık ama kaçtı. Sizi iblisler! Hiç bitmeyecek mi bu?"

Sözleri, annesininkilerin yansıması gibiydi. Bir an için hepsi yapmak zorunda oldukları bu pis iş yüzünden ortak bir utanç duydular ama zorunda oldukları doğrudu. Başladıkları işi bitirmeleri gerekiyordu.

Torbjörn Ruud, Patrik'e başıyla işaret etti ve birlikte Robert'le Stefan'ın yanına giderek annelerini tabuttan uzaklaştırmaları için onlara yardım ettiler. Solveig son gücünü de harcamış gibiydi. Robert'in göğsüne doğru yıkıldı.

Stefan onlara bakmadan "Ne yapmanız gerekiyorsa yapın ama sonra bizi rahat bırakın" dedi.

Oğlanlar annelerini aralarına alarak kilise bahçesinin kapısına doğru ilerlediler. Onlar gözden kaybolana kadar kimse kıpırdamadı. Kimse olanlar hakkında yorum yapmadı.

Tabut açık mezarın yanında duruyor, hâlâ sırlarını saklamaya devam ediyordu.

"İçinde bir ceset var gibi miydi?" Patrik tabutu kaldıran adamlara sormuştu.

"Söylemesi güç. Tabutun kendisi çok ağır. Bazen de deliklerden içeri toprak sızabiliyor. Anlamanın tek yolu açmak."

Artık daha fazla ertelenemezdi. Fotoğrafçı gereken bütün

fotoğrafları çekmişti. Ruud ve çalışma arkadaşları eldivenlerini takip işe koyuldular.

Tabutun kapağı yavaşça açıldı. Herkes nefesini tutuyordu.

Annika saat tam sekizde aradı. Dün öğleden sonra arşivleri araştırmışlardı ve şimdiye kadar bir şey bulmuş olmaları gerekirdi. Haklı çıkmıştı.

“Zamanlamanız müthiş. Biz de tam FZ-302’nin müşteri listesini bulmuştuk. Gerçi haberlerin iyi olmadığını üzülerek söylemek zorundayım. Veya belki de iyi haberdur. Sizin bölgenizde tek bir müşterimiz var. Adı Rolf Persson. Kendisi hâlâ müşterimiz ama tabii ki o ürünü almıyor artık. Adresini vereyim.”

Annika adamın verdiği bilgiyi bir not kâğıdına yazdı. Aslında daha fazla isim alamadığı için hayal kırıklığına uğramıştı. Kontrol edilecek tek bir müşteri olması biraz yetersiz geliyordu ama satış müdürü haklı olabilirdi. Belki de iyi haberdur. Tek ihtiyaçları olan şey gerçekten de tek bir isimdi.

Ofis sandalyesini kapıya kadar kaydırıp, başını koridora doğru uzatarak seslendi. “Gösta?”

Cevap gelmedi. Bu kez daha yüksek sesle, tekrar seslendi, Gösta’nın da kafasını koridora doğru uzattığını görünce sevindi.

“Sana bir iş vereceğim. Kızların cesetlerinde bulunan gübreyi kullanan, buralı bir çiftçinin adını aldık.”

“Önce Patrik’e sormamız gerekmez mi?”

Gösta isteksizdi. Hâlâ tam uyanamamış, son on beş dakikayı da bilgisayarının başında esneyip gözlerini ovuşturarak geçirmişti.

“Patrik, Mellberg ve Martin’le birlikte Johannes’in mezarını açmaya gitti. Şu anda onları rahatsız edemeyiz. Neden acele ettiklerini biliyorsun. Bu sefer kuralına uygun gidemeyiz Gösta.”

Normal şartlar altında bile ısrar ettiği zaman Annika'ya hayır demek zordu ve şu anda da Gösta, yardımını istemesinin acil bir sebebi olduğuna katılıyordu. İç geçirdi.

Annika "Yalnız gitme" dedi. "Peşinde olduğumuz kişi adi bir kaçakçı değil, unutma. Ernst'i de al yanına."

Ardından Gösta'nın duymakta zorlanacağı kadar kısık bir ses tonuyla mırıldandı: "O mankafayı bir şeylerde kullanmak zorundayız." Sonra tekrar normal sesine döndü: "Etrafı iyice incele. Şüpheni çeken en ufak bir şey görürsen belli etmeden buraya gel ve Patrik'e rapor et. O ne yapmamız gerektiğine karar verir."

Gösta "Sekreterlikten polis müdürlüğüne terfi ettiğinden haberim yoktu Annika. Bu iznin sırasında mı oldu?" diye söylendi. Ama Annika'nın duyabileceği bir sesle söylememişti. Bu resmen bela aramak olurdu. Gösta o kadar da delirmemişti.

Annika penceresinin ardında oturmuş, gülümsüyordu. Bilgisayar gözlüğünü, her zamanki gibi burnunun ucuna indirmişti. Gösta'nın beyninde nasıl isyan dolu düşünceler döndüğünü biliyordu ama umrunda değildi. Onun fikirlerine saygı duymayı çoktan bırakmıştı. Keşke işini düzgün yapsaydı da, bu görevi berbat etmeseydi. Ernst'le ikisi, dışarı göndermek için tehlikeli bir kombinasyon oluşturuyorlardı. Ama bu kez, meşhur on sekizinci yüzyıl yemek kitabı yazarı Kajsa Warg'ın da dediği gibi, "Eldeki malzemeyi kullanmak lazım"dı.

Yataktan apar topar çıkarılmak Ernst'in hiç hoşuna gitmemişti. Komiserin sabah başka bir yerde olacağını bildiği için, fazladan biraz daha uyuklamayı ummuştu. Kapı zilinin kulak tırmalayıcı sesi planlarını tamamen bozmuştu.

"Ne var be?"

Kapının dışında, Gösta inatla zile basarak dikilmekteydi.

“Yapacak işlerimiz var.”

Ernst aksi bir ifadeyle “Bir saat daha bekleyemez mi?” dedi.

“Hayır, teknisyenlerin cesetlerde bulduğu gübreyi satın alan çiftçiyle konuşmaya gideceğiz.”

“Bunu o kahrolasica Hedström mü emretti? Benim de mi gitmem gerektiğini söyledi? Bu lanet soruşturmadan uzaklaştırıldığımı sanıyordum.”

Gösta, yalan mı söylese yoksa gerçeği mi anlatsa bilemedi. Sonunda ikinci şıkta karar kıldı.

“Hayır. Hedström, Molin ve Mellberg’le birlikte Fjällbacka’da. Gitmemizi Annika rica etti.”

“Annika mı?” Ernst pis bir kahkaha attı. “Ne zamandan beri kahrolasica bir sekreterden emir alıyorsun sen? Ben biraz daha yatacağım.”

Gülmeye devam ederek kapıyı Gösta’nın yüzüne kapatıyordu ki, kapının arasına giren bir ayak onu durdurdu.

“Bak, bence gerçekten de gidip bakmalıyız oraya.” Gösta duraksadı ve ardından Ernst’in dinleyeceğini bildiği tek gerekçeyi öne sürdü. “Bu davayı biz çözersek, Hedström’ün suratının ne hal alacağını hayal et. Kim bilir, belki o lanet çiftçi, kızı evinde saklıyordur. Mellberg’e bu haberi vermek güzel olmaz mı?”

Ernst’in yüzünün aydınlanması, hedefi tam on ikiden vurduğunu gösteriyordu. Komiserin övgü dolu sözleri kulaklarında çınlamaya başlamıştı bile.

“Tamam, bekle, bir şeyler giyeyim. Arabada görüşürüz.”

On dakika sonra Fjällbacka’ya doğru yola çıkmışlardı. Rolf Persson’un çiftliği Hult ailesinin mülkünün hemen güneyindeydi ve Gösta bunun tesadüf olup olmadığını merak etti. Bir kez yanlış yola saptıktan sonra, doğru yolu bulmayı başardılar ve arabayı bahçeye park ettiler. Hayat belirtisi yoktu. Arabadan inip çiftlik evine doğru yürürken etrafa baktılar.

Çiftlik bölgedeki diğer çiftliklerden farksızdı. Mavi doğramalı beyaz bir evin hemen yanında, kırmızı ahşap duvarları olan bir ahır vardı. Avrupa Birliği'nin İsveçli çiftçilerin başına talih kuşu kondurduğuna dair çıkan bütün haberlere rağmen, Gösta gerçeğin çok daha tatsız olduğunu biliyordu. Çiftliğin üzerini, kaçınılmaz bir köhnelik kaplamıştı. Sahipleri belli ki çiftliğin bakımı için ellerinden geleni yapıyorlardı ama hem çiftlik evinin hem de ahırın boyaları dökülmeye başlamış, duvarlara bir umutsuzluk hissi sinmişti. Gösta'yla Ernst'in verandaya giderken çıktığı basamakların görkemli ahşap işçiliği, evin, hız ve verimlilik kutsal kavramlara dönüşmeden önce inşa edildiğini gösteriyordu.

"İçeri girin."

Yaşlı bir kadın, boğuk sesiyle onları çağırıyordu. İçeri girmeden önce kapının önündeki paspasa ayaklarını özenle sildiler. Tavan alçak olduğu için Ernst'in başını eğmesi gerekti ama hiçbir zaman uzun boylu insanların havalı kabilesine katılamamış olan Gösta, başını çarpma derdi olmadan dümdüz yürüdü.

"Günaydın, biz polisiz. Rolf Persson'u arıyoruz."

Kahvaltı hazırlamakta olan yaşlı kadın ellerini bir beze sildi.

"Bir saniye, getireyim. Kanepede uyukluyor da. Yaşlanınca böyle oluyor insan." Kıkırdarak evin iç taraflarına doğru gözden kayboldu.

Gösta'yla Ernst, kararsız bir biçimde etrafa bakınıp ardından mutfak masasına oturdular. Mutfak Gösta'ya çocukluğundaki evi anımsatmıştı, halbuki Persson'lar kendisinden ancak on yaş büyük olmalıydı. İhtiyar kadın başlangıçta daha yaşlı görünmüştü ama yakından baktığında gözlerinin bedeninden daha genç durduğunu gördü. Çok çalışmak insanı bu hale getirebiliyordu.

Yemeklerini hâlâ eski bir kuzinede pişiriyorlardı. Yerle-

ri kaplayan muşamba, büyük olasılıkla mükemmel bir ahşap döşemenin üzerini örtüyordu. Bu tür döşemeleri kaplamak yeni nesil arasında popüler bir tercihti ama onun ve Persson'ların nesli için hâlâ çocukluklarındaki fakirliğin güçlü bir hatırasıydı. Muşamba ilk çıktığı dönemde, o neslin fakirliğine uzun süre saplanıp kalmayacak bir hayatın sembolü haline gelmişti.

Duvarlardaki eskimiş lambriler de duygusal anılar uyandırıyor. Gösta, parmağını iki panelin arasındaki boşlukta gezdirmeden edemedi. Aynı şeyi küçükken ailesinin mutfaklarında da yapardı.

Tek duyulan ses, mutfak saatinin belli belirsiz tıkırtısıydı ama bir süre bekledikten sonra yan odadan mırıltılar geldiğini duydular. Birinin asabi bir sesle konuştuğunu, diğerinin ise yalvardığını anlayabiliyorlardı. Birkaç dakika sonra kadın peşinde kocasıyla birlikte geldi. O da yetmiş yaşından fazla gösteriyordu. Uykusundan uyandırılmak pek hoşuna gitmemişti. Saçları diken diken olmuştu ve yanaklarında, yorgunluktan oluşmuş derin çizgiler göze çarpıyordu. Yaşlı kadın sobanın başına döndü. Başını kaldırmadan, önündeki lapayı karıştırmaya başladı.

“Polisi buraya kadar getiren şey nedir acaba?”

Persson otoriter bir ses tonuyla konuşuyordu. Gösta yaşlı kadının ürktüğünü fark etti. Kadının neden yaşından büyük görüldüğüne dair kafasında bir fikir uyanmaya başlamıştı. Tencereyi tangırdatınca Persson bağırdı: “Şunu bırakır mısın artık? Kahvaltıyı sonra da hazırlayabilirsin. Bizi rahat bırak şimdi.”

Kadın başını eğdi ve tencereyi hemen ateşten aldı. Tek kelime etmeden mutfaktan çıktı. Gösta'nın içinden, kadının peşinden gidip dostça bir şeyler söyleyerek gönlünü almak geldi ama kendini tuttu.

Persson kendine bir tek içki koyup oturdu. Ernst ile Gös-

ta'ya isteyip istemediklerini sormadı ama sorsaydı da evet demeye cesaret edemezlerdi. İçkiyi fondip yapıp elinin tersiyle ağzını sildi ve meydan okurcasına baktı.

“Evet? Ne istiyorsunuz?”

Ernst boş bardağa ağzının suyu akarak baktı. Konuşan Gösta oldu.

“Hiç kodu...” Defterine bir göz atarak devam etti. “... FZ-302 olan bir gübre kullandınız mı?”

Çiftçi Persson içten bir kahkaha kopardı. “Beni güzellik uykumdan bunun için mi uyandırdınız? Hangi gübreyi kullandığımı sormak için mi? Tanrım, polisin bu aralar gerçekten pek işi yok herhalde.”

Gösta'nın ifadesi değişmedi. “Sormak için sebeplerimiz var. Ve bir cevap almak istiyoruz.” Adama duyduğu antipati her saniye giderek artıyordu.

“Tamam tamam, sinirlenmeyin hemen. Saklayacak bir şeyim yok.” Tekrar kahkaha atıp kendine bir içki daha koydu.

Ernst dudaklarını yalayarak bardağa gözünü dikti. Persson'un nefesinin kokusuna bakılırsa, bunlar o sabah içtiği ilk içkiler değildi. Sağılması gereken inekler olduğuna göre, birkaç saat önce uyanmış olmalıydı; dolayısıyla onun için muhtemelen öğle yemeği saati gelmişti. Gösta, “Gerçi içmek için hâlâ biraz erken” diye düşündü. Ernst ise aynı fikirde değil gibiydi.

“O tip gübreyi 84 ya da 85 yılına kadar kullandım sanırım. Sonra lanet olasıca çevre müdürlüğü, ‘ekolojik denge üzerinde olumsuz etkisi’ olabileceğine hüküm getirdi.” Tiz bir sesle konuşuyor, parmaklarıyla tırnak işaretleri yapıyordu. “Biz de on kat daha kötü ama on kat daha pahalı bir gübreye geçmek zorunda kaldık. Kahrolasıca ahmaklar!”

“Bu gübreyi ne kadar süre kullandınız?”

“Ah, muhtemelen on yıl kadar. Tam rakamlar defterlerimde yazıyor ama sanırım 70’li yılların ortalarında başlamış-

tım. Neden bununla bu kadar ilgileniyorsunuz?” Şüpheyile Ernst ile Gösta’ya baktı.

“Yürütmekte olduğumuz bir soruşturmayla ilgisi var.”

Gösta başka bir şey demedi ama çiftçinin kafasında bir ampul yandığını görebiliyordu.

“Şu kızlarla ilgili değil mi? Kungsklyftan’daki kızlarla? Bir de kaybolan kızla? Bununla bir ilgim olduğunu mu düşünüyorsunuz? Aklınızdaki bu mu? Tanrım!”

Persson sarsak bir hareketle masadan kalktı. İri bir adamdı. Onun yaşındaki birinde olması gereken fiziksel belirtilerin hiçbirini sergilemiyordu. Kolları gömleğinin altından adaleli ve güçlü görünüyordu. Ernst de ellerini kaldırıp ayağa kalktı. Gösta minnetle, Ernst’in bu tür durumlarda hep işe yaradığını düşündü. Bu tür anlar için yaşıyordu.

“Şimdi, hepimiz sakın olalım. Bir ipucunun peşindeyiz ve ziyaret edeceğimiz bir sürü insan var. Kendinizi ayrı tutuluyormuş gibi hissetmenize gerek yok. Ama sizi listeden silmek için etrafa bir bakmak isteriz.”

Çiftçi şüphelenmiş gibiydi ama ardından başını sallayıp kabul etti. Gösta dikkatle araya girdi. “Tuvaletinizi kullanmamda bir sakınca var mı?”

Mesanesi artık eskisi gibi değildi. Rahatlama ihtiyacı giderek artmış, şimdi de dayanılmaz hale gelmişti. Persson başıyla onaylayarak üzerinde “WC” yazan bir kapıyı işaret etti.

Ernst “Evet, lanet olsun, insanlar karga gibi hırsızlık yapıyorlar” diyordu. “Sizin ve benim gibi dürüst insanlar...” Gösta’nın geldiğini görünce suçlu bir ifadeyle sözünü yarıda kesti. Ernst’in önündeki boş bardak, yanıp tutuştuğu içkiyi mideye götürdüğünü gösteriyordu ve çiftçiyle eski birer dost gibi görünüyordardı.

Yarım saat sonra Gösta cesaretini toplayıp çalışma arkadaşını azarladı.

“Tanrım, leş gibi içki kokuyorsun. Bu kokuyla Annika’nın yanından nasıl geçeceksin?”

“Ah, hadi ama Flygare. Öğretmen kesilme başıma. Azıcık bir şey içtim. Bunun nesi yanlış? Ayrıca, biri sana içki teklif ettiğinde reddetmek kabalık olur.”

Gösta homurdandı ama yorum yapmadı. Morali bozulmuştu. Çiftçinin mülkünde yarım saat boyunca dolanmak hiçbir sonuç vermemişti. Kızdan ya da son zamanlarda kazılmış bir mezardan iz yoktu. Sabahları heba olmuştu. Ama Gösta tuvalette mesanesini boşaltırken, Ernst’le çiftçi ortak bir paydada buluşmuş, mülkün etrafında dolandıkları süre boyunca da sürekli sohbet etmişlerdi. Gösta cinayet soruşturmasındaki olası bir şüpheliye belirli bir mesafede durmanın daha uygun olacağını düşünüyordu ama Ernst her zamanki gibi bildiğini okuyordu.

“Persson işe yarar bir şey söyledi mi?”

Ernst avucuna hohlayarak kokladı. Başta Gösta’nın sorusunu duymazdan geldi. “Baksana Flygare, şurada dursan da ben bir boğaz pastili alsam olur mu?”

Gösta suratsız bir ifadeyle benzin istasyonuna girdi ve Ernst nefes sorununu çözmek için bir çare ararken arabada bekledi. Ernst soruyu arabaya döndüğünde cevapladı.

“Hayır, zamanımızı boşa harcadık. Acayip iyi bir adam ve olayla hiç ilgisi olmadığına yemin edebilirim. O teörinin üzerine derhal çizebiliriz. O gübre işi de çıkmaz sokak. Kahrolasıca tıp teknisyenleri bütün gün laboratuvarda götlerinin üzerine oturup geberene kadar analiz yaparken, biz emekçiler de gerçek dünyada teorilerinin saçmalığını görüyoruz. DNA’ymış, saçmış, gübreymiş, tekerlek izleri, bok püsür... Oyalanıp duruyorlar. Doğru noktaya temiz bir darbe indirmek! İşte bir davayı kabak gibi gözler önüne serecek şey budur Flygare.” Sözlerini vurgulamak istercesine yumruğunu sıktı. Gerçek polisliğin nasıl icra edilmesi gerektiğini göster-

menin verdiği tatminle başını arkaya yaslayarak gözlerini kapadı.

Gösta sessizce arabayı Tanumshede'ye doğru sürmeye devam etti. O kadar da emin değildi.

Haberler Gabriel'le ailesine kadar ulaşmıştı. Üçü de kahvaltı masasında düşüncelere dalmış, sessizce oturuyordu. Linda önceki gece, son derece şaşırtıcı bir biçimde, yatıya kalmak için gereken eşyalarıyla birlikte gelmiş ve tek kelime etmeden odasına gitmişti.

Laine tereddüt ederek sessizliği bozdu. "Eve gelmen ne hoş Linda."

Linda, gözlerini tereyağı sürdüğü ekmekten ayırmadan bir şeyler mırıldandı.

"Yüksek sesle konuş Linda. Böyle gevelemek hiç nazık bir hareket değil."

Laine kısılmış gözlerle Gabriel'e baktı ama kocası pek umursamadı. Burası onun eviydi ve sırf bir süre evde kalmasının verdiği belli belirsiz memnuniyet yüzünden kızının üzerine titremeye de niyeti yoktu.

"Sadece birkaç gece kalacağımı söyledim, sonra Västergärden'e döneceğim. Sadece mekân değiştirmeye ihtiyacım vardı. O şükretme zırvalıkları sinirime dokundu. Çocuklara davranışları da moral bozucu. Çocukların ortalıkta İsa'dan bahsederek dolanmaları bence gerçekten tüyler ürpertici..."

"Evet, Jacob'a çocuklara biraz fazla katı davrandıklarını düşündüğümü söylemiştim. Ama aslında niyetleri iyi. Jacob'la Marita inançlarına önem veriyorlar. Buna saygı göstermek zorundayız. Mesela Jacob senin küfrettiğini duyunca çok üzülüyor. Gerçekten de genç bir hanıma yakışan bir dil değil."

Linda sinirlenerek gözlerini devirdi. Aslında, sadece Stefan'dan bir süre uzaklaşmak istemişti. Kendisini buradan aramaya asla cesaret edemeyeceğini biliyordu. Ama hep ay-

nı şeyleri duymak sinirine dokunmaya başlamıştı bile. Muh-temelen zaten bu gece ağabeyinin evine dönmesi gerekecekti. Bu şekilde yaşayamazdı.

Laine “Jacob’un evindeyken mezar açma mevzusunu duymuşsundur herhalde” dedi. “Dün polis babanla temasa geçince, o da Jacob’u aradı. Ne aptalca bir hikâye uydurmuşlar! Ephraim’in sözüm ona Johannes’i ölü gibi gösterecek bir plan tezgâhladığından bahsediyorlar. Bu hayatımda duyduğum en saçma şey.”

Laine’nin bembeyaz boynunda kızarıklıklar belirmişti ama hâlâ inci kolyesiyle oynamaya devam ediyordu. Linda uzanıp kolyeyi koparmamak ve bütün o lanet incileri annesinin ağzına tıktırmamak için kendini zor tutuyordu.

Gabriel boğazını temizledi ve otoriter bir ses tonuyla tartışmaya katıldı. Bu mezar açma işi onu huzursuz ediyordu. Rutinlerini bozuyor ve düzenli dünyasındaki tozları kaldırıyordu. Bu fikre şiddetle karşıydı. Polisin iddialarında haklı olabileceğini bir an bile düşünmemişti ama sorun bu değildi. Kesinlikle tatsız bir durum olsa bile, kardeşinin ebedi istirahatgâhındaki huzurunun bozulması da değildi. Hayır, sorun bu prosedürün içerdiği karmaşaydı. Tabutlar gömülme içindi, çıkarılmak için değil. Mezarlar bir kez kazıldıktan sonra kapalı kalmalı ve zamanında kapanan tabutlar da bir daha açılmamalıydı. Böyle olması gerekiyordu. Alacaklar ve borçlar. Her şey olması gereken yerde olmalıydı.

Gabriel “Polisin böylesine keyfi bir karar almasına izin verilmesi garibime gidiyor” dedi. “Bu izni almak için kimlere baskı yapmaları gerekti, bilmiyorum ama inanın, bu işin üstüne gitmeye niyetliyim. Nihayetinde bir polis devletinde yaşamıyoruz.”

Linda bir kez daha başı önünde, mırıldandı.

Laine kızına dönerek “Affedersin, ne dedin canım?” diye sordu.

“Dedim ki, en azından bunun Solveig, Robert ve Stefan için ne kadar zor olduğunu düşünmeniz gerekmez mi? Johannes’in bu şekilde mezardan çıkarılmasının onları nasıl üzeceğine dair bir fikriniz var mı? Hayır, tek yaptığınız, bunun sizin için ne büyük bir utanç olduğundan şikâyet etmek. Neden bir kez olsun başkalarını düşünmüyorsunuz?”

Peçetesini masaya fırlatarak kalkıp gitti. Laine’nin elleri yine kolyesine yapışmıştı. Kızının peşinden gitse mi, gitme-se mi bilemiyordu. Gabriel’in bakışı, yerinden kıpırdamasına izin vermedi.

“Bu sinirli mizacını kimden aldığını biliyoruz.”

Ses tonu suçlayıcıydı. Laine tek kelime etmedi.

“Solveig’le oğlanların bütün bunları nasıl karşıladığını umursamadığımızı iddia edecek kadar da küstah. Tabii ki umursuyoruz ama bizim sevgimizi istemediklerini yeterince gösterdiler. Kendi düşen ağlamaz.”

Laine bazen kocasından nefret ediyordu. Orada kendini beğenmiş bir tavırla oturmuş, iştahla yumurtalarını yiyordu. Kocasının yanına gidip, tabağını önünden alıp göğsüne sıvıdığını hayal etti. Ama onun yerine sofrayı toplamaya başladı.

Artık acıyı paylaşıyorlardı. Siyam ikizleri gibi, eşit bir sevgi ve nefretin bir arada tuttuğu bir ortakyaşamın içerisine sıkışmışlardı. Bir taraftan aşağıda, karanlıkta yalnız olmanın verdiği güven duygusu vardı. Diğer tarafta ise kurtulan kişi olma arzusunun, adam tekrar geldiğinde acıya öbür kızın katlanmasını dilemenin yarattığı düşmanca bir ilişki vardı.

Çok konuşmuyorlardı. Sesleri yerin altındaki kör karanlıkta korkunç bir yankı yapıyordu. Ayak sesleri yaklaştığında birbirlerinden uzaklaşıyorlar, karanlığa ve soğuğa karşı tek savunmaları olan tensel temastan vazgeçiyorlardı. Artık en önemli şey acıdan kaçmak oluyordu ve kötü adamın eline düşen olmamak için birbirleriyle mücadele ediyorlardı.

Bu kez kazanmıştı; çığlıkların başladığını duydu. Bir acıdan, kaçan kişi olmak da bir o kadar kötüydü. Kırılan kemik sesleri işitsel hafızasına iyice kazınıyor, her çığlığı kendi ezilmiş vücudunda hissedebiliyordu. Ayrıca çığlıklardan sonra sıranın neye geleceğini de biliyordu. O zaman zorlayan, bükken, kesen ve yaralayan eller dönüşüm geçirecek, en çok acıyan yere sıcacık bir şefkatle dokunacaktı. Bu elleri kendi elleri kadar iyi tanıyordu artık. Büyük ve güçlüydüler ama aynı zamanda pürüzsüz, düzgün ve yumuşaktılar. Parmaklar bir piyanistinkiler gibi uzun ve hassastı. Onları aslında hiç gör-

memiş olmasına rağmen, gözünde net bir biçimde canlandırabiliyordu.

Çığlıklar şiddetlenmişti. Kollarını kaldırıp kulaklarını kapayabilmeyi diledi. Ama kolları uyuşuk ve kullanılamaz bir halde iki yanında sarkıyor, komutlarına itaat etmeyi reddediyordu.

Çığlıklar kesilip de başlarının üzerindeki kapak açılıp kapanınca, soğuk ve nemli yüzeyde sürünerek çığlığın kaynağına doğru gitti.

Teselli zamanı gelmişti.

Tabutun kapağı kaldırılırken herkes sessizdi. Patrik huzursuz gözlerle kiliseye doğru baktı. Ne beklediğini bilmiyordu. Belki de kâfirce eylemlerinin ortasında kilisenin kulesine düşüp onları çarpacak bir şimşek bekliyordu. Ama öyle bir şey olmadı.

Patrik tabuttaki iskeleti görünce yüreği ezilir gibi oldu. Yanılmıştı.

“Evet Hedström. Ortılığı bayağı bir karıştırdın.”

Mellberg pişmanlıkla başını salladı. Tek bir cümleyle, Patrik’in kendini giyotinde gibi hissetmesini sağlamıştı. Ama patronu haklıydı. Gerçekten ortalık bayağı karışmıştı.

“O zaman cesedi götürelim de doğru adam olup olmadığını teyit edebilelim. Ama o konuda da pek bir sürprizle karşılaşacağımızı sanmıyorum. Başka bir cesetle değiştirildiğine dair bir teorin yok, değil mi?”

Patrik başını sallamakla yetindi. Bunu hak ettiğini düşünüyordu. Teknisyenler işlerini yaptılar. Bir süre sonra iskelet Göteborg’a doğru yola çıkmış, Patrik’le Martin de karakola dönmek üzere arabaya binmişlerdi.

“Haklı çıkabilirdin. O kadar da ihtimal dışı değildi.” Martin teselli edici bir ses tonuyla konuşuyordu ama Patrik yine sadece başını sallamakla yetindi.

“Hayır, haklıydın. Komplo teorileri inandırıcı olamayacak

kadar heybetliydi. Sanırım bu hatayla uzun bir süre yaşamam gerekecek.”

Martin anlayışlı bir ifadeyle “Evet, bundan emin olabilirsin” dedi. “Ama kendine şunu sor: Yapmasaydın kendini nasıl hissederdin? Ya sonra haklı olduğunu öğrenseydin ve bu, Jenny Möller’in hayatına mal olsaydı? En azından denedin. Delice olsun olmasın, kafamızda beliren bütün fikirleri değerlendirmek zorundayız. Onu ancak bu şekilde zamanında bulabiliriz.”

Patrik sıkıntıyla “Eğer geç kalmadıysak” dedi.

“İşte böyle düşünmememiz gerekiyor. Henüz cesedini bulmadığımıza göre hayatta olmalı. Başka bir seçenek yok.”

“Haklısın. Ama ne yöne gideceğimi bilmiyorum. Nereye bakmalıyız? Dönüp dolaşıp o lanetli Hult ailesine geliyoruz ama devam etmemizi sağlayacak kadar sağlam bir şey çıkmıyor hiç.”

“Siv, Mona ve Tanja’nın cinayetleri arasındaki bağlantı var.”

“Ama onları Jenny’nin kaybolmasına bağlayan bir şey yok.”

Martin “Evet, yok” diye kabul etti. “Ama fark etmez, değil mi? Önemli olan, Tanja’nın katilini ve Jenny’yi kaçıran kişiyi bulmak için elimizden geleni yapıyor olmamız. Aynı kişi mi, iki farklı insan mı olduğunu zaman gösterecek. Ama biz elimizden geleni yapıyoruz.”

Martin söylediklerinin önemi iyice anlaşılsın diye, son cümlesindeki her kelimeyi ayrı ayrı vurgulamıştı. Mezar açma işi, teorisini desteklemeyince Patrik’in kendine kızmasını anlayabiliyordu ama şu anda soruşturma liderinin özgüvenini kaybetmesini göze alamazlardı. Patrik’in, yaptıkları işe inanması gerekiyordu.

Karakola döndüklerinde Annika onları resepsiyonun orada durdurdu. Bir eliyle telefonu tutmuş, diğer eliyle de hat-

tın diğer ucundaki kişi söylediklerini duymasın diye ahizenin ağız kısmını kapamıştı.

“Patrik, Stefan Hult arıyor. Seninle konuşmak istiyor. Odanda görüşebilir misin?”

Patrik başını sallayarak uzun adımlarla odasına gitti.

“Alo, ben Patrik Hedström.”

Stefan’ı hevesle dinledi, birkaç kez soru sormak için onun sözünü kesti ve ardından yenilenmiş bir enerjiyle Martin’in odasına daldı.

“Hadi Molin, Fjällbacka’ya gidiyoruz.”

“Ama oradan daha yeni geldik. Nereye gidiyoruz?”

“Linda Hult’la biraz konuşmamız lazım. Sanırım yeni ve ilginç gelişmeler oluyor, çok ilginç gelişmeler...”

Erica misafirlerinin tıpkı Flood ailesi gibi gündüz tekneye binmek isteyeceklerini umuyordu. Böylece bir süre onlardan kurtulabilecekti. Ama hesapları tutmamıştı.

“Madde’yle biz pek deniz meraklısı değilizdir. Burada, bahçede sana eşlik etmeyi tercih ederiz. Manzara çok güzel.”

Jörgen mutlulukla adalara doğru baktı ve güneşlenmek için hazırlandı. Erica kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. Jörgen çok aptal görünüyordu. Bir albino kadar beyazdı ve belli ki öyle de kalmak istiyordu. Tepeden tırnağa, her yerine güneş kremi sürdüğü için iyice beyazlaşmıştı. Burnu da ekstra koruma sağlayan yeşilimsi bir kremle kaplıydı. Görünümünü koca bir şapkaıyla tamamlamıştı. Yarım saat boyunca ufak tefek şeylerle oyalandıktan sonra memnuniyetle iç geçirerek karısının yanındaki bahçe sandalyesine yerleşti. Erica sandalye getirmesinin beklediğini hissetmişti.

“Ah, cennet bu! Sence de öyle değil mi Madde?”

Jörgen gözlerini kapayınca, Erica da bir süreliğine içeri kaçabileceğine kanaat getirdi.

O sırada tek gözünü açıp “Zahmet olacak ama, bize içe-

cek bir şeyler getirebilir misin? Büyük bir bardak meyve suyu harika olur. Madde de ister herhalde.”

Karısı ona bakmadan başını sallamakla yetindi. Dışarı çıktığından beri vergi kanunlarıyla iğlili bir kitaba gömülmüştü ve o da bronzlaşmaktan çok korkuyormuş gibi görünüyordu. Bileğine kadar inen kumaş pantolonu ve uzun kollu bluzu bu riski ortadan kaldırıyordu. O da şapka takmış ve burnuna yeşil kremden sürmüştü. Belli ki tedbirli olmaksızın zarar gelmez diye düşünüyordu. İkisi birlikte, Erica'yla Patrik'in bahçesine inmiş uzaylılar gibi görünüyorlardı.

Erica paytak paytak yürüyerek içeri girdi ve biraz meyve suyu karışımı hazırladı. Onlarla konuşmak zorunda kalmadığı sürece sorun yoktu. Hayatında karşılaştığı en sıkıcı çiftti bu. Eğer biri dün gece onlarla konuşmak ya da duvarı seyretmek arasında bir seçim yapmasını isteseydi, hangisini seçeceği belliydi. Zamanı geldiğinde, telefon numaralarını onlara böyle cömertçe verdiği için Patrik'in annesine haddini bildirecekti.

Patrik işe giderek en azından bir süreliğine kaçabiliyordu. Gerçi Erica onun da bitkin düştüğünü görebiliyordu. Onu daha önce hiç bu kadar düşünceli, sonuca ulaşmaya bu kadar kararlı görmemişti. Ama daha önce kaybedecek bu kadar çok şey olmamıştı hiç.

Daha fazla yardım edebilmeyi çok isterdi. Arkadaşı Alex'in ölümüyle ilgili soruşturma sırasında polise birçok olayda yardımcı olmuştu ama o zaman davaya kişisel bir ilgisi vardı. Şimdiyse devasa bedeni onu kısıtlıyordu. Karnı ve sıcak hava birleşerek, onu hayatında ilk kez istemeden aylıklık yapmaya zorlamıştı. Bir açıdan, sanki beyninin de boşaldığını hissediyordu. Bütün düşünceleri karnındaki bebeğe ve yakında sergilemesinin gerekeceği o büyük güce odaklanmıştı. Zihni diğer konulara uzun süreler boyunca odaklanmayı inatla reddediyordu. Doğumdan hemen öncesine kadar çalışan annelere hayret ediyordu. Belki de kendisi farklıydı, çünkü hamileliği

ilerledikçe giderek kuluçkaya yatmış, kalbi hızla çarpan, besleyici bir üreme organizmasına indirgenmişti – ya da nereden bakıldığına bağlı olarak yükselmişti. Vücudundaki her lif, bebeği doğurmaya odaklanmıştı ve bu yüzden davetsiz misafirler onu daha da rahatsız ediyordu. Konsantrasyonunu bozuyorlardı. Dün, evde tek başına kaldığı için o kadar huzursuz olduğuna inanamıyordu. Şu anda bunun olasılığı bile cennet gibi geliyordu.

İçini çekerek, kırılmış buzlarla dolu koca bir sürahi meyve suyu hazırlayıp, iki bardakla birlikte, bahçesinde oturmakta olan Marşlı misafirlerine götürdü.

Västergården'e hızlıca bir bakıp Linda'nın orada olmadığını öğrenmişlerdi. Marita iki polis memurunu gördüğüne şaşırmış gibiydi ama soru sormadı. Onun yerine polisleri malikâneye yönlendirdi. Patrik son günlerde ikinci kez uzun bulvardan aşağı doğru ilerliyordu. Bir kez daha evin güzelliğine hayran kalmıştı. Yanında oturan Martin'in de ağzının açık kaldığını görebiliyordu.

“Lanet olsun, bazı insanlar gerçekten de yaşamayı biliyorlar.”

Patrik “Evet, bazıları şanslı oluyor” dedi.

“Yani o koca evde sadece iki kişi mi yaşıyor?”

“Linda'yı da sayarsan üç.”

“Tanrım, İsveç'te ev sıkıntısı yaşanmasına şaşmamalı.”

Kapıyı çaldıklarında bu kez açan Laine oldu.

“Nasıl yardımcı olabilirim?”

Patrik kadının sesinde bir gerginlik mi sezmişti?

Martin “Linda'yı arıyoruz” dedi. “Az önce Västergården'deydik ama gelininiz Linda'nın burada olduğunu söyledi. Martin başıyla diğer yönü işaret etti.

“Ondan ne istiyorsunuz?” Gabriel, içeri giremesinler diye kapıyı hâlâ aralık tutan Laine'nin arkasından çıktı.

“Ona birkaç sorumuz olacak.”

“Ne hakkında olduğunu bilmediğimiz sürece kimse kızımıza soru soramaz.” Gabriel göğsünü ileri çıkarmış, evladını korumaya hazırlanıyordu.

Patrik tam tartışmaya başlayacaktı ki, Linda malikânenin köşesinden çıkageldi. Binici kıyafetleri giymişti ve ahıra gidiyor gibiydi.

“Beni mi arıyorsunuz?”

Patrik, kızın babasıyla tartışmak zorunda kalmadığına sevinerek, başıyla onayladı. “Evet, sana birkaç sorumuz olacak. İçeri mi girmek istersin, dışarıda mı konuşalım?”

Gabriel araya girdi. “Bu nedir böyle Linda? Bilmemiz gereken bir işler mi çevirdin? Biz yanınızda olmadan, polisin seni sorgulamasına izin vermeyiz, bunu bilesin.”

Bir anda korkmuş bir kız çocuğu gibi davranmaya başlayan Linda, hafifçe başını salladı.

“İçeri girelim” dedi.

Umursamaz bir ifadeyle Patrik’le Martin’in peşinden içeri girip oturma odasına gitti. Mobilyaları pek dert etmiyor olacaktı ki, buram buram at kokan giysileriyle kanepeye çöktü. Laine suratını ekşitip beyaz döşemelik kumaşa endişeyle bakmadan edemedi. Linda da annesine meydan okurcasına baktı.

“Annenle baban buradayken sana birkaç soru sormamızda sakınca var mı? Eğer resmi bir sorgu yapsaydık, reşit olmadığın için onların katılmasını engelleyemezdik ama şimdi sadece birkaç soru sormak istiyoruz. O yüzden...”

Gabriel bu konuyla ilgili yeni bir tartışma çıkaracakmış gibi görünüyordu ama Linda omuz silkti. Patrik bir an yüzünde, gerginlikle karışık bir tatmin ifadesi gördüğünü sandı. Ama belirlediği anda kaybolmuştu.

“Kısa süre önce kuzenin Stefan Hult bizi aradı. Neyle ilgili olabileceğini biliyor musun?”

Linda yine omuz silkti ve kayıtsızca tırnaklarıyla oynamaya başladı.

“İkiniz bayağı bir görüşüyormuşsunuz, doğru mu?”

Patrik dikkatlice, adım adım ilerliyordu. Stefan ilişkilerini biraz anlatmıştı ve Patrik de bu haberin Gabriel’le Laine tarafından hoş karşılanmayabileceğini tahmin ediyordu.

“Evet, doğru, sık sık görüşüyorduk.”

“Ne bok yedin sen?”

Laine de, Linda da irkildiler. Gabriel de oğlu gibi, asla küfürlü konuşmazdı. Daha önce bu tür kelimeler kullandığını hiç hatırlamıyorlardı.

“Sana ne ki? Kiminle istersem görüşürüm. Seni ilgilendirmez.”

Durum daha da kötüye gitmeden Patrik araya girdi. “Görüşüp görüşmediğiniz ya da ne sıklıkta buluştuğunuz bizi ilgilendirmiyor ve bize kalırsa bu bilgileri kendinize saklayabilirsiniz. Ama özellikle ilgimizi çeken bir buluşmanız var. Stefan iki hafta kadar önce bir akşam, Västergården’deki ahırın samanlığında buluştuğunuzu söyledi.”

Gabriel’in suratı turp gibi kızardı ama tek kelime etmeden Linda’nın cevabını bekledi.

“Olabilir. Birçok kez buluştuk ama tam olarak ne zaman olduğunu hatırlamıyorum.”

Hâlâ büyük bir dikkatle tırnaklarıyla oynuyor, etrafındaki yetişkinlerin hiçbirine bakmıyordu.

Martin, Patrik’in bıraktığı yerden devraldı. “O akşam, Stefan’ın dediğine göre özel bir şey görmüşsünüz. Neden bahsettiğimi hâlâ anlamadın mı?”

“Madem biliyorsunuz, neden siz söylemiyorsunuz?”

“Linda! Ters cevaplar vererek durumu daha da zora sokma! Lütfen hemen memur beylerin sorularına cevap ver. Neden bahsedildiğini biliyorsan, bize anlat. Ama eğer şeyse... O serserinin başına açtığı bir işse, o zaman ben de...”

“Sen mi? Sen Stefan’la ilgili bir bok bilmiyorsun. Dindarlık taslayıp duruyorsun ama...”

“Linda...” Laine’nin sesi onu durdurdu. “Durumu kendin için daha da zorlaştırma. Babanın dediğini yap ve polis beylerin sorularını cevapla. Gerisini sonra konuşuruz.”

Linda bir süre düşündükten sonra annesinin azarını kabul edip suratsızca devam etti: “Stefan size o kızı gördüğümü müzü söyledi herhalde.”

“Hangi kızı?” Soru ifadesi, Gabriel’in yüzünden okunuyordu.

“Şu Alman kız, öldürülen.”

Patrik “Evet, Stefan da böyle söyledi” dedi. Ardından susup Linda’yı bekledi.

“O olduğundan Stefan kadar emin değilim. Broşürlerdeki fotoğraflarını görmüştük ve benziyordu ama ona benzeyen bir sürü kız vardır mutlaka. Ayrıca Västergården’de ne işi olabilir ki? Turistlerin uğrak yeri olduğu söylenemez, değil mi?”

Martin’le Patrik soruyu duymazdan geldiler. Västergården’de ne işi olabileceğini gayet iyi biliyorlardı. Annesinin kayboluşuyla bağlantılı tek ipucunu takip ediyordu – Johannes Hult’u.

“O gece Marita’yla çocuklar neredeydi? Stefan evde olmadıklarını söyledi ama nereye gittiklerini bilmiyordu.”

“Birkaç günlüğüne Marita’nın Dals-Ed’de oturan anne babasının yanına gitmişlerdi.”

Laine “Jacob’la Marita bunu sık sık yaparlar” diye açıkladı. “Jacob evde sessizlik içinde, huzurla marangozluk yapmak istediği zaman, Marita çocuklarla birlikte birkaç günlüğüne annesinde kalır. Böylece daha sık görüşme fırsatı buluyorlar. Biz o kadar yakın oturuyoruz ki, çocukları neredeyse her gün görüyoruz.”

“Gördüğün kişinin Tanja Schmidt olup olmadığını unuttum. Kızı tarif edebilir misin?”

Linda duraksadı. “Koyu renk saçlı, normal yapılı. Saçları omuz hizasında. Sıradan biri. Pek güzel değil.” Bu son cümleyi, doğuştan güzel olduğunu bilen birinin kendini beğenmişliğiyle söylemişti.

“Peki, üzerinde ne vardı?” Martin öne eğilip genç kızın gözünün içine bakmaya çalıştı. Başaramadı.

“Şey, pek hatırlamıyorum. İki hafta kadar önceydi ve hava kararıyordu...”

Martin “Dene” diyerek baskı yaptı.

“Kot pantolon giyiyordu galiba. Dar bir tişörtle bir ceket. Mavi ceketle beyaz tişörttü sanırım. Yoksa tam tersi miydi? Ha, bir de kırmızı bir omuz çantası.”

Patrik’le Martin bakıştılar. Tam olarak Tanja’nın kaybolduğu gün giydiği giysileri tarif ediyordu. Tişörtü beyaz, ceke ti maviydi; tersi değil.

“Onu gördüğünüzde saat kaçtı?”

“Akşamın epey erken saatleriydi sanırım. Altı civarı olabilir.”

“Jacob’un onu içeri alıp almadığını gördünüz mü?”

“Kapıyı açan olmadı. En azından kapıyı çaldığında. Sonra evin arka tarafına doğru gitti ve onu göremez hale geldik.”

Patrik “Gidip gitmediğini gördünüz mü?” diye sordu.

“Hayır, ahırdan yol da görünmüyor. Dediğim gibi, gördüğümüz kızın Tanja Schmidt olduğundan Stefan kadar emin değilim.”

“Başka kim olabileceğine dair bir fikrin var mı? Yani Västergården’e gelip de kapınızı çalan pek fazla yabancı yoktur, değil mi?”

Yine kayıtsızca omuz silkti. Linda biraz bekledikten sonra, “Kim olabileceğine dair hiçbir fikrim yok” dedi. “Kim bilir, belki de bir şeyler satan biridir.”

“Peki, Jacob sonra birinin ziyarete geldiğinden bahsetmedi mi?”

“Hayır.”

Linda ayrıntıya girmemişti ama Patrik de, Martin de gördüğü şey yüzünden, hem onlara hem de anne babasına yansıttığından çok daha endişeli olduğunu anlayabiliyorlardı.

Gabriel “Ne aradığınızı sorabilir miyim?” diye sordu. “Daha önce de dediğim gibi, bence bu artık ailemi tacize girmeye başladı. Kardeşimi mezarından çıkardığınız yetmezmiş gibi! O iş nasıl gitti bu arada? Tabut boş muymuş?”

Gabriel alaycı bir ses tonuyla konuşuyordu. Patrik bunun bir kısmını kişisel aldı.

“Tabutta bir ceset bulduk. Muhtemelen kardeşiniz Johannes’tir.”

Gabriel kollarını göğsünde kavuşturarak “Muhtemelenmiş” diye homurdandı. “Zavallı Jacob’a da mı musallat olacaksınız?”

Laine kocasına korkuyla baktı. Memurların sorularının amacını ancak şimdi anlamışa benziyordu.

“Jacob’un yaptığını mı...” Laine’nin elleri boynuna gitti.

“Henüz bir şey düşünmüyoruz. Ama Tanja’nın kaybolmadan önce nereye gittiği bizi fazlasıyla ilgilendiriyor. Yani Jacob önemli bir tanık olabilir.”

“Tanıkmış! Hakkınızı vermek gerek, her şeyi pek güzel kılıfına uyduruyorsunuz. Ama buna kanacağımızı sanmayın sakın. Beceriksiz meslektaşlarınızın 79’da başladıkları işi temizlemeye çalışıyorsunuz ve hapse kimi attığınız hiç fark etmiyor; yeter ki bir Hult olsun, değil mi? Önce Johannes’i hâlâ yaşıyormuş da, yirmi dört yıl sonra kızları öldürmeye başlamış gibi gösteriyorsunuz. Ardından tabutundan ölü çıkınca, Jacob’a sarıyorsunuz.”

Gabriel ayağa kalkıp kapıyı gösterdi. “Çıkın dışarı! Doğru düzgün bir arama izniniz olmadan ve ben de avukatımı aramadan, sizi bir daha burada görmek istemiyorum. O zamana dek, cehenneme kadar yolunuz var!”

Küfürler dudaklarından kolayca dökülmeye başlamış, ağzının kenarında köpükler birikmişti. Patrik'le Martin istenmedikleri yerde durmamayı çok iyi bildikleri için toplanıp çıktılar. Kapı arkalarından çat diye kapanırken son duydukları şey Gabriel'in kızına, "Sen ne boklar yedin ha küçükhanım?" diye bağırması oldu.

"En sakın sularda bile..."

Martin "Evet, o yüzeyin altında patlamaya hazır bir yarıdağ olduğunu hiç düşünmezdim" dedi.

"Gerçi onu suçladığımı söyleyemem. Onun açısından bakınca..." Patrik'in aklı yine sabahki muazzam fiyaskoya gitmişti.

Martin ters bir ifadeyle "Artık bunu daha fazla düşünme demiştim sana. Elinden geleni yaptın. Sonsuza dek kendine acıyamazsın" dedi.

Patrik ona hayretle baktı. Martin onun bakışını görüp özür dilercesine omuzlarını silkti. "Üzgünüm. Sanırım stres beni de etkilemeye başladı."

"Yok, hayır. Haklısın. Kendime acımamın zamanı değil." Çalışma arkadaşına bakmak için gözünü bir an yoldan ayırdı. "Ayrıca dürüst olduğun için sakın özür dileme."

"Tamam."

Bir süre utanç dolu bir sessizlik içinde yola devam ettiler. Fjällbacka golf sahasını geçtikleri sırada Patrik "Şu yeşil kulüp kartını en kısa zamanda al da, birkaç tur oynayalım" diyerek havayı yumuşattı.

Martin muzipçe gülümsedi. "Emin misin? Doğuştan golfçü olarak seni yer bezine çevirebilirim."

"Hiç sanmam. Golf topu söz konusu olduğunda epeyce kabiliyetliyimdir."

"O zaman acele etmemiz lazım, çünkü sonra oynayacak zamanın olmayacak."

Patrik şaşkınlıkla “Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“Unuttun galiba, birkaç hafta sonra bir çocuğun olacak. O zaman eğlenmeye pek vakit bulamayacaksın, biliyorsun.”

“Ah, bir yolu bulunur. Küçük bebekler çok uyuyorlar; bir tur golfü araya sıkıştırabiliriz herhalde. Hem Erica da arada bir dışarı çıkıp kendi başıma bir şeyler yapmamı anlayışla karşılıyor. Bebek yapmaya karar verirken bunu konuştuk. Birbirimize kendi istediklerimizi yapmak için fırsat tanımak ve sadece anne baba olmamak konusunda anlaştık.”

Patrik cümlesini bitirdiğinde, Martin gözünden yaş gelmesine gülmeye başladı. Bir yandan da başını sallıyordu.

“Ah, tabii, istediğini yapmak için bir sürü vaktin olacak. Küçük bebekler çok uyuyorlar.” Martin onu taklit ediyordu. Bu, onları daha da güldürdü.

Martin’in kız kardeşinin beş çocuğu olduğunu bilen Patrik, biraz endişelenmeye başlamıştı. Acaba Martin, kendisinin bilmediği bir şey biliyor olabilir miydi? Ama sormaya fırsat bulamadan, cep telefonu çaldı.

“Buyrun, ben Hedström.”

“Merhaba, ben Pedersen. Müsait misiniz?”

“Aslında değilim. Bir saniye, park edecek bir yer bulayım.”

Tam da Grebbestad kamp alanına yaklaşmak üzere oldukları için, Patrik’in yüzü asıldı. Birkaç yüz metre daha ilerleyerek Grebbestad İskelesi’ndeki park alanına vardı. Telefonla konuşabilmek için alana girerek arabayı durdurdu.

“Park ettim. Bir şey buldunuz mu?”

Sesindeki sabırsızlığı gizleyemiyor, Martin de onu gergin bir ifadeyle izliyordu. Dışarıda, turistler yanlarından geçiyor, mağazalara ve restoranlara girip çıkıyorlardı. Patrik mutlu ve saf yüzlerine imrenerek baktı.

“Hem evet hem hayır. Şimdi daha ayrıntılı inceleyeceğiz ama koşulları göz önünde bulundurunca, anladığım kadarıyla aceleyle gerçekleştirilmiş olan mezar açma emrinin bir işe

yaradığını duymak hoşunuza gider diye düşündüm.”

“Evet, bunu inkâr edemem. Kendimi biraz aptal gibi hissediyorum, o yüzden bulduğunuz her şey ilgimi çeker.” Patrik nefesini tuttu.

“Öncelikle, dış kayıtlarına baktık ve tabuttaki kişinin Johannes Hult olduğundan eminiz; yani o noktada size ilginç bir şey söyleyemem. Diğer yandan...” Patolog etkiyi artırmak için duraksadı. “... asıllarık ölmüş olması tamamen saçmalık. Zamansız ölümü daha çok başının arka tarafına çarpan sert bir cisim yüzünden olmuş.”

Patrik “Ne diyorsunuz siz?” diye bağırınca Martin hopladı. “Ne tür bir cisim? Kafasına mı vurulmuş, ne olmuş?”

“Onun gibi bir şey. Ama şimdi otopsi masasında yatıyor, o yüzden daha çok şey öğrenir öğrenmez tekrar ararım. Daha detaylı bir inceleme yapana kadar söyleyebileceğim tek şey bu.”

“Hemen aradığınız için teşekkür ederim. Daha fazlasını öğrenir öğrenmez haber verin.”

Patrik zafer dolu bir ifadeyle telefonu kapadı.

“Ne dedi? Ne dedi?” Martin meraktan çatlamak üzereydi.

“Tam bir aptal olmadığımı.”

Martin merakta kalmaktan hiç hoşlanmamıştı. “Bunu doğrulamak için psikiyatr gerekir ama başka ne dedi?” diye sordu.

“Johannes Hult’un öldürüldüğünü söyledi.”

Martin başını öne eğerek yapmacık bir çaresizlikle yüzünü ovuşturdu. “Ben bu lanet soruşturmadan istifa ediyorum. Bu delilik! Siv’le Mona’nın kaybolmaları ve sonra da öldürülmelerinde baş şüphelimiz olan adam da mı öldürülmüş yani?”

“Aynen öyle. Ve Eğer Gabriel Hult ailesinin kirli çamaşırlarını altüst etmemizi engellemek için bas bas bağırabileceğini sanıyorsa, bir daha düşünsün derim. Utanılacak bir sırları olduğunu kanıtlayacak bir şey varsa, o da bu. İddiaya gire-

rim ki, içlerinden biri Johannes'in neden ve nasıl öldürüldüğünü, ölümünün kızların cinayetiyle nasıl bir bağlantısı olduğunu biliyordur!" Yumruğuyla avucuna vurması, sabahki tatsız olaylardan sıyrılıp enerjisini yenilediğini gösteriyordu.

Martin "Umarım yeterince çabuk çözebiliriz. Jenny Möller'in iyiliği için" dedi.

Bu yorumuyla birlikte Patrik'in başından aşağı kaynar sular inmiş gibi oldu. Rekabetçi içgüdülerinin baskın gelmesine izin vermemeliydi. Bu işi neden yaptıklarını unutmamalıydı. Bir süre oturup yanlarından geçen insanları seyrettiler. Ardından Patrik arabayı çalıştırdı ve karakola doğru sürdü.

Kennedy Karlsson, her şeyin ismi yüzünden başladığına inanıyordu. Suçlayacak başka bir şey yoktu. Diğer adamların iyi mazeretleri vardı: Anne babaları içiyor ve onları dövüyordu. Ama görünen oydu ki, onun suçlayacağı bir tek ismi vardı.

Annesi mezun olduktan sonra bir kaç sene Amerika'da kalmıştı. O zamanlar cemiyetten birinin Amerika'ya gitmesi hâlâ büyük bir şeydi. Ama otuzlu yılların ortalarında, yani annesinin gittiği dönemde, Amerika'ya alınan biletler artık tek yönlü olmuyordu. Bir sürü insanın çocukları büyüyünce İsveç'in büyük şehirlerine ya da yurtdışına gidiyordu. Tek fark, biri, küçük kasabanın güvenli dünyasını bırakıp gittiğinde sonunun kötü olacağına dair dedikoduların başlamasıydı. Annesinin durumunda da, az çok haklı çıkmışlardı. Vatat edilen topraklarda birkaç yıl geçirdikten sonra, karnında bir bebekle dönmüştü.

Kennedy Karlsson babası hakkında tek bir şey duymamıştı. Ama bu bile iyi bir mazeret değildi. Annesi doğumdan hemen önce Christer'le evlenmiş, o da gerçek bir babayı aratmamıştı. Hayır, her şey adı yüzündendi. Annesinin dikkat çekmek ve her ne kadar kuyruğunu kıstırıp dönmüş ol-

sa da, koca dünyaya açıldığını göstermek istediğini tahmin ediyordu. Oğlu bunu her daim hatırlatacaktı. Bu yüzden, “Amerika’da geçirdiği yıllar içerisinde o adamı çok takdir ettiği için” büyük oğluna John F. Kennedy’nin adını verdiğini her fırsatta söylüyordu. Oğlusa adını neden sadece John koymadığını merak ederdi hep.

Annesiyle Christer, kardeşlerine daha iyi bir kader çizmişlerdi. Onlar için Emelie, Mikael ve Thomas isimleri yeterli gelmişti. Onların sıradan İsveççe isimleri yüzünden Kennedy daha da öne çıkıyordu. Babasının zenci oluşu da işleri hiç kolaylaştırmıyordu ama Kennedy kendini sıra dışı yapmanın bu olduğuna inanmıyordu. Lanet olası ismi yüzünden olduğuna emindi.

Çocukken okula başlamak için sabırsızlanırdı. Çok net hatırlıyordu. Yeni bir şeye başlamanın, önünde açılan yeni bir dünyanın verdiği heyecanı, neşeyi ve hevesi... O coşkuyu içinden söküp almaları sadece birkaç gün sürmüştü. O lanet ismi yüzünden. Kısa bir süre sonra, kalabalığın içinde öne çıkmanın nasıl büyük bir günah olduğunu öğrenmişti. Komik bir isim, tuhaf bir saç kesimi, eski moda giysiler; bunların hepsi bir insanın diğerleri gibi olmadığını gösteren şeylerdi. Onun durumunda, diğer çocukların, tuhaf ismi yüzünden kendini üstün gördüğünü düşünmesi, durumu daha da kötüleştiriyordu. Sanki ismini kendi seçmişti. Seçme şansı olsaydı, Stefan, Oskar veya Fredrik gibi tipik bir İsveçli ismi seçerdi. Gruba otomatik olarak katılmasını sağlayacak bir isim.

Okuldaki o korkunç ilk günlerinin ardından işler daha da kötüye gitmişti. Sataşmalar, dayaklar, dışlamalar, hepsi etrafına granit kadar sağlam bir duvar örmesine sebep olmuştu. Kısa bir süre sonra hareketlerine düşünceleri yön vermeye başlamıştı. Duvarın içinde biriken bütün öfkesi, insanlar fark edinceye dek giderek genişleyen deliklerden buhar gibi fışkırmaya başlamıştı. Fark ettiklerinde artık çok geçti. Oku-

la olan ilgisi, tıpkı ailesinin ona duyduğu güven gibi kaybolup gitmişti. Arkadaşları da hep yanlış türden insanlardı.

Kennedy kendini, adının getirdiği kadere teslim etmişti. “Sorun” kelimesi alnına yazılmıştı ve tek yapması gereken kendisinden bekleneni yapmaktı. Kolay ama mantığa aykırı olarak da zor bir hayattı onunkisi.

İstemeye istemeye Bullaren’deki çiftliğe geldiğinde bütün bunlar değişmişti. Araba çalarken yakalanmasının ardından şartlı tahliye koşullarından biriydi bu. Başta tavır olarak, oradan mümkün olduğunca çabuk çıkmak için elinden geldiğince az direnç göstermeyi seçmişti. Ardından Jacob’la tanışmıştı. Jacob aracılığıyla da Tanrı’yla tanışmıştı.

Ama gözünde o ikisi neredeyse birdi.

Bir mucize eseri falan olmamıştı bu. Tanrı varlığını kanıtlamak için gök gürültüsünü andıran bir ses çıkarmamış ya da önüne yıldırım düşürmemişti. Jacob’la geçirdiği vakit ve yaptığı konuşmalar aracılığıyla olmuştu bu. Yavaş yavaş, Jacob’un Tanrısının zihninde belirmediğini görmüştü. Tıpkı zamanla, kutunun üzerindeki resmi oluşturan bir yapboz gibi.

Kennedy başta direnmışti. Kaçmış, arkadaşlarıyla görüşmeye devam etmişti. Aşırı sarhoş oluyor, rezil bir biçimde sürüklenerek geri getiriliyordu. Ertesi sabah, baş ağrısıyla uyanıp Jacob’un asla ayıplamayan, nazik gülümsemesiyle karşılaşıyordu.

Jacob’a isminden şikâyet etmiş, yaptığı bütün yanlışların ismi yüzünden olduğunu açıklamıştı. Jacob ise isminin aslında olumlu bir işaret olduğunu ve hayatına yön verdiğini açıklayarak karşılık vermişti. Adının bir armağan olduğunu söylemişti. Hayatının ilk dakikasından itibaren bu kadar eşsiz bir kimlik kazanmak, Tanrı’nın onu diğerlerinden üstün tuttuğu anlamına geliyor olabilirdi. İsmi onu tuhaf değil, özel yapıyordu.

Kennedy, Jacob’un söylediklerine aklıktan ölmek üzere olan bir adamın sofradaki heyecanına benzer bir coşkuyla sa-

rılmıştı. Jacob'un haklı olduğunu yavaş yavaş kavırıyordu. İsmi bir armağandı. Onu özel biri yapıyordu ve Tanrı'nın onunla, Kennedy Karlsson'la ilgili özel bir planı olduğunu gösteriyordu. Çok geç olmadan bunu keşfetmesini sağladığı için de Jacob Hult'a müteşekkirdi.

Jacob'un son zamanlarda bu kadar üzgün görünmesi canını sıkıyordu. Kennedy, ailesinin ölen kızlarla bağlantısı hakkında yapılan dedikoduları duymuştu ve Jacob'un endişelerini anladığını düşünüyordu. Kendisi de intikam peşindeki bir topluluğun garezini bizzat hissetmişti. Belli ki artık hedef olma sırası Hult ailesindeydi.

Jacob'un kapısını dikkatlice çaldı. İçeriden telaşlı birtakım sesler geldiğini duyar gibi oldu. Kapıyı açtığında Jacob yüzünde rahatsız bir ifadeyle telefonu kapamak üzereydi.

"Ne oldu?"

"Ufak bir aile problemi. Seni ilgilendiren bir durum yok."

"Senin sorunun benim sorunum demektir Jacob. Bunu biliyorsun. Ne olduğunu anlatamaz mısın? Bana, benim sana güvendiğim gibi güvenebilirsin."

Jacob bezginlikle gözlerini ovuşturdu; yıkılmak üzere gibiydi.

"Çok aptalca. Babamın yirmi dört yıl önce yaptığı bir hata yüzünden, polis gazetelerdeki Alman turistin ölümüyle bir ilimiz olduğu fikrine kapıldı."

"Bu çok korkunç."

"Evet ve son olarak da bu sabah Johannes Amcamın mezarını kazdılar."

"Ne? Mezarın huzurunu mu bozdular?"

Jacob çarpık bir gülümsemeyle baktı. Bir yıl önce olsa, Kennedy bunun ne anlama geldiğini anlamazdı.

"Maalesef öyle. Bütün aile acı çekiyor ama yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Kennedy göğsünde o tanıdık öfkenin toplandığını hisset-

ti. Gerçi artık eskisi gibi kötü gelmiyordu. Artık bu Tanrı'nın gazabıydı.

“Ama onları şikâyet edemez misin? Tacizden falan?”

Jacob bir kez daha çarpık, üzgün bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Polisle olan deneyimlerin, bunun işe yarayacağını söylüyor, öyle mi?”

Hayır kesinlikle yaramazdı. Polislere pek, hatta neredeyse hiç saygısı yoktu. Jacob'un hırsını herkesten daha iyi anlayabiliyordu.

Kennedy, Jacob endişelerini kendisiyle paylaştığı için müthiş bir minnet duymuştu. O akşamki dualarında Tanrı'ya şükretmesi gereken bir diğer armağan da bu olmuştu. Tam bunu Jacob'a söylemek üzere ağzını açmıştı ki, telefonun çalışıyla sözü yarıda kesildi.

“Affedersin.” Jacob ahizeyi kaldırdı.

Birkaç dakika sonra telefonu kapadığında rengi daha da solgun görünüyordu. Konuşmanın bir kısmını dinleyen Kennedy, arayanın Jacob'un babası olduğunu anlamıştı. Kulak misafiri olduğu anlaşılmazın diye büyük çaba göstermek zorunda kaldı.

“Bir şey mi oldu?”

Jacob gözlüğünü yavaşça çıkardı.

“Söylesene, ne dedi?” Kennedy, kalbinin kaygı ve endişeyle ezildiğini gizleyemiyordu.

“Babam aradı. Polisler kız kardeşime bir şeyler sormaya gelmişler. Kuzenim Stefan, polisi arayıp kız kardeşimle birlikte öldürülen kızı çiftliğimde gördüklerini iddia etmiş. Kaybolmadan hemen önce. Tanrım sen bana yardım et!”

Kennedy bir yankı gibi “Tanrım sen ona yardım et” diye fısıldadı.

Patrik'in ofisinde toplanmışlardı. Kalabalık olmalarına rağmen hepsi sığmayı başarmışlardı. Mellberg diğer odalar-

dan üç kat büyük olan odasını teklif etmişti ama Patrik masasının arkasındaki panoya astığı her şeyi taşımak istememişti.

Pano notlarla ve kâğıt parçalarıyla doluydu; ortasında da Siv, Mona, Tanja ve Jenny'nin fotoğrafları duruyordu. Patrik masasının kenarına oturmuştu; arkası kısmen diğerlerine dönük vaziyetteydi. Yıllardır ilk kez hepsi aynı yerde toplanmıştı: Patrik, Martin, Mellberg, Gösta, Ernst ve Annika. Tanumshede Karakolu'nun beyin takımının tamamı. Hepsi gözlerini Patrik'e dikmişti. Patrik birden bütün sorumluluğun omuzlarına bindiğini hissetti ve ensesinde minik ter damlacıkları oluşmaya başladı. İlgi odağı olmaktan hep nefret etmişti; insanların onun konuşmasını beklemesi de teninin karıncalanmasına sebep oluyordu. Öksürdü.

"Yarım saat önce adli tıptan Tord Pedersen aradı ve bu sabahki mezar açma işleminin boşa gitmediğini söyledi." Duraksayıp az önce söylediği şeyin tadını çıkardı. İş arkadaşlarının uzun süre alay konusu olmaya hiç niyeti yoktu.

"Johannes Hult üzerinde yapılan otopsi, kendini asmadığını gösteriyor. Başının arkasına sert bir darbe aldığı anlaşıyor."

Odada herkesin nefesi kesilmişti. Patrik, herkesin dikkatini çektiğini fark ederek devam etti: "Yani her ne kadar yeni olmasa da; elimizde bir cinayet daha var. Bildiklerimizin üzerinden geçmek için bir toplantı yapmanın zamanıdır diye düşündüm. Şimdilik sorusu olan?" Kimseden ses çıkmayınca, "Tamam. O zaman başlayalım" dedi.

Patrik, Gabriel'in ifadesi de dahil olmak üzere, Siv'le Mona hakkındaki bütün eski materyallerin üzerinden geçerek işe başladı. Tanja'nın ölümüyle ve onun vücudunda da Siv'le Mona'dakilere benzer yaralar olduğuna dair tıbbi raporlarla devam etti. Ayrıca Tanja'nın Siv'in kızı çıkmasıyla beliren yeni bağlantıyı vurguladı ve son olarak da Stefan'ın Tanja'yı Västergården'de gördüğüne dair iddialarından bahsetti.

Gösta söze girdi. “Peki ya Jenny Möller? En azından ben, onun kayboluşuyla cinayetler arasında bir bağlantı olduğuna ikna olmuş değilim.”

Herkesin gözleri, panodan kendilerine gülümseyen on yedi yaşındaki sarışın kızın fotoğrafına döndü. Patrik de fotoğrafa baktı. “Bu noktada sana katılıyorum Gösta. Şu anda bu, pek çok teoriden sadece biri. Ama arama ekipleri bir şey bulamadılar ve bölgede tanınan şiddet suçluları üzerine yaptığımız araştırmalar da bizi ancak Mårten Frisk adlı çık-maz sokağa götürdü. Yani tek umudumuz halkın yardımımıza koşması ve birinin bir şey görmüş olması. Aynı zamanda Jenny’yi, Tanja’yı öldüren kişinin kaçırmış olabileceğini de göz önünde bulundurmalıyız. Sorunu cevaplayabildim mi?”

Gösta başını salladı. Aslında bu hiçbir şey bilmedikleri anlamına geliyordu, böylece düşünceleri aşağı yukarı onaylanmış oldu.

“Bu arada Gösta, Annika’dan duyduğum kadarıyla Ernst’le birlikte gübre izinin peşinden gitmişsiniz. Bir şey çıktı mı oradan?”

Gösta’nın yerine Ernst yanıt verdi: “Bir bok çıkmadı. Konaştuğumuz çiftçinin bunlarla hiçbir ilgisi yok.”

“Ama ne olur ne olmaz diye etrafa baktınız, değil mi?” Ernst’in sözleri Patrik’i tatmin etmemişti.

Ernst bozularak cevapladı: “Evet, tabii ki baktık. Dediğim gibi, hiçbir şey yok.”

Patrik, Gösta’ya sorarcasına baktı; o da başını sallayarak onayladı.

“Tamam o zaman. Bu yolda ilerlersek faydalı bir sonuç elde edip edemeyeceğimize karar vermemiz gerekiyor. Bu arada, dediğim gibi, Tanja’yı kaybolmadan hemen önce gören birinden ihbar aldık. Johannes’in oğlu Stefan bu sabah arayıp, Västergården’de, Tanja olduğuna yemin edebileceği bir kız gördüğünü söyledi. Kuzini, yani Gabriel’in kızı Linda da ya-

nındaymış. Martin'le onlara gidip kızla konuştuk. Linda bir kız gördüklerini doğruladı ancak o kızın Tanja olduğundan Stefan kadar emin olmadığını söyledi.”

Mellberg “Peki bu tanığa güvenebilir miyiz? Stefan’ın sabıka kaydı ve ailedeki rekabet, söylediklerinin güvenilirliğini azaltmıyor mu sence?” diye sordu.

“Evet, bu beni de kaygılandırıyor. Muhtemelen bekleyip Jacob Hult’un ne diyeceğini görmemiz gerekecek. Ama ben- ce dönüp dolaşıp yine o aileye gelmemiz çok ilginç. Nereye gidersek gidelim, karşımıza Hult ailesi çıkıyor.”

Sıkışık ofiste, ısı hızla artmaktaydı. Patrik bir pencere açmıştı ama dışarıdaki hava da serin olmadığı için pek işe yaramamıştı. Annika bir defterle yelleniyordu. Mellberg eliyle alnındaki terleri siliyor, Gösta’nın yüzü ise bronz teninin altında korkunç bir griye bürünüyordu. Martin gömleğinin düğmelerini açmıştı; Patrik de kıskançlıkla, en azından bazı insanların spora vakit ayırabildiğini fark etti.

Bir tek Ernst hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. “Evet, bu durumda bahse girerim o lanet piçlerden biridir. Daha önce polisle başı belaya giren bir tek onlar var.”

Patrik “Babaları hariç” diye hatırlattı.

“Evet, babaları hariç. Bu da ailenin o kolunda bir bozulma olduğunu doğruluyor.”

“Peki ya Tanja’nın son olarak Västergården’de görülmüş olması? Kız kardeşinin dediğine göre Jacob o sırada evdeymiş. Bu durum okları ona yöneltmez mi?”

Ernst homurdandı. “Peki kızın orada olduğunu söyleyen kim? Stefan Hult. O herifin tek bir lafına inanmam.”

Martin “Sence Jacob’la ne zaman konuşmalıyız?” diye sordu.

“Bu toplantıdan hemen sonra seninle Bullaren’e gideriz diye düşünmüştüm. Arayıp kontrol ettim; bugün çalışıyormuş.”

“Gabriel uyarmak için aramamış mıdır onu sence?”

“Tabii ama bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok. Ne diyeceğini göreceğiz.”

“Johannnes’in öldürülmüş olduğunu söyleyecek miyiz?” Martin inatla devam ediyordu.

Patrik tam olarak bilemediğini itiraf etmek istemiyordu. Şu anda takip edilmesi gereken çok şey vardı ve bir adım geri çekilip büyük resme baktığında, görevin ezici doğası nedeniyle kendini hareket edemeyecek kadar âciz hissetmekten korkuyordu. İç geçirdi. “Adım adım ilerlememiz lazım. Jacob’la konuşurken bundan bahsetmeyeceğiz. Solveig’le oğlanların tüyoyu almasını istemiyorum.”

“Yani bir sonraki adım da onlarla konuşmak mı olacak?”

“Evet, bence en iyisi bu şekilde yapmak. Tabii başka fikri olan yoksa?”

Sessizlik oldu. Kimsenin başka bir fikri yok gibiydi.

“Geri kalanlar ne yapacak?” Gösta zor nefes alıyordu. Patrik onun sıcak yüzünden kalp krizi geçirmesinden korktu.

“Annika, Jenny’nin resimlerini basıp dağıttıktan sonra halktan bilgi akmaya başladığını söyledi. En ilginç olanlardan başlayarak hepsini sıraladı; yani Ernst’le birlikte listeyi taramaya başlayabilirsiniz.”

Patrik, Ernst’i soruşturmaya tekrar dahil etmekle hata yapıp yapmadığından emin değildi. Çalışma arkadaşına bir şans daha verecekti. Gösta’yla birlikte gübre ipucunu kovaldıkları sırada hizaya gelmiş gibi görüldüğü için böyle bir karar almıştı.

“Annika, gübreyi satan şirketle tekrar temasa geçip, arama bölgelerini genişletmelerini rica eder misin lütfen? Cesetlerin o kadar uzağa taşınmış olduğuna inanmıyorum ama yine de kontrol etmekte fayda var.”

“Sorun değil.” Annika defterini daha da hızlı sallamaya başladı. Dudaklarının üstünde ter damlaları belirmeye başlamıştı.

Mellberg'e görev verilmedi. Patrik, komisere emir vermekte zorlandığının farkındaydı; o yüzden de onu soruşturmanın günlük işlerine dahil etmemeyi tercih ediyordu. Gerçi Mellberg'in politikacıları uzak tutma konusunda mükemmel bir iş çıkardığını da itiraf etmeliydi.

Mellberg'de hâlâ garip bir şeyler vardı. Normalde en çok onun sesi çıkardı ama şu anda sanki yabancı bir ülkedeymiş gibi sessizce oturuyordu. Son birkaç haftadır onları hayrete düşüren o neşeli halinin yerini daha da endişe verici bir sessizlik almıştı.

Patrik "Bertil, eklemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu.

Mellberg irkildi. "Ne? Affedersin, ne dedin?"

"Ekleyeceğin bir şey var mı?"

Mellberg "Ah, tamam" dedi ve bütün gözlerin kendisine döndüğünü görünce boğazını temizledi. "Hayır, sanmıyorum. Durumu kontrol altına almış gibi görünüyorsun."

Annika'yla Patrik bakıştılar. Normalde karakolda olup biten her şeye atmaca gibi atlardı ama bu kez sadece omuz silkmiş, daha iyi bir fikri olmadığını göstermek istercesine kaşlarını kaldırmıştı.

"Sorusu olan? Yok mu? Tamam. Hadi işbaşına."

Hepsi minnetle sıcak odadan çıkarak daha serin bir yer bulmaya gittiler. Bir tek Martin kaldı.

"Ne zaman çıkıyoruz?"

"Önce yemek yeriz, arkasından da çıkarız diye düşündüm."

"Tamam. Bir koşu gidip yiyecek bir şeyler alayım mı? Yemekhanede yiyebiliriz."

"Tabii, harika olur. Ben de bu arada Erica'yı arayayım."

"Selam söyle." Martin yola koyulmuştu bile.

Patrik evin numarasını çevirdi. Jörgen'le Madde'nin Erica'yı ölümüne sıkmadıklarını umuyordu.

“Çok ıssız bir yer.” Martin etrafa bakıyor ama sadece ağaçları görüyordu. On beş dakikadır dar orman yollarında ilerliyorlardı ve artık kaybolduklarını düşünmeye başlamıştı.

“Merak etme, ben biliyorum. Bir keresinde oğlanlardan biri kontrolden çıktığında buraya gelmiştim; çiftliği bulabilirim.”

Patrik haklıydı. Birkaç dakika sonra çiftlik yoluna sapmışlardı.

Martin “Güzel bir yere benziyor,” dedi.

“Evet, gerçekten öyle ve çok da iyi bir ünleri var. Ya da en azından dış dünyaya karşı iyi bir görüntü sergiliyorlar. Fazla şükretmeye başladıkları zaman şahsen biraz rahatsız oluyorum ama bu bana özgü bir şey tabii. Bu cemaatlerin başlangıçta amaçları iyi olsa da, eninde sonunda bir sürü tuhaf insanı çekiyorlar. Hiçbir yere ait olduğunu hissedemeyen insanlara güçlü bir aidiyet hissi sunuyorlar.”

“Bu cemaatleri iyi biliyor gibisin.”

“Kız kardeşim bir keresinde epeyce garip bir biçimde ayartılmıştı. Gençlik yıllarının o arayış dönemindeydi. Sonunda sağ salim kurtuldu neyse ki. O sırada sağlıklı bir şüpheciliğe sahip olacak kadar şey öğrendim. Ama dediğim gibi, bu gittiğimiz grup hakkında olumsuz bir şey duymadım; o yüzden şüphelenmemiz için bir sebep yoktur muhtemelen.”

Martin “Evet, soruşturmamızla pek ilgisi yok gerçekten de” dedi.

Bu cümle bir uyarı gibiydi ve Martin’in de niyeti kısmen buydu. Patrik normalde çok akli başında biriydi ama ses tonunda hafif bir küçümseme olduğu için Martin, onun kişisel duygularının Jacob’la yapacakları görüşmeyi etkilemesinden korkmuştu.

Patrik zihnini okumuştı sanki. Gülümsedi. “Merak etme, bu sadece benim sinir olduğum bir konu ama davayla hiçbir ilgisi yok.”

Arabayı park edip indiler. Çiftlik çok hareketliydi. Kızlarla oğlanlar içeride ve dışarıda, her yerde çalışıyorlardı. Bir grup aşağıdaki gölde yüzüyor, çok da gürültü çıkarıyordu. Son derece kırsal bir görüntüydü. Martin'le Patrik binanın kapısını çaldılar. Ergenlik çağının sonlarında gibi duran bir çocuk kapıyı açtı. İkisi de irkildi. Somurtkan ifadesi olmasa, onu tanımayacaklardı.

“Merhaba Kennedy.”

“Ne istiyorsunuz?” Oğlanın ses tonu saldırgancaydı.

Patrik'le Martin şaşkın şaşkın bakmaktan kendilerini alamadılar. Oğlanın yüzüne düşen uzun saçları gitmişti. Siyah giysileri ve sağlıksız görünüşü de öyle. Önlerinde duran çocuk artık o kadar temiz ve bakımlıydı ki, adeta parlıyordu. Ama o saldırganca ifadesini araba hırsızlığı, uyuşturucu bulundurma gibi suçlar nedeniyle gözaltına alındığı zamanlardan hatırlıyorlardı.

“İyi görünüyorsun Kennedy.” Patrik cana yakın bir ses tonuyla konuşmuştu. Oğlana oldum olası acırdı.

Kennedy cevap vermeye tenezzül etmedi. Onun yerine, sorusunu tekrarladı: “Ne istiyorsunuz?”

“Jacob'la konuşmak istiyoruz. İçeride mi?”

Kennedy yollarını tıkadı. “Ondan ne istiyorsunuz?”

Patrik yine cana yakın bir ifadeyle “Seninle ilgisi yok” dedi. “O yüzden tekrar soracağım: İçeride mi?”

“Buraya gelip onu ya da ailesini taciz etmenize izin veririm adam değilim. Ne yapmaya çalıştığınızı duydum ve bençe çok boktan bir şey bu! Ama layığınızı bulacaksınız. Tanrı her şeyi görür ve O kalbinizdekileri de okuyabilir.”

Martin'le Patrik bakıştılar. “Tamam Kennedy, ama kenara çekilip girmemize izin versen iyi olur artık.”

Patrik'in ses tonu artık tehditkâr bir hal almıştı ve kısa süren bir irade savaşının ardından Kennedy geri çekilip onları gönülsüzce içeri aldı.

Martin ters ters “Teşekkürler” dedi ve Patrik’in peşinden hole girdi. Patrik nereye gittiğini biliyor gibiydi.

“Hatırladığım kadarıyla ofisi koridorun sonundaydı.”

Kennedy birkaç adım gerilerinden, sessiz bir gölge gibi takip ediyordu. Martin sıcağa rağmen titredi.

Kapıyı çaldılar. İçeri girdiklerinde Jacob masasında oturuyordu. Onları gördüğüne şaşırmadı.

“Bakın kimler gelmiş. Kanunun pençesi. Yakalayacağınız dolandırıcılar yok mu sizin?”

Kennedy arkalarında, yumruğunu sıkmış bir halde kapının kenarında duruyordu.

“Teşekkürler Kennedy, artık gidebilirsin. Kapıyı da kapa.”

Kennedy sessizce ve istemeyerek emre itaat etti.

Patrik “Sanırım buraya neden geldiğimizi biliyorsunuz” dedi.

Jacob bilgisayar gözlüğünü çıkarıp öne doğru eğildi. Rahatsız görünüyordu.

“Evet, bir saat kadar önce babam aradı. Sevgili kuzenimin, öldürülen kızı evimde gördüğüne dair çılgınca bir hikâye anlattı.”

Patrik Jacob’u dikkatle süzdü. “Bu hikâye doğru mu?”

“Tabii ki değil.” Gözlüğünü masaya vurarak ritim tutuyordu. “Neden Västergården’e gelsin ki? Anladığım kadarıyla bir turistmiş. Çiftlik de turistlerin yolunun üzerinde değil. Stefan’ın sözüm ona ifadesine gelince... Şimdiye kadar, ailevi durumumuzu anlamışsınızdır. Ne yazık ki Solveig’le oğulları ailemize çamur atmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyorlar. Çok sinir bozucu fakat bazı insanların kalbinde Tanrı’ya yer yok. Onlarınkı tamamen bambaşka bir...”

Patrik nazik bir gülümsemeyle “Öyle bile olsa...” diye söze girdi, “Västergården’de ne işi olabileceğine dair bir fikrimiz var aslında.” Jacob’un gözlerinde endişe görür gibi olmuştu yoksa? Devam etti: “Fjällbacka’ya turist olarak değil,

kökenlerini araştırmak için gelmişti. Belki de annesinin kayboluşuyla ilgili daha fazla bilgi edinmeye.”

Jacob hayretler içerisinde “Annesi mi?” diye sordu.

“Evet, kendisi Siv Lantin’in kızıydı.”

Jacob’un gözlüğü masaya düştü. Martin bu şaşkınlığın sahte mi, gerçek mi olduğunu anlamaya çalışırken konuşmayı Patrik’e bıraktı ve Jacob’un ifadelerini izlemeye odaklandı.

“Kabul etmeliyim ki bu önemli bir haber. Ama hâlâ Västergården’de ne aradığını anlamış değilim.”

“Dediğim gibi, muhtemelen annesine neler olduğuna dair bilgi toplamaya çalışıyordu. Amcanızın da davadaki esas şüpheli olduğunu göz önünde bulundurursak...” Cümlesini tamamlamadı.

“Bunların kulağa son derece sansasyonel geldiğini söylemeliyim. Amcam masumdu ama sizler imalarınızla onu intihara sürüklediniz. O yaşamadığı için de, belli ki içimizden başka birini hapse yollamaya çalışıyorsunuz. Söylesenize, kalbinizde nasıl bir kıymık var ki, içinizi böylesine kemirip başkalarının yarattığı bir şeyi yıkma ihtiyacı duymanıza sebep oluyor? İnancımız ve onda bulduğumuz mutluluk mu sizi çileden çıkarıyor?”

Jacob vaaza geçmişti ve Martin onun neden bu kadar saygın bir vaiz olduğunu anladı. Nazik sesinin inişli çıkışlı temposunda büyüleyici bir şey vardı.

“Biz sadece işimizi yapıyoruz.”

Patrik ters bir ifadeyle konuşmuş ve dini saçmalık olarak gördüğü bu şeylere yönelik hoşnutsuzluğunu belli etmemek için kendini zor tutmuştu. Ama o da Jacob’un konuşurken belirgin bir güce sahip olduğunu kabul etmek zorundaydı. Kendisinden daha zayıf insanlar o sese kolaylıkla teslim olabilir, verdiği mesajlarla baştan çıkabilirlerdi. Devam etti: “Yani Tanja Schmidt’in Västergården’e hiç gelmediğini mi söylüyorsunuz?”

Jacob ellerini açtı. “Yemin ederim, kızı hiç görmedim. Başka bir şey var mıydı?”

Martin, Patolog Pedersen’den aldıkları bilgiyi düşündü. Johannes’in intihar etmediği gerçeğini. Bu bilgi Jacobu muhtemelen epeyce sarsardı. Ama Patrik’in haklı olduğunun farkındaydı. Onlar daha kapıdan çıkmadan, Hult ailesinin diğer fertlerinin evlerindeki telefonlar çalmaya başlamış olurdu.

“Hayır, sanırım bu kadar. Ama daha sonra tekrar gelebiliriz.”

“Hiç şaşırmam.”

Jacob’un sesi artık vaaz verir gibi çıkmıyordu; tekrar ılımlı ve sakin haline dönmüştü. Martin tam kapının koluna uzanıyordu ki, kapı yavaşça açılıverdi. Kennedy sessizce dışarıda beklemişti ve kapıyı tam zamanında açmıştı. Kulak misafiri olduğuna şüphe yoktu. Gözlerinde kara bir alev parlıyordu. Martin orada gördüğü nefret yüzünden şaşırıp kaldı. Jacob ona “komşunu sev”den ziyade “göze göz, dişe diş”i öğretiyor olmalıydı.

Küçük masanın etrafındaki atmosfer bunaltıcıydı. Hiçbir zaman neşeli olmamıştı gerçi. Johannes öldüğünden beri hiç olmamıştı.

Solveig elini göğsüne götürerek “Bu ne zaman bitecek?” diye sordu. “Neden hep biz boka batmak zorunda kalıyoruz? Herkes burada oturup birilerinin bizi hırpalamasını beklediğimizi sanıyor sanki!” diye hayıflandı. “İnsanlar Johannes’in mezarının kazıldığını duyunca ne diyecekler? Son kızı bulduklarında dedikoduların sonu gelir sanmıştım ama şimdi her şey baştan başlıyor.”

“Kahretsin, bırak insanlar konuşsun! Evlerinde ne dedikodu yaptıklarından bize ne?” Robert sigarasını o kadar sert bir biçimde söndürdü ki, kül tablası devrildi.

Solveig fotoğraf albümlerini kaçırdı. “Robert! Dikkat et! Albümleri yakacaksın!”

“Kahrolasica albümlerinden bıktım artık! Her gün sabah-tan akşama oturup o lanet fotoğraflarla uğraşıyorsun. Anlamıyor musun? O günler geçmişte kaldı. Neredeyse yüz yıl olmuş, sen hâlâ kahrolası fotoğraflarınla oyalanıp iç geçiriyorsun. Babam öldü ve sen de artık güzellik kraliçesi değilsin. Kendine bir bak!”

Robert albümleri alıp yere fırlattı. Solveig de haykırarak albümlerin peşinden kendini yere attı ve yere dağılan fotoğrafları toplamaya başladı. Bu hareketi Robert’i daha da kızdırdı. Solveig’in yalvaran bakışlarını görmezden gelerek eğildi, bir tomar fotoğrafı alıp yırtmaya başladı.

“Hayır, Robert, hayır, resimlerim olmaz! Lütfen, Robert!” Ağzı, açık bir yara gibi görünüyordu.

“Yaşlı, şişko bir kadınsın. Farkında değil misin bunun? Babam da kendini öldürdü. Bununla başa çıksan iyi edersin.”

Bütün bu olay süresince Stefan donup kalmıştı. Ama birden kalkıp Robert’in elini sıkıca tuttu. Ağabeyinin elindeki diğer fotoğrafları zorla alıp onu dinlemeye zorladı.

“Sakinleş artık. İstedikleri tam da bu, anlamıyor musun? Bizi birbirimize düşürüp ailemizi dağıtmak istiyorlar. Ama onlara bu zevki yaşatmayacağız, duyuyor musun beni? Birlik olacağız. Şimdi resimleri toplaması için anneme yardım et.”

Robert’in öfkesi balon gibi sönuverdi. Gözlerini ovuşturup yarattığı dağınıklığa dehşet içinde baktı. Solveig yerde koca bir çaresizlik yığını gibi yatıyor, parmaklarının arasından kayıp giden fotoğraf parçalarıyla birlikte burnunu çekip duruyordu. Hıçkırıkları yürek paralayıcıydı. Robert dizlerinin üzerine çökerek annesine sarıldı. Şefkatle alnına düşen yağlı saç tutamını arkaya itti ve kalkmasına yardım etti.

“Özür dilerim anne. Çok çok özür dilerim. Albümleri tamir etmene yardım edeceğim. Yırttığım resimleri onaramam

ama pek de fazla değiller. Gördün mü, en güzelleri hâlâ duruyor. Şu resimdeki haline baksana, ne kadar güzelsin.”

Fotoğraflardan birini annesine gösterdi. Solveig, gösterişsiz bikinisinin içinde, göğsünde Mayıs Kraliçesi 1967 yazan bir şeritle poz vermişti. Gerçekten de güzeldi. Hıçkırıkları kesik bir öksürüğe dönüştü. Fotoğrafları Robert’in elinden alıp gülümsedi. “Gerçekten güzelmışim, değil mi Robert?”

“Evet anne, öyleymişsin. Bu, gördüğüm en güzel kız!”

“Gerçekten de böyle mi düşünüyorsun?”

Solveig cilveli bir gülümsemeyle saçını düzeltti. Robert de onu mutfak sandalyesine götürdü.

“Evet, böyle düşünüyorum. Gerçekten.”

Biraz sonra her şey toplanmış, Solveig de yine mutlu bir şekilde albümleriyle oynuyordu. Stefan Robert’e dışarı çıkmalarını işaret etti. Kulübenin önündeki basamaklara oturup birer sigara yaktılar.

“Lanet olsun Robert, şu anda kendini kaybedemezsin.”

Robert ayakkabısının burnuyla çakılları kazıyordu. Hiçbir şey demedi. Ne diyebilirdi ki?

Stefan sigarasından derin bir nefes çekti ve dudaklarının arasından süzülen dumanın tadını çıkardı. “Ekmeklerine yağ süremeyiz. İçeride söylediklerimde ciddiymim. Birlik olmalıyız.”

Robert sessizce oturuyordu. Utanç içindeydi. Ayağını ileri geri sürüp, çakılların ortasında bir delik oluşmuştu. İzmariti deliğe atıp, gereksiz de olsa üzerini toprakla örttü. Etrafındaki toprak sigara izmaritleriyle doluydu. Bir süre sonra dönüp Stefan’a baktı.

“Stefan, o kızı Västergården’de gördüğünü söylemiştin.” Duraksadı. “Doğru muydu bu?”

Stefan sigarasından son bir nefes çekip izmartini yere attı. Ağabeyine bakmadan ayağa kalktı.

“Tabii ki doğru.” Ardından kulübeye girdi.

Robert oturmaya devam etti ve hayatında ilk kez kardeşiyle arasında bir uçurum oluşmaya başladığını hissetti. Bu, onu çok korkuttu.

Öğleüzeri yanıltıcı bir sükûnet içinde geçiyordu. Patrik, otopsisıyla ilgili daha fazla bilgi almadan harekete geçmek istemediği için oturmuş, telefonun çalmasını bekliyordu. Sıkılıp Annika'yla sohbet etmek için içeri gitti.

“Nasıl gidiyor?” Annika her zamanki gibi gözlüğünün üzerinden bakıyordu.

“Bu sıcaklar hayatı hiç de kolaylaştırmıyor.” Patrik bunu söylediği anda Annika'nın odasında hoş bir esinti hissetti. Masasında kocaman bir vantilatör çalışıyordu; Patrik de gözlerini keyifle kapadı.

“Bu neden aklıma gelmedi ki? Erica'ya evde kullansın diye bir vantilatör aldım ama kendime almadım. Yarın sabah ilk iş alacağım.”

“Ee, Erica'nın hamileliği nasıl gidiyor? Bu sıcakta kötü durumda olmalı zavallı kız.”

“Evet, vantilatörü almadan önce duvarlara tırmanmak üzereydi. Pek uyuyamıyor, bacaklarına kramp giriyor, karnının üzerine de yatamıyor. Nasıldır bilirsin.”

“Hayır, bildiğimi söyleyemem.”

Patrik birden şaşkınlık içinde ne dediğinin farkına vardı. Annika'yla kocasının çocukları yoktu ve bunun nedenini sormaya hiç cesaret edememişti. Belki de çocukları olmuyordu. Eğer öyleyse bu düşüncesiz lafıyla gerçekten büyük bir pot kırmıştı. Annika onun utandığını fark etti.

“Üzülme. Bilinçli bir seçimdi bizimkisi. Çocuk sahibi olmak için öyle büyük bir arzu duymadık. Sevgimizi köpeklere dağıtmak bize yeterli geldi.”

Patrik yanaklarına renk gelmeye başladığını hissediyordu. “Ben de pot kırdım diye korktum. Her halükârda ikimiz

de zor durumdayız ama belli ki Erica için daha zor. Bir şekilde atlatalım istiyoruz sadece. Evimiz de son zamanlarda işgal altında sayılır.”

“İşgal mi?” Annika tek kaşını kaldırmıştı.

“Temmuzda Fjällbacka’ya gelmenin müthiş bir fikir olduğunu düşünen akrabalar ve tanıdıklar.”

Annika “Üstelik size patronluk taslamaya bayılıyorlar, değil mi?” diye sordu. “Evet, çok iyi biliriz. Biz de başlangıçta yazlığımızda aynı sorunu yaşadık ama sonunda yeter de yip bütün beleşçilere defolmalarını söyledik. O günden beri de arayan olmadı ama onları hiç de özlemediğimizi fark ettik. Gerçek dostlar kasımda da geliyorlar. Diğerlerini kaybetmeyi göze alabilirsiniz.”

“Doğru. Çok doğru. Ama söylemesi kolay. Erica ilk grubu resmen evden kovdu ama şimdikilere misafirperver davranmaya çalışıyoruz. Zavallı Erica da bütün gün evde onlara hizmet etmek zorunda kalıyor.” Patrik iç geçirdi.

“O zaman belki de adam olup durumu çözmelisin.”

“Ben mi?” Patrik gücenmiş gibi Annika’ya baktı.

“Tabii, sen bütün gün kaçarken Erica strese giriyorsa, belki de duruma müdahale edip onun biraz sessizlik ve huzura kavuşmasını sağlayabilirsin. Çok zorlanıyor olmalı. Sen normal hayatına devam ederken, o çalışmaya alışkın biri olarak, bütün gün evde kendi kendine düşünerek oturuyor.”

Patrik süklüm püklüm “Hiç böyle düşünmemiştim” dedi.

“Evet, fark ettim. O yüzden bu akşam Martin Luther kulağına ne fısıldarsa fısıldasın, misafirleri göndermen lazım. Sonra da anne adayının üzerine titremen lazım. Onunla konuşup gününü evde nasıl geçirdiğini sordun mu hiç? Bu sıcakta dışarı da çıkamıyordur sanırım; o yüzden bir bakıma evde hapis kalmış sayılır.”

“Doğru.” Patrik artık fısıldayarak konuşuyordu. Üzerinden silindir geçmiş gibiydi. Üzüntüden boğazına bir şey dü-

ğümlemişti. Annika'nın haklı olduğunu görmek için dâhi olmaya gerek yoktu. Basiretsiz bir bencillik ile iş tutkusu birleşmiş, Erica'yı ihmal etmesine sebep olmuştu. Erica'nın işten izin alıp hamileliğinin keyfini sürmesi iyi olur sanmıştı. Bu kadar utanmasının asıl sebebi ise, Erica'yı gayet de iyi tanıyor olmasıydı. Anlamlı bir şey yapmayı ne kadar önemsendiğini biliyordu. Hiçbir şey yapmadan durmak ona göre değildi. Kendini kandırmak Patrik'in işine gelmişti belli ki.

"Yani sence eve biraz erken gidip karınla ilgilenmen gerekmez mi?"

Patrik gayriihtiyari "Ama bir telefon bekliyorum" diye yanıtladı. Annika'nın bakışlarından, yanlış bir cevap verdiğini anladı.

"Cep telefonun sadece karakolun içinde çalışıyor yani, öyle mi? Biraz sınırlı bir kapsama alanı değil mi sence de?"

Patrik "Doğru," diye mırıldandı. Sandalyesinden fırladı. "Hemen eve gidiyorum. Aramaları cep telefonuma..."

Annika ona özürlüymüş gibi bakınca Patrik kapıdan geri çıktı. Eğer bir kepi olsaydı, elinde sıkıca tutup başıyla selam verirdi...

Ama araya beklenmedik olaylar girdi ve karakoldan çıkması bir saati geçti.

Ernst, Hedemyrs'teki kahveli keklerden birini seçmeye çalışıyordu. Pastaneden almak istemişti ama kuyruğu görünce fikrini değiştirmişti.

Tarçınlı çöreklerle Delicato topları arasında kalan Ernst'in dikkatini üst kattan gelen korkunç gürültü çekti. Kekleri bırakıp bakmaya gitti. Dükkân üç katlıydı. Giriş katında restoran, büfe ve kitapçı, ikinci katta market ve en üst katta da giysiler, ayakkabılar ve hediyeelik eşyalar yer alıyordu. Kasanın yanında iki kadın dikilmiş, bir çantayı çekiştirip duruyorlardı. Kadınlardan birinin göğsünde personel olduğu-

nu gösteren bir yaka kartı vardı; diğer kadın ise düşük bütçeli Rus filmlerinden fırlamış gibi görünüyordu. Bir mini etek, file çoraplar, küçücük bir askılı bluz giymiş, bir boyama kitabını renklendirmeye yetecek kadar makyaj yapmıştı.

Kadın bozuk İngilizcesiyle “Hayır, çantam!” diye bağırıyordu.

Mağaza görevlisi ise “Bir şey aldığınızı gördüm” diye yine İngilizce ama belirgin bir İsveç aksanıyla karşılık veriyordu. Ernst’i görünce rahatladı.

“Şükürler olsun, ne olur şu kadını tutuklayın. Etrafta gezinip çantasına bir şeyler sokuşturduğunu gördüm. Sonra da yüzünüzce dükkândan çıkıp gitmeye çalıştı.”

Ernst hiç düşünmeden, iki adımda yanına gidip hırsızlık yaptığından şüphelenilen kadını kolundan tuttu. İngilizce bilmediği için soru sormaya zahmet etmedi. Onun yerine geniş çantasını kaba bir biçimde çekip aldı ve içindekileri yere saçtı. Çantadan bir saç kurutma makinesi, bir tıraş makinesi, bir şarjlı diş fırçası ve nedense başında Yaz Dönümü tacı olan seramik bir domuz çıktı.

Ernst İsveççe “Buna ne diyeceksin, ha?” dedi. Mağaza görevlisi tercüme etti.

Kadın sadece başını sallamakla yetinerek şaşırılmış gibi yapmaya çalıştı. “Hiçbir şey bilmiyorum. Erkek arkadaşımın konuşun, o durumu düzeltecektir. O polislerin patronu!” dedi.

Ernst “Hanımefendi ne diyor?” diye tısladı. Kendisine tercümanlık yapması için bir kadına ihtiyaç duymaktan rahatsızdı.

“Hiçbir şey bilmediğini söylüyor. Erkek arkadaşıyla konuşmanız gerekiyormuş. Kendisinin komiser olduğunu söylüyor?”

Mağaza görevlisi hayretler içerisinde bir Ernst’e, bir de suratında aşağılayıcı bir gülümsemeyle dikilmekte olan kadına bakıyordu.

“Ha, evet, polisle konuşma şansı olacak, orası kesin. O zaman ‘komiser olan erkek arkadaşı’yla ilgili palavrayı devam ettirecek mi, göreceğiz. O numara Rusya’da ya da her nereden geliyorsa orada işe yarayabilir hanımefendi, ama burada olmaz!” Ernst kadının dibine kadar girmişti. Kadın tek kelime anlamadı ama ilk defa biraz kararsız göründü.

Ernst kadını itekleyerek Hedemyrs’ten çıkarıp yolun karşısındaki karakola götürdü. Kadın topuklu ayakkabılarıyla resmen Ernst’in peşinden sürükleniyor; arabalarıyla geçen insanlar yavaşlayıp gösteriyi izliyorlardı. Ernst resepsiyonun yanından hızla geçerken Annika’nın gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu.

“Mellberg!” Ernst’in sesi koridorda yankılandı. Patrik, Martin ve Gösta ne olduğunu görmek için başlarını uzattılar. Ernst, Mellberg’in odasına doğru bir kez daha bağırdı. “Mellberg, buraya gel, kız arkadaşın yanımda.” İçinden gülüyordu. Kadın biraz sonra hak ettiği cezayı alacaktı. Bertil’in odası ürkütücü bir biçimde sessizdi. Ernst, kendisi alışverişteyken patronun dışarı çıkmış olabileceğinden şüphelendi. Üçüncü kez “Mellberg!” diye seslendi; artık kadının tükürdüğünü yalamasını izleme planı eskisi kadar coşku vermiyordu. Ernst kadını sıkı sıkı tutarak koridorda dikiliyor, herkes de ona bakıyordu. Mellberg sonunda başı öne eğik bir halde odasından çıktı. Ernst, olayların hayal ettiği gibi sonlanmayacağını fark edince midesine bir şey oturur gibi oldu.

“Be-e-ertil!” Kadın kendini Ernst’ten kurtararak, far görmüş kedi gibi donakalan Mellberg’in yanına koştu. Mellberg’den yirmi santim uzun olduğu için ona sarıldığında komik bir görüntü ortaya çıkıyordu. Ernst’in ağzı açık kalmıştı. Yerin dibine geçerek, istifa mektubunu yazmaya karar verdi, kovulmadan önce. Dehşet içinde, yıllardır komisere yaptığı yalakalıkların tek bir talihsiz hareketle nasıl mahvolduğunu fark etti.

Kadın, Mellberg'i bırakıp süklüm püklüm bir halde çantasını tutmakta olan Ernst'i işaret etti.

"Bu kaba adam beni elledi. Çaldı diyor. Ah Bertil, zavallı Irina'na yardım et!"

Mellberg beceriksizce onun omzunu okşadı. Bunu yapabilmesi için elini kendi burnunun hizasına kadar kaldırması gerekmişti. "Sen eve git Irina, tamam mı? Eve. Ben sonra geleceğim. Tamam mı?"

İngilizcesi en iyi ihtimalle aksak diye nitelendirilebilirdi ama kadın ne dediğini anlamış ve bundan hoşlanmamıştı.

"Hayır Bertil. Ben burda kalacak. Sen o adamla konuş. Ben burda kalacak ve seni çalışırken seyredecek, tamam mı?"

Mellberg başını sertçe salladı ve kadını dışarı doğru itekledi. Kadın endişeyle dönüp "Ama Bertil, canım, Irina çalmadı, tamam mı?" dedi.

Ardından Ernst'e son bir kez nispet yaparmış gibi baktıktan sonra, yüksek topuklu ayakkabılarıyla kırıtarak çıktı. Ernst ise hâlâ başını önüne eğmiş bir halde duruyor, Mellberg'le göz göze gelmeye cesaret edemiyordu.

"Lundgren! Derhal odama gel!"

Bu sözler Ernst'in kulaklarına kıyamet alameti gibi gelmişti. Omuzlarını düşürerek Mellberg'in peşinden gitti. Koridora uzanan kafalar hâlâ ağızları açık bir şekilde izliyorlardı. Artık en azından bütün o çalkantılı ruh hallerinin sebebini anlamışlardı.

Mellberg "Şimdi bana neler olduğunu anlatır mısın lütfen?" diye sordu.

Ernst hafifçe başını salladı. Alnı ter içinde kalmıştı. Bu sefer sebebi sıcak hava değildi.

Patronuna Hedemyrs'te yaşanan arbedeyi ve mağaza çalışanıyla Irina'nın çekiştiğini anlattı. Sesi titreyerek, çantadaki eşyaları nasıl ortalığa saçtığını ve birçok parçanın parasının ödenmemiş olduğunu da sözlerine ekledi. Ardından

susup kararı bekledi. Mellberg derin bir iç çekerek arkasına yaslanınca çok şaşırdı.

“Fena bir pisliğe bulaştım.” Bir an duraksadı, ardından eğilip çekmecelerden birini açtı. Çıkardığı şeyi masaya, Ernst’e doğru fırlattı.

“Ben bunu bekliyordum. Üçüncü sayfa.”

Ernst, merakla okul yıllığına benzeyen şeyi alıp üçüncü sayfayı açtı. Sayfalar kadın fotoğraflarıyla doluydu; her birinin boyları, ağırlıkları, göz renkleri ve hobileri yazıyordu. Birden Irina’nın ne olduğunu kavradı: Postayla sipariş edilen bir gelin. Ancak gerçek Irina’yla katalogdaki portresi arasında pek bir benzerlik yoktu. Açıklama kısmında en az on yıl daha genç, on kilo daha hafifti ve bir kilo kadar daha az makyaj malzemesi kullanmıştı. Resimlerde güzel ve masumdu; kameraya kocaman bir gülümsemeyle bakmıştı. Ernst önce portreye, sonra da Mellberg’e baktı. Patronu ellerini havaya kaldırdı.

“Gördün mü, ben *bunu* bekliyordum. Bir yıl boyunca mektuplaştık, artık buraya gelmesi için sabırsızlanıyordum.” Başıyla Ernst’in kucağındaki katalogu işaret etti. “Sonra o geldi.” Mellberg iç geçirdi. “Başımdan aşağı kaynar sular indi. Hemen de başladı: ‘Bertil canım, yok şunu al, yok bunu al.’ Bir ara cüzdanımı karıştırırken bile yakaladım. Yemin ederim, fena bir pisliğe battım.”

Başının üzerindeki, kuş yuvasını andıran saçları sıvazlandı. Ernst dış görünüşüne önem veren Mellberg’in gitmiş olduğunu fark etti. Gömleği yine lekeliydi ve koltukaltlarındaki ter izleri salata tabağı büyüklüğüne ulaşmıştı. Nedense bu, güven verici bir şey gibi geldi. Her şey normale dönmüştü.

“Bu mevzuyu ortalıkta konuşmayacağına inanıyorum.” Mellberg parmağını sallarken Ernst de kuvvetle başını sallıyordu. Tek kelime etmeyecekti. İçine bir rahatlama yayıldı; kovulmayacaktı nihayetinde.

“O zaman bu ufak olayı unutabilir miyiz? Bu iş sona ere-

cek. İlk uçakla evine dönecek, olacağı o.”

Ernst kalkıp selam vererek kapıya yöneldi.

“Dışarıdaki herkese de fısıldaşmayı kesip doğru dürüst çalışmalarını söyleyebilirsin.”

Ernst, Mellberg’in hırçın ses tonunu duyunca sırtıtmaya başladı. Komiser işinin başına dönmüştü.

Patrik, Annika’nın tavsiyesinin doğruluğundan hafifçe şüphe ettiyse bile, kapıdan içeri girdiği anda bütün şüpheleri yok oldu. Erica kendini kollarına atınca Patrik onun yüzünü kaplayan bitkinliğini fark etti. Vicdan azabı içini kemirmeye başladı. Erica’nın ruh haline karşı daha duyarlı, daha ilgili olmalıydı. Onun yerine kendini işine normalden fazla kaptırmış, Erica’yı evin içinde can sıkıntısına terk etmişti.

“Neredeler?” diye fısıldadı.

Erica da aynı şekilde fısıldayarak “Bahçedeler” dedi. “Ah, Patrik, onlara bir gün daha dayanamayacağım. Bütün gün kıçlarının üzerine oturup kendilerine hizmet etmemi beklediler. Artık dayanamıyorum.”

Kendini Patrik’in kollarına bıraktı. Patrik onun saçını okşadı. “Merak etme, ben halledeceğim. Kusura bakma, bu hafta bu kadar çok çalışmamalıydım.”

“Bana sordun ve ben de kabul ettim. Ayrıca başka bir seçeneğin de yoktu.” Erica Patrik’in gömleğine bakarak mırıldanıyordu.

Patrik vicdan azabına rağmen, Erica’nın söylediklerinde doğruluk payı olduğunu kabul ediyordu. Bir kız kaybolmuş, belki de bir yerlerde esir tutulurken başka ne yapabilirdi ki? Ama aynı zamanda Erica’ya, bebeğe ve onların sağlıklarına öncelik vermesi gerekiyordu.

“Karakolda bir tek ben yokum. Bazı işleri başkalarına verebilirim. Ama önce çözmemiz gereken daha acil bir sorunuz var.”

Erica'dan ayrıldı, derin bir nefes aldı ve bahçeye çıktı.

“Herkes merhaba. İyi vakit geçirdiniz mi?”

Jörgen’le Madde yeşil burunlarıyla ona dönerek keyifle başlarını salladılar. Patrik, tüm gün süren hizmet sayesinde buranın lanet bir otel olduğunu zannederek iyi vakit geçirdiklerine emindi.

“Baksanıza, sorununuzu çözdüm. Birkaç yeri arayıp sordum. Bir sürü insan Fjällbacka’dan ayrıldığı için Stora Otel’de boş odalar var ama bu kadar dar bir bütçeyle seyahat ettiğiniz için belki de orası uygun olmaz, ne dersiniz?”

Başlangıçta gergin görünen Jörgen ile Madde hevesle doğruladılar. Hayır, uygun değildi.

Patrik “Ama merak etmeyin” diye devam etti, kaşlarını yeniden çattıklarını görmenin verdiği hazla. “Valö’deki misafirhaneyi de aradım ve inanabiliyor musunuz? Boş odaları varmış! Harika, değil mi? Ucuz ve temiz! Daha ne olsun!”

Misafirlerinin dudaklarında beliren itirazları önlemek için ellerini abartılı bir neşeyle çırpı. “Yani bir an önce toplanmaya başlasanız iyi olur. Tekne bir saat sonra Ingrid Bergman Meydanı’ndan kalkıyor.”

Jörgen tam bir şey söyleyecekti ki, Patrik ellerini kaldırdı. “Hayır, hayır, teşekkür etmenize gerek yok. Hiç zahmet olmadı gerçekten de. Birkaç telefon ettim o kadar.”

Sırıtarak, Erica’nın camdan onları dinlediği mutfağa döndü. El çaktılar ve kıkırdamamak için kendilerini zor tuttular.

“Güzel.” Erica hayranlıkla fısıldadı. “Bu kadar iyi bir entrika ustasıyla birlikte yaşadığımı bilmiyordum!”

“Hakkımda bilmediğin çok şey var canım. Çok karmaşık bir insanım, gördüğün gibi...”

Erica gülümseyerek “Hakikaten de öylesin. Ben de hep tek yönlü biri gibi görüldüğünü düşünürdüm” diye dalga geçti.

Patrik de “Eğer o koca karnın engel olmasaydı, ne kadar

tek yönlü olduğumu görürdün” diye karşılık verdi. Sevgi dolu şakalaşmalarıyla, gerginliğin erimeye başladığını hissetti.

Sonra ciddileşti. “Anna’dan haber aldın mı?”

Erica’nın gülümsemesi kayboldu. “Hayır, hiç ses yok. Bakmak için iskeleye indim ama tekne orada değildi.”

“Sence eve mi gitti?”

“Bilmiyorum. Ya öyle ya da kıyının ilerlerinde bir yerde-ler. Ama biliyor musun, buna üzülecek enerjim yok. Alıngan-lığından ve yanlış bir şey söylediğim anda bozulmasından bıktım usandım artık.”

İç çekip tam başka bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki, eşyalarını toplamak üzere yanlarından geçen Jörgen ve Mad-de yüzünden sözü yarıda kesildi.

Patrik, gönülsüz tatilcileri Valö’ye giden tekneye bıraktık-tan sonra, sessizliğin tadını çıkarmak için verandaya otur-dular. Hâlâ telafi etmesi gereken çok şey olduğunu hisse-den Patrik, Erica’nın şişmiş ayaklarıyla bacaklarına masaj yaparken o da zevkten inledi. Öldürülen kızlar ve kaybolan Jenny Möller’le ilgili bütün düşünceleri kafasından attı. Ru-hunun arada bir azıcık dinlenmesi gerekiyordu.

Beklenen telefon sabah geldi. Patrik, karısına biraz daha iyi bakma kararı kapsamında, sabah işten izin almaya ka-rar vermişti. Pedersen aradığında bahçede sessizlik ve hu-zur içinde kahvaltı ediyorlardı. Patrik masadan kalkarken Erica’ya özür dilercesine baktı ama o sadece elini sallayarak gülümsedi. Çok daha mutlu görünüyordu.

Patrik “İlginç bir şey buldunuz mu?” diye sordu.

“Bulduk diyebiliriz. Johannes Hult’un ölüm sebebiyle baş-layacak olursak, ilk gözlemim doğru çıktı. Johannes kendi-ni asmamış. Eğer yerde, boynuna bir ip geçirilmiş halde bu-lunduğunu söylüyorsanız, o ip öldükten sonra boynuna geçi-rilmiş demektir. Ölüm sebebi sert bir cisimle başının arka ta-

rafından aldığı bir darbe. Keskin kenarlı bir şey kullanılmış. Ayrıca çenesindeki ezilme, önden de bir darbe aldığını gösteriyor olabilir.”

“Yani kesinlikle bir cinayetten mi bahsediyoruz?” Patrik telefonu sıkıca tutuyordu.

“Evet, yaraların kurbanın kendisi tarafından yapılmış olmasına imkân yok.”

“Ölüm zamanı belli mi?”

“Bunu söylemek zor. Uzun süredir yerin altındaydı. Ölüm zamanının, kendini astığı varsayılan zamanla örtüştüğünü tahmin ediyorum. Daha sonraki bir tarihte gömülmemiş, tabii bunu soruyorsanız.” Pedersen son cümleyi neşeli bir ses tonuyla söylemişti.

Patrik, Pedersen’in söyledikleri üzerine düşünürken bir süre sessizlik oldu. Ardından aklına bir şey geldi. “Johannes’i incelerken başka bir şey daha bulduğunuzu ima etmiştiniz. Neydi o?”

“Ah, evet, bu çok hoşunuza gidecek. Burada tuttuğunu koparan bir stajyerimiz var ve onun aklına, hazır mezardan çıkarılmışken Johannes’in DNA’sını alıp Tanja Schmidt’in cesedinde bulunan meniyle karşılaştırmak geldi.”

“Evet?” Patrik beklentiyle gerilmiş bir halde, nefes almakta zorlandığını fark etti.

“Büyük bir benzerlik değilse, cehenneme gideyim! Tanja Schmidt’i öldüren kişi kesinlikle Johannes Hult’la akraba.”

Patrik her zaman son derece terbiyeli olan Pedersen’in böyle konuştuğunu hiç duymamıştı ama duygularını paylaşıyordu. Yok, daha neler, diye düşündü. Kafasını toplamak için duraksadı ve ardından “Ne yakınlıkta akraba olduklarını söyleyebiliyor musunuz?” diye sordu. Kalbi göğsünden çıkacak gibiydi.

“Evet, şu anda ona bakıyoruz. Ama daha çok referansa ihtiyacımız var. O yüzden şimdiki göreviniz, Hult ailesinin bili-

nen bütün fertlerinden kan örnekleri toplamak.”

Patrik “Hepsinden mi?” diye sordu. Klanın, özel hayatlarına yapılan bu saldırıya nasıl bir tepki vereceğini düşünmek bile onu yordu.

Pedersen’e verdiği bilgiler için teşekkür ederek, Erica’nın dalgalanan beyaz geceliği ve uçuşan sarı saçlarıyla Meryem Ana gibi oturduğu kahvaltı masasına döndü. Erica’yı görünce hâlâ nefesi kesiliyordu.

Erica elini sallayarak “Git hadi” dedi. Patrik minnetle onu yanağından öptü.

“Bugün yapacak bir işin var mı?” diye sordu.

“Talepkâr misafirler ağırlamanın tek avantajı, keyfine bakarak geçireceğin bir günü iple çekmek oluyor. Başka bir deyişle, bugün hiçbir şey yapmamaya karar verdim. Sadece dışarıda uzanıp kitap okuyacağım ve güzel bir şeyler yiyeceğim.

“İyi bir plana benziyor. O zaman bugün eve erken geleceğim. En geç dörtte burada olurum, söz veriyorum.”

“Mümkün olursa gelirsin. Geldiğinde görüşürüz. Hadi git artık, yerinde zor duruyorsun.”

İkinci kez söylemesine gerek kalmadı. Patrik aceleyle karakola gitti.

Yirmi dakika sonra karakola vardığında, diğerleri yemekhanede oturmuş, sabah kahvelerini içiyorlardı. Suçluluk duygusuyla, sandığından da geç kaldığını gördü.

“Selam Hedström, bugün saatini kurmayı falan mı unuttun?”

Kendine güveni tamamen yerine gelmiş olan Ernst her zamanki gibi küstahtı.

Patrik “Fazla mesailerimin karşılığında birkaç saat izin aldım. Karımın da biraz ilgiye ihtiyacı vardı” diyerek resepsiyondan kalkıp gelen Annika’ya göz kırptı.

“Ee, istediğin zaman birkaç saat daha uyuyabilmek de

başmüfettiş olmanın avantajlarından biri olmalı.” Ernst karşılık vermeden edememişti.

Patrik kibarca “Bu soruşturmanın başındayım, evet ama başmüfettiş değilim” dedi. Annika, Ernst’e hiç de dostça olmayan bir ifadeyle baktı.

Patrik devam etti: “Soruşturmanın başındaki memur olarak da size bazı haberlerim ve verecek yeni bir görevim var.”

Pedersen’in söylediklerini anlatınca Tanumshede Karakolu’nun yemekhanesinde bir an zafer dolu bir atmosfer yaşandı.

Gösta “Yani arama sahasını dört olası şüpheliye indirgemiş olduk” dedi. “Stefan, Robert, Jacob ve Gabriel.”

Martin de “Evet, Tanja’nın son olarak görüldüğü yeri de unutmayın” dedi.

Ernst ise “Stefan’a göre görüldüğü yer” diye düzeltti. “Onu gördüğünü *iddia* eden kişinin Stefan olduğunu unutmayın. Şahsen daha güvenilir bir tanık bulmak isterim.”

“Ama Linda da o akşam oradayken birini gördüklerini söyledi, yani...”

Patrik, Ernst’le Martin’in konuşmasını böldü. “Tartışmalı bir nokta olabilir. Hult ailesinin bütün fertlerini getirip DNA testi yaptıktan sonra artık tahminde bulunmamıza gerek kalmayacak. Kesin bilgiye ulaşmış olacağız. Buraya gelirken gerekli izinleri almak için birkaç telefon ettim. Herkes bunun neden acil bir durum olduğunun farkında, o yüzden savcılıktan her an izin çıkmasını bekliyorum.”

Kendine bir fincan kahve koyup diğerlerinin yanına oturdu. Cep telefonunu masanın ortasına koydu ve herkes gayri ihtiyari gözünü telefona dikti.

“Peki, dünkü manzara hakkında ne düşünüyorsunuz?” diyen Ernst kıkırdadı. Mellberg’in kendisine sır olarak söylediği şeyleri anlatmama sözünü hemen unutmuşa benziyordu. Şimdiye dek hepsi Mellberg’in posta yoluyla sipariş ettiği

gelinini duymuşlar, son bir buçuk yıldır gülmedikleri kadar gülmüşlerdi. Uzun bir süre boyunca komiserin işitme mesafesi dışında konuşulması gereken bir konuydu bu.

Gösta “Zavallı adam” diyerek güldü. “Katalogdan kadın sipariş edecek kadar çaresiz durumdaysan, kabahat senin.”

“Kadını karşılamak için havaalanına gidip de beklentilerin boşa çıktığını fark ettiğinde suratı ne hale geldi kim bilir?” Annika komiserin düştüğü durumu gözünde canlandırarak güldü. Söz konusu Mellberg olunca, bir insanın talihsizliğine gülmek o kadar da kötü gelmemiştir.

“Kadının yan gelip yatmadığını da söylemek gerek. Çantasını doldurmak için doğruca mağazaya gitmiş. Ne çaldığının da pek önemi yokmuş gibiydi; yeter ki üzerinde fiyat etiketi olsun.” Ernst güldü. “Hırsızlıktan bahsetmişken, şunu bir dinleyin. Dün ziyaretine gittiğimiz ihtiyar Persson, bize sağlığın tekinin kendisinden o lanet gübreleri çaldığını söyledi. Her yeni mal geldiğinde birkaç büyük çuval kayboluyormuş. Bir insanın çuvala bok araklayacak kadar cimri olabileceğini hayal edebiliyor musunuz? Tabii ki bok da bayağı pahalı ama yine de...” diyerek dizine vurduktan sonra “Ah, Tanrım” diyerek gözündeki yaşları sildi. Ardından herkesin ölüm sessizliğine bürünmüş olduğunu fark etti.

Patrik kaygı verici bir ses tonuyla “Ne dedin sen?” dedi. Ernst bu sesi daha birkaç gün önce duymuştu ve yine işin içine ettiğini anladı.

“Evet, eskiden birilerinin kendisinden çuvala gübre çaldığını söyledi.”

“En yakındaki çiftliğin de Västergården olduğunu göz önünde bulundurursak, bunun değerli bir bilgi olabileceği aklına gelmedi mi hiç?”

Meslektaşları o kadar soğuk bir ses tonuyla konuşuyordu ki, Ernst teninin buz kestiğini hisseder gibi oldu. Patrik, Gösta’ya dönerek “Sen bunu duydun mu Gösta?” diye sordu.

“Hayır, çiftçi bunu birkaç dakikalığına tuvalete gittiğim sırada söylemiş olmalı.” Ernst’e ters ters baktı.

Ernst “Bana önemli gelmedi” diye mırıldandı. “Lanet olsun, her şeyi hatırlayamam ki.”

“İşin tam olarak da bu. Ama bunu daha sonra konuşacağız. Asıl soru, bunun bizim için ne anlama geldiği.”

Martin okuldaymış gibi elini kaldırdı. “Jacob’a yoğunlaşmamız gerektiğini düşünen bir tek ben miyim?” Kimse cevap vermeyince açıkladı: “Öncelikle, her ne kadar güvenilir bir kaynaktan olsa da, elimizde Tanja’nın kaybolmadan hemen önce Västergården’de olduğunu söyleyen bir ifade var. İkinci olarak, Tanja’nın vücudunda bulunan DNA, Johannes’le akrabalığı olan birinc ait. Üçüncü olarak da, Västergården’e resmen komşu olan çiftlikten çuvalla gübre çalınmış. Bence bunlar onu sorguya çekmek üzere buraya getirmek için yeterli sebepler. Bu sırada da mülküne bakabiliriz.”

Hâlâ yorum gelmediği için Martin konuşmasına devam etti. “Patrik, senin de dediğin gibi bu acil bir durum. Biraz etrafa bakıp Jacob’u biraz sıkıştırmak bize hiçbir şey kaybettirmez. Ancak hiçbir şey yapmadan durursak kaybederiz. Tabii ki bütün Hult’ların kanını test edip DNA’ları karşılaştırdıktan sonra bir şey bulacağız ama bu esnada burada boş boş oturamayız. Bir şeyler yapmalıyız!”

Nihayet Patrik söz aldı. “Martin haklı. Jacob’la konuşmanın faydalı olacağına inanmamız için geçerli sebeplerimiz var ve Västergården’e bir bakmaktan zarar gelmez. Yani şimdi şöyle yapacağız: Gösta’yla ben Jacob’u getireceğiz. Martin, sen Uddevalla’yla temasa geçip tüm çiftliği aramamız için destek iste. İzin çıkarmak için Mellberg’den de yardım iste ama iznin sadece evi değil, arazideki bütün binaları kapsadığından emin ol. Gerektikçe hepimiz Annika’ya rapor vereceğiz. Tamam mı? Sorusu olan?”

Martin “Evet, kan örneklerini ne yapacağız?” diye sordu.

“Lanet olsun, onu unuttum. Kendimizi klonlamamız gerek.” Patrik bir süre düşündü. “Martin, Uddevalla’dan yarım alırsan onu da halledebilir misin?” Martin başını salladı. “Güzel, o zaman Fjällbacka’daki kliniği arayıp kan örneği almayı bilen birini bul. Örneklerin doğru etiketlendiğinden de emin ol. Sonra onları mümkün olduğunca hızlı bir biçimde Pedersen’in laboratuvarına götür. Tamam, hadi işe koyulalım. Neden acele etmemiz gerektiğini de unutmayın!”

“Ee, ben ne yapayım?” Ernst, Patrik’in sevgisini yeniden kazanmak için bir fırsat görmüştü.

Patrik “Sen burada kal” demekle yetindi ve daha fazla tartışmaya gerek görmedi.

Ernst homurdandı, fakat göze batmaması gerektiğini biliyordu. Ama bütün bunlar bittiğinde Mellberg’le konuşması gerekecekti. İş o kadar da batırmamıştı. Nihayetinde o da bir insandı.

Marita’nın kalbi göğsüne sığmıyordu sanki. Açık havadaki ayın, her zamanki gibi harikaydı ve tam ortasında da Jacob duruyordu. Dimdik, güçlü ve kendinden emin bir ses tonuyla Tanrı’nın sözünü yayıyordu. Bir sürü insan toplanmıştı. Çiftliktekilerin çoğu –bazıları henüz ışığı görememişlerdi ve ayine katılmayı reddediyorlardı– ve yüz mürit daha gelmişti. Çimenlere oturarak gözlerini, kayanın üzerinde sırtı göle dönük halde duran Jacob’a dikmişlerdi. Etralarını saran huş ağacı koruluğu, sıcaklığın en yoğun olduğu zamanlarda gölgelik sağlıyor ve Jacob’un melodik sesine eşlik ederek hışırdıyordu. Marita bazen bu kadar şanslı olduğuna inanamıyordu. Herkesin gözünde hayranlık uyandıran bu saygın adam onu seçmişti.

Jacob’la ilk tanıştıklarında daha on yedi yaşındaydı. Jacob yirmi üçündeydi ve daha o zamandan cemaatte güçlü bir adam olarak nam salmıştı. Bu kısmen, büyükbabasının

ünü sayesinde olmuştu ama daha çok kendi karizması sayesindeydi. Nezaket ve gücün sıra dışı birleşimi, ona kimsenin görmezden gelemeyeceği bir ışıltı kazandırıyordu. Marita'yla ailesi uzun süredir cemaatin üyesiydiler ve ayinleri asla kaçırmazlardı. Jacob Hult'un yöneteceği ilk ayine katılmadan önce, yakında büyük bir şey olacağı Marita'nın içine doğmuştu. Oldu da. Gözlerini ondan ayıramamıştı. Tanrı'nın sözlerinin su gibi aktığı ağzına bakakalmıştı. Jacob'la göz göze geldiklerinde Tanrı'ya dua etmeye başlamıştı. Ateşli, yalvaran ve yakaran dualar. İnsanın asla kendisi için dua etmemesi gerektiğini bilse de, fani bir erkek için dua ediyordu. Elinde değildi. Araf alevlerinin, günahkârları avlarken kendisini de yakmaya başladığını hissetmesine rağmen, ateşli dualarına devam etti ve Jacob'un ona arzuyla baktığını görene kadar da vazgeçmedi.

Aslında Jacob'un kendisini neden eş olarak seçtiğini pek anlayamıyordu. Biraz sıradan bir tipi olduğunun farkındaydı; ayrıca sessiz ve içine kapanıktı. Ama Jacob onu istemişti ve evlendikleri gün Marita, Tanrı'nın takdirini asla sorgulamayacağına dair kendine söz vermişti. Belli ki Tanrı kalabalığın içinde ikisini de görmüş, evlenmelerinin iyi olacağına karar vermişti. Marita'nın da bununla yetinmesi gerekiyordu. Belki de Jacob gibi güçlü bir insanın, tartışmalarla yıpranmaması için zayıf bir eşe ihtiyacı vardı. Nereden bilebilirdi ki?

Çocuklar, arkasında yerde oturmuş, durmadan kıpırdanıyorlardı. Marita onları sert bir biçimde susturdu. Koşturup oyun oynamak için can attıklarını biliyordu ama daha sonra bunu yapacak zamanları olacaktı. Şimdi Tanrı'nın sözünü taşıyan babalarını dinlemeleri gerekiyordu.

“Zorluklarla karşılaştığımızda inancımız imtihandan geçer. Ama bu şekilde inancımız aynı zamanda daha da güçlenir. Direnç olmazsa inanç zayıflar, doymamıza ve tembelleş-

memize sebep olur. Bize yol göstermesi için neden Tanrı'ya seslenmemiz gerektiğini unutmaya başlarız. Kısa süre sonra da yoldan çıkarız. Bildiğiniz gibi ben son zamanlarda bu imtihanlardan bizzat geçiyorum. Ailem de geçiyor. Kötü güçler inancımızı imtihandan geçirmeye çalışıyorlar. Ama başarisiz olmaya mahkûmlar. İnancımız o kadar güçlendi ki, kötülüğün güçlerinin bana ulaşmasına imkân yok. Bana bu gücü veren Tanrı'ya şükürler olsun!"

Ellerini göğse kaldırıncsa, yüzleri neşe ve inançla parlayan cemaat hep bir ağızdan "Aleluya" diye şükretmeye başladı. Marita ellerini göğse kaldırıp Tanrı'ya şükretti. Jacob'un sözleri geçen haftanın zorluklarını unutturmuştu. Ona güveniyor, Tanrı'ya inanıyordu ve bu ikisi bir araya geldiğinde onlara hiçbir şey zarar veremezdi.

Jacob bir süre sonra töreni bitirdiğinde, etrafına bir insan kalabalığı toplandı. Herkes elini sıkmak, teşekkür etmek ve destek vermek istiyordu. Herkes ona dokunarak sükûnetinin ve inancının bir kısmını alma ihtiyacı duyuyordu. Hepsi ondan bir parça istiyordu. Marita, bir zafer duygusuyla, Jacob'un kendisine ait olduğunu bilerek arkada kaldı. Bazen kendi kocasına bu kadar büyük bir arzu duymasının, onun her santimetrekaresine sahip olmayı istemesinin günah olup olmadığını merak ediyordu ama bu düşünceleri hep geri itiyordu. Belli ki Tanrı birlikte olmalarını istemişti, o yüzden bunun yanlış olduğu asla düşünülemezdi.

Jacob'un etrafındaki kalabalık dağılmaya başlayınca çocukların ellerinden tutup kocasının yanına gitti. Onu çok iyi tanıyordu. Ayin sırasında içine dolan şeyin yavaş yavaş kaybolduğunu, gözlerine bir bitkinlik geldiğini görebiliyordu.

"Gel, hadi eve gidelim Jacob."

"Daha değil Marita. Yapmam gereken bir şey var."

"Her ne ise yarına kadar bekleyebilir. Seni eve götüreyim de dinlen. Yorulduğunu görebiliyorum.

Jacob gülümseyip elini tuttu. “Her zamanki gibi haklısın, benim akıllı karım. Ofisten eşyalarımı alayım.”

Binaya doğru yürümeye başlamışlardı ki, iki adamın kendilerine doğru geldiğini gördüler. Başta gözlerine güneş girdiği için kim olduklarını göremediler ama adamlar yaklaştığında Jacob homurdandı.

“Bu sefer ne istiyorsunuz?”

Marita hayretle bir Jacob’a, bir de adamlara baktı. Jacob’un ses tonundan, adamların polis olduğunu anlamıştı. Onlara kötü kötü baktı. Son zamanlarda Jacob’la ailesine o kadar çok sorun çıkarıyorlardı ki.

“Seninle biraz konuşmamız gerekiyor Jacob.”

Jacob iç geçirerek “Dün size anlattıklarımın dışında ne söyleyebilirim ki?” dedi. “Tamam, konuşalım da bitsin. Ofisi-me gidelim.”

Polis memurları yerlerinden kıpırdamadılar. Utanarak çocuklara baktıklarında Marita bu işte bir bit yeniği olduğunu sezdi. İçgüdüsel olarak çocukları yanına çekti.

“Burada olmaz. Seninle karakolda konuşmak istiyoruz.”

Konuşan genç olanıydı. Yaşlı olan biraz kenarda duruyor, ciddi bir ifadeyle Jacob’u izliyordu. Marita’nın kalbi korkuyla doldu. Jacob’un vaazında dediği gibi gerçekten de kötülüğün güçleri yaklaşıyordu.

Diğer kızın öldüğünü anlamıştı. Karanlıktaki köşesinden kızın son nefesini verdiğini duymuş, ellerini kavuşturarak çilekeş yoldaşını kabul etmesi için Tanrı'ya çılgınca dua etmişti. Bir bakıma kızı kıskanıyordu. Çektiği acılar sona erdiği için kıskanıyordu.

Cehenneme düştüğünde kız oradaydı. Başlangıçta korku onu felç etmişti ama kızın onu saran kolları ve sıcak vücudu tuhaf bir güven duygusu vermişti. Ama kız her zaman o kadar da iyi davranmıyordu. Hayatta kalma mücadelesi onları zorla bir araya getirdiği gibi, ayırıyordu da. Kendisi umudunu kaybetmemişti. Ama diğer kız kaybetmişti. Bazen umudu olduğu için kendisinden nefret ettiğini hissediyordu. Ama umudunu nasıl yitirebilirdi ki? Hayatı boyunca ona bütün imkânsızlıkların bir çözümü olduğu öğretilmişti. Bu durum neden farklı oldu ki? Annesiyle babasının yüzlerini gözünün önüne getiriyor, yakında kendisini bulacaklarına inanıyordu.

Öteki zavallı kızın hiçbir şeyi yoktu. Yukarıda yaşadıkları süre boyunca hiç konuşmamış olmalarına rağmen, karanlıkta sıcak vücudunun kendisine değdiğini hissettiğini anda onu tanımıştı. Sanki anlaşmışlar gibi, birbirlerine asla isimleriyle hitap etmemişlerdi; bu da çok normaldi. İkisi de bu yükü kaldıramazdı. Ama diğer kız, çocuğundan bahsetmişti. Sesi- nin canlı çıktığı tek an, oydu.

Ellerini kavuşturup ölenin ardından dua etmek neredeyse insanlık dışı bir çaba gerektiriyordu. Uzuqlarını kontrol edemiyordu ama kalan tüm gücünü toplayarak, ellerini dua pozisyonunu andıran bir biçimde tutmayı başardı.

Acısıyla, karanlığın içinde sabırla bekledi. Artık onu bulmaları an meseleydi. Annesi ve babası. Yakında...

Jacob rahatsız olmuştu. “Tamam, karakola geleceğim. Ama bu son olacak, duyuyor musunuz!”

Marita göz ucuyla Kennedy’nin yanlarına gelmekte olduğunu gördü. Ondan hiç hoşlanmıyordu. Ne zaman Jacob’a baksa gözlerinde hayranlıkla karışık rahatsız edici bir şey oluyordu. Ama Jacob’a bunu söylediği zaman kocası onu azarlamıştı. Kennedy, nihayet iç huzurunu bulmaya başlamış, mutsuz bir çocuktü. Şimdi tek ihtiyacı olan sevgi ve anlayıştı, şüphe değil. Ama Marita kaygılarından hiç kurtulamamıştı. Jacob gitmesini işaret edince Kennedy gönülsüzce döndü ve binaya gitti. Marita onu sahibini korumak isteyen bir bekçi köpeğine benzetti.

Jacob Marita’ya dönüp ellerini tuttu. “Çocuklarla eve giden. Korkacak bir şey yok. Polisler sonunda kendilerini yakıp kül edecek olan ateşe bir odun daha atmak istiyor.”

Söylediklerini yumuşatmak amacıyla gülümsüyordu ama Marita çocuklara daha da sıkı sarıldı. Çocuklar da endişeli bir ifadeyle bir annelerine, bir de Jacob’a bakıyorlardı. Kendilerince, dünyalarının dengesini bozan bir şeyler olduğunu hissedebiliyorlardı.

Sözü yine genç polis memuru aldı. Huzursuz bir ifadeyle “Çocukları akşamdan önce eve götürmemenizi tavsiye ederim. Biz...” dedi ve duraksadı. “Bugün öğleden sonra evinizde arama yapacağız.”

“Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?” Jacob o kadar öfkelenmişti ki, kelimeler boğazına düğümlendi.

Marita çocukların huzursuzlanmaya başladığını hissedebiliyordu. Babalarının sesini yükseltmesine alışkın değillerdi.

“Karakolda her şeyi açıklayacağız. Gidelim mi?”

Jacob çocuklarını daha fazla üzmemek için pes ederek başını salladı. Çocukların başını okşayıp Marita’yı yanağından öperek iki polis memurunun arasında arabaya doğru yürüdü.

Polisler Jacob’la uzaklaşırken Marita olduğu yerde donakalmış, onları izliyordu. Kennedy de binanın orada dikilerek seyrediyordu. Gözleri gece gibi karanlıktı.

Malikânede de gerilim yükselmişti.

“Avukatımı arayacağım. Bu son derece saçma! Kan örneği alıp bize sıradan suçlular gibi davranmak neymiş göstereceğim size!”

Gabriel öyle sinirliydi ki, kapının kulpunu tutan elleri titriyordu. Martin ön basamaklarda dikilmiş, sakince Gabriel’e bakıyordu. Arkasında duran Fjällbacka bölge hekimi Doktor Jacobsson ter içinde kalmıştı. İri bedeni, bu sıcaklara uygun değildi ama alnından akan terlerin asıl sebebi, durumu son derece tatsız bulmasıydı.

“Aramakta serbestsiniz ama avukatınıza elimizdeki belgelerden bahsetmeyi unutmayın ki kanunun bize verdiği yetkiyle hareket ettiğimizi anlasın. On beş dakika içinde burada olmazsa, durumun aciliyetinden ötürü mahkeme emrini onun yokluğunda uygulama hakkına sahibiz.”

Martin kasten, elinden geldiğince bürokratik bir dille konuşuyordu. Gabriel’e en çok hitap eden dilin bu olduğunu tahmin ediyordu. İşe yaradı da. Gabriel onları istemeyerek de olsa içeri aldı. Martin’in kendisine gösterdiği belgeyi alarak doğruca avukatını aramaya gitti. Martin, Uddevalla’dan destek olarak gönderilen iki polis memuruna içeri girmele-

rini işaret ederek beklemeye başladı. Gabriel telefonda eli ni kolunu sallayarak, heyecanla konuşuyordu. Birkaç dakika sonra holde bekledikleri yere geldi.

Asık bir suratla “On dakikaya geliyor” dedi.

“İyi. Karınızla kızınız neredeler? Onlardan da örnek almamız gerekiyor.”

“Ahırdalar.”

Martin, Uddevalla’dan gelen memurlardan birine “Onları getirebilir misin lütfen?” dedi.

“Tabii. Ahır nerede?”

Gabriel yanıtladı: “Evin sol kanadını geçince ufak bir patika göreceksiniz. Onu takip edin. Ahır birkaç yüz metre ilerisinde.” Gabriel, durumdan ne kadar hoşnutsuz olduğunu belli ederek hâlâ soğukkanlı olmaya çalışıyordu. Ketum bir ifadeyle “Sanıyorum, diğerleriniz beklemek için içeri gelebilirler” dedi.

Linda’yla Laine geldiklerinde hepsi kanepenin kenarına ilişmiş, huzursuz bir biçimde oturmaktaydılar.

“Burada neler oluyor Gabriel? Memur bey, Doktor Jacobsson’un kan örneklerimizi almaya geldiğini söyledi. Bu şaka olmalı!”

Kendilerini ahırdan almaya gelen üniformalı genç adamdan gözlerini ayıramayan Linda daha farklı düşünüyordu. “Çok iyi ya” dedi.

“Ne yazık ki gayet ciddi görünüyorlar Laine. Ama avukatımız Lövgren’i aradım; her an gelebilir. O zamana kadar kimse kan örneği almayacak.”

“Ama anlamıyorum. Bunu neden yapmak istiyorsunuz?” Laine sakın ama şaşkın görünüyordu.

“Korkarım soruşturmayla ilgili teknik sebeplerden ötürü bunu söyleyemeyiz. Ama zaman içinde her şey açıklanacaktır.”

Gabriel önünde duran izin belgesini inceliyordu. “Burada, ayrıca Jacob’dan, Solveig’den ve oğullarından da kan örneği alma izniniz olduğu yazıyor, doğru mu bu?”

Martin'e mi öyle gelmişti, yoksa Laine'nin yüzüne bir gölge mi düşmüştü? Hemen ardından biri kapıyı hafifçe çaldı ve içeri Gabriel'in avukatı girdi.

Formaliteler tamamlandıktan ve avukat, Gabriel'le ailesine polislerin gerekli belgelere sahip olduğunu açıkladıktan sonra kan örnekleri bir bir alındı. Önce Gabriel'den, sonra da Martin'e göre içlerinde en sakin görünen Laine'den. Gabriel de karısının bu halini şaşkınlıkla takdir etmişti sanki. Sonunda Linda'dan da kan örneği aldılar. Martin, kızla bakışan genç polis memuruna ters bir ifadeyle gözlerini dikti.

"Hepsi bu kadar." Doktor Jacobsson sandalyesinden kalkıp kan dolu tüpleri topladı. Hepsi dikkatlice etiketlendikten sonra bir soğutucuya yerleştirildi.

Gabriel "Şimdi de Solveig'e mi gidiyorsunuz?" diye sordu. Birden kahkaha attı. "Kasklarınızı takıp coplarınızı yanınıza aldığınızdan emin olun, çünkü muhtemelen kanını vermek için sonuna kadar mücadele edecektir."

Martin soğuk bir ses tonuyla "Başa çıkabiliriz" dedi. Gabriel'in gözlerindeki kin dolu bakıştan hoşlanmamıştı.

"Uyarmadı demeyin sonra..." diye güldü Gabriel.

Laine kocasını tersledi. "Gabriel, olgun davran."

Karısı tarafından çocuk gibi azarlanınca hayretler içinde kalan Gabriel, susup oturdu. Karısına, sanki onu hayatında ilk kez görüyormuş gibi baktı.

Martin iş arkadaşlarıyla doktoru dışarı çıkardı ve iki arabaya dağıldılar. Solveig'in evine giderlerken Patrik aradı.

"Selam, nasıl gidiyor orada işler?"

"Beklediğimiz gibi. Gabriel bağırıp çağırdı, sonra da avukatını aradı. Ama istediğimiz şeyi aldık. Şimdi de Solveig'in evine doğru gidiyoruz. Orada işlerin bu kadar sorunsuz ilerleyeceğini sanmıyorum."

"Ben de sanmıyorum. Durumun kontrolden çıkmasına izin vermeyin de."

“Kesinlikle, gayet diplomatik yaklaşacağım. Merak etme. Senin nasıl gidiyor?”

“İyi. Jacob arabada, biz de birazdan Tanumshede’ye varırız.”

“İyi şanslar o zaman.”

“Sana da.”

Martin telefonu kapadığında Solveig’in küçük sefil kulübesine doğru sapmışlardı. Bu kez evin bakımsızlığı onu o kadar da şaşırtmadı. Ama yine de insanların bu şekilde nasıl yaşayabildiklerini merak ediyordu. Fakir olmak, evinizi temiz ve düzenli tutamayacağınız anlamına gelmiyordu.

Hafif bir telaşla kapıyı çaldı ama kırk yıl düşünse böyle karşılanacağı aklına gelmezdi.

Bam! Sağ yanağına sert bir tokat indi. Canı çok yanmıştı. Şaşkınlıktan nefesi kesildi. Arkasındaki memurların müdahale etmek için hareketlendiğini hissetti ama elini kaldırarak onları durdurdu.

“Sakin olun, sakın oldun. Güç kullanmaya gerek yok. Değil mi Solveig?” Önünde duran kadınla sakın sakın konuşuyordu. Solveig zor nefes alıyordu ama Martin’in sakın ses tonu onu biraz rahatlatmış gibiydi.

“Johannes’i mezarından çıkardıktan sonra ne cüretle buraya gelirsiniz?” Elini beline koyup önlerine dikilerek yolu kapadı.

“Bunun zor olduğunu anlıyorum Solveig ama biz sadece işimizi yapıyorduk. Ayrıca şimdi de işimizi yapmamız gerekiyor. İşbirliği yaparsan sevinirim.”

“Bu sefer ne istiyorsunuz?”

“İçeri girip konuşabilir miyiz? Orada açıklarım.”

Arkasındaki üç adama dönüp “Bir dakika bekleyin, içeri girip Solveig’le biraz konuşacağım” dedi.

Sözlerinin arkasından da içeri doğru yürüyüp kapıyı arkasından kapadı. Solveig afallayarak girmesine izin verdi. Mar-

tin bütün diplomatik becerisini seferber ederek durumu dik-
katlice açıkladı. Bir süre sonra Solveig'in itirazları azaldı ve
birkaç dakika sonra da Martin kapıyı açıp diğerlerini içeri aldı.

“Oğlanları da getirmemiz gerek. Neredeler?”

Solveig güldü. “Muhtemelen, buraya gelme nedeninizi an-
layana kadar göze görünmemek için evin arkasında bekliyor-
lardır. Onların da sizin çirkin yüzlerinize bakmaktan en az
benim kadar bıktıklarına eminim.” Gülüp kirli camı açtı.

“Stefan, Robert, içeri gelin. O polis geldi yine!”

Çalılar hışırdadı ve ardından Stefan'la Robert tembel tem-
bel geldiler. Mutfakta bulunanlara temkinli bir ifadeyle bak-
tılar.

“Neler oluyor burada?”

Solveig buz gibi bir sesle “Şimdi de kanımızı almak isti-
yorlar” diyerek durumu açıkladı.

“O ne be, delirdiniz mi? Bok veririm size kan!”

Solveig bıkkın bir tavırla “Robert, olay çıkarma şimdi” de-
di. “Polisle konuştuk ve karşı koymayacağımızı söyledim. O
yüzden sus ve otur. Onlardan ne kadar çabuk kurtulursak o
kadar iyi.”

Neyse ki oğlanlar annelerinin sözünü dinlemeye karar
vermişlerdi. Suratlarını asarak Doktor Jacobsson'un kendile-
rinden kan almasına izin verdiler. Doktor Solveig'in de kanı-
nı aldıktan sonra tüpleri işaretleyip işinin bittiğini duyurdu.

Stefan büyük bir merakla “Kanımızı ne yapacaksınız?” di-
ye sordu.

Martin ona da Gabriel'e verdiği cevabı verdi. Ardından
Uddevalla'dan gelen genç memura dönerek “Gidip Tanums-
hede'deki örnekleri al ve en kısa zamanda Göteborg'a gönde-
rildiklerinden emin ol” dedi.

Malikânede Linda'yla flört eden genç adam başıyla onay-
ladı. “Tamam, ben hallederim. Size yardımcı olmak için
Uddevalla'dan iki memur daha geliyor...” Kısık sesle konuşma-

ya başlayıp, konuşmalarını dikkatle dinlemekte olan Solveig'le oğullarına baktı. “*Diğer* konuyla ilgili olarak. Sizinle...” Yine tuhaf bir duraksama oldu. “*Diğer* yerde buluşacaklar.”

Martin “Güzel” dedi. Solveig’e döndü. “O halde, işbirliğiniz için teşekkür ederim.”

Bir an onlara Johannes’in olayını söyleyip söylememeyi düşündü ama Patrik’in emirlerine karşı gelmeye cesaret edemedi. Patrik henüz kimsenin bilmesini istemediğinden Martin’in susması gerekiyordu.

Kulübenin dışında bir an duraksadı. Döküntü evi, hurda arabaları ve dışarıdaki diğer çöpleri saymazsa, aslında çok güzel bir yerde yaşıyorlardı. Solveig’le oğullarının arada bir sefil yaşamlarından başlarını kaldırıp etraflarındaki güzellikleri görebilmelerini umdu. Ama buna pek ihtimal vermedi.

Martin arabalara doğru hızlı hızlı giderken “Tamam, şimdi Västergården’e gidiyoruz” dedi. Görevlerden birini tamamlamışlardı. Sırada diğeri vardı. Patrik’le Gösta’nın işlerinin nasıl gittiğini merak etti.

Patrik “Sence neden buradayız?” diye sordu. Küçük sorgu odasında Gösta’yla birlikte Jacob’un karşısına oturmuşlardı.

Jacob ellerini masanın üzerinde birleştirmiş, onları dikkatle süzüyordu. “Nereden bilebilirim? Aileme yaptığınız tacizlerin pek bir mantığı olmadığı için sanırım yapabileceğim tek şey, arkama yaslanıp sıkıntıdan uzak durmaya çalışmak.”

“Polisin tek işinin sizin ailenize rahat vermemek olduğunu mu düşünüyorsun ciddi ciddi? Bunu neden yapalım ki?” Patrik ilgiyle öne doğru eğilmişti.

Jacob yine aynı sakın ses tonuyla cevap verdi: “Kötülük ve garezin sebebe ihtiyacı yoktur. Ama kim bilir? Belki de Johannes konusunda çuvalladığınız için bir şekilde kendinizi haklı çıkarmaya çalışıyorsunuzdur.”

Patrik “Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“Yani, bizi bir bahaneyle hapse atarsan, Johannes konusunda da haklı olduğunu kanıtlamış olursun.”

“Bu sence de biraz fazla zorlama olmadı mı?”

“Başka neye inanayım? Gördüğüm kadarıyla keneler gibi üzerimize yapışıp bizi bir türlü bırakmıyorsunuz. Tek tesellim, Tanrı’nın gerçekleri görüyor olması.”

Gösta “Tanrı’dan çok bahsediyorsun oğlum” dedi. “Baban da bu kadar dindar mı?”

Jacob, tam da Gösta’nın tahmin ettiği gibi, bu sorudan rahatsız olmuştu. “Babamın inancı derinliklerinde bir yerlerde. Ama onun...” Doğru kelimeyi bulmak için düşündü. “Kendi babasıyla olan *karmaşık* ilişkisi, Tanrı’ya olan inancını etkilemiş. Ama hâlâ içinde bir yerlerde.”

Gösta “Ah, babası. Ephraim Hult. Vaiz. Onunla samimi bir ilişkiniz varmış” dedi. Sorudan ziyade bir iddia gibiydi.

“Bunun sizi neden ilgilendirdiğini bilmiyorum ama evet, büyükbabamla çok yakındık.” Jacob dudaklarını sıktı.

Patrik “Hayatını kurtarmıştı, değil mi?” diye sordu.

“Evet, öyle.”

“Baban seni kurtaramazken, senin deyiminle ‘karmaşık bir ilişkisi’ olduğu babasının seni kurtarmasını nasıl karşıladı?”

“Her baba oğlunun kahramanı olmak ister ama babamın olaya böyle yaklaştığını sanmıyorum. Neyse, büyükbabam hayatımı kurtardı ve babam da ona ebediyen minnettar kaldı.”

“Peki ya Johannes? Onun Ephraim’le ve babanla arası nasıldı?”

“Açıkçası bunun ne önemi olabileceğini anlamıyorum. Yirmi küsur yıl oldu!”

Gösta cevapladı. “Farkındayız ama yine de sorularımızı cevaplarsan seviniriz.”

Jacob’un sakın dış görünüşü yavaş yavaş dağılmaya başlamıştı. Eliyle saçlarını arkaya doğru taradı.

“Johannes’in... ee, babamla kesinlikle sorunları vardı ama Ephraim onu severdi. Dışarıdan çok yakınlarmış gibi görünmüyorlardı ama o nesil öyleydi. O zamanlar duygularınızı göstermemeniz gerekiyordu.”

Patrik “Johannes’le baban çok tartışır mıydı?” diye sordu.

“Tartışma denir mi bilmem. Anlaşmazlıkları oluyordu ama kardeşler hep didişirler.”

“İnsanların dediğine göre anlaşmazlıktan biraz öteymiş. Kimileri Gabriel’in kardeşinden nefret ettiğini bile söylüyor.” Patrik bastırıyordu.

“Nefret, insanın diline dolamaması gereken güçlü bir kelime. Hayır, babamın Johannes’e karşı olan hisleri kesinlikle sevgi dolu değildi ama eminim zamanları olsaydı Tanrı müdahale ederdi. Kardeş kardeşe karşı gelmemeli.”

“Sanırım Kabil ile Habil’den bahsediyorsun. Kutsal Kitap’tan özellikle o hikâyenin aklına gelmesi ilginç. Araları o kadar kötü müydü?”

“Hayır, aslında değildi. Ve tabii ki babam sonunda kardeşini öldürmedi!” Jacob kaybetmeye başladığı sükûneti geri kazanıyor gibiydi. Ellerini tekrar dua ediyormuş gibi kavuşturdu.

“Bundan emin misin?” Gösta’nın sesi ima doluydu.

Jacob hayretle karşısındaki iki adama baktı.

“Siz neden bahsediyorsunuz? Johannes kendini astı, bunu herkes biliyor.”

“Sorun şu ki, Johannes’in kemiklerini inceledik ve farklı bir sonuçla karşılaştık. Johannes intihar etmemiş. Öldürülmüş.”

Jacob’un masanın üzerinde duran elleri kontrol edilemez bir biçimde titremeye başladı. Bir şeyler söylemeye çalışıyordu ama ağzından hiç ses çıkmıyordu. Patrik’le Gösta sanki planlamışlar gibi, aynı anda arkalarına yaslanarak Jacob’u sessizce gözlemlediler. Bunu bilmediği belliydi.

“Baban Johannes’in ölüm haberini nasıl karşıladı?”

“Ben, ben... ben gerçekten bilmiyorum.” Jacob kekeliyordu. “O zamanlar daha hastanedeydim.” Aklına aniden bir fikir geldi. “Johannes’i babamın öldürdüğünü mü ispatlamaya çalışıyorsunuz?” Bu düşünce, kıs kıs gülmesine sebep olmuştu. “Aklınızı kaçırmışsınız siz! Babam, kendi kardeşini öldürecek? Hayır, bu imkânsız!” Gülüşü kahkahaya dönüştü. Patrik de, Gösta da eğleniyormuş gibi görünmüyorlardı.

Patrik her kelimesini vurgulayarak “Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun? Johannes Amca’nın öldürülmüş olması, sence gülünecek bir şey mi?” dedi.

Jacob birden sustu ve yere baktı. “Hayır, tabii ki değil. Sadece şok...” Başını kaldırdı. “Ama şimdi benimle konuşmak istemenize hiç anlam veremiyorum. O zamanlar daha on yaşındaydım ve hastanedeydim; o yüzden *benim* bu olayla bir ilgim olduğunu iddia etmeyeceğinizi tahmin ediyorum.” Böyle bir iddianın ne kadar saçma olduğunu göstermek için “benim” kelimesini vurgulamıştı. “Neler olduğu gayet açık. Siv’le Mona’yı kim öldürdüyse Johannes’in mükemmel bir günah keçisi olduğunu düşünmüş olmalı. Gerçek katil, hiçbir zaman aklanamayacağı için de Johannes’i öldürüp intihar süsü vermiş olmalı. Katil, insanların nasıl tepki vereceğini biliyor olmalı. Bunu suçluluk duygusunun bir kanıtı olarak algılayacaklardı; yazılı ifade verse bu kadar olurdu. Alman turisti öldüren de aynı kişi olmalı. Mantıklı geliyor, değil mi?” Hevesle konuşuyor, gözleri parlıyordu.

Patrik “Çok iyi bir teori” dedi. “Hiç fena değil. Tabii dün Johannes’ten aldığımız DNA’yla Tanja’nın cesedinde bulunan meniyi karşılaştırdığımızda ortaya çıkan gerçeği görmezden gelirsek. Johannes’in, Tanja’yı öldüren kişiyle akraba olduğu ortaya çıktı.” Jacob’un tepkisini bekledi. Hiç tepki vermiyordu. Taş kesilmiş gibiydi.

Patrik devam etti: “O yüzden biz de bugün ailedeki her-

kesten kan örnekleri topladık. Örnekler buraya geldiğinde senden aldığımız örneklerle birlikte analiz için Göteborg'a göndereceğiz. Yakında katilin kim olduğuna dair kesin bir kanıt elde edeceğiz. Yani sence de bildiklerini bize anlatsan iyi olmaz mı Jacob? Tanja senin evinde görüldü; katil Johannes'le akraba. Bayağı büyük bir tesadüf, sence de öyle değil mi?"

Jacob renkten renge girdi. Soluk teni kıpkırmızı kesildi. Patrik dişlerini sıktığını görebiliyordu.

"O ifade palavra, bunu sen de biliyorsun. Stefan tutuklanmamı istedi, çünkü ailemizden nefret ediyor. Kan tahlilleri, DNA ve diğer şeylere gelince, istediğiniz örneği alabilirsiniz ama sonuçlar geldiğinde sizi affetmem için bana yalvaracaksınız!"

Patrik sakın sakın "Öyle olursa, senden şahsen af dileyeceğime söz veriyorum" dedi. "Ama o zamana kadar ihtiyacım olan cevapları almaya niyetliyim."

Jacob'un sorgulanması bitene kadar, Martin ve ekibinin evi aramayı bitireceklerini umuyordu. En çok öğrenmek istedikleri şey, Västergården'deki toprağın analizinde FZ-302 izine rastlanıp rastlamayacağıydı. Patrik, Martin'in Tanja ve Jenny'ye ait bir iz bulması için dua ediyordu, çünkü analizi oracıkta hemen yapamadıkları için bu zaman alacaktı. Çiftlikte bir şey bulup bulamayacakları konusunda aslında şüpheleri vardı. Patrik içgüdüsel olarak, Jacob'un baş şüpheli rolüne tam uyduğunu hissediyordu; ama onun birini gizleyip sonra da Marita ya da çocuklar görmeden öldürmesi mümkün müydü? İşte bu gerçek kafasını kurcalıyordu. Jacob kurbanları yaşadığı yerde, çiftlikte, ailesi hiçbir şeyden şüphelenmeden nasıl saklamış olabilirdi?

Jacob onun düşüncelerini okuyormuş gibi "Evde her şeyi altüst etmediğinizi umuyorum" dedi. "Marita eve gelip berbat bir dağınıklıkla karşılaşırsa kendini kaybeder."

Gösta “Adamların çok dikkatli olduğuna eminim” dedi.

Patrik telefonuna baktı. Martin’in yakında aramasını umuyordu.

Stefan, barakanın sessizliğine çekilmişti. Solveig’in önce mezarın açılmasına, ardından da kan tahlillerine verdiği tepki, tüylerini diken etmişti. Bütün bu duyguları kaldıramıyordu. Bir süre tek başına oturup olanları baştan düşünmesi gerekiyordu. Üzerine oturduğu beton zemin sert ve çok serindi. Kollarını bacaklarına dolayıp, yanağını dizine dayadı. Şu anda Linda’yı her zamankinden fazla özliyordu ama hasreti hâlâ öfkeyle karıştıktı. Belki de bu duygusu artık hiç değişmeyecekti. En azından saflığı bir kenara bırakmış, kontrolü yeniden ele almıştı. Kendini hiç bırakmaması gerekirdi. Ama Linda ruhundaki bir zehir gibiydi. Sıkı ve diri vücudu, Stefan’ı boş bir aptala çevirmişti. Bir kızın kendisini bu kadar sinir etmesine izin verdiği için çok öfkeliydi.

Hayalci biri olduğunun farkındaydı. Linda’ya da bu yüzden o kadar sevdalanmıştı. Linda aşırı genç, aşırı kendine güvenli ve aşırı bencildi. Onun Fjällbacka’da kesinlikle kalmayacağından ve birlikte bir gelecekleri olmadığından emindi. Ama içindeki hayalci, bunu kabul etmekte hâlâ zorlanıyordu. Artık akıllanmıştı.

Stefan gelişeceğine dair kendine söz verdi. Robert’e daha çok benzemeye çalışacaktı. Güçlü, sert, yenilmez. Robert her zaman dört ayağının üzerine düşüyordu. Hiçbir şey ona dokunamıyor gibiydi. Stefan onu kıskanıyordu.

Arkasından gelen sesi duyunca Robert’in geldiğini düşünüp döndü. İki el boğazına sarıldı. Nefes alamıyordu.

“Kıpırdama, yoksa boynunu kırarım.”

Stefan sesi hayal meyal tanıyordu ama kim olduğunu çıkaramadı. Boğazını saran eller gevşeyince, bu sefer hızla duruvara doğru fırlatıldı. Nefessiz kaldı.

“Ne oluyor be?” Stefan dönmeye çalıştı ama biri onu tutup yüzünü soğuk beton duvara yapıştırdı.

“Kapa çeneni.” Ses çok acımasızdı. Stefan bağırmayı düşündü ama evden kimsenin kendisini duyacağını sanmıyordu.

“Ne istiyorsun?” Yüzü duvara yarı yapışmış haldeyken güçlkle konuşuyordu.

“Ne mi istiyorum? Şimdi öğreneceksin.”

Saldırgan taleplerini dile getirdiğinde, Stefan önce hiçbir şey anlamadı. Ama dönüp de kendisine saldıran insanla göz göze gelince bütün parçalar yerine oturdu. Yüzüne yediği yumruk, saldırganın ciddi olduğunu gösteriyordu. Ama Stefan’ın içi, karşı koyma arzusuyla doldu.

“Siktir git!” diye gevelledi. Ağzı olsa olsa kan olabilecek bir sıvıyla dolmaktaydı. Zihni bulanıklaşmaya başlamıştı ama pes etmedi.

“Dediğimi yapacaksın.”

Stefan “Hayır” diye geveledi.

Ardından yumruklar yağmaya başladı; uçsuz bucaksız bir karanlık çökene kadar da ritmik bir şekilde inmeye devam etti.

Çiftlik muazzamdı. Martin, Jacob’la ailesinin özel hayatlarına tecavüz etme işine girerirken, bu gözlemi yapmadan edemedi. Eve pastel renkler hâkimdi; sıcacık odalar insana huzur veriyordu; beyaz keten masa örtüleri ve uçuşan perdelerle bir kır evi havasına sahipti. Böyle bir evi olmasını çok isterdi. Şimdiyse buranın huzurunu bozmaları gerekiyordu. Evi sistematik bir biçimde, adım adım taradılar. Kimse tek kelime etmiyor, herkes büyük bir sessizlik içinde çalışıyordu. Martin oturma odasına yöneldi. En sinir edici şey de, ne aradıklarını bilmiyor olmalarıydı. Martin kızlarla ilgili bir izbulsalar bile anlayacaklarından emin değildi.

Aradıkları kişinin Jacob olduğunu inatla savunduğu hal-

de, şimdi şüphe etmeye başlamıştı. Bu kadar huzur dolu bir evde yaşayan bir insanın birini öldürdüğünü hayal etmek imkânsızdı.

Üst kattaki memurlara “Nasıl gidiyor?” diye seslendi.

İçlerinden biri “Henüz bir şey yok” diye seslendi. Martin iç çekip çalışma masasının çekmecelerini açmaya ve yerinden oynayabilen her şeyi yerinden kaldırıp bakmaya devam etti.

Uddevalla’dan gelen ve giriş katının aranmasına yardım eden memura “Ben gidip ahıra bakacağım” dedi.

Ahırın serinliği çok hoştu. Stefan’la Linda’nın neden buluşma yeri olarak burayı seçtiklerini anlayabiliyordu. Saman kokusu burnunu gıcıklıyor, çocukluğunun yaz aylarına ait anıları canlandırıyordu. Çatıya çıkan merdivene tırmandı ve tahtaların arasındaki açıklıktan dışarı baktı. Evet, tıpkı Stefan’ın da dediği gibi, Västergården buradan rahatça görünüyordu. Bu mesafeden birini tanımak hiç de zor olmazdı.

Aşağı indi. Paslanmaya bırakılmış birkaç tarım aleti sayılmazsa, ahır boştu. Burada bir şey bulacaklarını sanmıyordu ama yine de diğerlerinden bir bakmalarını rica edecekti. Ahırdan çıkıp etrafı taradı. Malikâneyle ahırın arka tarafında aramadıkları sadece ufak bahçe kulübesiyle oyun evi kalmıştı. İkisinde de bir şey bulabileceğine inanmıyordu. İkisi de bir insanı içeride tutmak için fazla küçüktü ama ne olur ne olmaz diye kontrol edeceklerdi.

Güneş başını yakıyor, alnında boncuk boncuk terler belirliyordu. Aramaya yardım etmek üzere malikâneye döndü ama günün başındaki coşkusu sönmeye başlamıştı. Yüreği ezildi. Jenny Möller bir yerlerdeydi. Ama burada değildi.

Patrik bile ümidini yitirmeye başlamıştı. Birkaç saat süren sorgunun ardından Jacob’la hiçbir yere varamamışlardı. Johannes’in öldürüldüğünü duyunca gerçekten de şaşırmıştı; ailesini taciz ettikleri ve kendisinin masum olduğu dışın-

da bir şey söylemeyi inatla reddediyordu. Patrik kendini arada bir cep telefonuna bakarken yakaladı; sanki masada öylece durmuş, Patrik'le alay ediyordu. İyi bir haber almaya çok ihtiyacı vardı. Kan örnekleriyle ilgili yarın sabahdan önce bir haber gelmeyeceğini bildiği için Västergården'de arama yapan Martin'le ekibine umut bağlamıştı. Ama arayan olmadı. Martin ancak dördü geçte aradı ve keyifsiz bir ses tonuyla bir şey bulamadıklarını, pes ettiklerini söyledi. Patrik, Gösta'yı sorgu odasından çıkardı.

“Arayan Martin'di. Bir şey bulamamışlar.”

Gösta'nın gözlerindeki umut ışığı söndü. “Hiçbir şey mi?”

“Hayır, tek bir şey bile yokmuş. O yüzden Jacob'u serbest bırakmaktan başka şansımız yok. Lanet olsun!” Patrik eliyle duvara vurdu ama sonra derhal kendini topladı. “Yani geçici olarak. Yarın kan örnekleriyle ilgili bir rapor alırız diye tahmin ediyorum. O zaman belki onu temelli alabiliriz.”

“Tabii ama o zamana kadar neler yapabileceğini düşünsene. Artık onunla ilgili ne düşündüğümüzü biliyor ve eğer onu serbest bırakırsak doğruca gidip kızı öldürebilir.”

“Peki, ne bok yememiz gerek sence?” Patrik'in rahatsızlığı öfkeye dönüşmüştü ama Gösta'ya patlamasının haksızlık olduğunu fark edip hemen özür diledi.

“Onu bırakmadan önce kan örnekleriyle ilgili bir sonuç alabilir miyiz diye son bir girişimde bulunacağım. Şu anda kullanabileceğimiz bir şey bulmuş olabilirler. Neden acele ettiğimizi bildikleri için bizi öne aldılar.”

Patrik odasına gidip sabit telefonundan patolojiyi aradı. Artık numaralarını ezberleyiyordu. Pencerenin dışında trafik, yaz aylarında hep olduğu gibi hızla akıyordu. Bir an için, tıklım tıklı arabalarıyla yollarından geçen, her şeyden bihaber tatilcilere imrendi. Onlar kadar tasasız olabilmeyi diledi içinden.

“Alo Pedersen, ben Patrik Hedström. Şüphelimizi serbest

bırakmadan önce bir şey buldunuz mu diye bir kontrol edeyim dedim.”

“Yarın sabaha kadar bitiremeyeceğimizi söylemiştim. Ayrıca bu gece mesaiye kalacağımızı da belirtiyim.” Pedersen’in sesi stresli ve sinirliydi.

“Biliyorum ama bir şey buldunuz mu diye merak ettim.”

Uzun süren sessizlik, Pedersen’in bir konuda kendisiyle mücadele ettiğini gösteriyordu. Patrik sandalyesinde dikleşti.

“Bir şey buldunuz, değil mi?”

“Sadece önbulgu. Bilgiyi açıklamadan önce iki kere daha kontrol etmemiz gerek, yoksa sonuçları felaket olabilir. Ayrıca, testlerin İsveç Suç Laboratuvarı tarafından da tekrar yapılması gerek. Bizim ekipmanlarımız onlarınki kadar gelişmiş değil ve...”

Patrik, “Tabii tabii” diye lafını böldü. “Biliyorum ama burada on yedi yaşındaki bir kızın hayatı söz konusu. Yani kuralları gevşetmeniz gereken bir zaman varsa, o da şu an.” Nefesini tutup bekledi.

“Tamam, ama bilgiyi dikkatli kullanın. Başımın ne kadar belaya gireceğini tahmin edemezsin, eğer...” Pedersen cümlesini bitiremedi.

“Şeref sözü veriyorum. Şimdi ne bulduğunuzu söyleyin.” Ahizeyi o kadar sıkı tutuyordu ki eli terlemişti.

“Doğal olarak Jacob Hult’un kan örneğini analiz ederek başladık. İlginç şeyler de bulduk. Önbulgu tabii ki.” Pedersen tekrar uyarıyordu.

“Evet?”

“İlk teste göre Jacob Hult’un DNA’sı, kurbanın vücudundan alınan meniyle uyumlu değil.”

Patrik yavaşça nefes verdi. O ana kadar nefesini tuttuğunu fark etmemişti bile.

“Ne kadar kesin bu?”

“Dediğim gibi, tamamen emin olmak için testi tekrarla-

mamız gerekiyor ama bu aslında bireylerin yasal haklarını korumak için yapılan bir formalite. Doğru olduğunu düşünebilirsiniz.”

“Lanet olsun! Bu, davaya bambaşka bir ışık tutuyor.” Patrik sesindeki hayal kırıklığını gizleyemiyordu. Aradıkları kişinin Jacob olduğundan neredeyse emindi oysa. Bu haber, onları resmen başladıkları noktaya geri götürüyordu.

“Diğer örnekleri incelediğinizde uyan birini bulamadınız mı peki?”

“Henüz o kadar ilerleme kaydedemedik. Dikkatimizi Jacob Hult’a vermemizi istediğinizi varsaydığımız için böyle yaptık. Onun dışında bir kişiyi daha bitirdik. Ama sabah, size diğerleri hakkında da bilgi verebileceğim.”

“Peki, o zaman adamı sorgu odasından çıkarmak durumunda kalacağım, bir de özür dilemem gerekecek.” Patrik iç geçirdi.

“Ha, bir şey daha var.”

“Evet?”

Pedersen tereddüt etti. “Analiz etmeye başladığımız ikinci örnek Gabriel Hult’a ait ve...”

Patrik daha da ısrarcı bir şekilde “Evet?” dedi.

“Bu iki kişinin DNA yapılarının analizine göre, Gabriel, Jacob’un babası olamaz.”

Patrik sandalyesinde donakalmış, söyleyecek söz bulamıyordu.

“Orada mısınız?”

“Evet, buradayım. Bunu hiç beklemiyordum. Emin misiniz?” Ardından cevabın ne olacağını ve Pedersen’in ne diyeceğini tahmin etti: “Sadece önbulgu ve daha çok test yapmamız lazım vesaire vesaire. Biliyorum, tekrarlamanıza gerek yok.”

“Bu, soruşturma açısından önemli bir şey olabilir mi?”

“Şu anda her şey önemli, o yüzden kesinlikle kullanabileceğimiz bir şey. Her şey için teşekkürler.”

Patrik ellerini başının arkasında birleştirdi, ayaklarını masaya uzattı ve bir süre şaşkınlıkla oturup kafa patlattı. Jacob'un testinin negatif çıkması davayı baştan aşağı yeniden düşünmeleri anlamına geliyordu. Tanja'nın katilinin Johannes'le akraba olduğu gerçeği hâlâ geçerliydi ama Jacob resimden çıkınca geriye sadece Gabriel, Robert ve Stefan kalıyordu. Biri gitti, kaldı üç. Ama her ne kadar fail Jacob değilse de, Patrik onun bir şeyler bildiğinden emindi. Sorğu boyunca Jacob'un bir şeyleri sakladığını, bir şeyleri yüzeyin altında tutmak için mücadele verdiğini hissetmişti. Pedersen'den aldığı bilgi, Jacob'u konuşturabilmek için gereken avantajı sağlayabilirdi. Patrik ayağını masadan indirip kalktı. Gösta'ya öğrendiklerini kısaca özetledikten sonra sorğu odasına, sıkıntıdan patlamak üzereymiş gibi tırnaklarıyla oynayan Jacob'un yanına gitti. Kullanacakları taktik üzerinde alelacele anlaşımlardı.

"Burada daha ne kadar oturmam gerekiyor?"

"Seni altı saat tutmaya hakkımız var. Ama dediğimiz gibi, istediğin zaman avukat çağırabilirsin. Avukat çağırmak istiyor musun?"

"Hayır, gerek yok. Masum bir adamın, Tanrı'nın her şeyi düzelterceğine olan inancından başka bir avukata ihtiyacı yoktur."

"Tamam, bu konuları iyi biliyorsun. Tanrı'yla aranızdan su sızıyor olmalı."

Jacob ketum bir ifadeyle "Birbirimize karşı duruşumuzu biliyoruz" dedi. "Ayrıca hayatı Tanrı'sız geçirenlere de üzülüyorum."

Gösta alay ederek "Yani biz zavallı garibanlara üzülüyorsun, öyle mi?" dedi.

"İkinizle de konuşmak zaman kaybı. Siz kalbinizi kapattımsınız."

Patrik, Jacob'a doğru eğildi. "Tanrı, Şeytan, günah hak-

kındaki konuşmalar, o şarkılar ve danslar çok ilginç. Annenle baban bu resmin neresindeler? Onlar da Tanrı'nın emirlerine uyarak mı yaşıyorlar?"

"Babam cemaatten uzaklaşmış olabilir ama inancı hâlâ kuvvetli. O da, annem de Tanrı korkusu olan insanlar."

"Bundan emin misin? Yani nasıl yaşadıklarına dair ne biliyorsun ki?"

"Ne demek istiyorsunuz? Ben annemle babamı tanırım. Onların da adını lekeleyecek bir plan mı tezgâhladınız?"

Jacob'un elleri titriyordu. Patrik onun metanetini bozmaktan zevk alıyordu.

"Demek istiyorum ki, başka bir insanın hayatında neler olup bittiğini gerçekten bilmene imkân yok. Annenle babanın vicdanında senin hiç bilmediğin günahlar olabilir, değil mi?"

Jacob kalkıp kapıya doğru gitti. "Hayır, bu kadar yeter! Beni ya tutuklayın ya da bırakın, çünkü burada daha fazla oturup yalanlarınızı dinlemeyeceğim!"

"Mesela, Gabriel'in baban olmadığını biliyor muydun?"

Jacob elini tam kapının koluna uzatmıştı ki, aniden durdu. Yavaşça döndü. "Ne dedin sen?"

"Gabriel'in baban olmadığını bilip bilmediğini sordum. Az önce verdiğiniz kan örnekleri üzerinde çalışan laboratuvarla konuştum ve bu konuda hiç şüpheleri yok. Gabriel senin baban değil."

Jacob'un yüzü bembeyaz kesilmişti. Bu habere şaşırdığı belliydi. Sesi titreyerek "Kanımı mı test ettiler?" diye sordu.

"Evet ve haksızsam özür dileyeceğime söz vermiştim."

Jacob ona boş boş baktı.

Patrik "Özür dilerim" dedi. "Kanın kurbanın üzerinde bulduğumuz DNA'yla uyuşmuyor."

Jacob patlamış bir balon gibi yıkıldı. Kendini sandalyeye bıraktı. "Şimdi ne olacak?"

"Artık Tanja Schmidt'in cinayet davasında şüpheli değil-

sin. Ama hâlâ bizden bir şey sakladığını düşünüyorum. Şimdi bize bildiğin şeyi söyleme fırsatın var. Bence bu fırsatı değerlendirilmelisin Jacob.”

Jacob sadece başını salladı. “Hiçbir şey bilmiyorum. Artık hiçbir şey bilmiyorum. Gidebilir miyim artık, lütfen?”

“Henüz değil. Sen gitmeden önce annenle konuşmak istiyoruz. Çünkü ona sormak isteyeceğin şeyler olacağını tahmin ediyorum.”

Jacob yavaşça başını salladı. “Ama onunla neden konuşmak istiyorsunuz? Soruşturmanızla bir ilgisi olamaz.”

Patrik kendini, Pedersen’e söylediği şeyleri tekrar ederken buldu. “Şu anda her şeyin soruşturmayla ilgisi var. Bir aylık maaşıma bahse girerim ki, hepiniz bir şeyler saklıyorsunuz. Biz de bunu bulmak için ne gerekiyorsa yapacağız.”

Jacob’un içindeki mücadele gücü uçup gitmiş gibiydi. Tek yapabildiği, teslimiyetle başını sallamaktı. Aldığı haber onu şoka sokmuş gibiydi.

“Gösta, gidip Laine’yi getirebilir misin?”

Gösta asık suratla, “Onu getirmek için mahkeme emrimiz yok, değil mi?” diye sordu.

“Jacob’u sorguya çektiğimizi duymuştur eminim. O yüzden onu gelmeye ikna etmek muhtemelen hiç de zor olmayacaktır.”

Patrik, Jacob’a döndü. “Sana yiyecek ve içecek bir şeyler getireceğiz. Sonra da biz annenle konuşana kadar burada beklemen gerekecek. Sonrasında onunla kendin de konuşabilirsin. Tamam mı?”

Jacob kayıtsızca başını salladı. Derin düşüncelere dalmış gibi bir hali vardı.

Anna, Stockholm’deki dairesinin kapısına anahtarı sokarken karmaşık duygular içerisindeydi. Bir süre uzaklaşmak hem ona hem de çocuklara harika gelmişti ama aynı zaman-

da Gustav'a duyduğu hayranlığı azaltmıştı. Dürüst olması gerekirse, onunla bir teknede tıklı kalmak biraz zorlayıcı olmuştu. Gustav'ın her şeye kusur bulan bir mizacı vardı. Ayrıca son konuştuklarında Lucas'ın sesindeki bir şey Anna'yı endişelendirmişti. Bütün zorbalıklarına rağmen Lucas, her zaman kendine ve duruma tamamen hâkim gibi görünürdü. İlk defa Lucas'ın sesinde hafif bir panik havası, kontrolü dışında bir şeylerin olduğunu sezmişti. Ortak bir tanıdıklarından, işlerinin pek iyi gitmediğini öğrenmişti. Ofisteki toplantılarından birinde ağzına geleni söylemiş, başka bir olayda da müşterilerinden birine hakaret etmişti. Dış görünüşünde çatlaklar oluşmaya başlamıştı. Bu da Anna'yı korkutuyordu. Hem de çok.

Kilitte bir sorun vardı. Anahtar dönmüyordu. Bir süre denedikten sonra, kapının kilitli olmadığını fark etti. Bir hafta önce evden çıkarken kilitlediğine emindi. Çocuklara oldukları yerde kalmalarını söyleyip kapıyı dikkatlice açtı. Nefesi kesildi. Kendine ait ilk evi, o kadar gurur duyduğu evi harap olmuştu. Zarar görmemiş tek bir mobilya yoktu. Her şey paramparça olmuş, duvarlara siyah spreyci boyayla yazılar yazılmıştı. Oturma odasının duvarında koca harflerle FAHİŞE yazıyordu. Gözlerinden yaşlar geldi ve eliyle ağzını kapadı. Bunu kendisine kimin yaptığı belliydi. Lucas'la konuştuğundan beri aklını kemiren şey artık açıklığa kavuşmuştu. Lucas dağılmaya başlamıştı. Her zaman yüzeyin altında içten içe kaynayan o nefret ve öfke sonunda dışarı taşıyordu.

Anna tekrar merdiven boşluğuna çıktı. İki çocuğuna sıkıca sarıldı. İlk düşüncesi, Erica'yı aramak olmuştu. Sonra bununla kendisinin baş etmesi gerektiğine karar verdi.

Halbuki yeni hayatından çok mutluydu ve kendini çok güçlü hissediyordu. Hayatında ilk kez kendi kendine yeten bir kadın olduğunu hissetmişti. Erica'nın kız kardeşi değildi. Lucas'ın karısı değildi. Kendisiydi.

Şimdiyse hepsi paramparça olmuştu.

Yapması gerekeni biliyordu. Kedi kazanmıştı. Farenin de sığınacak tek bir yeri vardı. Çocukları kaybetmemek için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Ama bir şey vardı. Kendini feda etmeye hazırdı; Lucas ona istediğini yapabiliirdi. Ama çocuklardan birine bir daha dokunursa, onu öldürürdü. Hem de hiç tereddüt etmeden.

Gün iyi geçmiyordu. Gabriel'in deyimiyle "polisın saldırıları" kocasının canını o kadar sıkıştı ki, çalışma odasına kapanmış, dışarı çıkmıyordu. Linda atların yanına dönmüş-tü. Laine ise oturma odasındaki kanepede bir başına oturmuş, duvara bakıyordu. Jacob'un karakolda sorguya çekilmesi, utançtan gözlerinin dolmasına sebep oluyordu. Anne-lik içgüdüleriyle, çocuk da olsa, yetişkin de olsa onu kötülüklerden korumak istiyordu. Durumun kontrolünde olmadığını bilmesine rağmen, kendini başarısız olmuş gibi hissediyordu. Sessiz odada bir tek saatin tıkırtısı duyuluyor, bu tekdüze ses neredeyse onu hipnotize ediyordu. Ön kapı çalınınca resmen hopladı. Kapıyı korkuyla açtı. Bugünlerde kapı her çalındığında kötü bir haber alıyorlardı. O yüzden karşısında Gösta'yı görünce pek de şaşırmadı.

"Bu sefer ne istiyorsunuz?"

Gösta utançla geri çekildi. "Birkaç soru sormak için yardımınızı rica ediyoruz. Karakolda." Bir itiraz yağmuruna tutulmayı bekliyor gibiydi. Ama Laine sadece başını salladı ve peşinden merdivenleri indi.

Gösta şaşırarak "Kocanıza nereye gittiğinizi söylemeyecek misiniz?" diye sordu.

Laine ters bir tavırla "Hayır" deyince Gösta ona sorarcasına baktı. Kısacık bir an, Hult ailesinin üzerine fazla gittiklerini düşündü. Ardından, bu ailenin karmaşık ilişkilerinin arasında bir katil ve kayıp bir kız olduğunu hatırla-

dı. Meşeden yapılma ağır kapı arkalarından kapandı ve Laine, Gösta'nın birkaç adım gerisinden yürüyerek arabaya gitti. Karakola kadar gergin bir sessizlik içinde gittiler. Sessizlik sadece Laine'nin, oğlunu hâlâ karakolda tutup tutmadıklarını sormasıyla bozuldu. Gösta cevap olarak sadece başını salladı ve Laine de Tanumshede'ye kadar yol boyunca kır manzarasını seyretti. Akşam olmuş, güneş tarlaları kırmızıya boyamaya başlamıştı. Ama ikisi de çevrelerinin güzelliğinin farkında değillerdi.

Karakolun kapısından girdiklerini gören Patrik rahatladı. Gösta gittikten sonra, sorgu odasının önündeki koridorda sürekli volta atmış, Jacob'un aklını okuyabilmeyi dilemişti.

Geldiklerinde Laine'ye başıyla selam vererek "Merhaba" dedi. Her seferinde kendini tanıtmak anlamsız gelmeye başlamıştı ve bu koşullar altında el sıkışmak da gereksiz nezaket gibi geliyordu. Buraya hoşbeş etmeye gelmemişlerdi. Patrik, Laine'nin sorguyu nasıl kaldıracağı konusunda biraz endişeliydi. Aşırı kırılgan, aşırı savunmasız, sinirleri çok bozuk görünüyordu. Fakat Patrik, endişelenmesine gerek olmadığını hemen anladı. Laine, Gösta'nın peşinden yürürken yorgun ama sakin ve akli başında görünüyordu.

Tanumshede Karakolu'nda sadece bir sorgu odası olduğu için yemekhaneye gidip oturdular. Laine kahve teklifini reddetti ama Patrik de, Gösta da neredeyse damardan kafein alma ihtiyacı duyuyorlardı. Kahvenin tadı acıydı, yine de yüzlerini ekşite ekşite içtiler. İkisi de nereden başlayacaklarını bilemiyorlardı ve ilk konuşan Laine olunca şaşırdılar.

Laine, Gösta'yı işaret ederek "Meslektaşınız birkaç sorunuz olduğunu söyledi" dedi.

Patrik tereddüt ederek "Ee, evet" dedi. "Bazı bilgiler edindik ve nasıl kullanacağımızdan emin olamadık. Soruşturmada ne gibi yerleri var, bilemiyoruz. Belki de hiç önemli değil-

dir ama şu anda ihtiyatlı hareket edemeyecek kadar az vakitimiz var. O yüzden sadede geliyorum.” Patrik derin bir nefes aldı. Laine kıpırdamadan onun gözünün içine bakmaya devam ediyordu ama Patrik masanın üzerinde birleştirdiği ellerine bakınca, parmak eklemlerinin sıkılmaktan bembeyaz olduğunu gördü.

“Ailenizden aldığımız kan örneklerinin analizleriyle ilgili ön rapor elimize ulaştı.” Patrik, Laine’nin ellerinin titremeye başladığını gördü. Bu dingin görünme çabasının daha ne kadar süreceğini merak etti. “Öncelikle, Jacob’un DNA’sının kurbanda bulduğumuz DNA’yla uyuşmadığını söyleyebilirim.”

Laine, gözlerinin önünde dağılmaya başlamıştı. Elleri artık kontrol edilemez bir biçimde titriyordu. Patrik karakola oğlunun cinayetle tutuklandığı haberini almaya geldiğini fark etti. Laine’nin yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi ve boğazında düğümlenen hıçkırıkları bastırmak için birkaç defa yutkunması gerekti. Bir şey demeyince Patrik devam etti.

“Ancak, Jacob’la Gabriel’in kanlarını karşılaştırırken tuhaf bir şeyle karşılaştık. Analizler Jacob’un Gabriel’in oğlu olamayacağını açıkça gösteriyor?” Ses tonuyla iddiasını soruya çevirdi ve ardından Laine’nin tepkisini bekledi.

Sanki Jacob’un cinayet suçlamalarından aklanmış olması, Laine’nin üzerinden büyük bir ağırlık kaldırmış gibiydi. Konuşmadan önce sadece bir an tereddüt etti. “Evet, bu doğru. Gabriel, Jacob’un babası değil.”

“Öyleyse kim?”

“Bunun cinayetlerle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum. Özellikle de artık Jacob’un suçlu olmadığı ortaya çıktıktan sonra.”

“Daha önce de dediğim gibi, şu anda oturup neyin önemli, neyin önemsiz olduğunu düşünecek vaktimiz yok. O yüzden sorumu cevaplarsanız sevinirim.”

Gösta “Tabii ki sizi zorlayamayız” dedi. “Ama genç bir kız kayıp ve bir bağlantı kuramayacak olsak bile, mümkün olduğunca çok bilgiye ihtiyacımız var.”

“Kocamın bundan haberi olacak mı?”

Patrik tereddüt etti. “Söz veremem ama ona söylemek için bir sebep göremiyorum. Ama...” Duraksadı. “Jacob biliyor.”

Laine irkildi. Elleri yine titremeye başladı. “Ne dedi?” Sesi artık fısıltı gibi çıkıyordu.

“Yalan söylemeyeceğim. Üzüldü. Ve tabii gerçek babasının kim olduğunu merak ediyor.”

Masaya ağır bir sessizlik çöktü ama Gösta’yla Patrik sa-kince beklediler. Laine bir süre sonra yine fısıldayarak cevapladı: “Johannes.” Sesi güçlendi. “Jacob’un babası Johannes.”

Bu cümleyi yüksek sesle söylediği halde üzerine bir yıldırım düşmediği ve onu oracıkta öldürmediği için şaşırılmış gibi bir hali vardı. Bu sırrı taşımak her geçen yıl giderek ağırlaşmış ve zorlaşmış olmalıydı. Şimdiyse dudaklarından dökülen kelimeler sanki onu rahatlatmış gibiydi. Hızlı hızlı konuşmaya devam etti.

“Kısa bir ilişki yaşadık. Ona karşı koyamıyordum. Gelip istediği her şeyi alan bir doğal afet gibiydi. Gabriel ise çok... farklıydı.” Laine seçtiği kelimelere dikkat ediyordu ama Patrik’le Gösta ne demek istediğini kolaylıkla anlamışlardı.

“Gabriel’le epey bir süredir çocuk sahibi olmaya çalışıyorduk ve hamile kaldığım ortaya çıktığında çok sevindi. Bebek ondan da, Johannes’ten de olabilirdi ama ne olursa olsun bebeğin Johannes’ten olmasını çok istiyordum. Onun oğlunu doğurmak... muhteşem olurdu! Çok yaşam doluydu, çok güzeldi, çok... canlıydı.”

Gözlerine yayılan pırıltı, hatlarını aydınlatarak on yıl genç görünmesini sağladı. Johannes’e âşık olduğuna şüphe yoktu. İlişkilerini düşünmek onca yıl sonra bile kızarmasına sebep oluyordu.

“Gabriel’in değil de, Johannes’in çocuğu olduğunu nereden anladınız?”

“Onu görür görmez, göğsüme koydukları anda anladım.

Patrik “Peki, Johannes Jacob’un kendi oğlu olduğunu biliyor muydu?” diye sordu.

“Ah, evet. Onu çok da seviyordu. Her ne kadar daha fazlasını istemiş olsam da, Johannes için gelip geçici bir eğlence olduğumu hep biliyordum ama Jacob’la ilişkileri farklıydı. Gabriel şehir dışına çıktığında, Johannes sık sık onunla oynamaya gelirdi. Jacob bu ziyaretleri anlatabilecek yaşa gelene kadar devam etti ama sonra durmak zorunda kaldı.” Laine üzüntüyle anlatıyordu. “İlk çocuğunu kardeşinin büyüttüğünü görmekten nefret ediyordu ama yaşadığı hayattan vazgeçmeye de hazır değildi.” Ardından gönülsüzce itiraf etti: “Solweig’den vazgeçmeye de hazır değildi.”

Patrik anlayışlı bir tavırla sordu: “Peki hayat sizin açınızdan nasıldı?”

Laine omuz silkti. “Başta kâbus gibiydi. Johannes’le Solveig’e bu kadar yakın oturmak, onları oğullarıyla, Jacob’un kardeşleriyle görmek... Ama oğlum vardı ve yıllar sonra Linda geldi. Bu imkânsız gelebilir ama yıllar içinde Gabriel’i sevmeyi öğrendim. Johannes’i sevdiğim gibi değildi ama daha gerçekçi bir biçimde sevdim. Johannes, insanın mahvolmadan sevebileceği biri değildi. Gabriel’e olan sevgim o kadar heyecanlı değildi ama daha kolaydı.”

“Jacob hastalandığında gerçeğin ortaya çıkacağından korkmadınız mı?”

Laine sert bir sesle “Hayır, çok daha fazla korktuğum şeyler vardı” dedi. “Jacob ölseydi, hiçbir şeyin anlamı kalmazdı. Babasının kim olduğu bunların en hafifiydi.” Ardından sesi yumuşadı. “Ama Johannes çok üzülüyordu. Jacob hasta olduğu ve elinden bir şey gelmediği için kendini çok çaresiz hissediyordu. Korkusunu açıkça gösterip, hastanede oğlunun ya-

nında bile oturamıyordu.” Eski zamanlara dalıp gitmişti ama kendini toparlayarak şimdiki zamana döndü.

Gösta kahve koymak için kalktı. Demliğı kaldırıp Patrik’e sorarcasına bakınca Patrik başıyla onayladı. Gösta yerine otururken sordu: “Bir şeylerden şüphelenen, bilen kimse yok muydu? Sırrınızı kimseye açmadınız mı?”

Laine kaşlarını çattı. “Evet, Johannes zayıf bir anında Solveig’e Jacob’u anlatmış. Johannes hayattayken Solveig bir şey yapmaya cesaret edemedi ama o öldükten sonra bir şeyler ima etmeye ve sonra da parası bittikçe daha da büyük taleplerde bulunmaya başladı.”

Gösta “Yani şantaj mı yapıyordu?” diye sordu.

Laine başıyla onayladı. “Evet, yirmi dört yıldır ona para veriyorum.”

“Bunu Gabriel’e fark ettirmeden nasıl yaptınız? Büyük meblağlar söz konusu olmalı.”

Laine tekrar başını salladı. “Kolay olmadı. Ama Gabriel çiftliğin muhasebesi konusunda titiz olsa da bana hiç cimrilik etmemiştir. Alışveriş, kişisel harcamalar ve genel ev giderleri için ne zaman para istesem vermiştir. Solveig’e ödeme yapabilmek için idareli kullanmam gerekti. Aldığımın çoğunu ona veriyordum.” Sesi hüzünlü ama biraz daha güvenliydi. “Sanırım artık Gabriel’e her şeyi anlatmaktan başka çarem kalmadı. Yani bundan sonra Solveig’le böyle bir sorunum olmayacak.”

Yüzünde acı bir gülümseme belirdi ama kısa süre sonra tekrar ciddileşti. Patrik’in gözlerinin içine baktı. “Bu olanların iyi bir yanı varsa, o da her ne kadar otuz beş yıl boyunca hep korksam da, artık Gabriel’in ne düşüneceğini hiç umursamıyor olmamdır. Benim için hayatımdaki en önemli şey çocuklarım: Jacob ve Linda. Bu yüzden Jacob’un temize çıkmış olması dışında hiçbir şeyin önemi yok – temize çıktığını sanıyorum, değil mi?” Bunu söylerken gözlerini kısarak ikisine de meydan okurcasına bakmıştı.

“Evet, öyle görünüyor, doğru.”

“O zaman neden hâlâ tutuyorsunuz onu? Jacob’u alıp gidebilir miyim artık?”

Patrik sakince “Evet, alabilirsiniz” dedi. “Ama sizden bir ricamız olacak. Jacob bu olaylarla ilgili bir şey biliyor ve kendi iyiliği için bizimle konuşması çok önemli. Onunla burada biraz vakit geçirip her şeyi konuşun. Bildiklerini saklamaması için onu ikna etmeye çalışın.”

Laine homurdandı. “Aslında onu anlıyorum. Ona ve ailemize yaptıklarınızdan sonra size niye yardım etsin ki?”

“Çünkü her şeyi ne kadar hızlı çözersek, hepiniz hayatlarınıza o kadar çabuk dönersiniz.”

Bu kadar ikna edici konuşmak Patrik’e çok zor gelmişti. Analiz sonuçlarının, failin Jacob olmadığını gösterdiğini ama katilin Johannes’le akrabalığı *olan biri* olduğunu söylemek istemiyordu. Bu, ellerindeki son kozdu ve kesinlikle gerekmediği sürece bu kozu oynamak istemiyordu. O zamana kadar Laine’nin söylediklerine inanmasını ve mantığını kabul etmesini umuyordu. Biraz bekledikten sonra istediği cevabı aldı. Laine başını sallayarak kabul etti.

“Elimden geleni yaparım. Ama haklı olduğunuzdan emin değilim. Jacob’un bu konuda herhangi birinden daha fazla bir şey bildiğini sanmıyorum.”

Patrik “Göreceğiz” diye kısaca cevapladı. “Geliyor musunuz?”

Laine tutuk adımlarla sorgu odasına doğru yürüdü.

Gösta kaşlarını çatarak Patrik’e döndü. “Johannes’in öldürüldüğünü neden söylemedin ona?”

Patrik omuz silkti. “Bilmiyorum. Ama ikisinin arasını ne kadar karıştırırsam o kadar iyi olacakmış gibi geldi. Jacob, Laine’ye söyleyecektir ve umarım bu haber de Laine’nin dengesini sarsacaktır. Belki ama belki, o zaman içlerinden birinin açılmasını sağlayabiliriz.”

Gösta “Sence Laine de mi bir şey saklıyor?” diye sordu.

“Bilmiyorum ama Jacob’un şüpheliler listesinden silindiğini söylediğimde yüzündeki ifadeyi görmedin mi? Şaşırdı.”

Gösta “Umarım haklısındır” dedi bitkinlikle yüzünü ovuşturarak. Uzun bir gün olmuştu.

“İkisi konuşana kadar bekleyeceğiz. Sonra eve gidip bir şeyler yiyip uyuyacağız. Bitap düşersek bir işe yaramayız.”

Oturup beklediler.

Solveig dışarıda bir sesler duyduğunu sandı. Ama sonra etraf yine sessizleşti. Omuz silkip dikkatini yine albümlerine verdi. Son günlerdeki duygusal çalkantılardan sonra, yıpranmış fotoğrafların güvenli dünyasına dalmak iyi gelmişti. Yıllar içinde biraz sararıp solmuş olsalar da, asla değişmiyorlardı.

Mutfak saatine baktı. Oğlanlar canları istediğinde gelip gidiyorlardı ama bu akşam, yemeğe geleceklerine söz vermişlerdi. Robert, Captain Falck’s’tan pizza getirecekti. Solveig karnının guruldamaya başladığını hissediyordu. O sırada dışarıdaki çakıllarda ayak seslerini duyunca kalkıp bardak ve çatal-bıçak çıkarmaya başladı. Tabaka gerek yoktu. Her zaman kutudan yerlerdi

Robert mutfaktaki sedire pizzaları bırakıp etrafa bakındıktan sonra “Stefan nerede?” diye sordu.

“Seninledir sanıyordum. Saatler oldu görmeyeli.”

“Muhtemelen barakadadır. Bir bakayım.”

Solveig pizzasının kapağını açgözlülükle kaldırırken oğlunun arkasından seslendi: “Söyle de acele etsin. Beklemeye niyetim yok.”

Robert barakaya yaklaşırken “Stefan?” diye seslendi ama cevap gelmedi. Tamam, bu bir şey ifade etmiyordu. Stefan orada otururken bazen resmen kör ve sağır gibi oluyordu.

“Stefan?” Sesini biraz daha yükseltti ama sessizliğin içinde bir tek kendi sesi duyuluyordu.

Sinirlenerek, hayallere daldığı için kardeşini azarlamak üzere barakanın kapısını açtı. Açmasıyla birlikte bu düşüncesi kayboldu.

“Stefan! Bu da ne?”

Kardeşi başının etrafında kırmızı bir haleyle yerde yatıyordu. Robert kırmızılığın kan olduğunu sonradan anladı. Stefan hareketsizdi.

“Stefan!” Robert’in sesi ağlamaklı bir hal aldı ve göğsü hıçkırıklarla düğümlendi. Yanına çökerek ellerini kardeşinin dövülmüş bedeninde kararsızca gezdirmeye başladı. Yardım etmek istiyor ama nasıl yapılacağını bilmiyordu. Ona dokunup da yaralarını daha beter etmekten korkuyordu. Kardeşi inleyince harekete geçti. Kana bulanmış dizleriyle yerden kalkıp eve koştu.

“Anne! Anne!”

Solveig kapıyı açıp gözlerini kısarak baktı. Yemeğe başlamış olduğu için ağzı ve parmakları yağ içindeydi. Rahatsız edildiği için sinirlenmişti.

“Ne bu gürültü?” Ardından Robert’in giysilerindeki lekelere gördü. Boya olmadıklarını anlamıştı. “Ne oldu? Stefan mı?”

Biçimsiz vücudunun müsaade ettiği kadar hızla barakaya doğru koştu ama oraya varamadan Robert ona yetişti.

“İçeri girme. Yaşıyor ama biri onu çok fena dövmüş. Kötü görünüyor. Ambulans çağırmamız gerek!”

Solveig “Kim...” diyerek, eklemleri gevşemiş bir oyuncak bebek gibi Robert’in kollarına yığıldı. Robert öfkeyle çekildi ve annesini ayaklarının üzerinde durmaya zorladı.

“Bunun önemi yok. Önce Stefan’a yardım çağırarak zorundayız! İçeri girip hemen telefon et. Ben de Stefan’ın yanına döneceğim. Kliniği de ara. Ambulans Uddevalla’dan gelecek.”

Robert generallere yakışır bir otoriteyle emir verince Solveig derhal harekete geçti. O eve koşunca, Robert de yardı-

mın geleceğini bilmenin verdiği güvenle kardeşinin yanına gitti.

Doktor Jacobsson geldiğinde, sabah hangi koşullar altında görüştükleri kimsenin aklına gelmedi. Robert içi rahat bir şekilde geri çekildi. İşinin ehli biri durumu kontrol altına aldığı için minnettardı. Öntan'yı duymak üzere gergince bekledi.

“Yaşıyor ama mümkün olduğunca hızlı bir şekilde hastaneye götürmeliyiz. Duyduğum kadarıyla ambulans yoldaymış.”

Robert kısık bir sesle, “Evet” dedi.

“İçeri git de bir battaniye getir.”

Robert, doktorun battaniyeyi ihtiyacı olduğu için değil de, ona bir görev vermek için istediğini anlayacak kadar akıllıydı. Ama bir görevi olduğu için minnettardı ve denileni seve seve yaptı. Barakanın girişinde sessizce ağlayarak titreyen Solveig'in yanından zorlukla geçti. Onu teselli edecek gücü kalmamıştı. Bütün gücünü dağılmamak için harcıyordu. Solveig tek başına idare etmek zorundaydı. Uzaktan siren sesleri duydu. Ağaçların arasından yanıp sönen mavi ışıkları gördüğüne hiç bu kadar sevinmemişti.

Laine yarım saat boyunca Jacob'la soruşturma odasında oturdu. Patrik kulağını duvara dayayıp dinlemek istiyordu ama sabırlı olmaya çalıştı. Sabırsızlığına ihanet eden tek şey, yere pat pat vuran ayaklarıydı. Gösta'yla odalarına çekilmiş, bir şeylerle uğraşmaya çalışıyorlardı ama zor oluyordu. Patrik bütün bu maskaralığın sonunda ne elde edeceklerini bilmeyi çok istiyordu ama hiçbir fikri yoktu. Sadece Laine'nin Jacob'u konuşturmak için elinden geleni yapmasını umuyordu. Gerçi daha da içine kapanmasına sebep olabilirdi. İki türlü de gelişebilirdi. Sorun da buydu. Olası bir kazancın karşısındaki riskleri tartmak, çoğu zaman mantıklı bir açıklaması olmayan hareketlere yol açıyordu.

Kan tahlilleriyle ilgili bir sonuç almak için sabaha kadar beklemek zorunda olmak da sinirlerini bozuyordu. Jenny'yle ilgili her türlü kanıt incelemek için bütün gece çalışabilirdi; tabii elinde kanıt olsaydı. Ama şu anda ellerinde sadece kan örnekleri vardı. Jacob'un örneğinin katille uyumlu çıkacağı ihtimaline güvenmişti. Oysa artık bütün teorisi çökmüştü. Önündeki boş kâğıda bakıyordu. Başladıkları noktaya geri dönmüşlerdi. Jenny dışarılarda bir yerlerdeydi ama şimdi eskisinden de az şey biliyorlarmış gibi geliyordu. Şimdiye kadar elde ettikleri en elle tutulur sonuç, bir aileyi dağıtmış ve yirmi dört yıl önceki bir cinayeti ortaya çıkarmış olmalarıydı. Onun dışında hiçbir şey yoktu.

Yüzüncü kez saate baktı ve öfkeyle, elindeki kalemi masaya vurmaya başladı. Belki, ama belki, şu anda Jacob annesine davayı tek hamlede çözecek detayları anlatıyordu. Belki...

On beş dakika sonra, annesiyle oğlundan herhangi bir ipucu elde etme umutları tamamen suya düşmüştü. Sorgu odasının kapısı açılınca yerinden fırlayıp onları karşılamaya gitti. İfadesiz iki yüzle karşılaştı. Taş kesilmiş gözlerle ona meydan okuyarak bakıyorlardı ve Patrik gördüğü anda Jacob'un sakladığı sır her neyse bunu kendi isteğiyle vermeyeceğini anladı.

Laine buz gibi bir sesle "Oğlumu götürebileceğimi söylemişsiniz" dedi.

Patrik "Evet" diye karşılık verdi. Söyleyecek başka bir şeyi yoktu.

Artık az önce Gösta'ya söz verdiği şeyi yapabilirlerdi. Eve gidip, yemek yiyip uyuyabilirlerdi. Ertesi gün işe, yenilenmiş bir enerjiyle gelebilmeyi umuyordu.

Hasta annesine neler olacağını düşünerek endişelendi. Babası ona tek başına nasıl bakacaktı? Artık karanlıkta yalnız kalmış olmanın verdiği dehşet yüzünden, onu bulacaklarına dair umudunu yavaş yavaş yitiriyordu. Öteki kızın yumuşak teni olmayınca karanlık sanki daha da kara geliyordu.

Koku da rahatsız ediyordu. Ölümün tatlı, tiksindirici kokusu diğer kokuları bastırıyordu. Dışkılarının kokusu bile o iğrenç kokunun içinde kayboluyordu. Üstelik midesinde hiçbir şey olmadığı için defalarca safra kusmuştu. Artık ölüme karşı bir özlem duymaya başlamıştı. Bu onu her şeyden daha çok korkutuyordu. Ölüm onunla flört etmeye, kulağına acıyı ve eziyeti yok edeceğini fısıldamaya başlamıştı.

Yukarıdaki ayak seslerini bekledi. Açılan kapağın sesini. Sürüklenen tahtaların ve sonra yine yavaş yavaş aşağı inen ayakların sesini. Onları bir dahaki duyuşunun son duyuşu olacağını biliyordu. Vücudu artık daha fazla acıyı kaldırmayacaktı ve diğer kız gibi o da ölümün baştan çıkarıcılığına kapılacaktı.

Adeta sözleşmişçesine, korktuğu sesleri duydu. Kederle kendini ölüme hazırladı.

O akşam Patrik'in eve biraz daha erken gelmesi harika olmuştu. Bu şartlar altında pek beklediği bir şey değildi. Erica, kendisi de hamile olduğu için, hayatında ilk kez bir ebeveynin endişesini tam olarak anlayabiliyor, Jenny Möller'in anesiyle babasının çektiği acıyı hissedebiliyordu.

Birden, bütün gün bu kadar mutlu olduğu için kendini suçlu hissetti. Misafirleri gittiğinden beri eve bir huzur gelmiş, karnını tekmeleyen bebekle sohbet etmeye, uzanıp dinlenmeye ve güzel bir kitap okumaya fırsat bulmuştu. Hatta Galärbacken'deki markete kadar yürümüş, yiyecek güzel bir şeylerle bir torba tatlı alıp gelmişti. Tatlılar şu anda kendini biraz suçlu hissetmesine sebep oluyordu. Doktor, şekerin hamile bir kadının beslenmesinde çok sağlıklı bir şey olmadığını sert bir dille belirtmişti. Büyük miktarlarda tüketilirse çocuğun bir şeker bağımlısına dönüşmesine bile sebep olabiliyordu. Erica kendi kendine, tabii ki bunun için çok büyük miktarlar gerekeceğini mırıldanmıştı ama yine de doktorun sözleri zihninde yankılanıp duruyordu. Buzdolabının kapağında yememesi gereken şeylerin listesi vardı. Bazen sağlıklı bir bebek doğurmak imkânsızmış gibi geliyordu. Mesela belirli balık türlerini hiç yiyemezken, bazılarını yemesine izin vardı ama onları da en fazla haftada bir yiyebiliyordu. Sonra bir de tuzlu su ya da tatlı su balığı sorunu vardı... Peynir me-

selesi de cabası. Erica her tür peynire bayılıyordu ve hangilerini yiyip hangilerini yiyemeyeceğini ezberlemişti. Korktuğu başına gelmiş, küflü peynirler yasak listesine girmişti ve emzirmeyi bitirir bitirmez, kendini nasıl peynire ve kırmızı şaraba boğacağına dair fanteziler kuruyordu şimdiden.

Yemekleri düşünmeye o kadar dalmıştı ki, Patrik'in kapıdan girdiğini duymadı ve görünce öyle irkildi ki, yüreği ağzına geldi. Kalp atışlarının normale dönmesi zaman aldı.

"Ah, Tanrım! Ödümü patlattın!"

"Affedersin, korkutmak istemezdim. Geldiğimi duymuşsundur diye düşündüm."

Patrik oturma odasındaki kanepeye, Erica'nın yanına kendini bırakıverdi. Erica onun halini görünce çok şaşırıldı.

"Patrik, bembeyaz olmuştun. Bir şey mi buldunuz? Yoksa kızı mı..." Buz gibi bir el kalbini sıkıştırıyor gibiydi.

Patrik başını salladı. "Hayır."

Başka bir şey söylemeyince Erica sabırla bekledi. Bir süre sonra Patrik konuşabildi: "Hayır, bulamadık. Üstelik bugün, daha da geriye gittik."

Birden öne eğilip elleriyle yüzünü kapadı. Erica ona sarıllarak yanağını omzuna dayadı. Sessiz ağlayışını duymaktan ziyade hissediyordu.

"Lanet olsun, daha on yedi yaşında! Aklın alabiliyor mu? On yedi yaşında ve ruh hastası bir bok, ona canının istediğini yapabileceğini düşünüyor. Biz ortalıkta beceriksiz aptallar gibi dolanırken, o kim bilir nelere katlanmak zorunda kalıyor! Ne yaptığımıza dair en ufak bir fikrimiz yok. Bu soruşturmayı tek başımıza yürütebileceğimizi nasıl düşündük? Normalde bisiklet hırsızlarını soruştururuz biz. Hangi beyinsiz bu lanet soruşturmayı yürütmemize izin verdi ki?" Çaresizce ellerini havaya kaldırdı.

"Kimse daha iyisini yapamazdı Patrik. Göteborg'dan bir ekip gönderselerdi ne olacaktı sence? Başka bir seçeneğin var

mıydı? Bölgeyi tanımıyorlar, insanları tanımıyorlar ve burada işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorlar. Daha iyi bir iş çıkaramazlardı, orası kesin. Daha kötü bile olabilirdi. Ayrıca neden böyle düşündüğünü anlasam da, bu işte tek başına değilsiniz ki. Uddevalla, arama ekiplerinde sizinle çalışsınlar diye birkaç kişi gönderdi, bunu unutma. Geçen akşam ortak çabaların nasıl işe yaradığını kendin söyledin. Unuttun mu?”

Erica karşısında bir çocuk varmış gibi konuşuyor ama büyüklük taslamıyordu. Sadece söylediklerini Patrik’in net bir biçimde anlamasını istiyordu. İşe yarıyor gibiydi, çünkü Patrik sakinleşiyor, vücudu gevşemeye başlıyordu.

Patrik gönülsüzce “Evet, büyük ihtimalle haklısın” dedi. “Elimizden geleni yaptık ama yine de her şey çok ümitsiz görünüyor. Zaman akıp gidiyor ve Jenny şu anda belki de ölüren ben evde oturuyorum.”

Sesinde yine panik vardı. Erica omzunu sıktı.

“Şşşt, böyle düşünemezsin.” Sesi sertti. “Şu anda dağılmazsın. Ona ve ailesine bir borcun varsa, o da soğukkanlılığını koruyup çalışmaya devam etmek.”

Patrik sessizce oturuyordu ama Erica, söylediklerini dinlediğinin farkındaydı.

Patrik “Bugün ailesi beni üç kez aradı” dedi. “Dün de dört kez. Vazgeçmek üzereler mi sence?”

Erica “Sanmıyorum” diye karşılık verdi. “Bence sadece işini yapacağına güveniyorlar. Şu anda da işin, yarın tekrar çalışacak gücü toplamak. Kendinizi yiyip bitirmek hiçbirinizin işine yaramaz.”

Patrik, Gösta’ya söylediği sözlerin, yankılanıyormuş gibi Erica’nın ağzından çıktığını duyunca belli belirsiz gülümsedi. Belki de bazen neden bahsettiğini gayet iyi biliyordu.

Karısının tavsiyesini dinlemeye karar verdi. Yediği şeyden tat alamamasına rağmen önüne konan yemeği yedi ve ardından her ne kadar huzursuz bir uyku olsa da, biraz uyu-

du. Rüyasında sarışın genç bir kızın sürekli kendisinden kaçtığını gördü. Ona neredeyse dokunacak kadar yaklaşıyordu ama tutmak için elini uzattığında kız alay eder gibi gülerek kaçıp gidiyordu. Çalar saatin sesiyle uyandığında, soğuk terler içinde bitkin bir haldeydi.

Yanında yatan Erica da gecenin büyük bir kısmında, kız kardeşi Anna için endişelenmişti. Halbuki o sabah, ilk adımı atmamaya karar vermişti. Fakat şafağın gri saatlerinde, hava aydınlanır aydınlanmaz Anna'yı araması gerektiğinden emindi. Yolunda gitmeyen bir şey vardı. Bunu hissedebiliyordu.

Hastane kokusu Solveig'i korkuttu. O steril kokuda, renksiz duvarlarda ve o iç karartıcı resimlerde, sona dair bir şeyler vardı. Gece boyunca bir dakika bile uyuyamamıştı. Etrafındaki herkes yavaş çekimde hareket ediyormuş gibi geliyordu. Personelin giysilerinin hışırtısı, Solveig'in kulaklarını tırmalıyordu. Dünya her an üstüne yıkılacakmış gibiydi. Şafak vakti, doktor ona Stefan'ın hayatının pamuk ipliğine bağlı olduğunu söylemiş, o da şimdiden yas tutmaya başlamıştı. Başka ne yapacaktı ki? Hayatta sahip olduğu her şey parmaklarının arasından kayıp gitmiş, rüzgârla savrulmuştu. Ömrü boyunca tutunmaya çalıştığı her şey gitmişti. Johannes, Västergården'deki hayatları, oğullarının geleceği... Hepsi boşluğa karışmış ve onu kendi dünyasına çekilmeye zorlamıştı.

Ama artık kaçamıyordu. Hakikat; rüyalar, sesler ve kollar şeklinde üstüne gelirken bunu yapamıyordu. Şu anda Stefan'ın vücudunu kesip biçiyorlardı ve bu gerçek, kaçamayacağı kadar somuttu.

Tanrı'yla ilişkisini bitireli uzun süre olmuştu ama şimdi bütün coşkusuyla dua ediyordu. Çocukluğundan hatırladığı bütün duaları ezberinden hızlı hızlı okuyor, asla tutamayacağı sözler vererek bunların Stefan'ı hayatta tutması için yalvarıyordu. Yanında Robert oturuyordu. Şoke olmuş ifade-

si gece boyunca hiç değişmemişti. Solveig ona uzanıp dokunmaktan, annelik yapmaktan ve onu teselli etmekten başka bir şey istemiyordu. Ama aradan o kadar uzun yıllar geçmişti ki... Anaç bir duygu gösterme şansı kalmamıştı artık. Tek ortak noktaları, yatakta yatan adama karşı duydukları sevgiydi. İçlerinde en iyisinin o olduğundan emin bir halde, iki yabancı gibi, sessizce, yan yana oturuyorlardı.

Koridorun sonunda tanıdık biri belirdi. Linda, nasıl karşılanacağını bilemiyormuş gibi, duvar boyunca sessizce yürüyordu. Ama Stefan'ın durumu, Solveig'i de, Robert'i de takatsiz bırakmıştı.

Linda sessizce Robert'in yanına oturup bir süre bekledi. "Durumu nasıl?" diye sordu, cesaretini topladığında. "Babam bu sabah onu arayıp olanları anlattığınızı söyledi."

Solveig gözlerini uzakta bir noktaya dikerek "Evet, Gabriel'in bilmesi gerekir diye düşündüm" dedi. "Sonuçta aile her şeyden önce gelir. Bilmesi gerekir diye düşündüm sadece..." Sesi yavaş yavaş söndü. Linda da sadece başını sallamakla yetindi.

Solveig devam etti: "Hâlâ ameliyattalar. Bizim de tek bildiğimiz... tek bildiğimiz ölebileceği."

Linda "Bunu kim yaptı?" diye sordu. Bir cevap almadan Solveig'in sessizliğe gömülmesine izin vermeyecek gibiydi.

Robert "Bilmiyoruz" dedi. "Ama hangi puşt yaptıysa, bedelini ödeyecek!"

Şok halinden çıkarak sandalyenin kolçağına sert bir yumruk indirdi. Solveig ise tek kelime etmedi.

Robert "Bu arada, senin ne işin var burada?" dedi. Bu kadar az görüştükleri kuzininin hastaneye gelmiş olmasının tuhaflığını yeni fark etmişti.

"Ben... biz... ben..." Stefan'la aralarındaki ilişkiyi en iyi tanımlayacak kelimeleri ararken kekeleydi. Robert'in bilmemesine şaşırmıştı. Stefan ilişkilerinden ağabeyine bahsetmedi-

ğini söylemişti ama yine de bir şeyler söylemiştir diye tahmin ediyordu. Stefan'ın ilişkilerini gizli tutmak istemesi, ona ne kadar önem verdiğinin bir kanıtıydı ve Linda bunu kavradığında utandı.

“Biz... biz sık sık görüşüyorduk Stefan'la.” Bu esnada gözlerini kusursuz manikürlü tırnaklarından ayırmıyordu.

“Ne demek görüşmek?” Robert hayretler içerisinde baktı. Ardından kafasına dank etti. “Ha, yani siz... tamam...” Güldü. “Bak sen şu işe. Çok ilginç. Küçük kardeşim. Tam bir aygırmış.” Ardından neden orada olduklarını hatırlayınca gülüşü boğazında düğümlendi ve acı ifadesi geri geldi.

Saatler geçerken, üçü de bunaltıcı bekleme odasında tek sıra halinde sessizce oturdular. Koridordan gelen her ayak sesinde kaygıyla, gelip onlara haber verecek beyaz önlüklü bir doktor görmeyi beklediler. Birbirlerinden habersiz, hepsi de dua ediyorlardı.

Solveig sabahın erken saatlerinde aradığında Gabriel hissettiği sevgi karşısında şaşırılmıştı. Aileler arasındaki kan davası o kadar uzun süredir devam ediyordu ki, düşmanlık alışkanlık haline gelmişti ama Stefan'ın durumunu öğrendiğinde bütün o eski kin kaybolup gitmişti. Stefan kardeşinin oğluydu; kanından canından biriydi ve önemli olan tek şey de buydu. Yine de hastaneye gitmek o kadar da kolay olmayacaktı. Nedense ikiye bölünmüş gibi geliyordu ve Linda gideceğini söylediğinde çok memnun olmuştu. Normalde taksiye binmeyi müsrifliğin zirvesi olarak görmesine rağmen, Uddevalla'ya gitmesi için taksi parası bile vermişti.

Büyük çalışma masasında ne yapacağını bilmez bir halde oturuyordu. Bütün dünyası altüst olmuş gibiydi ve durum giderek kötüleşiyordu. Son yirmi dört saat içinde her şey tepe taklak olmuştu: Jacob'un sorguya alınması, Västergården'in aranması, bütün ailenin kan örneği vermek durumunda kal-

ması ve şimdi de Stefan'ın hastanede ölüm kalım mücadelesi vermesi. Bütün hayatını adadığı o güvenlik hissi gözlerinin önünde darmadağın oluyordu.

Karşı duvardaki aynada sanki ilk defa görüyormuş gibi yüzüne baktı. Bir bakıma öyleydi de. Son birkaç günde ne kadar yaşlandığını kendi gözleriyle gördü. Gözlerindeki canlılık gitmiş, yüzü endişeden kırışmış ve normalde bakımlı olan saçları darmadağın olmuştur. Gabriel hayal kırıklığına uğramıştı. Kendini her zaman her türlü zorlukla başa çıkabilecek, insanların kötü günlerinde güvenebilecekleri bir adam olarak görürdü. Ama Laine daha güçlü çıkmıştı. Belki de öyle olduğunu hep biliyordu. Belki Laine de bunun farkındaydı ama Gabriel'in daha mutlu olacağını bildiği için o mutlu yarılsamayla yaşamasına izin vermişti. İçine sıcaklık bir duygu yayıldı. Sessiz bir sevgi. Uzun süredir, bencilce küçümsemesinin ardında, derinlerde gömülü duran ve ancak şimdi dışarı çıkma fırsatı bulmuş bir şey. Belki de bütün bu sefaletten yine de iyi bir şeyler çıkabilirdi.

Kapının çalınmasıyla derin düşünceleri yarıda kesildi.

"Gir."

Laine yavaşça odaya girerken Gabriel, onda nasıl bir dönüşümün gerçekleştiğini bir kez daha fark etti. Laine'nin yüzündeki gergin ifade ve kıpır kıpır oynayan elleri gitmişti; hatta artık dik durduğu için daha bile uzun görünüyordu.

Gabriel "Günaydın canım. İyi uyudun mu?" diye sordu.

Laine evet anlamında başını sallayıp çalışma odasında misafirlere ayırdıkları iki koltuktan birine oturdu. Gabriel meraklı bir ifadeyle bakıyordu. Laine'nin gözlerinin altındaki halkalar, olumlu cevabını yalanlıyordu. Dün Jacob'u karakoldan almaya gittikten sonra pek bir şey söylememişti. Sadece yorgun olduğunu mırıldanıp odasına yatmaya gitmişti. Bir şeyler oluyordu; artık bunu hissedebiliyordu. Laine odaya girdiğinden beri bir kez bile yüzüne bakmamıştı.

Onun yerine, aşırı bir dikkatle ayakkabılarına bakıyordu. Gabriel içindeki kaygının arttığını hissedebiliyordu ama önce Laine'ye Stefan'ı anlatmalıydı. Laine ilgilenmiş gibi göründü ama sanki Gabriel'in söylediklerini tam kavrayamamış gibiydi. Kafası o kadar meşguldü ki, Stefan'ın dövülmesi bile dikkatini çekememişti. Artık Gabriel'in bütün ikaz lambaları aynı anda yanıp sönmeye başlamıştı.

"Bir şey mi oldu? Dün karakolda bir şey mi oldu? Dün akşam Marita'yla konuştum, Jacob'u serbest bıraktıklarını söyledi. Yoksa..." Nasıl devam edeceğini bilemedi. Düşünceler kafasında uçuşup duruyor, aklına gelen açıklamaları bir biri ardına reddediyordu.

"Hayır, Jacob bütün şüphelerden kurtuldu."

"Ne? Bu harika!" Gabriel'in yüzü aydınlanmıştı. "Nasıl... ne oldu da..."

Laine hâlâ aynı asık suratlı ifadeyle, yüzüne bakmaktan kaçıyor.

"O konuya girmeden önce, bilmen gereken başka bir şey var." Duraksadı. "Johannes, o..."

Gabriel sandalyesinde sabırsızca kıpırdanıyordu. "Evet, ne olmuş Johannes'e? O talihsiz mezardan çıkarma olayı mı?"

"Evet, öyle de denebilir." Bir kez daha duraksadı. Gabriel ağzındaki baklayı çıkarması için onu sarsmak istedi. Ardından Laine derin bir nefes daha aldı ve her şeyi o kadar hızlı anlattı ki, Gabriel yetişmekte zorlandı.

"Jacob'a, Johannes'in kemiklerini incelediklerini ve intihar etmediğinin anlaşıldığını söylemişler. Öldürülmüş."

Gabriel'in elinde tuttuğu kalem masaya düştü. Laine'ye aklını kaybetmiş gibi baktı.

"Evet, biliyorum, son derece saçma geliyor ama anlaşılan eminler. Biri Johannes'i öldürmüştü."

"Kim olduğunu biliyorlar mı?" O sırada aklına söyleyecek bir tek bu gelmişti.

Laine “Bilmiyorlar herhalde” diye çıktı. “Daha yeni keşfetmişler ve üzerinden o kadar yıl geçtiği için de...” Ellerini açarak havaya kaldırdı.

Gabriel “Bayağı büyük bir habermiş, orası kesin. Ama bana Jacob’u anlat. Polis özür diledi mi?” dedi.

Laine homurdandı. “Dediğim gibi, artık şüpheli değil. Zaten bildiğimiz bir şeyi kanıtlamış oldular.”

“Hiç de sürpriz olmadı. An meselesiydi zaten. Ama nasıl...”

“Dün bizden aldıkları kan örnekleri. Kanını katilin ardında bıraktığı birtakım izlerle karşılaştırmışlar ve uymamış.”

Gabriel düğümün çözüldüğünü hissederek kendini beğenmiş bir ifadeyle “Sorsalardı bunu başından söyleyebilirdim. Hafızam beni yanıltmıyorsa söyledim de” dedi. “Neden biraz şampanyayla kutlamıyoruz bunu Laine? Neden bu kadar üzgün görüldüğünü anlamıyorum.”

Laine başını kaldırıp gözlerinin içine baktı. “Çünkü senin kanını da analiz etmişler.”

Gabriel gülerken “Benimki de uyumlu çıkmış olamaz tabii” dedi.

“Hayır, katilinkiyle uyumlu değil. Ama... Jacob’unkiyle de değil.”

“Ne? Ne demek istiyorsun? Uymuyor mu? Ne açıdan?”

“Jacob’un babası olmadığını anlamışlar.”

Ardından gelen sessizlik, patlama gibiydi. Gabriel bir kez daha aynada kendi yüzünü gördü. Bu kez kendisini tanıyamadı bile. Ağzı açık kalmış bir yabancı, fal taşı gibi açılmış gözlerle kendisine bakıyordu. Kendine bakamayıp başını çevirdi.

Laine, sanki dünyanın derdi omuzlarından kalkmış gibi görünüyordu ve yüzüne bir ışıltı yayılmıştı. Gabriel karısının rahatladığını fark etti. Birden, bu sırrı onca yıl saklamanın ne kadar büyük bir yük olduğunu fark etti ama sonra öfkesi tüm gücüyle ortaya çıktı.

“Sen ne diyorsun be?” diye kükredi. O kadar bağırmıştı ki Laine yerinden sıçradı.

“Haklılar. Jacob’un babası sen değilsin.”

“Kimmiş o zaman?”

Sessizlik oldu. Gabriel gerçeği yavaş yavaş kavıyordu. Arkasına yaslanıp fısıldadı: “Johannes.”

Laine’nin doğrulaması gerekmedi. Birden her şey netliğe kavuşmuştu ve kendi aptallığına küfretti. Nasıl olmuştu da daha önce fark edememişti! Kaçak bakışmalar, evde değilken birinin gelmiş olduğunu hissetmesi, Jacob’un kardeşiyle esrarengiz benzerliği.

“Ama neden...”

“Neden Johannes’le bir ilişki yaşadığımı mı soruyorsun?” Laine’nin sesine soğuk, metalik bir ton yayılmıştı. “Çünkü o senin tam zıddındı. Senin için hep ikinci seçeneğim ben. Pratik sebepler yüzünden seçilmiş bir eş, yerini bilip seni mümkün olduğunca az kızdırarak hayatının hep hayal ettiğin gibi olmasını sağlayacak biriydim. Her şey düzenli, mantıklı ve akılcı –ve cansız!– olacaktı!” Sesi yumuşadı. “Johannes yapmak istemediği hiçbir şeyi yapmıyordu. İsteddiği zaman seviyor, istediği zaman nefret ediyor, istediği zaman yaşıyordu... Johannes’le olmak bir doğal afet yaşamak gibiydi. Beni gerçekten gördü, beni *gördü*. Yanımdan geçip gitmedi sadece. Her seviştığımızda ölüp tekrar diriliyormuşum gibiydi.”

Gabriel, sesinde duyduğu tutku karşısında titredi. Ardından Laine’nin ses tonu değişti ve kocasına vakur bir ifadeyle baktı.

“Onca yıldır sana Jacob konusunda yalan söylediğim için gerçekten üzgünüm. İnan, gerçekten üzgünüm ve tüm kalbimle özür diliyorum. Ama Johannes’i sevdiğim için af dilemiyorum.”

İçgüdüsel olarak uzanıp Gabriel’in ellerini tuttu. Gabriel ise ellerini çekmemek için kendini zorladı.

“Çok fırsatın oldu Gabriel. Johannes’i tanımlayan şeylerin birçoğunun senin de içinde olduğunu biliyorum ama dışarı çıkmalarına asla izin vermiyorsun. Birlikte güzel yıllar geçirebilirdik ve ben de seni sevebilirdim. Bir bakıma her şeye rağmen nihayetinde seni sevdim de, ama artık buna izin vermeyeceğini bilecek kadar tanıyorum seni.”

Gabriel tek kelime etmedi. Laine’nin haklı olduğunu biliyordu. Bütün hayatı boyunca kardeşinin gölgesinde yaşamamak için mücadele vermişti. Laine’nin ihaneti onu en zayıf noktasından vurmuştu.

Karısıyla birlikte oğullarının hastanedeki yatağının başında nöbet tuttukları geceleri hatırladı. Oradaki tek kişi olmayı ve oğlunun, Laine de dahil olmak üzere kendisinden başka kimseye önem vermemesini dilerdi. Gabriel’in gözünde Jacob’un ihtiyaç duyduğu tek kişi kendiydi. Dünya bir yana, ikisi bir yanaydı. Şimdi düşününce çok saçma geliyordu, çünkü aslında o bağlantıda yersiz olan *kendisiydi*. Jacob’un yanı başında oturmaya, elini tutup her şeyin yoluna gireceğini söylemeye hakkı olan kişi Johannes’ti. Jacob’un hayatını kurtaran Ephraim’le birlikte. Ephraim ve Johannes. Gabriel’in asla aralarına katılamadığı ebedi ikili. Artık yenilmez görünüyorlardı.

“Peki ya Linda?” Cevabını biliyordu ama yine de sorması gerekiyordu. Tek amacı Laine’yi iğnelemek olsa bile. Laine homurdandı.

“Linda senin kızın. Hiç şüphem yok. Evliliğimiz boyunca tek âşığım Johannes oldu. Şimdi de sonuçlarına katlanmam gerekecek.”

Başka bir soru kafasını daha da meşgul ediyordu.

“Jacob biliyor mu?”

“Jacob biliyor.”

Laine ayağa kalktı, Gabriel’e hüzünle baktı. Ardından yavaşça “Eşyalarımı bugün toplarım. Akşama gitmiş olurum” dedi.

Gabriel nereye gideceğini sormadı. Fark etmiyordu. Hiç bir şey fark etmiyordu.

Haneye tecavüzlerinin üzerini iyi örtmüşlerdi. Çocuklar da, Marita da polisin orada olduğuna dair neredeyse hiç iz görememişlerdi. Aynı zamanda bir şeyler de değişmişti. Tam olarak ne olduğunu söyleyemiyordu ama oradaydı işte. Evlerinin artık her zamanki güvenli yer olmadığını hissediyordu. Evdeki her şeye yabancıların elleri dokunmuş, eşyaları altüst edilip incelenmişti. Kötü bir şey arıyorlardı – onların evinde! Tabii ki İsveç polisi aşırı özen göstermişti ama Marita hayatında ilk kez televizyon haberlerinde izlediği polis devletlerinde ya da diktatörlüklerde hayatın nasıl olduğunu anlar gibi olmuştu. Her an evlerine yapılacak baskınların tehdidiyle yaşayan insanlar için hep üzülmüştü ama insanın sonrasında kendini ne kadar kirlenmiş hissettiğini ya da olabileceklerden ne kadar çok korktuğunu asla tam olarak kavrayamamıştı.

Gece yatakta Jacob'u özlemişti. Yanında yatmasını, elini tutmasını, her şeyin eskisi gibi olacağına dair güvence vermesini istemişti. Ama karakolu aradığında polisler annesinin onu almaya geldiğini söylemiş, Marita da ailesinin evinde kaldığını varsaymıştı. Tabii ki Jacob istese arayabilirdi ama Marita böyle düşündüğü için kendini azarlayarak, küstahça davrandığını söyledi. Jacob her zaman onlar için iyi olan neyse onu yapardı. Eğer evine polis girdi diye kendisinin canı bu kadar sıkıldıysa, tutuklanıp soru bombardımanına tutulan kocasının neler çektiğini hayal bile edemiyordu.

Marita çocukların kahvaltı sofrasını yavaşça topladı. Tereddüt içinde telefonu eline alıp Gabriel'lerin numarasını çevirmeye başladı ama fikrini değiştirip ahizeyi bıraktı. Jacob bugün geç saate kadar uyuyabilirdi; onu rahatsız etmek istemezdi. Tam o sırada telefon çaldı. Marita şaşkınlıkla yerin-

den sıçradı. Ekranda malikânenin numarasını görünce, karşısında Jacob'u bulacağını düşünerek telefonu hevesle açtı.

"Selam Marita, ben Gabriel."

Kaşlarını çattı. Kayınpederinin sesini zor tanımıştı. Yaşlı bir adam gibi konuşuyordu.

"Selam Gabriel. Nasılsınız?"

Neşeli ses tonu, kaygılarını gizliyordu ama Gabriel'in devam etmesini gerginlikle bekliyordu. Birden Jacob'un başına bir şey gelmiş olabileceğini düşündü ama daha soramadan Gabriel konuşmaya başladı. "Jacob evde mi acaba?"

"Jacob mu? Ama Laine onu dün karakoldan almış. Sizde kaldığından emindim."

"Hayır, buraya gelmedi. Laine onu dün gece sizin evin önünde bırakmış." Gabriel'in sesindeki panik, Marita'nın hisleriyle örtüşüyordu.

"Yüce Tanrım, nerede o zaman?" Marita eliyle ağzını kapayarak, korkularında kaybolmamak için mücadele etti.

"Şey yapmış olmalı... Şey olmalı..." Gabriel cümlesini tamamlamamıştı daha da çok kaygılandı. Jacob eve gitmediyse ve onlarda da kalmadıysa, pek fazla seçenek yok demektir. Aklına korkunç bir düşünce geldi.

"Stefan hastanede. Dün evinde saldırıya uğramış" dedi.

"Aman Tanrım, durumu nasıl?"

"Yaşayıp yaşamayacağını bile bilmiyorlar. Linda hastanede, haber alınca arayacaktı."

Marita kendini mutfaktaki sandalyelerden birinin üzerine bıraktı. Göğsüne ağırlar giriyor, nefes almasını zorlaştırıyordu. Boğazı sanki boğuluyormuş gibi tıkanıyordu.

"Sence..." diye söze başladı.

Gabriel zor duyulan bir sesle karşılık verdi: "Hayır, bu mümkün değil. Kimse..."

İkisi de, etrafta serbestçe dolaşan bir katilin varlığından endişe duyuyordu. Ardından derin bir sessizlik geldi.

Gabriel “Polisi ara Marita” dedi. “Ben de oraya geliyorum.” Sonrasında Marita çevir sesini duydu.

Patrik yine kafası bulanık bir halde masasında oturuyordu. Telefona bakıp durmak yerine yapacak bir şey bulmak için kendini zorladı. Kan tahlilleriyle ilgili cevapları almak için beklerken, sabırsızlığına yenilmek üzereydi. Zaman azalıyordu. Birikmiş birkaç idari meseleyi halletmeye karar verdi ve ilgili kâğıtları çıkardı. Yarım saat sonra, hâlâ hiçbir şey yapmadan boşluğa bakıyordu. Az uyumanın verdiği bitkinlik kendini gösteriyordu. Kahvesinden bir yudum aldı ama o anda yüzünü ekşitti. Soğumuştur. Fincanını alıp yenisini koymak üzere kalktığı sırada telefon çaldı. Ahizeye öyle bir atladı ki soğuk kahvenin bir kısmı masaya döküldü.

“Buyrun, ben Patrik Hedström.”

“Jacob kayboldu!”

Adli tıptan haber almaya kendini o kadar hazırlamıştı ki, beyninin vites değiştirmesi birkaç saniye sürdü.

“Efendim?”

“Ben Marita Hult. Kocam dün akşamdan beri kayıp!”

“Kayıp mı?” Hâlâ tam olarak kavrayamamıştı. Yorgunluk yüzünden kafası uyuşuk ve isteksizce çalışıyordu.

“Dün gece eve gelmedi. Anne babasının evinde de kalmamış. Stefan’ın başına gelenleri düşününce...”

Artık ipin ucunu tamamen kaçırmıştı.

“Bir dakika, biraz yavaşlayın. Stefan’a ne oldu?”

“Uddevalla’da hastanede. Dövmüş ve yaşayıp yaşamayacağı belli değil. Aynı kişi Jacob’a da saldırmış olabilir. Belki de bir yerlerde yaralı yatıyor şu anda.”

Marita’nın sesindeki panik arttı ve sonunda Patrik’in zihnini kadının anlattıklarına yetiştirebildi. Stefan Hult’un dövmüşlüğü duymamışlardı; ihbarı Uddevalla’daki meslektaşları almış olmalıydı. Onlarla hemen iletişime geçmeliydi ama şu

anda yapması gereken en önemli şey Jacob'un karısını sakinleştirmektir.

"Marita, eminim Jacob'a bir şey olmamıştır. Ama sizinle konuşması için birini göndereceğim ve Uddevalla'daki karakolu arayıp Stefan hakkında ne bildiklerini öğreneceğim. Meseleyi hafife almıyorum ama bence henüz endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok. Bu tür şeyleri sık sık görüyoruz. O ya da bu sebeple, bir insan kısa bir süre evden uzak kalmayı tercih edebilir. Jacob da dün onunla yaptığımız konuşmanın ardından sıkılmış olabilir. Belki de bir süre yalnız kalmak istemiştir."

Marita öfkeyle "Jacob bana söylemeden asla dışarıda kalmaz. Bunu yapmayacak kadar düşüncelidir" dedi.

"Size inanıyorum ve derhal ilgileneceğimize söz veriyorum. Biri gelip sizinle konuşacak, tamam mı? Kayınvalideniz ve kayınpederinizi arayıp gelmelerini rica ederseniz, aynı zamanda onlarla da konuşabiliriz."

Derhal sağlam önlemler alındığı için rahatlamış gibi görünen Marita "Benim onlara gitmem daha kolay olacaktır" dedi.

"O zaman öyle yapalım." Bir kez daha Marita'yı en kötüsüne inanmaması için cesaretlendirip telefonu kapadı.

Az önceki pasifliği aniden kaybolmuştu. Marita'ya söylediklerine rağmen, Jacob'un kayboluşunda sıra dışı bir şeyler olduğuna inanıyordu. Üstelik Stefan öldüresiye dövüldüyse endişelenmek için geçerli bir sebep de var demekti. Patrik işe Uddevalla'daki meslektaşlarını arayarak başladı.

Birkaç dakika sonra saldırı hakkında bilgi edildi ama Uddevalla'daki meslektaşlarının da bildiği pek bir şey yoktu. Biri dün gece Stefan'ı neredeyse öldürecek kadar kötü dövmüştü. Stefan da bunu yapanı söyleyecek durumda olmadığı için polisin elinde hâlâ bir ipucu yoktu. Solveig ve Robert'le konuşmuşlardı ama ikisi de kulübenin yakınlarında kimseyi görmemişlerdi. Patrik bir an Jacob'dan şüphelendi ama bu

düşünmeden hemen vazgeçti, çünkü Stefan dövüldüğü esnada Jacob karakolda sorguya çekiliyordu.

Patrik nasıl ilerleyeceğinden emin değildi. Harekete geçmeleri gerekiyordu. Öncelikle, birilerinin Uddevalla'daki hastaneye gidip Solveig ve Robert'le konuşarak bir şey bilip bilmediklerini öğrenmesi gerekiyordu. İkinci olarak da, Jacob'un ailesiyle konuşması için malikâneye birini göndermeliydi. Bir süre tereddüt ettikten sonra Uddevalla'ya bizzat gitmeye ve Martin'le Gösta'yı da malikâneye göndermeye karar verdi. Ama tam gitmek üzere kalkmıştı ki, telefon tekrar çaldı. Bu sefer arayan *gerçekten de* adli tıptı.

Heyecan içinde, laboratuvarın söyleyeceklerini dinlemek üzere kendini hazırladı. Belki de sonunda yapbozun aradıkları parçasını bulacaklardı. Ama Patrik az sonra duyacaklarını rüyasında görse inanmazdı.

Martin'le Gösta malikâneye giderken Patrik'in anlattıklarını tartışmışlardı. İkisine de mantıklı gelmiyordu. Ama bu muammaya takılmalarını engelleyen daha acil mevzular vardı. Şu anda yapabilecekleri tek şey başlarını önlerine eğip inatla işlerine devam etmektir.

Ön kapıya çıkan basamakların başında, birkaç büyük bavulun üzerinden atlamaları gerekti. Martin "Acaba kim seyahate çıkıyor?" diye düşündü. Gabriel'in bir iş gezisinde ihtiyaç duyacağından çok daha fazla bavul var gibiydi ve ayrıca çantalarda Laine'ye ait olduklarını düşünmesini sağlayan kadınsı bir dokunuş da vardı.

Bu kez oturma odasına değil, uzun bir koridorun sonundaki mutfığa götürüldüler. Martin burayı görür görmez sevdi. Oturma odası da güzeldi tabii ama daha kişiliksiz bir havası vardı. Mutfak ise konforlu ama malikânenin üzerini boğucu bir örtü gibi kaplayan zarafete inat, rüstik bir sadelikteydi. Martin oturma odasında kendini köylü gibi hissetmişti

ama burada kollarını sıvayıp ateşteki koca tencereleri karıştırabilirmiş gibi hissetti kendini.

Marita köşede, duvara dayalı devasa rüstik bir mutfak masasında oturuyordu. Korkutucu ve beklenmedik bir ortamda güvenli bir sığınak arıyormuş gibiydi. Martin uzaktan çocukların bağırıltılarını duydu. Başını uzatıp bahçeye açılan pencereden dışarı baktığında Jacob'la Marita'nın iki çocuğunun dev bahçede koşturup oynadığını gördü.

Gösta'yla Martin mutfaktakilere başlarıyla selam vermekle yetindiler. Ardından masaya, Marita'nın yanına oturdular. Martin ortama tuhaf bir havanın hâkim olduğunu düşünüyordu ama tam olarak tanımlayamıyordu. Gabriel'le Laine mümkün olduğunca uzak oturmuşlardı ve Martin, birbirlerine bakmamaya özen gösterdiklerini fark etti. Ön kapıdaki bavullar aklına geldi. O anda, Laine'nin Gabriel'e Johannes'le olan ilişkisinden bahsettiğini ve sonucunda ne olduğunu anladı. Havanın bu kadar kasvetli olmasına şaşmamalıydı. Laine'yi malikânede tutan tek şey, Jacob'un kayboluşuydu.

Martin "En başından başlayalım" dedi. "Jacob'u en son hanginiz gördünüz?"

Laine elini hafifçe salladı. "Ben."

"Bu ne zamandı peki?" Sorguyu Gösta devralmıştı.

"Saat sekiz civarıydı. Onu karakoldan aldıktan sonra." Masada kendisine bakan memurlara başını salladı.

Martin "Peki onu nerede bıraktınız?" diye sordu.

"Västergården'e çıkan yolun başında. Onu yukarı kadar götürmeyi teklif ettim ama gerek olmadığını söyledi. Yolun sonundan dönmek biraz zor olduğu ve sadece birkaç yüz metre yürüyeceği için de ısrar etmedim."

Martin devam etti: "Nasıl bir ruh hali içerisindeydi?"

Laine, Gabriel'e kaçamak bir bakış attı. Aslında neden bahsettiklerinin hepsi farkındaydı ama kimse doğrudan söy-

lemek istemiyordu. Birden Marita'nın, muhtemelen Jacob'un değişen aile ilişkilerini henüz bilmediği Martin'in kafasına dank etti. Ama ne yazık ki şu anda buna anlayış gösteremeyecekti. Bütün gerçekleri öğrenmeleri gerekiyordu ve orada oturup inceliklerin derdine düşemezlerdi.

"O..." Laine doğru kelimeyi arıyordu. "Dalgındı. Şoka girmiş gibi göründüğünü bile söyleyebilirim."

Marita önce Laine'ye, sonra da polislere hayretle baktı.

"Neden bahsediyorsunuz? Jacob neden şoka girmiş olsun ki? Ona ne yaptınız dün? Gabriel artık şüpheli olmadığını söyledi. O zaman neden canı sıkkın olsun ki?"

Laine'nin yüzünde beliren hafif seğirme, içinde kopan duygusal fırtınaların tek işaretiydi ama sakince Marita'nın elini tuttu.

"Jacob dün bazı üzücü haberler aldı canım. Uzun yıllar önce yaptığım ama hep içimde sakladığım bir şey vardı. Polis de sağ olsun..." Martin'le Gösta'ya kin dolu bir bakış atarak devam etti: "Dün Jacob bunu öğrendi. Ona hep söylemeye niyetlendim ama yıllar hızla geçiverdi ve sanırım ben de doğru zamanı bekledim."

Marita "Ne için doğru zaman?" diye sordu.

"Jacob'a babasının Gabriel değil, Johannes olduğunu söylemek için."

Gabriel, sanki her hece kalbine saplanan bir bıçakmış gibi suratını ekşitip irkildi. Ama şok ifadesi gitmişti. Akıllı bilgiyi işlemeye başlamıştı ve artık ilk duyduğundaki kadar zorlanmıyordu.

"Ne diyorsunuz siz?" Marita fal taşı gibi açılmış gözlerle bir Laine'ye, bir de Gabriel'e baktı. Ardından çöktü. "Ah Tanrım! Bu onu mahvetmiş olmalı."

Laine sanki tokat yemiş gibi irkildi. "Olan oldu" dedi. "Şu anda önemli olan Jacob'u bulmak ve sonra da..." Duraksadı. "Sonra gerisini hallederiz."

Gabriel elini göğsüne koyarak konuştu. “Laine haklı. Kan tahlilleri ne gösterirse göstereceğin, Jacob kalbimde benim oğlum olarak kalacaktır ve onu bulmamız gerek.”

Gösta “Onu bulacağız” dedi. “Bir süre uzak kalıp düşünmek istemesi o kadar da tuhaf bir şey değil.”

Martin, Gösta istediği zaman o güven verici ses tonuyla konuşabildiği için minnettardı. Şu anda herkesin sinirlerini mükemmel bir biçimde yatıştırmıştı. Martin sakince sorularına devam etti.

“Yani Jacob hiç eve gelmedi mi?”

Marita “Hayır” dedi. “Karakoldan çıkarılarken Laine aradığı için yolda olduklarını biliyordum. Ama sonra gelmeyince, onunla eve gidip orada kalmış olabileceğini düşündüm. Pek ondan beklenecek bir şey değildi ama diğer yandan son zamanlarda o da, ailesi de büyük bir stres altında oldukları için anne babasıyla biraz vakit geçirmek istemiştir diye düşündüm.”

Son cümleyi söylerken Gabriel’e kaçamak bir bakış attı ama Gabriel karşılığında solgun bir ifadeyle gülümsedi. Bu yeni durumla basıl baş edeceklerini bulmaları zaman alacaktı.

Martin “Stefan’ın başına gelenleri nereden duyduunuz?” diye sordu.

“Sabah erkenden Solveig aradı.”

Martin dikkatle “Ben şey... aranızın açık olduğunu sanıyordum” dedi.

“Evet, öyle de diyebilirsiniz. Ama aile ailedir sanırım ve zora düşüldüğünde de...” Gabriel sözcüklerin solup gitmesine izin verdi. “Linda hastanede. Anlaşılan, Stefan’la düşündüğümüzden çok daha yakınlarmış.” Gabriel tuhaf ve acı bir kahkaha attı.

Laine “Başka bir haber aldınız mı?” diye sordu.

Gösta başını salladı. “Hayır, son duyduğumuzda durumu değişmemişti. Ama Patrik Hedström şu anda Uddevalla’ya

gidiyor. Yeni bir şey öğrenirse duyarız. Bir şey olursa, o ya da bu şekilde siz de bizimle aynı anda duyarsınız. Nasılsa Linda sizi arayacaktır.”

Martin ayağa kalktı. “Sanırım ihtiyacımız olan bütün bilgileri aldık.

“Sizce Stefan’ı öldürmeye çalışan kişi, o Alman kızı öldüren kişi miydi?” Marita’nın altdudağı hafifçe titredi. Neden sorduğunu açıklamasına gerek yoktu.

Martin kibarca “Buna inanmak için bir sebebimiz yok” dedi. “Eminim yakında ne olduğunu buluruz. Stefan’la Robert güvenilirmez çevrelerde takıldıkları için muhtemelen saldırgan oralardan çıkacaktır.”

“Şu anda Jacob’u aramak için ne yapıyorsunuz?” Marita inatla devam ediyordu. “Bölgeye arama ekipleri falan gönderiyor musunuz?”

“Hayır, muhtemelen bununla başlamayız. Bir yerde oturmuş, durum üzerine kafa yormakta olduğunu düşünüyorum. Büyük olasılıkla her an eve gelebilir. Yani yapabileceğiniz en iyi şey evde kalmak ve geldiğinde hemen bizi arayıp haber vermek. Tamam mı?”

Kimse tek kelime etmedi. Martin’le Gösta bunu hemfikir oldukları yönünde algıladılar. Gerçekten de polisin henüz yapabileceği bir şey yoktu. Ama Martin, Jacob’un ailesine yansıttığı kadar rahat hissetmiyordu kendini. Jacob’un, Stefan’ın saldırıya uğradığı gece kaybolması tuhaf bir tesadüftü.

Karakola dönerlerken arabada Martin, çalışma arkadaşı Gösta’ya düşündüklerini anlattı. Gösta da ona katılarak başını salladı. Onun da içinden bir ses, her şeyin olması gerektiği gibi olmadığını söylüyordu. Garip tesadüfler gerçek hayatta ender görülen şeylerdi; bir polisin bel bağlayabileceği bir şey değildi bu. Patrik’in daha fazla bilgi edinebilmesini umuyorlardı.

Başını çatlatan bir ağrıya ve ağzında iğrenç bir tatla uyandı. Jenny nerede olduğunu bilmiyordu. En son hatırladığı şey, kendisini almak üzere duran bir arabada oturduğunu ve şimdiyse garip, karanlık bir gerçekliğe fırlatılıp atılmıştı. Başta hiç korkmamıştı. Bir rüya gibi gelmişti; her an uyanıp kendisini yine ailesinin karavanında bulmayı beklemişti.

Bir süre sonra bunun uyanıp kurtulacağı bir rüya olmadığı gerçeğini yavaş yavaş kavradı. Panik içinde karanlıkta el yordamıyla arandı. Parmaklarıyla, uzaktaki duvarın orada tahta plakalar olduğunu hissetti. Bir merdiven. Her basamağı yoklayarak, yavaşça merdivenlerden yukarı tırmandı. Küt diye başını çarptı. Tavan, birkaç basamaktan fazlasını çıkmasını engelliyordu. Klostrofobi hissi güçlendi. Tavan çok alçak olduğu için zorlukla ayakta durabileceğini tahmin etti. El yordamıyla duvarlar boyunca ilerlemesi de çok uzun sürmemişti. Mekânın genişliği iki metreden fazla değildi. Panik içinde basamakların tepesinde diz çöktü ve yukarı ittirince, tahtanın birazcık esnediğini hissetti. Ama yerinden kıpırdamıyordu. Metalik bir tangırtı duydu ve diğer tarafta muhtemelen bir asma kilit olduğuna kanaat getirdi.

Kapağı itmeyi birkaç kez daha denedikten sonra çaresizlikle aşağı inip toprak zemine oturdu ve kollarını dizlerine sardı. Başının üzerindeki ayak seslerini duyunca içgüdüsel

olarak mümkün olduğunca uzaklaşmıştı.

Adam merdivenlerden inerken odada hiç ışık olmamasına rağmen yüzünü hayal etmeye çalıştı. Arabasına binerken adamı görmüştü ve bu gerçek onu korkutuyordu. Jenny onun kimliğini belirleyebilirdi; nasıl bir araba kullandığını da biliyordu. Bu da onu buradan canlı çıkarmayacağı anlamına geliyordu.

ığlık atmaya başladı ama adam eliyle nazikçe ağzını kapatarak teselli edercesine konuştu. Artık ığlık atmayacağına ikna olunca da elini ağzından çekip onu yavaşça soymaya başladı. Kollarıyla bacaklarını zevkle, hatta neredeyse aşkla okşuyordu. Jenny adamın nefesinin giderek hızlandığını duydu. Başına gelecek şeyin dūřüncesini kafasından atmak için gözlerini kapadı.

Sonrasında adam özür diledi. Ardından da acı başladı.

Yaz trafiği öldürücüydü. Göstergedeki kilometreler arttıkça Patrik'in sıkıntısı da artıyordu. Uddevalla Hastanesi'nin otoparkına girdiğinde sakinleşmek için derin derin nefes almak zorunda kaldı. Normalde, karavanların bütün yolu kaplamasına ya da turistlerin arkalarındaki araba konvoyunu umursamadan, etrafı parmakla göstererek yavaş yavaş ilerlemesine bu kadar kızmazdı. Ama kan tahlili sonuçlarının yarattığı hayal kırıklığı, tahammül seviyesini düşürmüştü.

Kulaklarına inanamamıştı. Örneklerin hiçbirisi Tanja'nın vücudunda bulunan menideki DNA'larla uyumlu değildi. Sonuçları aldıklarında katilin kimliğini belirleyebileceklerinden o kadar emindi ki, şokun etkisinden hâlâ tam olarak kurtulamamıştı. Tanja'yı, Johannes Hult'la akrabalığı olan birisi öldürmüştü; bu kesindi. Ama bilinen akrabalarından biri değildi.

Sabırsızlıkla karakolun numarasını çevirdi. Annika işe normalden biraz daha geç başlayacaktı ve Patrik de onun gelmesini bekliyordu.

"Selam, ben Patrik. Gerginim, kusura bakma ama mümkün olduğunca hızlı bir şekilde bölgede Hult ailesinin başka bir akrabası var mı diye bilgi toplayabilir misin? Özellikle de Johannes Hult'un evlilik dışı çocuğu var mı diye merak ediyorum."

Annika'nın not aldığını duydu. Tutunabileceği son dal buydu ve tüm kalbiyle, Annika'nın bir şeyler bulabilmesini umuyordu. Bulamazsa tek yapabileceği, oturup kafasını kaşımak olacaktı.

Arabayla Uddevalla'ya giderken aklına gelen bu teoriyi sevdiğini itiraf etmeliydi. Johannes'in bölgede bilmedikleri bir oğlu olduğu teorisini. Onun hakkında öğrendiklerine bakılırsa, bu hiç de imkânsız değildi. Hatta olasılık şansı oldukça yüksekti. Patrik yanıtlanmamış onca soruyu nasıl bağlayacağını bilemeyerek, bunun Johannes'in öldürülme sebebi bile olabileceğini düşündü. Kıskançlık, cinayet için çok iyi bir sebepti ve öldürülme şekli de teoriyle örtüşüyordu. Fevri, önceden tasarlanmamış bir cinayet. Johannes'in ölümüyle sonuçlanan bir öfke ve kıskançlık saldırısı.

Peki ya bunun Siv ve Mona'nın öldürülmesiyle ne ilgisi vardı? Yapbozun bu parçasını henüz yerine koyamıyordu ama belki de Annika'nın bulguları bu açıdan yardımcı olabilirdi.

Arabanın kapısını çarparak binanın ön kapısına doğru gitti. Biraz aradıktan sonra, cana yakın bir il meclisi çalışanından yardım alarak doğru departmanı buldu. Aradığı üç kişi de bekleme odasındaydı. Telefon teline dizilmiş kuşlar gibi hiç konuşmadan, doğruca karşıya bakarak yan yana oturuyorlardı. Ama Patrik, kendisini gördüğünde Solveig'in gözünde bir kıvılcım parladığını fark etti. Kadın ayağa kalktı, sallana sallana yürüyerek onu karşılamaya geldi. Bütün gece gözünü kırpmamış gibiydi. Giysileri buruşuk ve ter içindeydi. Yağlı saçları darmadağındı ve gözlerinin altında mor torbalar oluşmuştu. Robert de aynı derecede yorgun görünüyordu. Bir tek Linda berrak bir bakış ve düzgün giysileriyle ayık görünüyordu. Ailesinin dağılmakta olduğundan hâlâ haberi yoktu.

"Yakaladınız mı?" Solveig, Patrik'in kolunu sıkıca tuttu.

“Ne yazık ki yeni bir bilgi elde edemedik. Doktorlardan haber alabildiniz mi?”

Robert başını salladı. “Hayır, ama hâlâ ameliyathanedeler. Beyindeki basınçla ilgili bir şey varmış. Sanırım kafatasını açıyorlar. İçinde beyin bulurlarsa şaşarım.”

“Robert!” Solveig sinirle dönerek oğluna ters ters baktı ama Patrik ne yapmaya çalıştığını anlayabiliyordu. Kaygısını gizlemeye, espri yaparak baskıyı azaltmaya çalışıyordu. Bu kendisinde de genelde işe yarayan bir yöntemdi.

Patrik boş sandalyelerden birine oturdu. Solveig de oturdu.

“Zavallı oğluma bunu kim yapmış olabilir?” Sandalyesinde ileri geri sallanıp duruyordu. “Onu götürürlerken ne halde olduğunu gördüm. Yabancı biri gibiydi. Her taraf kan içindeydi.”

Linda irkilip kaşlarını çattı. Robert ise tepki vermedi. Patrik onun siyah kotuyla eşofman üstüne bakınca, Stefan’ın kanının büyük lekeler halinde hâlâ üzerinde olduğunu gördü.

“Dün gece hiçbir şey duymadınız mı ya da görmediniz mi?”

Robert sinirlenerek “Hayır,” dedi. “Diğer polis memurlarına zaten anlattık. Kaç kere tekrar etmemiz gerekecek?”

“Kusura bakmayın ama bu soruları sormam gerekiyor. Biraz sabredin lütfen.”

Sesindeki samimiyet sahiciydi. Polis olmak bazen zor bir iş olabiliyordu, özellikle de burada olduğu gibi, düşünecek çok daha önemli şeyleri olan insanların hayatlarını kurcalamak gerektiğinde. Ama Solveig’den beklenmedik bir destek gördü.

“Robert, lütfen işbirliği yap. Stefan’ımıza bunu yapan kişiyi yakalamaları için elimizden geleni yapmalıyız, biliyorsun.” Patrik’e döndü.

“Bir ses duyduğumu sandım ve bir dakika sonra Robert bana seslendi. Ama ne onu bulmadan önce, ne de bulduktan sonra kimseyi görmedik.”

Patrik başını salladı. Ardından Linda'ya "Dün akşam ağabeyin Jacob'u görmüş olabilir misin?" diye sordu.

Linda şaşkınlıkla "Hayır" diye yanıtladı. "Malikânede ka-
lıyordum. Västergården'de evdeydi o, öyle değil mi? Neden
sordunuz?"

"Anlaşılan dün eve hiç gitmemiş, ben de senin görmüş ola-
bileceğini düşündüm."

"Hayır, dediğim gibi, görmedim. Ama annemle babama so-
run."

"Sorduk. Onlar da görmemişler. Gidebileceği başka bir yer
var mı bildiğin?"

Linda gerilmeye başlamış gibiydi. "Hayır, neresi olabilir
ki?" Ardından aklına bir fikir geldi. "Bullaren'deki çiftliğe gi-
dip orada kalmış olabilir mi? Tabii bunu daha önce hiç yap-
mamıştı ama..."

Patrik bacağına yumrukladı. Bullaren'i düşünememiş ol-
ması aptallıktı. İzin isteyip Martin'i aramaya gitti. Hemen
oraya gidip bakması gerekecekti.

Bekleme odasına döndüğünde atmosfer değişmişti. O
Martin'le konuşurken, Linda da cep telefonundan evi aramıştı.
Artık ergenliğinin verdiği meydan okuma hissiyle bakıyordu.

"Neler oluyor? Babam Marita'nın sizi arayıp Jacob'un kay-
bolduğunu bildirdiğini ve diğer iki polisin de orada bir sürü
soru sorduğunu söyledi. Babamın sesi çok endişeliydi." Elini
beline koymuş, Patrik'in karşısına dikilmişti.

Patrik "Henüz endişelenecek bir durum yok" diyerek
Gösta'yla Martin'in malikânede kullandığı mantrayı tekrar-
ladı. "Ağabeyin muhtemelen bir süre yalnız kalmak için gitti
ama bütün ihbarları ciddiye almamız gerekiyor."

Linda ona şüpheyle baktı ama tatmin olmuşa benziyordu.
Ardından kısık bir sesle "Babam ayrıca Johannes'i de söyle-
di. *Onlara* ne zaman söylemeyi planlıyordunuz?" diye sordu.

Başıyla Robert ile Solveig'i işaret etti. Patrik, uzun sarı

saçlarının havada çizdiği yayı büyülenerek izlemekten kendini alamadı. Ardından kızın yaşını hatırladı. Bir aile kurmanın getirdiği çalkantının, kendisinde bir tür çapkınlığı tetiklemiş olabileceğini düşünüp şoke oldu.

Aynı şekilde kısık sesle yanıtladı: “Biraz daha bekleyeceğiz. Stefan’ın durumunu da göz önünde bulundurunca, şu anda söylemek iyi olmaz.”

Linda sakince “Yanlıyorsunuz” dedi. “Şu anda olumlu haber almak iyi gelebilir. İnanın, Stefan’ı yeterince tanıyorsam, Johannes’in kendini öldürmediğini bilmek, bu ailede iyi haber olarak karşılanacaktır. Siz söylemezseniz, ben söylerim.”

Ne kadar küstah bir kızdı. Ama Patrik onun haklı olduğunu kabul etmek durumundaydı. Fazla bile beklemiş olabilirdi. Bilmek haklarıydı.

Başını sallayarak kabul ettiğini gösterdi ve otururken boğazını temizledi.

“Solveig, Robert” diye söze başladı. “Johannes’in mezarının açılmasına itiraz ettiğinizi biliyorum.”

Robert sandalyesinden fırladı. “Bu ne ya, delirdiniz mi? Bu konuyu açmanın sırası mı? Şu anda yeterince derdimiz yok mu?”

Linda “Otur Robert” diye çıkıştı. “Söyleyeceği şeyi biliyorum ve inan, sen de dinlemek isteyeceksin.”

Cılız kuzininin kendisine emir vermesi karşısında şaşırان Robert susup oturdu. Patrik, tabutun mezardan çıkarılmasının verdiği utancı bir kez daha yaşayan Solveig’le Robert’in bakışları altında devam etti.

“Bir patoloğa... eee.. cesedi inceledik ve ilginç bir şey bulduk.”

Solveig “İlginç” diye homurdandı. “Hoş bir kelime seçimi.”

“Evet, kusuruma bakmayın ama bunu başka türlü anlata-mam. Johannes kendini öldürmemiş. Öldürülmüş.”

Solveig’in nefesi kesildi. Robert donup kaldı.

“Ne dedin sen?” diyen Solveig, Robert’in elini tuttu.

“Ne dediğimi duydunuz. Johannes öldürüldü. İntihar etmedi.”

Solveig’in zaten kızarmış olan gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Ardından o koca vücudu titremeye başlayınca Linda, Patrik’e zafer dolu bir bakış attı. Bunlar sevinç gözyaşlarıydı.

Solveig “Biliyordum” dedi. “Asla böyle bir şey yapmayacağını biliyordum. O kızları öldürdüğü için intihar ettiğini söyleyen herkes... Şimdi hepsi tükürdüklerini yalayacaklar. Johannes’imi de kızları öldüren kişi öldürmüş olmalı. Şimdi ayaklarımıza kapanıp bizden af dilemeleri gerekecek. Onca yıldır biz...”

Robert sinirli bir ses tonuyla “Anne, yeter artık” diye böldü. Patrik’in söylediklerini kavrayamamış gibi bir hali vardı. Muhtemelen söylenenleri hazmetmesi gerekiyordu.

Solveig hevesle “Johannes’i öldüren kişiyi yakalamak için ne yapacaksınız şimdi?” diye sordu.

Patrik ona döndü. “Büyük olasılıkla o kadar da kolay olmayacak. Üzerinden yıllar geçmiş ve bize ipucu verebilecek hiçbir kanıt kalmamış. Ama tabii ki elimizden geleni yapacağız. Size verebileceğim tek söz bu.”

Solveig homurdandı. “Johannes’i hapse atmak için gösterdiğiniz çabayı katilini bulmak için de gösterirseniz, sorun olmaz. Ayrıca artık polisin benden özür dilemesini daha da çok istiyorum!”

Parmağını suçlarcasına Patrik’e uzattı. Patrik durum daha da sarpa sarmadan gitme vaktinin geldiğini fark etti. Göz göze geldiği Linda, gizlice gitmesini işaret etti. Patrik’in ondan son bir ricası olacaktı. “Linda, Jacob’dan haber alırsan bizi hemen arayacağına söz ver. Ama sanırım haklıydın. Bullaren’de olmalı.”

Linda başını salladı ama gözlerindeki endişe hâlâ kaybolmamıştı.

Patrik aradığında tam karakolun otoparkına giriyorlardı. Martin dönüp Bullaren'e doğru tekrar yola çıktı. Sabahın insaflı serinliğinden sonra termometredeki sıcaklık yine yavaş yavaş yükselmeye başlamıştı. Martin havalandırmayı biraz daha açtı.

Gösta kısa kollu gömleğinin kollarını çekiştiriyordu. "Şu kahrolası sıcak bir süre kesilse keşke!"

Martin "Golf sahasında olsaydın şikâyet etmezdin" diye güldü.

Gösta bozularak "O başka" dedi. Onun dünyasında dalga geçilmeyecek iki şey, golf ve dindi. Bir an için yine Ernst'le çalışmayı diledi. Martin'le dolaşmak kesinlikle daha verimli oluyordu ama Ernst'le çalışmanın getirdiği tembelliği de sandığından daha çok sevdiğini kabul etmesi gerekiyordu. Tabii ki Ernst'in de kusurları vardı ama Gösta'nın golf oynamak üzere birkaç saatliğine kaçmasına hiç itiraz etmezdi.

Hemen ardından Jenny Möller'in resmi gözünün önüne geldi ve şiddetli bir suçluluk hissetti. Kısacık bir aydınlanma anı yaşayarak, yaşlandıkça babası gibi korkutucu, huzusuz ve kin dolu bir ihtiyara dönüştüğünü fark etti. Eğer böyle devam ederse, eninde sonunda babası gibi bir huzurevinde, hayali adaletsizliklere söylenerek tek başına oturacaktı; tek fark, kendisinin, yarı suçluluk yarı görev duygusuyla ziyarete gelen bir çocuğu olmayacaktı.

Tatsız düşüncelerinden sıyrılmak için "Sence orada mı?" diye sordu.

Martin kısa bir duraksamadan sonra cevapladı: "Hayır, oradaysa çok şaşıırım. Ama yine de bakmak gerekir."

Bahçeye girdiklerinde, önlerine çıkan kır manzarası karşısında bir kez daha hayret ettiler. Çiftlik sanki ebedi bir kırmızının, arkadaki mavi gölle kontrast oluşturup iyice öne çıkmasını sağlayan yumuşak bir güneş ışığına boğulmuş gibiydi. Gençler yine kendilerini tamamen işlerine vermiş,

amaçları doğrultusunda koşturuyorlardı. Martin'in aklında birtakım sözcükler belirdi: muhteşem, sağlıklı, temiz, kullanışlı, İsveçli... Ve bu sözcüklerin birleşimi, içine hafif bir huzursuzluğun yayılmasına sebep oldu. Deneyimleri ona, *bir şey gerçek olamayacak kadar iyi görünüyorsa, muhtemelen gerçek değildir* diyordu.

Gösta, Martin'in huzursuzluğunu kelimelere dökerek "Sence de biraz Hitler Gençliği atmosferi yok mu burada?" diye sordu.

Martin soğuk bir sesle "Evet, belki. Ama kelime seçimin oldukça sert" diye yanıtladı. "Senin yerinde olsam, bu tür yorumları ortalıkta rahatça dile getirmezdin"

Gösta alınmış gibiydi. Aksi bir ifadeyle "Kusura bakma" dedi. "Düşünce polisi olduğunu bilmiyordum. Yine de burası lanet bir Nazi kampı olsaydı Kennedy gibi çocukları almazlardı."

Martin bu yorumu duymazdan gelip ön kapıya doğru ilerledi. Kapıyı çiftlikteki kadın öğretmenlerden biri açtı.

"Evet, ne istiyorsunuz?"

Jacob'un polise yönelik öfkesi belli ki diğerlerine de bulaşmıştı.

"Jacob'u arıyoruz." Gösta hâlâ somurttuğu için Martin konuşuyordu.

"Burada değil. Evine bakın."

"Burada olmadığından emin misiniz? İçeri girip bakmak isteriz."

Kadın gönülsüzce kenara çekilerek iki polis memurunu içeri aldı. "Kennedy, yine polisler geldi. Jacob'un odasını görmek istiyorlar."

Martin "Yolu biliyoruz" dedi.

Kadın onu duymazdan geldi. Kennedy de hızlı adımlarla yanlarına gelmişti. Martin onun çiftlikte bir tür daimi rehber olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Belki de sadece insanlara etrafı göstermeyi seviyordu.

Tek kelime etmeden Martin'le Gösta'yı koridordan Jacob'un odasına götürdü. Oğlana kibarca teşekkür ederek bek-lenti içerisinde kapıyı açtılar. Jacob'dan eser yoktu. İçeri gi-rip Jacob'un geceyi orada geçirmiş olabileceğine dair bir ema-re, kanepede bir battaniye ya da çalar saat gibi bir şey aradı-lar. Ama hiçbir şey yoktu. Hayal kırıklığına uğramış bir hal-de odadan çıktılar. Kennedy sakince onları bekliyordu. Eliyle saçlarını geriye tarayınca Martin gözlerinin karanlık ve de-rin olduğunu gördü.

Martin, arabada Tanumshede'ye doğru ilerlerken "Hiçbir şey yok. Tek bir şey bile" dedi.

Gösta ters bir tavırla "Yok" dedi. Martin gözlerini devirdi. Belli ki hâlâ surat asıyordu. Keyfi bilirdi.

Ama Gösta'nın kafası bambaşka bir şeyle meşguldü. Çift-liğe yaptıkları ziyaret sırasında bir şey fark etmişti ama bir türlü çıkaramıyordu. Düşünmekten vazgeçip işi bilinçaltına bırakmaya çalıştı ama gözüne kaçan bir kum tanesine aldır-mamak kadar imkânsızdı bu. Gördüğü –ve hatırlaması gere-ken– bir şey vardı.

"Ne var ne yok Annika? Bir şey buldun mu?"

Annika başını salladı. Patrik'in durumu onu endişelendi-riyordu. Aşırı uykusuzluk, aşırı az yemek ve iş stresi, yüzü-nü soldurmuş, ardında gri ve soluk bir beniz bırakmıştı. Vü-cudu bir şeylerin ağırlığıyla çökmüştü ve bu yükün ne ola-bileceğini bulmak için dâhi olmaya gerek yoktu. Ona kişisel duygularını işinden ayırmasını söylemek istiyordu ama ken-dini tuttu. Annika da baskıyı hissediyordu; her gece gözlerini kapadığında gördüğü ilk şey, kızlarının kaybolduğunu bildir-meye geldiklerinde, Jenny Möller'in annesiyle babasının yüz-lerinde gördüğü çaresizlikti.

Düşüncelerini kısa bir "Nasılsın?"la sınırlandırmaya ka-rar verdi. Gözlüğünün üzerinden şefkatle bakıyordu.

“Bu koşullar altında ne kadar iyi olunabilirse o kadar iyi.” Patrik sabırsızca karıştırdığı saçlarını deli profesör karikatürlerindeki gibi dimdik hale getirdi.

Annika açık açık “Bok gibi sanırım” dedi. Durumları yumuşatmak, hiç huyu değildi. Eğer ortada bir bok varsa, üzerine ne kadar parfüm dökersen dök yine bok gibi kokardı. Hayat felsefesi buydu.

Patrik gülümsedi. “Evet, onun gibi bir şey. Ama beni bırakalım şimdi. Kayıtlarda bir şey buldun mu?”

“Maalesef hayır. Nüfus kayıtlarında Johannes Hult’un başka çocuğu olduğuna dair bir şey bulamadım. Bakacak fazla bir yer de yok.”

“Kayıtlı olmasa da çocuğu olabilir mi?”

Annika, Patrik’in kafası biraz ağır çalışıyormuş gibi bakıp homurdandı. “Neyse ki bir anneyi, çocuğuna babanın adını vermeye zorlayan bir yasa yok. ‘Babası bilinmiyor’ sınıflandırması altında gizlenen çocukları olabilir.”

“Dur tahmin edeyim, o sınıflandırmada çok çocuk var değil mi?”

“Belli olmaz. Aramayı coğrafi olarak ne kadar genişletmek istediğine bağlı. Ama bu bölgelerde insanlar aslında çok namuslu davranmışlar. Ayrıca kırklı yıllardan bahsetmiyoruz, unutma. Johannes’in en aktif olduğu dönem altmışlı ve yetmişli yıllar olmalı. O zaman da evlilik dışı çocuk sahibi olmak o kadar büyük bir utanç değildi. Altmışların belirli dönemlerinde neredeyse bir avantaj olarak düşünülüyordu muhtemelen.”

Patrik güldü. “Woodstock döneminden bahsediyorsan, çiçek çocukların ve evlenmeden yaşamamanın Fjällbacka’ya kadar ulaştığını hiç sanmıyorum.”

Annika havayı biraz yumuşatabilmiş olmanın verdiği mutlulukla “Öyle deme. En sakın sularda bile her şey olabilir” dedi. Karakol son birkaç gündür cenaze evi gibiydi. Patrik hemen tekrar ciddileşti.

“Yani teorik olarak mesela Tanum’da babaları kaydettirilmiş çocukların bir listesini çıkarabilir misin?”

Annika “Evet, bunu sadece teorik olarak değil, uygulamalı olarak da yapabilirim” dedi. Ardından “Ama biraz zaman alır” diye de uyardı.

“Mümkün olduğunca çabuk yap yeter.”

“Bu listeyi kullanarak Johannes’in çocuğunun kim olduğunu nasıl bulacaksın?”

“Sağı solu arayıp sorarak başlamayı düşünüyorum. İşe yaramazsa başka bir şey düşünürüm.”

Resepsiyonun yanındaki kapı açıldı. Martin’le Gösta içeri girdi. Patrik yardımlarından dolayı Annika’ya teşekkür ederek onları karşılamaya gitti. Martin durdu, ancak Gösta bakışlarını yere indirerek odasına girdi.

Martin başını sallayarak “Sorma” dedi.

Patrik kaşlarını çattı. İhtiyacı olan son şey, personel arasındaki bir sürtüşmeydi. Ernst’in bu şekilde sorun çıkarması yetiyordu zaten. Martin aklını okumuş gibi “Ciddi bir şey yok, merak etme” dedi.

“Tamam. Yemekhanede kahve içip notlarımızı karşılaştıralım mı?”

Martin başını salladı. İçeri girip kendilerine kahve koyduktan sonra masada karşılıklı oturdular. Patrik “Bullaren’de Jacob’un izine rastladınız mı?” diye sordu.

“Hayır, hiç iz yoktu. Oraya gitmiş gibi görünmüyor. Sen ne yaptın?”

Patrik çabucak hastane ziyaretini anlattı.

Martin “Kan tahlilinden neden bir sonuç çıkmadığını düşündün mü?” diye sordu. “Aradığımız failin Johannes’le akraba olduğunu ama Jacob, Gabriel, Robert ya da Stefan olmadığını biliyoruz. Kadınları da toptan eleyebiliriz. Bir fikrin var mı?”

“Evet, Annika’dan Johannes’in bölgede evlilik dışı bir ço-

cuğu olup olmadığına dair veri toplamasını istedim.”

“Zekice. Onun gibi bir adamın etrafta gayrimeşru çocukları yoksa şaşarım.”

“Stefan’ı döven kişinin şimdi de Jacob’un peşinde olduğu teorisine ne diyorsun?” Patrik kahvesinden dikkatle bir yudum aldı. Tazeydi ve dumanı tütüyordu.

“Kesinlikle çok tuhaf bir tesadüf olur. Sence?”

“Bence de. Aynı kişi çıkmazsa gerçekten de çok tuhaf bir tesadüf olur. Jacob adeta sırra kadem bastı. Dünden beri onu gören tek kişi yok. Endişelendiğimi itiraf etmeliyim.”

“Başından beri Jacob’un bir şey sakladığını düşünüyordun. Bu yüzden başına bir şey gelmiş olabilir mi?” Martin tereddütlüydü. “Birisi onun karakolda olduğunu duymuş ve ortaya çıkmasını istemediği bir şeyleri ağzından kaçırıldığını düşünmüş olabilir mi?”

Patrik “Belki” dedi. “Ama sorun da tam olarak bu. Şu anda her şey mümkün ve bir sürü şüphe mevcut.” Parmaklarıyla saydı. “79 yılında öldürülen Siv ve Mona; yine 79’da öldürülen Johannes; yirmi dört yıl sonra öldürülen Tanja; otostop çekerken kaçırıldığı tahmin edilen Jenny Möller; dün akşam dövülen ve her an ölebilecek Stefan; bir de iz bırakmadan kaybolan Jacob var. Tek ortak paydaları Hult ailesi ama Tanja’yı öldürenin, içlerinden biri olmadığına dair kanıtlar var. Bütün bulgular da, Tanja’yı öldüren kişiyle Siv ve Mona’yı öldüren kişinin aynı insan olduğunu gösteriyor. Öfkeyle ellerini açtı. “Tam bir karmaşa. Biz de elimiz kolumuz bağlı, ortasında duruyoruz.”

Martin gülerek “Polis karşıtı propagandaları fazla okumuşsun sen” dedi.

“Peki ne yapacağız şimdi? Başka bir fikrim kalmadı. Jenny Möller’in zamanı giderek azalıyor olmalı. Geç bile kalmış olabiliriz.” Karanlık düşüncelerinden sıyrılabilmek için konuyu değiştirdi. “Bu arada, o kıza çıkma teklif etmedin mi hâlâ?”

Martin ifadesiz bir tavır takınmaya çalışarak “Hangi kız?” diye sordu.

“Hiç uğraşma. Kimden bahsettiğimi biliyorsun.”

“Pia’dan bahsediyorsan, öyle bir şey yok. Bize tercüme konusunda ufak bir yardımı oldu, o kadar.”

“Bize tercüme konusunda ufak bir yardımı olmuş, o kadarmış.” Patrik tiz bir sesle Martin’in taklidini yaparken başını sağa sola sallıyordu. “Korkmayı bırak da harekete geç. Ondan bahsettiğin zaman aklından ne geçtiğini biliyorum. Gerçi senin tipin olmayabilir. Erkek arkadaşı olmadığından emin misin?” Patrik muzip muzip gülümsüyordu.

Martin tam aynı şekilde karşılık vermeye hazırlıyordu ki, Patrik’in cep telefonu çaldı.

Martin kulak kesilerek kimin aradığını anlamaya çalıştı. Kan tahlilleriyle ilgili bir şeyler duyduğuna göre, laboratuvarından arıyor olmalıydılar. Bu kadarını anlayabilmişti. Patrik’in söylediklerinden, başka bir şey çıkarması mümkün olmadı.

“Ne demek tuhaf? Haa... anladım. Ne demek o? Ama nasıl... Tamam...”

Martin çığlık atmamak için kendini zor tutuyordu. Patrik’in değişen yüz ifadeleri büyük bir şeyler olduğunu işaret ediyordu ama inatla laboratuvarından arayan kişiye tek kelimelik cevaplar vermeyi sürdürdü.

“Yani aile bağlarının tam bir şemasını çıkardığınızı söylüyorsunuz.” Patrik konuşmanın küçük bir kısmını onunla paylaşmaya çalıştığını göstermek için Martin’e başını salladı.

“Ama yine de bunun şeyle ne alakası olduğunu... Hayır, bu kesinlikle imkânsız. O öldü. Başka bir açıklaması olmalı. Hayır, ama Tanrı aşkına, uzman olan sizsiniz. Söylediklerimi dinleyip biraz daha düşünün. Başka bir açıklaması *olmalı*.”

Patrik gergin bir halde, hattın diğer ucundaki kişinin düşünmesini bekliyormuş gibiydi.

Martin “Neler oluyor?” diye fısıldadı.

Patrik onu susturmak için parmağını kaldırdı. Belli ki artık cevap alıyordu.

“Hiç de imkânsız değil. Özellikle bu davada, aslında tamamen mantıklı.”

Patrik’in yüzü aydınlandı. Martin, çalışma arkadaşının rahatladığını görebiliyor ama bu esnada kendisi de masayı tırmalayıp duruyordu.

“Tanrım! Teşekkürler! Çok teşekkürler!” Patrik telefonunu kapadı ve yüzünü aydınlatan rahatlamayla Martin’e döndü.

“Jenny Möller’i kimin kaçırdığını biliyorum! Duyduğunda kulaklarına inanamayacaksınız...”

Ameliyat sona ermişti. Uyanma odasına alınan Stefan bir sürü boru ve tüpe bağlı bir halde, kendi karanlık dünyasındaydı. Robert yatağın yanına oturup onun elini tuttu. Solveig tuvalete gitmek için onları istemeyerek de olsa yalnız bırakmıştı. Linda’nın içeri girmesine de izin verilmediği için Robert bir süre kardeşiyle baş başa kalmıştı. Odaya aynı anda çok fazla insan sokmak istemiyorlardı.

Stefan’ın ağzına giren uzun tüp, vızıldayan bir makineye bağlıydı. Robert, solunum cihazıyla aynı ritimde nefes almak için kendini zor tutuyordu. Sanki Stefan’ın nefes almasına yardım etmek, onu tehdit eden çaresizlik hissini yok etmek için bir şeyler yapmak istiyordu.

Başparmağıyla Stefan’ın avucunu okşadı. Kardeşinin yaşam çizgisine bakmayı düşündü ama üç belirgin çizgiden hangisinin yaşam çizgisi olduğunu bilmediği için vazgeçti. Stefan’ın elinde iki uzun, bir de kısa çizgi vardı. Robert kısa olanın aşk çizgisi olmasını umdu.

Stefan’sız bir dünyayı düşününce içini baş döndürücü bir boşluk hissi kaplıyordu. İkisi arasında güçlü gözükenin, lider gibi gözükenin kendisi olduğunu biliyordu. Ama gerçek

şuydu ki, Stefan olmadan Robert hiçbir halt değildi. Stefan'ın içinde, Robert'in insanlığını koruması için ihtiyaç duyduğu bir incelik vardı. Robert'in hissedip hissedebileceği bütün incelik, babasının cesedini bulduğu anda kaybolmuştu. Stefan olmazsa, içindeki sertlik onu ele geçirirdi.

Robert kardeşinin hasta yatağının yanında oturmuş, sözler vermeye devam ediyordu. Stefan yaşarsa her şeyin farklı olacağına söz verdi. Bir daha asla hırsızlık yapmayacağına, bir iş bulacağına, hayatını iyi şeyler uğruna harcayacağına ve evet hatta saçını bile keseceğine söz verdi.

Bu son sözü çekinerek vermişti ama en çok işe yarayanın o olduğunu görünce de şaşırdı. Stefan'ın elinde, sanki ağabeyinin elini tutmak istiyormuş gibi belli belirsiz bir titreme, işaretparmağında hafif bir hareket hissetti. Çok bir şey değildi ama Robert'e yetmişti. Sabırsızlıkla Solveig'in dönmesini bekledi. Stefan'ın iyi olacağını söylemek için sabırsızlanıyordu.

“Martin, telefonda Stefan Hult'un dövülmesiyle ilgili bilgi vereceğini söyleyen biri var. Annika kafasını kapıdan uzatmıştı. Martin durup döndü.

“Lanet olsun, vaktim yok şu anda.”

“Sonra aramasını söyleyeyim mi?”

“Hayır, kahretsin! Konuşayım.” Martin, Annika'nın odasına koşup telefonu aldı. Bir süre dikkatle dinleyip birkaç soru sorduktan sonra telefonu kapayıp kapıdan koşarak çıktı.

“Annika, Patrik'le benim gitmemiz gerek. Gösta'ya ulaşip beni hemen cebimden aramasını söyler misin? Bir de, Ernst nerede?”

“Gösta'yla birlikte öğle yemeğine çıktılar ama cepten ararım.”

Martin “İyi” diyerek aceleyle çıktı.

Birkaç saniye sonra Patrik hızla içeri girdi.

“Uddevalle'ya ulaşabildin mi Annika?”

Annika başparmağını kaldırdı. “Halledildi, yoldalar!”

“Harika!” Gitmek üzere döndü ama sonra yine durdu. “Söylemeyi unuttum, babasız çocuklar listesiyle uğraşmana gerek yok artık.”

Annika onun da koridordan aceleyle geçerek gözden kaybolmasını izledi. Karakoldaki enerji öyle yükselmişti ki, neredeyse gözle görülür hale gelecekti. Patrik olanları çabucak anlatmıştı. Annika elleriyle ayaklarının heyecandan karınca-landığını hissedebiliyordu. Sonunda soruşturmada bir ilerleme kaydedebilmeleri onları çok rahatlatmıştı ve şu anda her geçen dakikanın önemi vardı. Penceresinin önünden geçerek karakoldan çıkan Patrik’le Martin’e el salladı. Kendisini duyup duymadıklarını bilemeden “İyi şanslar!” diye seslendi. Ardından hemen Gösta’nın numarasını çevirdi.

“Evet, gerçekten de çok fena Gösta. Biz burada oturalım, genç horozlar kasıla kasıla yürüsünler.” Ernst en sevdiği konuya girerken, Gösta artık bu konunun sinirlerini bozduğunu düşünüyordu. Daha önce Martin’e sövüp saymış olsa da, bunun sebebi büyük ölçüde yarı yaşında bile olmayan biri tarafından azarlanmanın verdiği kızgınlıktı. Sonrasında bunun o kadar da önemli olmadığını anlamıştı.

Arabayla Grebbestad’a gidip Telegrafan adlı restoranda oturmuşlardı. Tanum’daki restoran seçenekleri pek fazla değildi ve kısa sürede bıkmışlardı. Grebbestad ise kıyıdan sadece on dakikalık bir mesafedeydi.

Gösta’nın telefonu masada duruyordu. Çaldığında, ikisi de karakoldan aradıklarını gördüler.

“Kahretsin, açma telefonu! Öğle yemeğini huzur içinde yemeye hakkın var.” Ernst kapatmak üzere Gösta’nın telefonuna uzandı ama iş arkadaşının bakışıyla durdu.

Restoranın en kalabalık olduğu saatlerdi. Bazı müdavimler, restoranın ortasında telefonla konuşulmasına sinirlen-

miş gibiydi. Gösta da onlara dik dik bakarak sesini iyice yükseltti. Konuşması bittiğinde parayı masaya bırakıp kalktı ve Ernst'e de kalkmasını işaret etti.

"Yapmamız gereken bir iş var."

"Bekleyemez mi? Daha tek lokma yemedim."

"Sonra karakolda bir şeyler yersin. Şu anda birini karakola götürmemiz gerekiyor."

O gün Gösta ikinci kez Bullaren'e doğru gidiyordu ama bu kez direksiyonda kendisi vardı. Ernst'e Annika'nın söylediklerini aktardı. Yarım saat sonra oraya vardıklarında, tıpkı Annika'nın dediği gibi çiftliğin biraz ilerisinde, yolun kenarında kendilerini bekleyen bir oğlan çocuğu buldular.

Arabayı durdurup indiler.

Gösta "Sen Lelle misin?" diye sordu.

Oğlan başını salladı. İriyarıydı; güreşçi gibi bir boynu ve kocaman elleri vardı. Gösta oğlanın bar fedaisi olmak için yaratıldığını düşündü. Ya da şimdi olduğu gibi koruma. Ama vicdanı olan ya da en azından öyleymiş gibi görünen bir koruma.

Gösta "Bizi arayan sensin, konuş bakalım" dedi.

Ernst de saldırgan bir tavırla "Evet, dinliyoruz. Hadi, konuş!" dedi. Gösta ona uyaran bir ifadeyle baktı. Bu görevde maço tavırlar sergilemesine gerek yoktu.

"Karakoldaki kıza da dediğim gibi dün Kennedy'yle aptalca bir şey yaptık."

Gösta, "Aptalca bir şeymiş" diye düşündü. Oğlan olayı hafifletmeye çalışıyordu.

"Evet?"

"Jacob'la akraba olan o herifi biraz dövdük."

"Stefan Hult'u mu?"

"Evet, galiba adı Stefan'dı." Sesi tizleşti. "Yemin ederim, Kennedy'nin ona bu kadar yükleneceğini bilmiyordum. Onunla sadece konuşacağını söylemişti. Biraz tehdit edecekti sadece. Sert bir şey olmayacaktı."

“Ama öyle olmadı.” Gösta babacan bir sesle konuşmaya çalışıyor ama pek de başarılı olamıyordu.

“Hayır, Kennedy kendini kaybetti. Jacob’un ne kadar iyi olduğunu ve onun, yani Stefan’ın Jacob’u kötü duruma düşürdüğünü ve bir şey hakkında yalan söylediğini, o yalanını geri almasını söyledi. Stefan hayır deyince de Kennedy kendini kaybetti ve onu öldüresiye dövmeye başladı.”

Oğlanın durup nefes alması gerekti. Gösta anlattıklarının çoğunu anladığını sanıyordu ama tam olarak da emin değildi. Günümüzde çocuklar aynı dili konuşmuyor gibiydiler.

Ernst aşağılayarak “Peki bu esnada sen ne yapıyordun? Bahçede takılıyor muydun?” diye sordu. Bunun üzerine Gösta ona yine ters ters baktı.

Lelle utanarak “Herifi tutuyordum” dedi. “Kennedy’ye vuramasın diye kollarından tutuyordum ama Kennedy’nin öyle delireceğini bilmiyordum. Nereden bilebilirdim ki?” Bir Gösta’ya, bir Ernst’e baktı. “Şimdi ne olacak? Burada kalmaya devam edebilir miyim? Hapse mi gireceğim?”

Lelle neredeyse ağlamak üzereydi. Ürkmüş küçük bir çocuk gibi görünüyordu. Gösta’nın babacan davranmak için çaba göstermesine gerek kalmamıştı. Artık kendiliğinden öyle davranıyordu.

“Bunu sonra konuşuruz. Bir yolunu buluruz. Şu anda en önemli şey Kennedy’yle konuşmamız. İstersen biz gidip onu getirirken burada durabilir ya da arabada bekleyebilirsin. Sen seç.”

Lelle kısık sesle “Arabada beklerim” dedi. “Diğerleri Kennedy’yi benim ispiyonladığımı nasılsa öğrenecekler.”

“Tamam, gidelim.”

Çiftliğe kalan son birkaç yüz metreyi de arabayla gittiler. Kapıyı yine sabahki kadın açtı. Rahatsızlığı biraz daha artmış gibiydi.

“Bu sefer ne istiyorsunuz? Polis için döner kapı koymamız

gerekecek yakında. Ben böyle şey görmedim. Yıllar boyunca polise o kadar yardımcı olduktan sonra...

Gösta elini kaldırarak kadının sözünü kesti. Son derece ciddi bir ifadeyle "Tartışacak vaktimiz yok. Kennedy'yle konuşmamız gerek. Hemen" dedi.

Kadın, sesindeki ciddiyeti fark ederek derhal Kennedy'ye seslendi. Tekrar konuştuğundaysa ses tonu daha yumuşaktı.

"Kennedy'den ne istiyorsunuz? Bir şey mi yaptı?"

Ernst kaba bir biçimde "Bütün detayları sonra öğrenirsiniz" dedi. "Şu anda tek görevimiz, çocuğu karakola götürüp konuşmak. Koca oğlan Lelle'yi de götürüyoruz."

Kennedy gölgelerin içinden belirdi. Koyu renk bir pantolonla beyaz bir gömlek giymişti. Saçlarını düzgünce tarayınca, eski bir ıslahevi suçlusundan ziyade yatılı okulda okuyan bir İngiliz öğrencisine benzemişti. Bu görüntüsünü bozan tek şey, parmak eklemlerindeki büyük sıyrıklardı. Gösta içten içe küfretti. Daha önce fark ettiği şey buydu. Hatırlaması gerekirdi.

"Yardımcı olabilir miyim beyler?" Kennedy ses tonunu iyi ayarlamıştı ama biraz abartılıydı. Düzgün konuşmak için çok uğraştığı belli oluyordu; bu da bütün etkiyi yok ediyordu.

"Lelle'yle konuştuk. Bizimle karakola gelmen gerekecek."

Kennedy sessizce rıza göstererek başını eğdi. Jacob'un kendisine öğrettiği bir şey varsa, o da Tanrı'nın gözünde saygı kazanabilmek için hareketlerinin sonuçlarına katlanması gerektiği idi.

Etrafına son kez pişmanlıkla baktı. Çiftliği özleyecekti.

Sessizce karşılıklı oturuyorlardı. Marita çocukları da alarak Västergården'e, Jacob'u beklemeye gitmişti. Dışarıda yaz kuşları ötüyordu ama içerisi sessizdi. Bavullar hâlâ ön basamakların dibinde duruyordu. Laine, Jacob'un başına bir şey gelmediğini öğrenmeden gidememişti.

Gabriel'le arasındaki o kırılgan, geçici ateşkesi bozmaktan

korktuğu için çekingen bir sesle “Linda’dan haber aldın mı?” diye sordu.

“Hayır, daha değil. Zavallı Solveig.”

Laine yıllardır süren şantajı düşündü ama hiçbir şey de-
medi. Bir anne, oğlu yaralanmış olan başka bir anneyi çok iyi
anlardı.

“Sence Jacob da...” Kelimeler boğazına düğümlendi.

Gabriel beklenmedik bir hareketle karısının elini tuttu.
“Hayır, sanmıyorum. Polisin ne dediğini duydun. Kesin bir
yerlerde, olayların üzerine kafa yoruyor olmalı. Düşünecek
çok şeyi var.”

Laine acı acı “Evet, kesinlikle var” dedi.

Gabriel cevap vermedi ama elini tutmaya devam etti. La-
ine bunun ne kadar rahatlatıcı bir his olduğunu fark edince
şaşırdı ve birden, yıllardır ilk kez Gabriel’in kendisine bu ka-
dar şefkat gösterdiğini fark etti. Vücuduna sıcak bir his ya-
yıldı ama bu his aynı zamanda ayrılık acısıyla karıştı. Onu
bırakmak istemiyordu. Sokağa atılma rezilliğini yaşamamak
için bu kararı almıştı ama doğrusunun bu olup olmadığından
emin değildi. Sonra Gabriel elini çekti ve o an geçiverdi.

“Biliyor musun, Jacob’un Johannes’e benden daha çok
benzediğini hep hissettim. Bunu kaderin acı bir cilvesi ola-
rak görmüştüm. Dışarıdan Ephraim ile Johannes’e kıyasla
daha yakın gibi görünüyorduk belki. Babam burada bizimle
yaşıyordu ve malikâneyi bana miras bıraktı. Ama öyle değil-
dik. O kadar kavga etmelerinin sebebi aslında çok benziyor
olmalarıydı. Bazen Ephraim ile Johannes aslında aynı insan-
mış gibi geliyordu. Ben hep dışarıda kalıyordum. Ta ki Ja-
cob doğana kadar. Onda hem babamı hem de kardeşimi an-
dıran çok şey vardı. Sanki topluluğa girmemi sağlayacak bir
fırsat doğmuş gibiydi. Eğer oğlumu kendime bağlayabilir ve
onu her yönüyle tanıyabilirsem, aynı zamanda Ephraim’le
Johannes’i de tanıyacaktım gibi geliyordu. Onların toplu-

luğunun bir parçası haline gelecektim o zaman.”

Laine yumuşakça “Biliyorum” dedi ama Gabriel onu duymamış gibiydi. Camdan dışarı, uzaklara bakarak devam etti.

“Johannes’e imreniyordum. Babamın insanları iyileştirebildiğimize dair yalanlarına gerçekten de inanıyordu. O inancın kendisine verdiği gücü hayal etsene! Ellerine bakıp onların Tanrı’nın araçları olduğunu bilmek. İnsanların ayağa kalkıp yürümesini, körlerin gözlerinin açılmasını izlemek ve bunu mümkün kılanın kendin olduğunu bilmek. Ben şahsen sadece gösteriyi görüyordum. Babamın kenarda yönlendirip yönetmesini görüyor, her anından nefret ediyordum. Johannes ise sadece önündeki hastaları görüyordu. Yalnızca Tanrı’yla arasındaki yolu görüyordu. Kapandığında çok üzül-müştü. Ben de ona hiç anlayış göstermedim. Tam tersi, çok sevindim. Sonunda Johannes’le birlikte normal çocuklar olabilecektik. Sonunda eşit olabilecektik. Ama bu hiç olmadı. Johannes insanları büyülemeye devam etti ama ben, ben...” Tutulup kalmıştı.

“Sen de Johannes’in sahip olduğu bütün güce sahipsin. Ama kullanmaya cesaret edemiyorsun Gabriel. Aranızdaki fark bu. Ama inan bana, güç orada.”

Laine, birlikte geçirdikleri onca yıldır Gabriel’in ağladığını ilk kez görüyordu. Jacob’un hastalığının en kötü noktaya geldiği dönemde bile kendini bırakmamıştı. Elini tutunca Gabriel de onun elini sıkıca tuttu.

“Affedebileceğime söz veremem. Ama deneyebileceğime söz verebilirim.”

“Biliyorum. İnan, biliyorum Gabriel.” Elini yanağına koydu.

Erica her geçen saat daha da endişeleniyordu. Belinin arka tarafında feci bir ağrı vardı ve parmaklarıyla orayı bilinçsizce ovalıyordu. Bütün sabah Anna’ya evinden ve cebinden ulaşmaya çalışmıştı ama cevap alamamıştı. Bilinme-

yen numaralar servisinden, Gustav'ın cep numarasını öğrenmişti ama o da sadece Anna'yla çocukları geçen gün tekneyle Uddevalla'ya bıraktığını, onların da oradan trene bindiklerini söylemişti. O akşam Stockholm'e varmış olmalıydılar. Gustav'ın sesinde hiç endişe olmaması Erica'yı rahatsız etmişti. Adam sakın sakın bir sürü mantık yürütmüştü: Yorgun oldukları için telefonun fişini çekmiş olabilirlerdi, cep telefonunun pili bitmiş olabilirdi ya da belki de Anna telefon faturasını ödememişti. Bu son yorumu gülerek söylemesi Erica'yı zıvanadan çıkarmıştı. Telefonu adamın yüzüne kapamıştı. Artık iyice endişelenmiş durumdaydı.

Patrik'i arayıp akıl danışmak ya da en azından biraz destek görmek istedi ama o da ne cebini ne de ofis telefonunu açıyordu. Santralı aradı ama Annika bir ihbar üzerine çıktığını ve ne zaman döneceğini bilmediğini söyledi.

Erica çılgınca aramaya devam ediyordu. O feci his geçmek bilmiyordu. Tam pes edecekti ki, biri Anna'nın telefonunu açtı.

"Alo?" Bir çocuk sesiydi. Erica, onun Emma olduğunu anladı.

"Selam tatlım, ben teyzen. Söyle bakalım, neredesiniz?"

Emma peltekçe "Stockholm'deyiz" dedi. "Bebek geldi mi?"

Erica gülümsedi. "Hayır, daha değil. Bak Emma, annenle konuşabilir miyim?"

Emma soruyu duymazdan geldi. Annesinin telefonunu alıp, üstelik cevaplama şansını bulmuşken, kolay kolay pes etmeye niyeti yoktu.

"Biliyor musuuun?" dedi.

"Hayır, bilmiyorum. Ama tatlım, bunu sonra konuşabiliriz. Şimdi annenle konuşmak istiyorum." Erica'nın sabrı tükenmek üzereydi.

Emma inatla tekrarladı. "Biliyor musuuun?"

"Hayır, nedir?" Erica bıkkınlıkla iç çekti.

"Taşındık!"

“Evet, biliyorum, çok oldu taşınalı.”

Emma zaferle “Hayır, bugün!” dedi.

“Bugün mü?”

“Evet, babamın yanına geri taşındık” diye duyurdu.

Erica’nın başı dönmeye başladı. Ama bir şey demeye fırsat bulamadan, Emma’nın “Hoşça kal, şimdi oyun oynamam lazım” dediğini duydu. Ardından bağlantı kesildi.

Erica yüreği burkularak telefonu kapadı.

Patrik Västergården’de kapıyı gürültüyle çaldı. Kapıyı Marita açtı.

“Merhaba Marita. Evinizi aramak için iznimiz var.”

Marita kafası karışmış bir halde “Ama daha önce aradınız ya” dedi.

“Yeni bilgiler ortaya çıktı. Yanımda bir ekip var ama siz çocukları götürene kadar biraz uzakta beklemelerini rica ettim. O kadar polisi görüp de korkmasınlar.”

Marita sessizce başını salladı. Jacob için endişelenmekten bütün gücü tükenmişti, itiraz etmeye enerjisi yoktu. Çocukları almak üzere döndü. Tam gidiyordu ki, Patrik başka bir soru sorarak onu durdurdu.

“Arazide, bu bölgede gördüklerimiz haricinde başka bir bina var mı?”

Marita başını salladı. “Hayır, sadece ev, ahır, alet deposu ve oyun evi var. O kadar.”

Patrik başıyla onaylayıp gitmesine izin verdi.

On beş dakika sonra ev boşalmıştı. Aramaya başlayabilirlerdi. Patrik oturma odasında kısaca talimat verdi.

“Buraya daha önce de gelmiş ve bir şey bulamamıştık ama bu kez daha etraflıca arayacağız. Her yeri, yani her yeri arayın. Yerdeki ya da duvardaki panelleri sökmeniz gerekiyorsa, sökün. Mobilyaları kırmanız gerekiyorsa, onu da yapın. Anlaşıldı mı?”

Hepsi başını salladı. Uğursuz bir iş yapacaklarını biliyor ve işe başlamak istiyorlardı. İçeri girmeden önce Patrik onlara davadaki gelişmelerin özetini geçmişti. Artık işe koyulmaktan başka bir şey istemiyorlardı.

Bir saatlik sonuçsuz çalışmanın ardından ev afet bölgesi gibi görünüyordu. Her şey yırtılmış ve dışarı taşınmıştı. Ama hiç ipucu yoktu. Patrik oturma odasındakilere yardım ederken, Gösta'yla Ernst gelip şaşkınlıkla etrafa baktılar.

Ernst "Burada neler oluyor böyle?" diye sordu.

Patrik soruyu duymazdan geldi. "Kennedy'yle her şey yolunda gitti mi?"

"Evet, lafı dolandırmadan itiraf etti ve artık parmaklıklar ardında. Lanet olası sümüklü velet!"

Patrik gergin olduğundan, başını sallamakla yetindi.

"Ee, burada ne oluyor? Bir tek bizim haberimiz yok. Annika bize her şeyi anlatmadı. Sadece buraya gelmemizi ve senin bizi bilgilendireceğini söyledi."

Patrik sabırsızca "Şu anda size her şeyi açıklayamam" dedi. "Bütün bulgular, Jenny Möller'i kaçıran kişinin Jacob olduğunu gösteriyor. Şimdilik bunu bilmeniz yeterli. Jenny'ye ait bir ipucu bulmalıyız.

Gösta "Ama Alman'ı o öldürmedi" dedi. "Çünkü kan tahlilleri..." Hayretler içerisinde kalmıştı.

Patrik homurdanarak "Hayır, büyük olasılıkla Tanja'yı öldüren de oydu" dedi.

"O zaman diğer iki kızı kim öldürdü? O zamanlar çok küçüktü..."

"O değildi. Ama onu sonra konuşuruz. Şimdi bize yardım edin!"

Ernst "Ne arıyoruz?" diye sordu.

"Arama emri mutfak masasında. Bulmayı istediğimiz şeyler orada belirtiliyor." Patrik dönüp kitaplığı aramaya devam etti.

Bir saat daha geçti ama hâlâ kimse bir şey bulamamıştı.

Patrik umudunu yitirmeye başlamıştı. Hiçbir şey bulamazlarsa ne olacağını düşündü. Oturma odasından çıkmış, çalışma odasını aramaya başlamıştı ama sonuç elde edememişti. Şimdiyse elini beline koymuş, derin derin nefes alarak gözleriyle odayı tarıyordu. Çalışma odası küçük ama düzenliydi. Raflardaki klasörlerle dosyalar özenle etiketlenmişti. Büyük antika çalışma masasının üzerinde hiç kâğıt yoktu ve çekmeceler de çok düzenliydi. Patrik dalgınca çalışma masasına baktı. Kaşlarını çattı. Bir antika. Televizyonda “Antika Turu” programının hiçbir bölümünü kaçırmadığı için, eski mobilyaya bakınca aklına hemen gizli bölmeler geldi. Bunu daha önce düşünmüş olması gerekirdi. Masanın üzerindeki bölüme, bir sürü minik çekmecenin bulunduğu kısma baktı. Hepsini tek tek açarak arkalarındaki deliklere parmağını soktu. Son çekmeceye geldiğinde eline bir şey geldi. Küçük metal bir nesne vardı ve bastırıldığında hareket etti. Bir klik sesiyle çekmecenin arka kenarı düştü ve ortaya gizli bir bölme çıktı. Patrik’in kalp atışları hızlandı. İçinde siyah deri kaplı eski bir defter buldu. Lastik eldivenlerini takarak defteri dikkatlice aldı. Giderek artan bir dehşetle içindekileri okudu. Jenny’yi vakit kaybetmeden bulmaları gerekiyordu.

Yazı masasının çekmecelerini karıştırırken gördüğü bir kâğıdı hatırladı. O çekmeceyi açıp birkaç belgenin arasından kâğıdı çıkardı. Köşesinde gönderenin kim olduğu yazıyordu. Patrik birkaç satıra göz gezdirip üstteki ismi okudu. Ardından cep telefonunu çıkarıp karakolu aradı.

“Annika, ben Patrik. Dinle, bir şeyi kontrol etmeni istiyorum.” Kısaca açıkladı. “Sorman gereken kişi Doktor Zoltan Czaba. Evet, kanser biriminden. Bir şey öğrenir öğrenmez beni ara.”

Günler bitmek bilmez gibiydi. Kerstin ve Bo Möller yeni bir haber almak umuduyla her gün defalarca karakolu arı-

yorlardı ama boşunaydı. Jenny'nin yüzü broşürlere basıldıktan sonra cep telefonları durmaksızın çalmaya başlamıştı. Arkadaşlar, akrabalar, tanıdıklar... Herkes kaygılarını dile getiriyor, kendi endişelerini bir kenara atarak Jenny'nin anne babasına umut aşılarmaya çalışıyorlardı. Birçoğu Grebbestad'a, yanlarına gelmeyi teklif etse de, Möller'ler kibar ama net bir biçimde reddetmişlerdi. Bunun durumu daha da kötüleştireceğini ve hiçbir şeyin bir daha yoluna girmeyeceğini düşünüyorlardı. Eğer karavanda kalıp, minik masanın başında oturup beklerlerse, Jenny eninde sonunda kapıdan girecek ve her şey normale dönecekti.

O yüzden orada günlerce, kendi kaygılarıyla sarmalanmış bir halde oturdular. Sanki mümkünmüş gibi, bugün diğerlerinden daha da acı verici olmuştu. Kerstin bütün gece korkunç rüyalar görmüştü. Çözülmesi zor imgeler gözkapaklarının altında belirip dururken, ter içinde yatakta dönüp durmuştu. Defalarca Jenny'yi görmüştü. Çoğunlukla küçük bir kızken. Evde, ön bahçede. Kamp alanındaki plajda. Ama imgeler hep karanlık, tuhaf şekillere dönüşüyorlardı ve Kirsten bunlara anlam veremiyordu. Soğuk ve karanlıktı; görüş alanının dışında bir şeyler kuluçkaya yatmıştı. Rüyalarında gölgeye defalarca uzanmış olsa da, asla tam olarak göremiyordu.

Sabah uyandığında göğsünde büyük bir ağırlık vardı. Saatler geçip de karavanın içindeki ısı yükselirken, Bo'nun karşısında sessizce oturup, Jenny'yi bebekken kucağına aldığı anda, kollarında oluşan hissi hatırlarmaya çalıştı. Ama tıpkı rüyadaki gibi, bir türlü erişemiyordu. Jenny'nin kayıp olduğu süre boyunca hatırladığı duyguyu artık hissedemiyordu. Yavaş yavaş anladı. Gözlerini masadan kaldırıp kocasına baktı.

Ardından "Artık gitti" dedi.

Kocası sorgulamadı. Karısı bu sözleri söyler söylemez, o da bu gerçeği hissetmişti.

Günler bir pusun ardındaymış gibi birbirine bağlanmıştı. Mümkün olacağını asla düşünemeyeceği bir şekilde işkence görüyor, kendine lanet ediyordu. Otostop çekecek kadar aptal olmasaydı, bütün bunlar başına gelmezdi. Annesiyle babası ona defalarca bir yabancıнын arabasına binmemesini söylemişlerdi ama o kendini yenilmez hissetmişti.

Çok uzun zaman önceydi sanki. Jenny o hissi, kısacık bir an bile olsa tadını çıkarmak için tekrar hatırlamaya çalıştı. Dünyadaki hiçbir şeyin kendisini alt edemeyeceği, başka insanların başına kötü şeyler gelse de onun başına gelmeyeceği hissini. Artık ne olursa olsun, o hissi tekrar yaşayamayacaktı.

Yan yatmış, parmaklarıyla toprağı eşeliyordu. Diğer kolunu kullanamıyordu ama kan dolaşımını sağlamak için nispeten sağlam kolunu zorla da olsa hareket ettiriyordu. Bir sonraki gelişinde, filmlerdeki kadın kahramanlar gibi adamın üzerine atlayıp hakkından gelmeyi hayal etti. Onu yerde bilincini kaybetmiş bir halde bırakıp her yerde onu arayan ve bekleyen kalabalığa doğru kaçacaktı. Muhteşem ama imkânsız bir hayaldi. Bacakları artık yürüyebilecek durumda değildi.

Hayat, içinden yavaşça çekiliyordu. Yaşamının altındaki toprağa doğru sızdığını ve altındaki organizmaları besle-

diğini düşündü. Kurtlar ve larvalar yaşam enerjisini hırsla emiyordu.

Son gücü de tükenirken, son birkaç haftadır o kadar ters davrandığı için anne babasından asla af dileyemeyeceğini fark etti. Anlayacaklarını umdu.

Bütün gece kızı kollarına alıp oturmuştu. Kız giderek soğuyordu. Etraflarını derin bir karanlık sarmıştı. Kızın da karanlığı, kendisi kadar güvenli ve rahatlatıcı bulduğunu umuyordu. Etrafını saran koca siyah bir battaniye gibiydi.

Jacob bir an gözünün önüne çocukları getirdi. Ama bu imge fazlasıyla gerçekliği hatırlattığı için kafasından attı.

Johannes ona yolu göstermişti. Johannes, Ephraim ve o. Kutsal üçlü gibiydiler, bunu hep biliyordu. Onlar Gabriel'in asla paylaşamayacakları bir yeteneğe sahiplerdi. Bu yüzden de Gabriel asla onları anlamayacaktı. Johannes, Ephraim ve o. Onlar eşsizdi. Tanrı'ya diğer herkesten daha yakınlardı. Özellerdi. Johannes defterine öyle yazmıştı.

Johannes'in siyah defterini bulması tesadüf değildi. Bir şeyler onu oraya götürmüş, Johannes'in bıraktığı miras olarak gördüğü defter onu mıknaş gibi çekmişti. Johannes'in hayatını kurtarmak için yapmayı göze aldığı fedakârlık onu çok duygulandırmıştı. Johannes'in başarmak istediği şeyi çok iyi anlıyordu. Boşa çıkması ne büyük bir ironiydi. Kendisini kurtarmaya gelen, büyükbabası Ephraim olmuştu. Johannes'in başarısız olmasına çok üzülüyordu. Kızların ölmesi büyük talihsizlikti. Ama onun önünde Johannes'inkinden çok daha fazla zaman vardı. O başarısız olmayacaktı. İç ışığının anahtarını bulana kadar tekrar tekrar deneyecekti.

Ephraim'in, sahip olduğunu, derinlerde bir yerlerde saklı olduğunu söylediği o ışık. Tıpkı babası Johannes'te olduğu gibi.

Jacob pişmanlıkla kızın soğuk kolunu okşadı. Ölümüne üzülüyor değildi. Ama o sıradan bir insandı ve Tanrı ona, Tanrı'nın seçilmişlerinden birine kendini kurban ettiği için özel bir yer verecekti. Jacob'un aklına bir fikir geldi: belki de Tanrı anahtarı bulmasına izin vermeden önce belirli bir sayıda kurban bekliyordu. Belki Johannes'e de böyle olmuştu. Başarısız olduklarından değildi; sadece Tanrı onlara yolu göstermeden önce inançlarını daha fazla kanıtlamalarını bekliyordu.

Bu fikir Jacob'un moralini düzeltti. Cevap bu olmalıydı. Eski Ahit'teki Tanrı'ya hep daha çok inanmıştı. Kendisi için kan akıtılmasını isteyen Tanrı'ya.

Ancak bir şey hâlâ vicdanını kemiriyordu. Tenin şehveti-ne karşı koyamadığı için Tanrı ne kadar bağışlayıcı olacaktı? Johannes daha güçlüydü. Asla baştan çıkmamıştı ve Jacob da bu yüzden ona hayrandı. Jacob ise tenine değen yumuşak, pürüzsüz teni hissedince, derinlerinde bir his uyanmıştı. Şeytan onu kısa süreliğine ele geçirmişti ve o da teslim olmuştu. Ama sonrasında büyük bir pişmanlık gelmişti; Tanrı bunu fark etmiş olmalıydı. Kalbinin içini gören O, pişmanlığının da hakiki olduğunu görebiliyor olmalıydı ve ona da bütün günahkârlara gösterdiği bağışlayıcılığı bahşedecekti.

Jacob kızı kollarında salladı. Yüzüne gelen saçını arkaya itti. Güzeldi. Onu yolun kenarında, otostop çekmek için başparmağını kaldırmış halde gördüğü anda, doğru kişi olduğunu anlamıştı. Birinci kız, beklediği işaret olmuştu. Yıllardır Johannes'in defterine yazdıklarını büyülenerek okuyordu. Tam da Hüküm geldiği gün, kız kapısına dayanıp annesi hakkında sorular sorunca, bunun bir işaret olduğunu anlamıştı.

Kızın yardımıyla gücü bulamasa da, cesareti kırılmamıştı.

Johannes de annesiyle başarısız olmuştu. Önemli olan, o ilk kız sayesinde Jacob'un kendisi için seçilen yola çıkmış olmasıydı. Babasının izinden gidecekti.

Kızları hep birlikte Kungsklyftan'a götürmek de bunu dünyaya göstermenin bir yoluydu. Johannes'in başladığı işi kendisinin devam ettirdiğine dair bir bildiriydi. Başka kimsenin anlayacağını düşünmüyordu. Tanrı'nın anlayıp doğru bulması yeterliydi.

Jacob'un son bir kanıtı daha ihtiyacı vardı; onu da dün gece bulmuştu. Kan tahlillerinin sonuçlarından bahsedilirken, suçlanarak hapse atılacağından emindi. Şeytan kendisine cesette izler bıraktırmıştı.

Ama Şeytan'la alay etmişti resmen. Nasıl olduysa polis, tahlillerin onu akladığını söylemişti. Bu, doğru yolda olduğuna ve kimsenin onu durduramayacağına ikna olması için gereken son kanıttı. O özeldi. Korunuyordu. Kutsanmıştı.

Kızın saçlarını bir kez daha yavaşça okşadı. Yeni bir tane bulması gerekecekti.

Annika'nın tekrar araması sadece on dakika sürdü.

"Dediğin gibi. Jacob yine kansermiş. Ama bu kez lösemi değil, beyinde büyük bir tümör varmış. Ona yapılacak bir şey olmadığını, fazla ilerlemiş olduğunu söylemişler."

"Haber ne zaman almış?"

Annika çiziktirdiği notlarına baktı. "Tanja'nın kaybolduğu gün."

Patrik oturma odasındaki kanepeye çöktü. Biliyordu ama yine de gerçek olduğuna inanmakta zorlanıyordu. Ev o kadar huzurlu ve sakindi ki. Elinde kanıtını tuttuğu kötülükten eser yoktu. Sadece yanıltıcı bir normallik hâkimdi her yere. Vazoda çiçekler, yere saçılmış çocuk oyuncakları, sehpa yarısı okunmuş bir kitap vardı. Kafatasları, kan lekeli giysiler, yanan siyah mumlar yoktu.

Şöminenin üstünde, dirilişten sonra başındaki haley-le Cennet'e yükselen İsa'nın önünde dua eden insanların bir resmi bile vardı.

Bir insan en şeytanca hareketleri, Tanrı'dan tam yetki aldığına inanarak nasıl haklı çıkarabilirdi? Gerçi belki o kadar da tuhaf değildi. Çağlar boyunca Tanrı adına milyonlarca insan öldürülmüştü. O güçte insanları zehirleyen ve yanlış yönlendiren, baştan çıkarıcı bir şey vardı.

Patrik kendini dinsel düşüncelerinden uzaklaştırdı ve ekibin, etrafında toplanmış, kendisine bakıp talimat beklemekte olduğunu fark etti. Onlara bulduğu şeyi göstermişti ve şu anda hepsi, Jenny'nin o anda yaşamakta olabileceği dehşeti düşünmemeye çalışıyordu.

Sorun, Jenny'nin nerede olabileceğine dair hiçbir fikirlerinin olmamasıydı. Patrik, Annika'nın aramasını beklerken onlar da evi büyük bir gayretle aramışlardı. Aynı zamanda Patrik malikâneyi arayıp Marita, Gabriel ve Laine'ye Jacob'un gitmiş olabileceği herhangi bir yer olup olmadığını sormuştu. Onların sorduğu soruları ise savuşturmuştu. Şu anda buna vakti yoktu.

Diken diken olmuş saçlarını karıştırdı. Öfkeyle konuşmaya başladı. "Nerede olabilir? Bütün eyaleti santim santim arayamayız ki. Kızı Bullaren'deki çiftliğin orada ya da başka bir yerde saklıyor olabilir. Ne yapacağız şimdi?"

Aynı âcizliği Martin de hissediyordu ama bir şey demedi. Patrik bunu soru sormak amacıyla söylememişti. O sırada aklına bir fikir geldi.

"Burada, Västergården'in yakınlarında bir yerde olmalı. Gübre kalıntılarını hatırla. Bence Jacob, Johannes'in kullandığı yeri kullanıyor. Buraya yakın bir yer olmalı."

"Haklısın ama hem Marita hem de kayınvalidesiyle kayınpederi arazide başka bir bina olmadığını söylediler. Tabii ki mağara ya da öyle bir yer olabilir ama Hult ailesinin ara-

zisi çok geniş, farkında mısın? Samanlıkta iğne aramak gibi bir şey.”

“Evet, ama peki ya Solveig’le oğulları? Onlara sordun mu? Onlar da daha önce burada yaşamışlar. Burayla ilgili Marita’nın bilmediği bir şey biliyor olabilirler.”

“Çok iyi fikir. Mutfaktaki telefonun yanında rehber vardı. Linda’nın cep telefonu yanında; belki oradan ulaşabilirim.”

Martin gidip kontrol etti. Elinde Linda’nın adının da düzgünce yazılı olduğu bir listeyle geri geldi. Patrik sabırsızlıkla telefonun çalmasını bekledi. Linda’nın telefonu açması bir ömür sürmüştü sanki.

“Linda, ben Patrik Hedström. Solveig’le ya da Robert’le konuşmam gerekiyor.”

Linda sevinçle “Stefan’ın yanındalar. Stefan uyandı!” dedi. Patrik kalbi burularak, sesindeki neşenin kısa bir süre sonra kaybolacağını düşündü.

“Birini çağır, çok önemli!”

“Tamam, hangisini tercih edersin?”

Patrik bir an düşündü. Oturduğu evin etrafını bir çocuktan daha iyi kim bilebilirdi? Kolay bir seçimdi. “Robert.”

Kızın telefonu bırakıp Robert’i getirmeye gittiğini duydu. Muhtemelen aletleri bozacağı için odaya cep telefonuyla giremiyordu. Patrik tam bunu düşünürken, telefonda Robert’in mahzun sesini duydu.

“Evet, ben Robert.”

“Merhaba, ben Patrik Hedström. Bize bir konuda yardım edebilir misin? Çok önemli.” Son cümleyi aceleyle eklemişti.

Robert tereddüt ederek “Tamam, nedir?” dedi.

“Acaba Västergården’de evin yakınındakiler hariç, başka bir bina biliyor musun? Aslında bir bina olması da şart değil. Daha çok saklanacak güzel bir yer. Anlatabildim mi? Ama epey büyük olması lazım. Bir kişiden fazlası sığabilmeli.”

Patrik, Robert’in kafasında beliren soru işaretlerini açık-

ça hissedebiliyordu ama neyse ki Robert sorularının sebebi-
ni sorgulamadı. Onun yerine, bir süre düşündükten sonra ce-
vapladı: “Şey, aklıma gelen tek yer eski bomba sığınağı. Or-
manın epeyce yukarısında. Küçükken Stefan’la orada oyun
oynardık.”

Patrik “Peki ya Jacob orayı biliyor muydu?” diye sordu.

“Evet, bir kere ona gösterme hatasına düştük. O da koşa-
rak babama gitti. Orada oynamamızı yasakladılar. Babam
tehlikeli olduğunu söyledi. Böylece eğlencemizin de sonu gel-
miş oldu.” Robert çocukluğundaki hayal kırıklığını hatırlaya-
rak kızgın bir sesle “Jacob her zaman biraz fazla terbiyeli ol-
muştur” dedi. Patrik gelecekte Jacob’la bağdaştırılacak olan
kelimenin “terbiyeli” olmayacağını düşündü.

Yerin tarifini aldıktan sonra aceleyle teşekkür edip telefo-
nu kapadı.

“Sanırım nerede olduklarını biliyorum Martin. Herkesi
bahçeye topladı.”

Beş dakika sonra sekiz polis memuru dışarıda, parlayan
güneşin altında dikiliyordu. Dördü Tanumshede’den, dördü
de Uddevalla’dan gelmişti.

“Jacob Hult’un ormanın içinde, yakındaki eski bir bom-
ba sığınağında saklandığına inanıyoruz. Muhtemelen Jenny
Möller’i de orada tutuyor ve kızın hayatta olup olmadığını
bilmiyoruz. O yüzden hayattaymış gibi düşünüp, müdahale
ederken çok dikkatli olacağız. Sığınağı bulana kadar dikkatle
ilerleyeceğiz, ardından da etrafını saracağız. Sessizce.” Pat-
rik hepsine tek tek bakarak, ama Ernst’in üzerinde biraz da-
ha uzun durarak net bir biçimde konuşuyordu. “Silahlarımızı
çekeceğiz ama benden emir gelmeden kimse bir şey yapma-
yacak. Anlaşıldı mı?”

Herkes ciddiyetle başını salladı.

“Uddevalla’dan bir ambulans yola çıktı ama siren çalma-
dan gelecek. Västergården’e çıkan yolun hemen dışında bek-

leyecek. Ormanda ses, çok geniş bir alandan duyulabiliyor ve Jacob'un bir şey duymasını istemiyoruz. Durumu kontrol altına alır almaz acil müdahale ekibini çağıracağız.”

Uddevalla'dan gelen memurlardan biri “Yanımıza birkaç sağlık görevlisi almamız gerekmez mi?” diye sordu. “Kızı bulduğumuzda acil müdahale gerekebilir.”

Patrik başıyla onayladı. “Prensipte haklısın ama onları bekleyecek vaktimiz yok. Şu anda kızın yerini çabucak belirlememiz daha önemli ve umarım acil müdahale ekibi de bu sırada gelmiş olur. Hadi gidelim.”

Robert, evin arka tarafındaki ormanda nereye gideceklerini tarif etmişti. Yüz metre kadar sonra sığınağa giden patikaya ulaşacaklardı. Orada olduğunu bilmeyen biri için patika neredeyse görünmezdi; Patrik de ilk başta az kalsın kaçırıyordu. Hedeflerine doğru yavaşça ilerlerdiler ve yaklaşık bir kilometre sonra Patrik yeşilliklerin arasında parlayan bir şey görür gibi oldu. Tek kelime etmeden arkasına dönüp adamlarına ilerlemelerini işaret etti. Polisler mümkün olduğunca sessizce bir çember oluşturarak sığınanın etrafını çevirdiler ama ister istemez biraz hışırtı çıkarıyorlardı. Patrik her seste yüzünü ekşiterek, kalın beton duvarların sesleri bloke etmesini umdu.

Silahını çekti ve göz ucuyla Martin'in de aynı şeyi yaptığını gördü. Sessizce ilerleyerek kapıyı açmayı denediler. Kilitliydi. Bir an ne yapacaklarını bilemediler. Kapıyı açmak için gerekli aletleri yoktu. Tek seçenekleri, Jacob'u dışarı çıkarmaya ikna etmektir. Patrik endişeyle kapıyı çaldı ve hemen kenara kaçtı.

“Jacob, içerde olduğunu biliyoruz. Çık dışarı!”

Cevap yoktu. Tekrar denedi.

“Jacob, o kızlara zarar vermek istemediğini biliyorum. Sadece Johannes'in yaptığını yapıyordun. Dışarı çık da konuşalım.”

Sözlerinin ne kadar yetersiz olduğunu farkındaydı. Belki

de rehine pazarlığı konusunda ders alması ya da en azından yanında bir psikolog getirmesi gerekirdi. İkisi de olmadığına göre, bir psikopati bomba sığınağından çıkarmak için kendi içgüdülerine güvenmek zorundaydı.

Nasıl olduysa hemen ardından kilidin açıldığını duydu. Kapı yavaşça açıldı. Kapının iki yanında duran Martin'le Patrik bakiştılar. İkisi de silahlarını çekmiş, gergin bir biçimde bekliyorlardı. Jacob kapıdan çıktı. Kucağında Jenny'yi taşıyordu. Kesinlikle ölmüştü. Patrik o sırada silahlarını Jacob'a doğrultarak dikilen polis memurlarındaki hayal kırıklığını ve hüznü hisseder gibi oldu.

Jacob onları görmezden geldi. Onun yerine göğre bakıyor ve havaya konuşuyordu.

"Anlamıyorum. Seçilmiştim. Beni koruman gerekiyordu." Dünyası altüst olmuş gibi perişan bir haldeydi. "Madem bugün gözünden düşecektim, öyleyse dün beni neden kurtardın?"

Patrik ile Martin bakiştılar. Jacob kafayı tamamen yemiş gibiydi. Ama bu onu daha da tehlikeli hale getiriyordu. Birazdan ne yapacağını tahmin etmek mümkün değildi. Silahlarını onun üzerinde tutmaya devam ettiler.

Patrik "Kızı yere bırak" dedi.

Jacob gözünü Cennet'e dikmiş, görünmeyen Tanrısıyla konuşuyordu.

"Yeteneği keşfetmeme izin vereceğini biliyorum ama biraz daha zamana ihtiyacım var. Neden bana sırtını dönüyorsun?"

Patrik daha sert bir sesle "Kızı yere bırak ve ellerini yukarı kaldır!" dedi. Jacob'dan yine tepki gelmedi. Kucağında kızı tutuyordu ve üzerinde herhangi bir silah yok gibiydi. Patrik ona çelme takmayı düşündü. Kızın yaralanması konusunda endişe etmesine gerek yoktu. Bunun için çok geçti artık.

Aniden sol taraftan uzun boylu biri uçararak geldi. Patrik öyle irkildi ki, tetikteki parmağı titredi. Neredeyse Martin'i

ya da Jacob'u vuracaktı. Ernst'in sırik gibi vücudunun havadan Jacob'a doğru uçtuğunu, ardından da Jacob'un yere düştüğünü dehşetle gördü. Jenny kollarından sıyrılıp tam önüne, yere atılan bir un çuvalı gibi tok bir sesle düştü.

Ernst zafer kazanmış gibi Jacob'un ellerini sırtında birleştirdi. Jacob direnmeye kalkmadı ama yüzünde hâlâ o hayret ifadesi vardı.

Ernst "Bu iş böyle yapılır" diyerek kalabalığın alkışlarını kabul etmek üzere yukarı baktı. Herkes donup kalmıştı. Ernst, Patrik'in yüzündeki ifadeyi görünce bir kez daha düşünmeden hareket ettiğini fark etti.

Patrik, Martin'i vurmuş olabileceğini düşünerek hâlâ titriyordu. Ernst'in boynuna yapışıp sıkmamak için kendini zor tutuyordu. Ama onu sonra halledeceklerdi. Şimdi en önemli işleri Jacob'u gözaltına almaktı.

Gösta kelepçeleri çıkarıp yanına gittiği Jacob'un ellerini kelepçeledi. Martin'le birlikte Jacob'u sertçe ayağa kaldırarak Patrik'e baktılar. Patrik, Uddevalla'dan gelen iki memura döndü.

"Onu Västergården'e götürün. Ben de hemen geleceğim. Ambulans görevlilerine bir sedyeyle buraya gelmelerini söyleyin."

Adamlar Jacob'la birlikte tam yola çıkmışlardı ki, Patrik onları durdurdu. "Bir dakika, gözünün içine bakmak istiyorum. Bunu yapabilen birinin neye benzediğini görmek istiyorum." Jenny'nin cansız bedenini gösteriyordu.

Jacob ona hiç de pişman olmayan gözlerle bakıyordu ama yüzünde hâlâ şaşkınlık ifadesi vardı. Patrik'e bakıp "Garip değil mi?" dedi. "Dün akşam Tanrı beni kurtarmak için bir mucize gerçekleştirdi ama sonra bugün beni yakalattı"

Patrik onun ciddi olup olmadığını anlamak için gözlerine baktı; bütün bunları hareketlerinin sonuçlarına katlanmak için yapıyor olabilir miydi? Kendisine bakan gözler bir ay-

na kadar boş bakıyordu. Karşısında deliliğin sureti duruyordu.

Bıkkınlıkla “Tanrı değildi o, Ephraim’di” dedi. “Kan testini geçtin, çünkü Ephraim hasta olduğunda sana ilik bağışlamıştı. Yani onun kanını ve DNA’sını almış oldun. Kan örneğinin bu yüzden Tanja’da bıraktığın... kanıttan... aldığımız DNA örneğiyle uyuşmadı. Uzmanlar aile ilişkilerinizin bir şemasını çıkarana kadar bunu anlayamamıştık. Kan testine göre sözüm ona Johannes’le Gabriel’in babası sendin.”

Jacob sadece başını salladı. Ardından kibarca “Ama bu bir mucize değil mi?” diye sordu. Sonra da ormanın içine doğru götürüldü.

Martin, Gösta ve Patrik, Jenny’nin cesedinin yanında kaldılar. Ernst aceleyle Uddevalla’dan gelen polislerle birlikte tüymüştü ve muhtemelen de bir süre göze batmamak için elinden geleni yapacaktı.

Üçü de, yanlarında kızın üstüne örtecek bir ceket olmasını çok istiyordu. Çıplaklığı öyle kırılğan, öyle onur kırıcıydı ki... Vücudundaki yaraları gördüler. Tanja’nın vücudundaki yaralarla tıpatıp aynıydı. Muhtemelen öldükleri sırada Siv ve Mona’da da aynı yaralar vardı.

Heyecanlı yapısına rağmen Johannes sistemli bir adamdı. Kurbanlarında açtığı yaraları ve sonrasında onları nasıl iyileştirmeye çalıştığını detaylı bir biçimde anlatmıştı defterinde. Bir bilimadamı gibi hepsinin kaydını tutmuştu. Belki de kendini, bunun bilimsel bir deney olduğuna inandırmak istiyordu. Kızların talihsiz ama gerekli birer kurban oldukları bir deney. Bu, Tanrı’nın küçükken sahip olduğu iyileştirme yeteneğini geri vermesi için gerekliydi. Yetişkinliği boyunca bunun hasretini çekmişti ve ilk oğlu Jacob hasta olduğunda, yeteneğinin tekrar ortaya çıkması şart olmuştu.

Ephraim oğluna da, torununa da uğursuz bir miras bırakmıştı. Gabriel ile Johannes’in çocukken insanları iyileştirdiğini anlatırken, Jacob’un hayal gücü de harekete geçmiş

ti. Ephraim daha da etkileyici olsun diye aynı yeteneğin to-
rununda da olduğunu söylemişti. Bu sözler, ölümcül hasta-
lığıyla birlikte Jacob'da iyice abartılı fikirler doğurmuştu.
Ardından Jacob, Johannes'in defterini bulmuştu ve sayfala-
rın yıpranmışlığına bakılırsa, defteri tekrar tekrar okumuş-
tu. Tanja'nın Västergården'e gelip annesi hakkında sorular
sorduğu günün, Jacob'un ölümcül hastalığını öğrendiği güne
denk gelmesi trajik bir tesadüftü.

Jenny, cenin pozisyonunda yatıyormuş gibi görünüyordu.
Martin'le Patrik, Gösta'nın kısa kollu gömleğini çıkarmasını
şaşkınlıkla izlediler. Bembeyaz, tüysüz göğsü ortaya çıkmış-
tı. Gösta tek kelime etmeden gömleği Jenny'nin üzerine ör-
tüp, çıplaklığını mümkün olduğunca gizlemeye çalıştı.

Sert bir ses tonuyla "Kız çıplak yatarken öyle dikilip bak-
mayın" dedikten sonra ağaçların gölgesindeki soğuk nemi sa-
vuşturmak için kollarını göğsünde kavuşturdu.

Patrik dizlerinin üzerine çökerek Jenny'nin soğuk elini
tuttu. Yalnız ölmüştü ama yalnız beklemesi gerekmiyordu.

Birkaç gün sonra, büyük kargaşa biraz dinmişti. Patrik,
Mellberg'in karşısında oturuyordu; tek derdi bir an önce bi-
tirip gitmekti. Patron davanın tam bir özetini istemişti. Pat-
rik komiserin bunu, Hult davasındaki rolü konusunda yıllar
boyunca hikâye anlatabilmek için istediğini biliyordu. Ama
bu pek de umurunda değildi. Jenny'nin ailesine haberi bizzat
verdikten sonra, ne şan ne de şöret istiyordu. Bu kısmı seve
seve Mellberg'e devredecekti.

Mellberg "Kanla ilgili kısmı hâlâ anlamıyorum" dedi.

Patrik içini çekip üçüncü kez açıklamaya başladı; bu kez
daha da yavaş konuşuyordu.

"Jacob lösemi hastası olduğunda büyükbabası Ephraim'in
iliğini almış. Yani ameliyattan sonra Jacob'un vücudunda
üretilen kanın DNA'sı, bağış yapan kişinininkiyle, yani Ephra-

im'inkiyle aynıymış. Başka bir deyişle, o sırada Jacob'un vücudunda iki kişinin DNA'sı varmış. Kanında büyükbabasının DNA'sı, vücudunun diğer bölümlerinde ise kendi DNA'sı. Bu nedenle Jacob'un kan örneğini analiz ettiğimizde Ephraim'in DNA'sını bulduk. Ama Jacob'un kurbanda bıraktığı DNA menî biçiminde olduğu için, bu örnek orijinal DNA profilinde kalmıştı. Yani iki profil birbiriyle uyumlu değildi. İsveç Suç Laboratuvarı'na göre böyle bir şeyin olma olasılığı çok düşük ama imkânsız değil..."

Mellberg nihayet gerçekleri kavıyor gibiydi. Hayretle başını salladı. "Amma kanlı bir bilimkurgu. Artık duymadığımız ne kaldı, değil mi Hedström? Bu davada çok iyi bir iş çıkardığımızı söylemeliyim. Göteborg'daki emniyet müdürü beni dün bizzat arayıp davayı bu kadar iyi yönettiğimiz için teşekkür etti. Ben de aynı fikirdeyim."

Kızın hayatını kurtarmayı başaramadıkları için Patrik neresinin mükemmel olduğunu anlayamıyordu ama yorum yapmamayı tercih etti. Bazı şeyleri bütün çabalarına rağmen engelleyemiyorlardı. Bu konuda da yapacak pek bir şey yoktu.

Son birkaç gün çok iç karartıcıydı. Bir bakıma yas süreci gibi olmuştu. Hâlâ iyi uyuyamıyor, Johannes'in defterindeki çizimler ve notlar gözünün önünden gitmiyordu. Erica etrafında pervane olmuştu ama onun da gece yatakta dönüp durduğunun farkındaydı. Kendinde ona yardım edecek enerji bulamıyordu. Kendini toparlaması şarttı.

Erica'nın karnındaki bebeğin hareketleri bile, daha önce verdiği hisleri uyandırmıyordu Patrik'te. Sanki birden dünyanın ne kadar tehlikeli bir yer olduğunu, insanların kötü ve deli olduklarını hatırlamıştı. Bir çocuğu bütün bunlardan nasıl koruyacaktı? Bunun sonucunda da Erica'dan ve bebekten uzaklaşıyordu. Karşılarında dikilip, boğazında düğümlenen hıçkırıkla Jenny'nin maalesef öldüğünü söylediğinde, Bo ve Kerstin Möller'in yüzünde okuduğu acıyı yaşamak istemiyor-

du. Bir insan böyle bir acıya nasıl dayanabilirdi?

Gecenin daha karanlık saatlerinde kaçmayı bile düşünmüştü. Çantasını alıp çekip gidecekti. Sorumluluklardan ve görevden uzağa. Çocuğuna duyduğu sevginin bir silaha dönüşme riskinden uzağa. Her zaman sadakatin somut temsilcisi olmuştu ama hayatında ilk kez, korkakların yolunu seçmeyi ciddi ciddi düşünüyordu. Aynı zamanda şu anda Erica'nın onun desteğine her zamankinden daha çok ihtiyacı olduğunun farkındaydı. Anna'yla çocukların Lucas'ın yanına dönmüş olmaları onun moralini çok bozmuştu. Bunu biliyordu, ama yine de ona elini uzatamıyordu.

Önünde oturan Mellberg'e baktı. Komiserin ağzı oynayıp duruyordu. "Evet, bir sonraki bütçe döneminde payımızda artış olmaması için bir sebep göremiyorum; özellikle de oluştuğumuz saygınlığı hesaba katarsak..."

Patrik, vıdı vıdı vıdı, diye düşündü. Ağzından fışkıran sözlerin hiçbir anlamı yoktu. Para ve onur, daha büyük bir bütçe ve üstlerinden gelen takdir belgeleri... Başarının beş para etmez ölçütleri. İçinden kahve fincanını alıp, içindeki sıcak kahveyi yavaş yavaş Mellberg'in kuş yuvasını andıran saçlarına dökmek geliyordu. Sırf sussun diye.

Mellberg "Evet, tabii ki senin katkın da dikkate alınacaktır" dedi. "Aslında emniyet müdürüne soruşturmada senden büyük bir destek aldığımı söyledim. Ama maaş konuşacağımız zaman lütfen bu sözlerimi bana hatırlatma." Mellberg kıkırdayıp göz kırptı. "Beni düşündüren tek şey, Johannes Hult'un ölümüyle ilgili olan kısım. Onu kimin öldürdüğüne dair hâlâ bir fikrin yok değil mi?"

Patrik başını salladı. Bununla ilgili olarak Jacob'la konuşmuşlardı ama o da kendilerinden daha fazla bir şey bilmiyor gibiydi. Cinayet hâlâ çözülememişti ve öyle de kalacak gibiydi.

"O kısmı da halletseniz gerçekten tadından yenmez. Takdir belgenin yanında küçük bir de yıldız almak hiç fena ol-

maz, değil mi?” Mellberg ardından ciddi bir ifade takındı. “Tabii ki Ernst’in hareketleriyle ilgili eleştirilerini de not ettim ama teşkilattaki onca yılını göz önünde bulundurursak sanırım biraz yüce gönüllü olup o küçük olayın üzerini çizmeliyiz. Yani sonuçta her şey yolunda gitti.”

Patrik, ateş hattında Martin ve Jacob dururken tetikteki parmağının nasıl titrediğini hatırladı. Şimdi de kahve fincanını tutan eli titremeye başlamıştı. Eli sanki kendi başına hareket ediyormuş gibi, fincanı Mellberg’in gücbele kapattığı keline doğru yavaşça kaldırmaya başlamıştı. Kapı çalınca fincan aniden durdu. Gelen Annika’ydı.

“Patrik, seni arıyorlar.”

Mellberg, “Meşgul olduğumuzu görmüyor musun?” diye tısladı.

Annika, Patrik’e ısrarcı bir bakış atarak “Bu telefonu cevaplamak isteyeceğine eminim” dedi.

Patrik şaşkın şaşkın baktığı Annika bir şey söylemedi. Odasına gittiklerinde masada duran ahizeyi işaret etti ve sessizce koridora çıktı.

Patrik ahizeyi kulağına götürdü.

“Cep telefonun neden açık değil senin?”

Kemerindeki kılıfında duran telefonuna bakıp şarja takması gerektiğini fark etti.

“Pili bitmiş. Neden ki?” Erica’nın neden bu kadar sinirlendiğini anlamıyordu. Kendisine santraldan ulaşabilirdi.

“Çünkü başlıyor! Sabit telefonuna da cevap vermedin; sonra cep telefonunu da açmadın ve sonra...”

Patrik aptallaşmış bir halde onun sözünü kesti. “Ne demek başlıyor? Ne başlıyor?”

“Doğum, aptal. Sancılar başladı ve suyum geldi! Gelip beni alman lazım. Hemen gitmemiz gerek!”

“Ama daha üç haftan var sanıyordum?” Hâlâ şaşkındı.

“Bebek bunu bilmiyor herhalde, şu anda geliyor!” Ardın-

dan Patrik'in duyduğu tek şey çevir sesi oldu.

Elinde telefon, donakalmıştı. Dudakları sersemce sırtmaya başladı. Bebeği yoldaydı. Erica'yla onun bebeği.

Titreyen bacaklarla arabasına koşup şaşkınlıkla birkaç kez kapıya asıldı. Birisi sırtına hafifçe vurdu. Arkasını döndüğünde elinde araba anahtarlarını sallayan Annika'yı gördü.

“Önce kilidi açarsan daha kolay olur muhtemelen.”

Anahtarları kaptı. Gazı kökleyip Fjällbacka'ya doğru yola çıkarken aceleyle el salladı. Annika, asfaltta bıraktığı siyah lastik izlerine baktı. Gülerek resepsiyondaki yerine döndü.

Ephraim endişeleniyordu. Gabriel hâlâ inatla, kaybolan kızın yanında gördüğü kişinin Johannes olduğunu iddia ediyordu. Buna inanmayı reddetmişti ama aynı zamanda oğlunun yalan söyleyecek son insan olduğunu da biliyordu. Gabriel için gerçekler ve düzen kendi kardeşinden bile daha önemliydi. Ephraim de bu yüzden iddiasını reddetmekte zorlanıyordu. Gabriel'in yanılmış olabileceğini düşünüyordu. Alacakaranlık yüzünden gözleri onu yanıltmış ya da gölgeler yüzünden şaşırmış olabilirdi. Ephraim bunun ne kadar mantıksız olduğunu görebiliyordu. Ama Johannes'i de tanıyordu. Hayatını oyun oynayarak geçiren gamsız, sorumsuz oğlu. Gerçekten de birinin canı alabilir miydi?

Ephraim çiftlikten Västergården'e giden patikada bastonuyla yürüyordu. Aslında bastona ihtiyacı yoktu, çünkü tahminlerine göre fiziksel kondisyonu yirmi yaşındaki kadar iyiydi. Ama havalı gözüktüğünü düşünüyordu. Bastonla şapka kendisine zengin bir görünüm kazandırıyor ve bu imajından da mümkün olduğunca sık faydalanıyordu.

Gabriel'in her geçen yıl aralarına daha da fazla mesafe koyması, Ephraim'in canını sıkıyordu. Gabriel, onun Johannes'i sevdiğine inanıyordu ve açıkçası galiba öyleydi de. Bunun tek sebebi Johannes'le uğraşmanın çok daha kolay olmasıydı. Cazibesi ve açıklığı, Ephraim'in ona hoşgörülle yak-

laşmasına yol açıyor, Ephraim de bu şekilde kendini tam bir aile reisi gibi hissediyordu. Johannes sertçe azarlayabileceği ve sürekli peşinden koşan kadınlar konusunda aklını başına toplaması için ona ihtiyaç duyan biriydi. Ama Gabriel’le farklıydı. O babasına her zaman büyük bir küçümsemeyle bakıyordu. Ephraim de ona aynı şekilde karşılık vermek durumunda kalıyordu. Birçok açıdan suçun kendisinde olduğunu biliyordu. Ephraim oğlanların işe yarama fırsatı bulduğu ibadet törenlerini her düzenlediğinde Johannes neşeyle hoplarken, Gabriel giderek geri çekilmiş ve huysuzlaşmıştı. Ephraim bunun farkındaydı ve bütün suçu üstleniyordu ama sonuçta bunu onların iyiliği için yapmıştı. Ragnhild öldükten sonra karınlarını doyurabilmek için onun cazibesine ve konuşma yeteneğine bel bağlamak zorunda kalmışlardı. Bu doğal yeteneğinin ortaya çıkması ve böylece kaçık dul Dybling’in mülküyle servetini ona bırakması büyük bir şans olmuştu. Gabriel “korkunç” çocukluğuyla ilgili sitemlerde bulunacağına, sonuca daha çok odaklanmalıydı. Gerçek şuydu ki, Ephraim ibadet törenlerinde çocukları kullanma fikrini bulmamış olsaydı, bugün sahip oldukları hiçbir şey onların olmaya-caktı. Kimse Tanrı’nın takdiriyle hasta ve sakatları iyileştirme yeteneğini kazanan o iki tatlı çocuğa karşı koyamıyordu. Ephraim’in kendi karizması ve konuşma becerisi de işin içine girince, yenilmez oluyorlardı. Özgür Kilise dünyasında hâlâ efsanevi bir vaiz olduğunun farkındaydı ve bu ona büyük bir zevk veriyordu. Ayrıca kendisine Vaiz adının verilmiş olması na da bayılıyordu.

Ama Johannes’in yeteneğini kaybettiğini öğrendiğinde bu kadar üzüldüğünü görmek onu şaşırtmıştı. Ephraim için bu dolandırıcılığa son vermenin basit bir yoluydu ve Gabriel için de büyük bir rahatlama olmuştu. Ama Johannes yasa girmişti. Ephraim oğlanlara hep bunun kendi uydurduğu bir numara olduğunu ve “iyileştirdikleri” insanların aslında zaten

sağlıklı olduklarını söylemek istemişti. Onlara gösteriyi boz-mamaları için birer madeni para verirdi. Ama yıllar geçtikçe şüphe duymaya başlamıştı. Johannes bazen çok kırılgan gö-rünüyordu. Ephraim'in, Johannes'i sorgulamaları konusun-da bu kadar endişelenmesinin sebebi buydu. Johannes görün-düğünden daha kırılgandı ve Ephraim de olanların onu na-sıl etkileyeceğini bilemiyordu. Bu yüzden Västergården'e gi-dip oğluyla bir konuşmak istemişti. Durumla başa çıkıp çıka-madığını görecekti.

Ephraim'in dudaklarına bir gülümseme yayıldı. Jacob bir hafta önce hastaneden eve gelmişti ve büyükbabasının oda-sında saatler geçiriyordu. Oğlanı çok seviyordu. Jacob'un ha-yatını kurtarmıştı ve bu da onları sonsuza dek özel bir bağ-la birleştirmişti. Diğer taraftan Ephraim onların sandığı ka-dar saf değildi. Gabriel, Jacob'un kendi oğlu olduğuna ina-nıyor olabilirdi ama Ephraim neler olduğunu anlamıştı. Ja-cob büyük olasılıkla Johannes'in oğluydu; bunu Johannes'in gözlerinden okuyabiliyordu. Bu işe karışmayacaktı. Ama oğ-lan, ihtiyarlığında onun gurur ve neşe kaynağı olmuştu. Ta-bii ki Robert'le Stefan'ı da seviyordu ama onlar daha çok kü-çüklerdi. Ephraim en çok Jacob'un mantıklı konuşmasını ve dedesinin hikâyelerini tutkuyla dinlemesini seviyordu. Ja-cob, Gabriel'le Johannes'in küçükken vaiz babalarıyla birlikte yaptıkları seyahatleri dinlemeyi çok seviyordu. Onlara "şifacı hikâyeleri" diyordu. Jacob onun hatırını sormak için yukarı çıktığında, "Büyükbaba, şifacı hikâyelerini anlat" derdi. Eph-raim de o dönemleri tekrar yaşamaya itiraz etmiyordu, çünkü gerçekten de çok eğlenmişti. Hikâyeleri biraz süslemesinin oğ-lana bir zararı da yoktu ayrıca. Hikâyeleri dramatik bir du-raksamayla bitirip sonra boğumlu parmağını Jacob'un göğ-süne doğru uzatarak "Ve sen Jacob, yetenek senin içinde de var. Derinlerde bir yerde, dışarı çıkarılmayı bekliyor" demeyi de bir alışkanlık haline getirmişti. Oğlan dizinin dibine otu-

rup kocaman gözlerle, ağzı açık bir halde dinlerdi. Ephraim çocuğun bu kadar büyüldüğünü görmeye bayılıyordu.

Evin kapısını çaldı. Açan olmadı. Etraf sessizdi. Solveig'le oğlanlar da evde değillerdi sanki. Normalde oğlanların sesi ni kilometrelerce öteden duyardı. Ahırdan bir ses gelince bakmaya gitti. Johannes orada dikilmiş, biçerdöverle bir şeyler yapıyordu. Johannes, babası yanı başına gelene kadar hiçbir şey fark etmedi. Sıçradı.

“Yapacak çok işin var gördüğüm kadarıyla.”

“Evet, çiftlikte beni meşgul tutacak bir şey mutlaka çıkıyor.”

Ephraim “Duyduğuma göre yine polisle görüşmeye gitmişsin” dedi. Normalde doğrudan sadede gelirdi.

Johannes “Evet” dedi.

“Bu sefer ne öğrenmek istiyorlarmış?”

“Gabriel’in ifadesiyle ilgili yeni sorular sordular tabii ki.” Johannes biçerdöverin üzerinde çalışmaya devam ediyor, Ephraim’e bakmıyordu.

“Gabriel’in sana zarar vermek istemediğini biliyorsun.”

“Biliyorum. O öyle biri. Ama sonuç yine de aynı.”

“Çok doğru, çok doğru.” Ephraim nasıl devam edeceğini bilemeden, topuklarının üzerinde sallanıp duruyordu.

Tarafsız bir konu arayarak “Jacob’un tekrar ayağa kalktığını görmek müthiş, değil mi?” dedi. Johannes’in yüzüne bir gülümseme yayıldı.

“Harika. Sanki hiç hastalanmamış gibi.” Dikilip babasının gözlerine baktı. “Bunun için sana ebediyen minnettarım baba.”

Ephraim başına sallamakla yetindi ve keyifle bıyığını sıvazladı.

Johannes devam etti: “Baba, eğer Jacob’u kurtaramasaydın... Sence...” Tereddüt etti ama sonra sanki utancını yenmeye çalışıyormuş gibi sert bir sesle devam etti: “Sence ben ye-

teneğimi tekrar kazanabilir miydim? Jacob'u iyileştirebilmek için yani?"

Ephraim bu soru karşısında bir adım geri çekildi. Planladığından daha büyük bir yanılsama yarattığını fark etmenin şokunu yaşıyordu. Pişmanlığı ve suçluluk duygusu, savunmacı bir öfke kıvılcımını ateşledi ve Johannes'e şiddetle çıkıştı.

"Sen ne kadar aptalsın, ha oğlum? Eninde sonunda gerçeği görecektir kadar büyüyeceğini sanıyordum ama sanırım gözüne gözüne sokmam gerekiyormuş. Onların hiçbirisi gerçek değildi! Gabriel'le senin 'iyileştirdiğiniz' –parmaklarıyla tırnak işareti yapmıştı– insanların hiçbirisi gerçekten hasta değildi. O iş için para alıyorlardı! Ben veriyordum!" Bas bas bağıırıyor, ağzından tükürükler saçılıyordu. Söylediklerine anında pişman oldu. Johannes'in beti benzi atmıştı. Sarhoş gibi yalpalıyordu. Ephraim bir an oğlunun bir tür nöbet geçirdiğini sandı. Ardından Johannes zar zor duyulacak bir sesle fısıldadı:

"O zaman o kızları boşuna öldürdüm."

Bütün kaygılar, bütün suçluluk duygusu, bütün pişmanlık Ephraim'in içinde patlayarak onu bir kara deliğe çekti. Bu itirafın acısından bir şekilde kurtulmaktan başka çaresi yoktu. Yumruğu aniden savrulup tüm gücüyle Johannes'in çenesine indi. Johannes'in yüzünde bir şok ifadesiyle biçerdöverin metaline doğru geri geri düşmesini yavaş çekimde izledi. Johannes'in başının arka tarafı sert yüzeye çarpınca ahırda boğuk bir ses yankılandı. Ephraim yerde yatan Johannes'e dehşetle baktı. Dizlerinin üzerine çöküp çaresizlik içinde nabzını bulmaya çalıştı. Bulamadı. Kulağını oğlunun ağzına dayayıp incecik de olsa bir soluk sesi duymayı umdu. Yine olmadı. Yavaş yavaş Johannes'in öldüğünü fark etmeye başladı. Kendi babası tarafından yere serilmişti.

İlk başta içinden koşup yardım çağırmak geldi. Ardından hayatta kalma içgüdüğü kendini gösterdi. Ephraim'le ilgili-

li söylenebilecek bir şey varsa, o da hayatta kalma konusunda çok başarılı olmasıydı. Yardım çağırıyorsa Johannes'e neden vurduğunu açıklamak zorunda kalacaktı ve ne pahasına olursa olsun bu ortaya çıkmamalıydı. Kızlar da, Johannes de ölmüşlerdi. Kutsal Kitap'a yakışır şekilde bir adalet sağlanmıştı. Ephraim'in son günlerini hapis hanede geçirmeye de niyeti yoktu. Johannes'i öldürmüş olduğunu bilerek yaşamak, yeterince büyük bir ceza olacaktı. Kararlı bir biçimde, suçunu örtbas etmek için çalışmaya koyuldu. Neyse ki zamanında yaptığı iyiliklerin karşılığını isteyebileceği bir sürü insan vardı.

Jacob hayatını gayet iyi sürdürdüğünü hissediyordu. Doktorlar ona en fazla altı ay vermişlerdi ve en azından bu ayları huzur ve sükûnet içinde geçirebiliyordu. Tabii ki Marita'yla çocukları özlüyordu ama haftada bir ziyaret etme hakları vardı ve zamanının kalanını da dua ederek geçiriyordu. Tanrı'yı sonunda kendisini terk ettiği için affetmişti bile. İsa bile, Tanrı'nın tek oğlunu kurban etmesinden bir gece önce, babasına neden kendisini terk ettiğini sormuştu. İsa affedebiliyorsa, Jacob da edebilirdi.

Vaktinin çoğunu hastanenin bahçesinde geçiriyordu. Diğer mahkûmların kendisinden uzak durduğunu biliyordu. Hepsi bir şeylerin cezasını çekiyordu; çoğu cinayetti ama bir sebepten dolayı diğerleri onu tehlikeli görüyordu. Anlamıyorlardı. Kızları öldürmekten zevk almamıştı. Kendisi için yapmamıştı bunu. Görevi olduğu için yapmıştı. Ephraim, onun da tıpkı Johannes gibi özel olduğunu söylemişti. Seçilmişti. İnatla onu yok etmeye çalışan bu hastalık yüzünden ölmemeiydi; bu mirastan faydalanmak zorundaydı.

Daha pes etmeyecekti de. Edemezdi. Son birkaç hafta içinde Johannes ile kendisinin belki de yanlış yoldan ilerlemiş olabileceklerine karar vermişti. Yeteneği geri kazanmak için pratik bir yöntem bulmaya çalışmışlardı ama belki de yolu bu değildi. Belki de içsel bir arayışa girmeleri gerekiyordu. Bu-

radaki sükûnet ve ettiği dualar, odaklanmasını sağlamıştı. Tanrı'nın orijinal planına yaklaştığını hissettiren o düşünsel duruma ulaşmakta yavaş yavaş ustalaşıyordu. Enerjinin içine dolduğunu hissetmeye başlamıştı. Bu anlarda tüm vücudu beklentiyle karıncalanıyordu. Yakında yeni keşfettiği bu bilginin meyvelerini toplamaya başlayacaktı. Tabii ki hayatların boşuna harcanmış olmasından dolayı çok daha fazla pişmanlık duyuyordu ama iyiyle kötü arasında şiddetli bir savaş vardı ve bu açıdan bakınca kızlar gerekli birer kurbandı.

Parktaki bankta otururken, gündüz güneşi onu ısıtıyordu. Bugünün dua seansı özellikle güçlü geçmişti ve kendini güneşin ısıltısıyla yarışmış gibi hissediyordu. Eline baktığında etrafında ince bir ışık gördü. Gülümsedi. Başlamıştı.

Bankın yanında ölü bir güvercin gördü. Yan yatıyordu. Kaskatı olmuş, gözlerinde ölümün o sütü andıran perdesiyle yatıyordu. Jacob heyecanla eğilip kuşu inceledi. Bu bir işaretti.

Banktan kalkıp güvercinin yanına çömeldi. Nazıkçe inceledi. Eli artık içinde bir ateş yanıyormuşçasına parlıyordu. Titreyerek sağ elinin işaretparmağını güvercine doğru uzattı ve kabarık tüylerinin üzerine koydu. Hiçbir şey olmadı. İçine bir hayal kırıklığı çöktü ama duaların götürdüğü yerde kalmak için kendini zorladı. Bir süre sonra güvercin aniden kıpırdadı. Kaskatı duran bacaklarından biri titremeye başladı. Sonra her şey bir anda oldu. Güvercinin tüyleri parlaklığını geri kazandı, gözlerini kaplayan beyaz perde kayboldu. Ayağa kalkıp kanatlarını güçle çırparak Cennet'e doğru uçtu. Jacob keyifle gülümsedi.

Bahçeye bakan pencerelerden birinde Doktor Stig Holbrand ile çalışmalarının bir kısmını kriminal psikiyatri alanında sürdüren yardımcı hekim Fredrik Nydin birlikte durmuş, Jacob'u izliyorlardı.

"Şu Jacob Hult. Burası için bayağı özel bir vaka. İyileştirmeye kalkışırken iki kıza işkence etmiş. Kızlar yaraları ne-

deniyle ölünce cinayetden suçlu bulundu. Ama kriminal psikiyatri testini geçemedi ve ayrıca beyninde ameliyatı mümkün olmayan bir tümör var.”

Yardımcı hekim “Ne kadar ömrü kaldı?” diye sordu. Vakanın trajik yapısını anlıyordu ama aynı zamanda son derece ilginç olduğunu düşünmeden de edemiyordu.

“Altı ay kadar. Kendini iyileştirebileceğini iddia ediyor ve gününün büyük bir bölümünü meditasyon yaparak geçiriyor. İstedikini yapmasına izin veriyoruz. Kimseye zararı yok.”

“Ama şu anda ne yapıyor?”

“Evet, bazen tuhaf davranıyor.” Doktor Holbrand daha iyi görebilmek için elini siper ettiği gözlerini kıstı.

“Sanırım bir güvercini havaya fırlatıyor. Neyse ki o zavalı yaratık zaten ölü.”

Ardından dikkatlerini başka bir hastaya yönelttiler.

Teşekkür

Her zamanki gibi yazarlığımı ön plana koyan ve hâlâ en büyük destekçim olan kocam Micke'ye bir kez daha teşekkür ediyorum. O olmasaydı hem bebekle, hem de kitapla baş etmem mümkün olmazdı.

Ayrıca Bengt Nordin Agency'deki menajerim Mikael Nordin'e, Bengt'e ve Jenny'ye de kitaplarımı daha geniş kitlelere yaymak için yorulmadan çalıştıkları ve çalışmaya devam ettikleri için koca bir teşekkür.

Tanumshede Karakolu çalışanları ve komiserleri Folke Aberg'i de kitabı okuyup önerilerde bulundukları için özellikle anmak isterim. İş yerlerine birkaç beceriksiz memur koymam konusunda da son derece ılımlı davrandılar. Bu örnekte gerçeklerin kurguyla alakası yok!

Vaiz'in çalışmaları sırasında son derece değerli olan editörüm ve yayıncım Karin Linge Nordh da hayal edebileceğimden çok daha büyük bir kusursuzlukla yazdıklarımı inceledi ve makul tavsiyelerde bulundu. Ayrıca bana "Emin değil-sen sil" tabirini de öğretti. Yeni yayınevim Forum'daki herkes bana kendimi evimde hissettirdi.

İlk kitabımda ve bu kitap sırasında bana yardımcı olan diğer insanlar arasında Gunilla Sandin ve Ingrid Kampas da yer alıyor. Martin'le Helena Persson, kayıinvalidem Gunnell Läckberg ve Asa Bohman da taslağı seve seve okuyup yorumlarda bulundular.

Son olarak da *Buz Prensesi*'i coşkuyla pazarlamakla kalmayıp, *Vaiz*'i de okuyup yorum yapmak için vakit ayıran Berith ve Anders Torevi'ye de teşekkür ederim.

Kitaptaki bütün olaylar ve karakterler kurgusaldır. Fjällbacka ve çevresi aynen anlatılmıştır ancak bazen coğrafya konusunda değişiklikler yaptığım olmuştur.

Enskede, 11 Şubat 2004

Yazarın DK'da yayımlanmış ilk kitabı

